UN FEL DE BASM

Graham Joyce



GRAHAM JOYCE

UN FEL DE BASM

Original: *Some Kind of Fairy Tale* (2012)

Traducere din limba engleză și note de:
ALEXANDRA FUSOI



virtual-project.eu

PALADIN

2014

Capitolul 1

Ci noi nu suntem duhuri chiar de rând – Oberon, Craiul Zânelor.[1]

William Shakespeare

Undeva, în inima Angliei, există un loc unde totul este pe muchie. Adică întregul ținut stă pe muchia unei falii; și acolo stânci străvechi sunt azvârlite din adâncuri către fața pământului cu o asemenea forță, încât se eliberează ca valurile oceanului sau ca niște creaturi marine monstruoase care ies la suprafață să ia aer. Unii spun că ținutul încă nu s-a așezat și se mai zbate și scoate fum, iar din acest fum se revarsă povești. Alții cred că vechii vulcani s-au stins demult și toate poveștile ținutului au fost deja spuse.

Desigur, totul depinde de cel care spune povestea, întotdeauna depinde de asta. Eu am o poveste și, cu toate că sunt multe părți pe care a trebuit să mi le imaginez, am să v-o spun așa cum am văzut-o eu.

Era ziua de Crăciun, iar Dell Martin se tot învârtea pe lângă fereastra dublă din PVC a casei sale bine rânduite, cercetând norii plumburii și trăgând concluzia că s-ar putea să ningă; și, dacă ningea, atunci cineva urma să aibă de plătit. La începutul anului, Dell lăsase două hârtii nou-nouțe de douăzeci de lire pe tejgheaua de plastic laminat a agentului de pariuri, la fel ca în fiecare din ultimii zece ani. Sorții se schimbaseră ușor în fiecare an, iar de data asta avea șanse bune, de șapte-la-unu.

Pentru a se declara oficial „Crăciunul Alb” – și pentru a-i obliga pe agenții de pariuri să plătească – trebuia ca într-unul dintre cele patru locuri prestabilite să fie observat căzând un fulg de zăpadă, cândva între miezul nopții de 24 decembrie și miezul nopții de 25 decembrie. Cele patru orașe desemnate erau Londra, Glasgow, Cardiff și Manchester. Nu era nevoie ca zăpada să se așeze în strat gros sau să înghețe, nici măcar să acopere pământul, și nu conta dacă era doar lapoviță. Un singur fulg ar fi fost suficient, căzut și topit, observat și înregistrat.

Locuind undeva între aceste mari orașe, Dell nu câștigase niciodată în cei zece ani de când paria; și nici nu văzuse măcar un singur fulg de zăpadă plutind în aer în orașul lui în ziua de Crăciun.

— Ai de gând să vii și să o tai? îi strigă Mary din bucătărie.

---

[1] William Shakespeare, *Visul unei nopți de vară,* actul 3, scena 2, ediție bilingvă, trad. Șt. O. Iosif, Editura Pandora M, 2009.

Anul acesta aveau la masă gâscă. După zeci de ani de mese de Crăciun cu carne de curcan, aveau parte de o schimbare; pentru că o schimbare e la fel de binevenită ca o pauză și uneori ai nevoie de o pauză chiar și de Crăciun. Totuși, masa fusese așezată exact ca în anii trecuți. Față de masă apretată și cele mai bune tacâmuri. Două pahare din cristal pentru vin, care în timpul anului stăteau într-o cutie, păstrate în fundul unui dulap din bucătărie.

Dell tăia întotdeauna friptura și o tăia cu pricepere. Era o artă. O tăia cu pricepere când copiii erau mici și o tăia la fel de bine și acum, când nu mai erau decât el și Mary la masă. Își frecă mâinile încântat, îndreptându-se spre bucătăria încălzită și plină de aburi de la cratițele care clocoteau. Gâsca deja pregătită era pusă pe un platou mare, acoperit cu o folie argintie. Dell scoase un cuțit din suport și-l îndreptă către fereastră, la lumină.

— S-a întunecat un pic în partea cealaltă, spuse el. S-ar putea să ningă.

Mary scurgea legumele într-o strecurătoare.

— S-ar putea să ningă? N-ai pariat, nu?

— Doamne ferește!

Îndepărtă folia care acoperea gâsca și roti platoul, ca să poată tăia mai bine carnea.

— Ziceam și eu așa.

Mary bătu strecurătoarea de marginea chiuvetei.

— De zece ani, în ziua de Crăciun n-a fost decât zloată. Farfuriile sunt la încălzit în cuptor. Le aduci tu?

Pe fiecare farfurie se lăfăiau câte un copan dolofan de gâscă și două bucăți de piept tăiate cu dibăcie. Mai erau și cartofi copți și patru feluri de legume, toate aburind. Sosiera era fierbinte și pe masă mai erau farfurii cu garnituri, cârnăciori înveliți în bacon și sos de merișoare.

— Am ales unul italienesc anul ăsta, zise Dell, turnându-i lui Mary un pahar de vin rubiniu și punându-și apoi și lui.

Rostise apăsat i-ul din „italienesc”.

— Vin italienesc. Sper că merge cu gâsca.

— Sunt sigură că o să fie grozav.

— M-am gândit să-l mai schimbăm pe ăla franțuzesc. Aș fi putut să aleg unul sud-african. Era un vin sud-african la ofertă. La supermarket.

— Haide să vedem, ce zici? spuse Mary, întinzând paharul ca să ciocnească.

— Noroc!

— Noroc!

Și venise momentul în care ciocneau paharele, atingerea aceea blândă a cristalurilor pe care Dell o ura cel mai tare. Se temea de momentul acela și îl detesta. Pentru că, deși nimeni nu spusese niciodată nimic, și deși mâncarea

excelentă era servită cu un zâmbet larg, iar ciocnitul paharelor era însoțit de afecțiune sinceră de ambele părți, în acest moment al ritualului ochii soției lui se întunecau întotdeauna. Un moment de întuneric, ascuțit ca un tăiș, iar el știa că e mai bine să treacă peste asta al naibii de repede.

— Cum ți se pare vinul?

— Minunat. Splendid. O alegere bună.

— Pentru că mai era și o sticlă din Argentina. Ofertă specială. Eram gata s-o iau.

— Argentina? Păi am putea-o încerca altădată.

— Dar ăsta îți place?

— Îmi place. Minunat. Haide să vedem ce ai făcut cu gâsca aia.

Vinul era unul dintre elementele mesei de Crăciun care se schimbaseră de-a lungul anilor. Când copiii erau mici, el și Mary se mulțumeau cu o bere, eventual un pahar de bere blondă. Dar berea fusese înlocuită de vin la masa de Crăciun. Și platourile erau o adăugire de dată recentă. Înainte, totul era îngrămădit pe farfurii și adus la masă, o insulă gata asamblată de mâncare plutind într-o mare de sos. Sosul de merișoare era ceva exotic pe vremuri. Când copiii erau mici.

— Ei, ce zici de gâsca aia?

— Al naibii de minunată. Și gătită la perfecție.

Mary se îmbujoră ușor de plăcere. Dell încă mai reușea să facă asta, după atâția ani de căsnicie. Să-i spună cuvintele potrivite.

— Știi ceva, Mary? Ar fi trebuit să mâncăm și până acum gâscă de Crăciun. Hei, ia uită-te pe geam!

Mary se întoarse. Afară se rostogoleau câțiva fulgi micuți de zăpadă. Era ziua de Crăciun și ningea; cel puțin aici.

— Ai pariat, nu-i așa? întrebă Mary.

Dell era pe punctul de a răspunde, când amândoi auziră o bătaie ușoară la ușa din față. De obicei, lumea suna la soneria electrică, dar astăzi cineva bătea la ușă.

Dell tocmai vârâse cuțitul în vasul cu muștar.

— Cine naiba poate să fie chiar în ziua de Crăciun? întrebă el.

— Habar n-am. Ce moment și-a ales!

— Răspund eu.

Dell se ridică în picioare și își așeză șervetul pe scaun. Apoi se îndreptă către hol. Prin geamul jivrat al ușii interioare se întrezărea o siluetă. Dell trebui să desfacă un lanț micuț și să descuie ușa interioară înainte de a deschide ușa dinspre verandă.

O femeie tânără, probabil cu puțin peste douăzeci de ani, se uita la el din spatele unor ochelari fumurii. Prin lentilele închise la culoare putu distinge

niște ochi mari, care nu clipeau. Fata purta o căciuliță de lână cu apărători pentru urechi și cu ciucuri. Ciucurii îl duseră cu gândul la niște clopoței.

— Bună, drăguță, spuse Dell aspru, dar nu neprietenos.

La urma urmei, era ziua de Crăciun.

Femeia nu spuse nimic. Îl privea fix, cu un zâmbet timid, aproape temător.

— Crăciun fericit, iubire, pot să te ajut cu ceva?

Femeia se mută de pe un picior pe altul, fixându-l în continuare cu privirea. Avea niște haine ciudate; părea un fel de hipiotă. Clipi în spatele ochelarilor ei întunecați, iar lui i se păru că are ceva familiar. Apoi se gândi că probabil strângea bani pentru vreo cauză caritabilă. Își vârî mâna în buzunar.

În cele din urmă, femeia vorbi.

— Bună, tată, spuse.

Mary veni agitată din spate, încercând să se uite pe după el.

— Cine e? întrebă ea.

Femeia își întoarse privirea de la Dell către Mary. Mary o privi cu încordare, recunoscând ceva familiar la tânăra din fața ei, în spatele lentilelor fumurii. Mary scoase un sunet ușor din gât ca și cum s-ar fi sufocat, apoi leșină. Dell se împletici și o prinse doar pe jumătate în timp ce cădea. Trupul inconștient al lui Mary lovi dalele de piatră ale pragului cu un zgomot înăbușit și un foșnet ușor.

•

De cealaltă parte a Pădurii Charnwood, într-o căsuță cam dărăpănată aflată pe drumul către Quorn, Peter Martin încărca mașina de spălat vase. Masa de Crăciun fusese înfulecată cu câteva ore înainte, iar el încă mai avea pe cap o coroniță din hârtie roșie de la o pocnitoare de care uitase. Soția lui, Genevieve, se descălțase și își ridicase picioarele pe canapea, extenuată de responsabilitatea coordonării crizei domestice a Crăciunului într-o casă cu un soț visător, patru copii, doi câini, o iapă închisă în țarc, un iepure și un porcușor de Guineea, plus șoareci și șobolani de tot felul care reușeau mereu să găsească noi căi de acces în bucătărie. Din multe puncte de vedere, era o casă care înfrunta o permanentă stare de asediu.

Peter era un bărbat blând, solid și cu părul roșcat. Având 1,93 m fără pantofi, mergea ușor legănat, ca un marinar, dar chiar dacă era lat în spate, avea ceva bine echilibrat și liniștitor, ca un catarg de corabie veche, tăiat dintr-un singur buștean. Îi părea rău că mama și tatăl lui nu veniseră la masă de Crăciun. Sigur că Dell și Mary fuseseră invitați, dar avusese loc o dispută ridicolă despre ora la care ar trebui servită masa. Genevieve voia să se așeze la masă la ora 1:00 fix, astfel ca după-amiaza să se poată îmbrăca și să meargă cu mașina în Bradgate Park sau Beacon Hill, pentru o porție

zdravănă de vânt și plimbare în aer liber. Mary și Dell preferau să mănânce mai târziu și în tihnă, și cu siguranță nu înainte de ora 15:00; până atunci, își vor fi terminat plimbarea și vor fi avut parte de tot vântul de care aveau nevoie.

De fapt, nici nu fusese o ceartă. Ce urmase fusese mai degrabă un impas și o îmbufnare, urmate de decizia implicită care nu bucurase niciuna dintre părți, ca anul acesta să ia masa fiecare la casa lui.

În plus, Peter și Genevieve aveau o fată de cincisprezece ani, un băiat de treisprezece ani și încă două fete, una de șapte și una cinci ani. De fiecare dată când mergeau la Mary și Dell, invadau tot locul, avansând ca o armată brutală de ocupație. Era întotdeauna mai simplu și mai relaxant să stea acasă, iar anul ăsta chiar așa făcuseră.

Peter îi cumpărase de Crăciun lui Jack, fiul său de treisprezece ani, o pușcă cu aer comprimat, iar Jack stătea în curte sperând să zărească vreun șoarece sau șobolan. Stătea tolănit pe o canapea veche și desfundată, pe care tatăl lui nu apucase încă să o ducă la centrul de reciclare. Ca un veteran încărunțit într-o veche cabană de țară, ținea patul puștii sprijinit pe coapsă și țeava îndreptată către cer.

Peter scoase capul pe ușa din spate a bucătăriei.

— Nu mai vântura nenorocirea aia pe aici. Dacă nimerești pe cineva, să fii sigur că-ți rup capul, spuse Peter.

— Stai liniștit, tată, n-o să-mi împușc afurisitele alea de surori.

— Și nu mai vorbi urât. Da?

— Da.

— Și nu mai învârti aia pe-aici.

Peter se întoarse în bucătărie și continuă să pună vase în mașina de spălat. Trecu prin sufrageria devastată și tocmai ezita întrebându-se ce e de făcut cu resturile de curcan, când sună telefonul. Era Dell.

— Toate bune, tată? Tocmai mă pregăteam să vă sun. După ce reușeam să aliniez copiii să vă ureze Crăciun fericit și toate cele.

— Lasă asta, Pete. Mai bine vino încoace.

— Cum? Ne pregăteam să ieșim la plimbare.

— Vino încoace totuși. A venit soră-ta.

— Ce?

— Ai auzit ce-am spus. Am spus că a venit soră-ta.

— Ce?

Peter se simți năucit. Se-nvârtea camera cu el.

— Tată, despre ce e vorba?

— Tocmai a venit.

— Nu se poate.

— Vino încoace, Pete. Maică-ta a avut o criză.

— Tată, ce dracu' se întâmplă?

— Te rog, vino încoace, băiete. Te rog, vino.

În vocea tatălui său era o notă pe care n-o mai auzise niciodată. În mod clar, Dell era pe punctul de a izbucni în plâns.

— Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu pot să-ți spun nimic, pentru că nu știu nimic. Mama ta a leșinat. Se simte rău.

— Bine. Vin.

Peter puse receptorul la loc, cu un pocnet ușor, și se prăbuși pe un scaun de lângă telefon. Se holbă la resturile mesei de Crăciun, pe care nu le strânsese încă. Prin toată camera erau împrăștiate pocnitori, cartonașe cu glume și coronițe de hârtie. Își aminti brusc că încă mai avea pe cap coronița de hârtie. O dădu jos și rămase cu ea în mână, între genunchi.

Se ridică și se îndreptă spre camera de zi, clătinându-se ușor. Televizorul mergea încet, iar cele trei fete stăteau pe mochetă, jucându-se cu piese de Lego și cu păpuși, lângă pomul șui de Crăciun. Un foc de cărbuni prietenos ardea în cămin, iar două corcituri de ogar zăceau pe spate în fața focului, cu labele în sus și cu colții dezveliți în rânjete de pură plăcere canină. Genevieve moțăia pe canapea.

Pete se întoarse în bucătărie și umplu ceainicul electric. Stătea în picioare privindu-l cum fierbe și, în pofida înțelepciunii populare, apa fierse al naibii de repede. Făcu o cană de ceai pentru Genevieve și una pentru el, privind fix cum se dispersa ceaiul colorat din pliculeț în apă. În cele din urmă, îl trezi pocnetul unei bile din arma cu aer comprimat, care lovise zidul exterior.

Duse ceaiul în camera de zi și se lăsă în genunchi în fața canapelei, apoi se aplecă deasupra lui Genevieve și o trezi cu un sărut. Ea clipi către el, cu obrajii îmbujorați.

— Ești un drăguț, spuse somnoroasă, luând ceaiul. Mi s-a părut mie sau am auzit telefonul?

— Ai auzit telefonul.

— Cine era?

— Tata.

— Încă mai vorbesc cu noi?

— Da. Trebuie să mă duc până acolo.

— Trebuie? S-a întâmplat ceva?

Peter expiră zgomotos.

— S-a întors Tara.

Genevieve se uită o clipă la Peter, ca și cum nu ar fi știut cine era Tara. Nu o cunoscuse pe Tara, dar auzise multe despre ea. Clătină nedumerită din cap, încruntându-se.

— Da, zise Peter. Exact.

— Cine e Tara? întrebă Zoe, fiica lor în vârstă de cincisprezece ani.

— Dar e imposibil, zise Genevieve. Nu-i așa?

— Cine e Tara? întrebă Amber, fiica mijlocie.

— Trebuie să mă duc până acolo.

— Să venim și noi?

— N-are niciun rost să mergem toți.

— Cine naiba e Tara? întrebă din nou Amber.

— Sora tatălui tău.

— Tata are o soră? N-am știut că tata are o soră.

— Nu, nu vorbim despre ea, spuse Peter.

— De ce nu vorbim despre ea? întrebă Josie, cea mai mică. Eu vorbesc despre surorile mele. Tot timpul.

— Trebuie să plec, spuse Peter. E benzină în rezervor?

— Tata pleacă și ne lasă singuri de Crăciun? întrebă Amber.

Genevieve se ridică de pe canapea și tresări când păși desculță pe o piesă de Lego.

— Se-ntoarce repede.

Îl urmă pe Peter în hol și așteptă în timp ce el își punea pantofii și haina.

— Nu-i așa?

— Ba da.

— Vrei o îmbrățișare?

— Da. Nu, spuse Peter. Nu chiar acum.

Se auzi încă o pocnitură, când o altă bilă lovi zidul exterior.

Capitolul 2

Miracolul nu are contrariu; se ivește deja dublat în sine, clădit în același timp din groază și dorință, atracție și respingere, provocând un tremur, un fior de plăcere și de spaimă.

Marina Warner

Peter mergea spre Anstey pe aleea Breakback. Nu era drumul direct. Îi trecuse prin minte că ar fi trebuit să treacă pe la Richie Franklin să-i spună noutățile, dar știa că nu o va face. Nu trebuia să o facă. Nu putea. Dar asta nu-l împiedică să conducă în direcția aceea.

Drumurile erau aproape pustii, pentru că era ziua de Crăciun. Apărute ca niște corăbii singuratice în ocean, doar una sau două mașini îl depășiră pe drum, cu cauciucurile fâșâind pe șoseaua udă. Cerul era încărcat de zăpadă, care cădea însă doar în rafale scurte, fără să se așeze, topindu-se imediat la impactul cu parbrizul, așa că aproape că n-avea de ce să pornească ștergătoarele.

Când ajunse la Outwoods, încetini și întoarse mașina în parcarea pustie și singuratică. Avea câteva țigări ascunse în torpedou. Țigările deveniseră marfă de contrabandă în viața lui: se lăsase de fumat fiindcă fetelor li se spusese că fumatul ucide și plângeau de fiecare dată când îl vedeau aprinzând o țigară. Dar ținea în continuare un pachet ascuns pentru momente din astea. Coborî din mașină și se uită la pomii golași care străjuiau luminișul unde se afla parcarea. Copacii erau aurii și cenușii și cumva adormiți, lipsiți de apărare. Era un frig năprasnic. Simți un fir de tutun uscat pe limbă, iar primul fum tras din țigară îl făcu să tușească. Fumul rămase suspendat în aerul rece ca o zdreanță cenușie, la fel ca sunetul tusei sale.

Outwoods era unul dintre ultimele petice rămase din pădurile străvechi de la care își trăgea numele Charnwood. Adăpostea punctul în care aproape se întâlneau comitatele Leicestershire, Nottinghamshire și Derbyshire, dar părea să nu aparțină nici unuia dintre ele și nu le împrumuta trăsăturile. Era un loc ciudat, oscilând între soare și negură, lumină arzătoare și umbră; un loc de desfășurare pentru copacii contorsionați și coastele vulcanice de cenușă și granit întrerupte de misterioase piscuri golașe ale celor mai vechi stânci din Britania.

Nu-i plăcea.

Aici, în Outwoods, o văzuse ultima dată pe Tara. Era în mai și se plimbaseră prin pădure, iar zambilele sălbatice din acel an erau uimitoare. Stătuseră pe stâncile pătate de licheni aurii și vorbiseră despre viitor.

Peter aruncă pe jos țigara fumată doar pe jumătate și o strivi. Apoi se urcă înapoi în mașină.

După o vreme, parcă în fața casei lui Richie, dar lăsă motorul pornit. Era aproape o provocare, ca și cum invita pe cineva să iasă și să-l întrebe ce face, dar nu ieși nimeni. Nici măcar pe fereastră nu se uită nimeni. Casa lui Richie aparținea consiliului local și făcea parte din ceva ce fusese probabil cândva un rând de case care aparținuseră unui proprietar de terenuri din zonă. Mici colibe țărănești strâmbe, prost construite și murdare. Peter le știa bine, pentru că și el crescuse într-una identică, aflată puțin mai încolo. Richie, care moștenise casa de la maică-sa, încă mai stătea aici.

În casa lui Richie era aprinsă o lumină slabă, dar undeva în interior, în fundul casei. Era o singură cameră de locuit, care se întindea pe toată lungimea casei. Lumina palidă nu reușea decât să facă locuința să pară rece și neatrăgătoare. Doar du-te până la ușă, își zise Peter, și când vine la ușă spune-i că s-a întors Tara, asta e tot ce ai de făcut. S-a întors Tara.

Dar nu putea. Nu mai vorbise cu Richie de mult, mult timp, iar trei vorbe ar fi însemnat tot atâta cât trei sute de mii de vorbe. Nu putea să o facă. Înjură printre dinți și plecă mai departe.

— Intră, băiete, zise Dell, șoptind într-un fel ciudat.

— Unde e?

— Nu-ți dai jos haina? Și pantofii? Avem un covor nou.

Peter își scoase haina și i-o dădu tatălui său înainte să-și dezlege șireturile. Simțea un val de frustrare față de taică-su, care într-un moment ca ăsta era preocupat să nu facă mizerie pe covor, dar nu-i spuse nimic. Dădu să se îndrepte spre hol, dar simți palma tatălui său apăsându-i pieptul.

— Să nu necăjești pe nimeni. Maică-ta a avut o criză.

— N-am venit aici ca să necăjesc pe nimeni!

Peter încercă să-și stăpânească tonul ridicat al vocii.

— Unde e?

— Haide.

Peter se-ndreptă spre camera de zi și se opri chiar în pragul ușii. Mama lui stătea întinsă pe canapea. Sorbea dintr-o ceașcă de ceai și avea o pungă cu gheață pe genunchiul pe care căzuse. Dar Peter era mai interesat de femeia care o îngrijea pe Mary, stând pe un fotoliu de lângă canapea. Chiar dacă purta ochelari întunecați, era sora lui, Tara; nu avea nicio îndoială în privința asta.

Tara se ridică în picioare. Părea cu câțiva centimetri mai înaltă decât și-o amintea el. Părul ei castaniu era poate cu o nuanță mai închis la culoare, dar îi cădea în jurul feței tot într-o învălmășeală de bucle. Poate că în spatele ochelarilor și în jurul ochilor să fi apărut un rid sau două, dar nu părea îmbătrânită aproape deloc. Arăta doar cam neîngrijită, ca și cum ar fi dus-o greu.

— Când te-ai tuns? întrebă ea.

— A, cred că acum vreo cinșpe ani.

— Aveai părul lung și așa de frumos!

— Toată lumea era așa atunci. O îmbrățișare?

— Sigur că da.

Peter făcu un pas în față și își luă sora în brațe, iar ea îl ținu strâns. Îi simți mirosul, dar nu mirosea așa cum își aducea el aminte. Acum avea un miros care ținea de natură, dar nu-l putea identifica. Ploaie, poate. Frunze. Ciuperci. Păducel. Vânt.

Trecu multă vreme până când ea se desprinse din îmbrățișare. Peter se uită la mama lui, care stătea întinsă cu punga cu gheață și cu piciorul ridicat pe canapea. Ea îi aruncă un zâmbet îndurerat și își tamponă ochii cu un șervețel.

— Și unde ai fost, Tara? Unde ai fost?

— A călătorit, spuse Dell.

— A călătorit? Douăzeci de ani înseamnă o călătorie tare lungă.

— Da, așa e, spuse Mary de pe canapea. Iar acum s-a întors acasă. Fetița noastră s-a întors acasă.

•

Cum ceaiul era medicamentul preferat în casa Martin, Dell mai prepară un ceai dens, negru și dulce. La urma urmelor, avuseseră un oarece șoc; și de când se știau, oricând aveau un șoc sau un necaz sau aveau de-a face cu o tulburare de orice fel, o tratau cu ceai. De fapt, se tratau cu ceai chiar și când nu aveau vreun șoc; iar asta se întâmpla de șase sau șapte ori pe zi. Dar acestea erau circumstanțe cu totul și cu totul speciale, iar Peter știa că trebuie să aștepte până venea ceaiul înainte să înceapă să pună orice fel de întrebări. Și, chiar și după ce veni ceaiul, interogatoriul nu merse bine.

Peter abia dacă își luase ochii de la sora lui de când ajunsese. De când intrase în cameră, buzele Tarei rămăseseră arcuite în același zâmbet abia schițat. Recunoscuse în el o formă de disimulare, o mască; atâta doar că nu știa ce emoții încerca să ascundă.

— Și pe unde te-au purtat mai exact toate călătoriile astea, Tara?

— Dumnezeule! Peste tot.

— Chiar așa? Peste tot?

Ea încuviință solemn din cap.

— Da, cam așa.

— Tara ne-a spus deja câte ceva, Peter, spuse Dell.

— Roma. Atena. Ierusalim. Tokyo. Care era locul ăla din America de Sud?

— Lima. În Peru.

— Chiar așa? Ai călătorit în tot timpul ăsta? Ai ținut-o tot într-o călătorie?

— Da, cam așa ceva.

— Tot timpul în mișcare?

— Păi, spuse Tara, poate că m-am așezat ici și colo pentru câteva luni, dar tot timpul cu gândul să merg mai departe.

Peter încuviință din cap, însă doar se prefăcea că înțelege. Cercetă hainele surorii sale. Purta blugi jerpeliți foarte evazați, un stil care se demodase când el era încă tânăr, dar probabil că revenea la modă. Avea o rochie șleampătă pe deasupra pantalonilor și șiraguri lungi de mărgele. Jacheta de lână era cu câteva măsuri prea mare, cu mâneci care-i ajungeau până la vârful degetelor, dar nu reușeau să-i ascundă unghiile murdare.

Peter nu se putu abține.

— Arăți de parcă ți-ar prinde bine o baie.

— Ușurel, zise Dell.

— Dar, Tara, spuse Peter. Nicio vorbă? Nici măcar o vedere? Nici la revedere, niciun anunț, nici…

— Știu, zise Tara. E de neiertat.

— Știi prin ce i-ai făcut să treacă pe mama și pe tata? Prin ce ne-ai făcut pe toți să trecem?

— Înainte să vii, le-am spus mamei și tatei că o să înțeleg dacă mă urâți.

— Nu te urâm, spuse Dell. Nimeni nu te urăște.

— Dar… încercă Peter să spună.

Dell îi tăie vorba.

— Peter, știu că sunt multe de lămurit. Dar nu te las să spui nimic care s-o gonească din nou. Ne-am înțeles? Nu te las.

— Nu mai plec, zise Tara.

Peter își trecu mâinile prin părul tuns scurt.

— Dar tu? întrebă Tara. Povestește-mi despre viața ta.

— Viața mea? spuse Peter. Viața mea?

— Mama zice că ai copii.

— Adu pozele, Dell. Adu-le încoace, zise Mary un pic cam repede.

— Vreau să-mi povestești, spuse Tara. Vreau să aud totul.

Peter oftă.

— M-am însurat cu o fată minunată pe care am cunoscut-o la facultate. Genevieve. Avem trei fete și un băiat.

— Spune-mi cum îi cheamă!

— Păi, cea mai mare are cincisprezece ani, o cheamă Zoe și…

— Ce nume frumos!

— Apoi vine Jack, care are treisprezece ani. Neastâmpărat. Urmează un pic de pauză, pentru că n-am… mă rog, le avem și pe Amber, care are șapte ani, și pe Josie, care are cinci.

— Amber are degetele lipite, spuse Mary.

— Mamă, te rog.

— Nu contează, spuse Tara, zâmbind. N-are nicio importanță.

Apoi, zâmbetul îi dispăru pentru prima dată.

— Îmi pare rău că am pierdut toate astea. Chiar îmi pare rău.

Deodată, Tara lăsă să-i scape un suspin adânc. Strânse din ochi, iar buza îi tremură. Își șterse ochii cu dosul mânecii și-și trase nasul.

— Îmi pare rău că am pierdut totul. Par minunați. Seamănă cu tine?

— Vai de capul lor dacă seamănă cu mine.

— Băiatul îi seamănă leit, zise Dell, sărind în ajutor. Fetele seamănă mai mult cu mama lor.

Apoi se lăsă tăcerea. Dell avea în mână un album foto pe care i-l întinse Tarei.

— Astea sunt vechi. Totul e digital acum, nu-i așa? Lucrurile se schimbă așa de repede.

Tara studie fotografiile.

— Dar seamănă cu tine!

Dell se întoarse către Tara.

— Zoe chiar seamănă un pic cu tine.

— Are aproape vârsta ta atunci când ai plecat, spuse Peter.

Se uită la Mary, care clătina amenințător din cap.

— O să-mi faci cunoștință cu ei? întrebă Tara.

— Sigur că da. Dacă vrei.

Ea ridică albumul foto.

— Unde a fost făcută poza asta?

— Asta e în Grecia. Înainte să avem copiii. Ziceai că ai fost la Atena, nu-i așa?

— N-am stat mult. Abia așteptam să plec.

— Și unde ai fost în Grecia?

— Creta. Unele dintre insule.

— Chiar așa? Eu și Genevieve am stat un an întreg în Creta. Ai fost vreodată în Mitilena când erai în Creta?

— Da, cred că o noapte sau două. Dar am fost doar în trecere.

— N-ar fi uimitor? Să fi fost acolo în același timp cu noi?

— Tot ce se poate.
— În ce an ai fost acolo?
— Peter, ia mai lasă interogatoriul ăsta.
Dell își frângea mâinile.
— Uite, îi e foame. Mă duc să văd ce pot recupera din masa de Crăciun și o să ne așezăm cu toții să ne bucurăm de ea. Poți să rămâi și tu cu noi.
— Am mâncat deja masa de Crăciun, tată.
— Bine, dar gata cu întrebările.
— Nu crezi că asta e ziua întrebărilor? Îți dai seama că va trebui să anunțăm și poliția?
Tara tresări surprinsă.
— Chiar trebuie?
— Bineînțeles, strigă Peter.
Îi povesti ce se întâmplase după ce dispăruse din viețile lor, cu douăzeci de ani în urmă. Îi spuse cum toată lumea s-a temut de ce era mai rău; s-a temut că fusese răpită sau ucisă. Se organizaseră operațiuni de căutare de amploare. Vecinii și prietenii, alături de un număr impresionant de polițiști căutaseră în Outwoods și peste tot pe unde se gândiseră că s-ar fi putut duce. Fotografia ei apăruse în toate ziarele locale și chiar în unele ziare naționale; îi spuse că apăruseră imagini cu ea la televiziunea națională; că toți agresorii sexuali cunoscuți fuseseră aduși pentru interogatoriu; că nu apăruse niciun indiciu, nici măcar un fir de păr de-al ei; că toate căutările fuseseră în cele din urmă abandonate; că mama și tatăl ei intraseră într-o stare de șoc și jale din care nu-și mai reveniseră niciodată pe deplin; că el și iubitul ei din acea vreme, Richie, care fusese la rândul lui victima unui val de suspiciuni, au continuat luni de zile și chiar ani în șir s-o caute în zonele rurale sau turistice.
— Au adus până și scafandri care au căutat în iazuri și lacuri, Tara. Zile în șir. Săptămâni la rând. Da, chiar și după atâta timp cred că trebuie să anunțăm poliția, nu crezi?
Tara se îngălbenise în timp ce asculta.
Deodată, Mary sări în picioare lăsând punga de gheață să alunece pe podea.
— Gata! Gata! Tot ce știu e că Tara a venit acasă în ziua de Crăciun și că este un miracol s-o avem aici și nu vreau să mai aud niciun fel de discuție! Nu mai vreau întrebări astăzi! Peter, poți să rămâi și să fii drăguț sau poți să te duci înapoi la ai tăi. Și gata.
Spunând asta, se prăbuși înapoi pe canapea.
— Nu trebuie să pleci, spuse Tara încetișor. Eu sunt cea care ar trebui să plece.

— Nu, zise Peter. Doar că…

Nu voia să mai spună nimic, pentru că nu se putea gândi la nimic care să nu fie o critică la adresa comportamentului scandalos și încă neexplicat al surorii lui. Se mută de pe un picior pe altul.

— Uite ce e, trebuie să mă duc înapoi. E vorba de copii. E Crăciunul. Poate poți să vii să-i vezi. Mâine. Ce zici, tată, vrei să o aduci pe Tara la noi mâine?

— Sună foarte bine. Ce zici, Mary?

Toată lumea era de acord; era în regulă fiindcă, pentru moment, îl scotea pe Peter din casă.

Peter se duse la ușă, iar Tara îl urmă. Îl îmbrățișă din nou și, cu spatele la Dell și Mary, îl privi mijindu-și ochii și își mișcă buzele, ca și cum ar fi vrut să-i arate că are ceva să-i spună, dar nu de față cu Dell și Mary.

Peter le ură părinților un Crăciun fericit.

— Crăciun fericit, Tara, spuse el privindu-și cu tristețe sora.

— O, Doamne. Crăciun fericit, Peter.

Capitolul 3

Pe de altă parte, un basm… cere abandonul total al cititorului; atâta timp cât se află în lumea basmului, nu trebuie să mai existe altă lume pentru el.

W. H. Auden

Când Peter intră în căsuță, lumina începea să pălească. Ușa, îmbibată de umezeală, încă se mai înțepenea. Trebuia să se ocupe de ea. Numai că reparase de curând balamaua și din cauza asta începuse ușa să se înțepenească. Cum se spunea în familia Martin, întotdeauna dai dintr-una într-alta.

Lăsând deoparte ce se întâmpla cu Tara, Peter se bucura să se întoarcă la căsuță, la învălmășeala de copii și câini; o căsuță care se dezmembra permanent și găsea tot timpul noi modalități prin care să pretindă îngrijire. Îi plăcea să-i vadă pe Jack și pe fete stând pe covor, absorbiți de capriciile sau jucăriile care le stârneau interesul sau entuziasmul în acel moment. Nu protesta niciodată când era dezordine, așa cum făcea Genevieve. Dar Gen era salvatoarea lui. Ea era arhitectul izbăvirii lui.

Deschise ușa salonului și toți se întrerupseră din ce făceau, ridicând privirile spre el. Gen, cu ochii ei mari, căprui, și fața ușor pistruiată înconjurată de o claie de bucle negre dezordonate; fetele, care chiar arătau toate ca niște clone ale ei; câinii. Apoi câinii își lăsară din nou capetele jos.

— Ai văzut-o? întrebă Gen.

— Jack a împușcat un șobolan, zise Josie.

Peter făcu un semn cu capul, ca să-i sugereze lui Gen să vină în bucătărie. Ea se ridică.

— O să vorbiți despre sora ta? întrebă Amber.

— Da, spuse Peter.

— Putem să ascultăm și noi?

— Nu.

— De ce?

— A, păi… Spune-le tu de ce nu pot asculta, Gen.

— E un subiect sensibil pentru tati, anunță Genevieve. O să vă spună totul despre mătușa Tara după ce vorbește cu mine.

— O să ascultăm la ușă, spuse Amber bucuroasă.

— O să te alegi cu o infecție la ureche, dacă tragi cu urechea la lucruri care nu te privesc, zise Peter.

— Prostii, spuse Zoe. Nu te lua după tati.

Genevieve închise ușa după ea și se îndreptară amândoi spre bucătărie. Se așezară, iar ea îl luă de mână, peste masă.

— Chiar arăți ca și cum ai fi văzut o stafie.

— E vorba de mama și de tata. Se poartă de parcă totul ar fi cât se poate de firesc. Am crezut cu toții că a murit, dar ea se întoarce după douăzeci de ani și ei se poartă ca și cum ar fi normal să zică „bună, uite o ceașcă de ceai și o prăjitură cu ghimbir”.

— Probabil că sunt în stare de șoc, Peter. Ea a spus ceva?

Ușa din spate se deschise și Jack intră odată cu o pală de aer înghețat.

— Am împușcat un șobolan.

— Bravo. Aruncă-l în pubelă.

— Vrei să-l vezi?

— Nu, nu vreau să-l văd.

Jack păru dezamăgit.

— E unul mare.

— Intri sau ieși? întrebă mama lui. Orice ai de gând să faci, închide ușa. Pe dinafară sau pe dinăuntru.

— Intru. Mi s-a făcut frig.

— Unde e șobolanul? întrebă Genevieve.

— În iarbă.

— Aruncă-l în pubelă.

— Mă gândeam să-l atârn afară. Știi, ca la panoul cu infractori.

— Pe naiba! Du-l la gunoi.

— Și ce, să-l iau cu mâinile goale? Nu prea cred.

— Apucă-l de coadă, zise Peter, și zvârle-l în pubelă. Tu l-ai omorât, tu te descotorosești de el.

Jack așteptă câteva momente, cu atitudinea obișnuită de sfidare, după care ieși să se ocupe de șobolanul mort. Peter închise ușa după el.

— Ei?

— Spune că a călătorit.

— Unde a călătorit?

— Povești cusute cu ață albă.

Jack se întoarse și se duse la chiuvetă, unde făcu un întreg spectacol săpunindu-și și apoi clătindu-și mâinile sub robinetul de apă caldă, până când străluciră de curățenie. Peter trânti ușa prin care intra frigul de afară.

— Jack, te-ai născut în hambar, n-ai ușă?

Jack scoase un behăit ca de oaie.

Genevieve nu mai avea răbdare.

— Cum ți-ai dat seama?

— Am prins-o cu câteva detalii.

— Despre ce e vorba? întrebă Jack, în timp ce se ștergea pe mâini cu un șervet de vase.

— Folosește un prosop de hârtie, zise Genevieve.

— De ce?

— Tocmai ai umblat cu un șobolan. Și uite ce mizerie ai adus înăuntru.

— Jack, lasă-ne pe mama și pe mine o clipă, te rog.

— Este vorba de așa-zisa mătușă Tara?

— Da, și dispari de aici odată, ce zici? Și descalță-te naibii înainte să intri în casă.

— Ai reușit să o și vezi?

— Jack!!!

După ce scăpară de Jack, Genevieve întrebă ce a avut de zis Tara despre faptul că dispăruse fără o vorbă.

— Nimic. N-am avut voie să întreb. O să vină aici mâine. Toți trei.

— La naiba.

Genevieve aruncă o privire prin bucătărie.

— Trebuie să facem curat înainte să vină. E incredibil.

Peter se pregătea să deschidă gura când se deschise ușa. Era Zoe.

— A vomitat câinele, spuse ea.

•

A doua zi de Crăciun, pentru că Dell, Mary și Tara urmau să ajungă pe la prânz, toată lumea pusese osul la treabă trăgând din greu, într-o încercare de a face cât de cât ordine în cabană. Ceea ce însemna că toți copiii se îngrămădeau să ridice un obiect care nu era la locul lui numai ca să-l lase în altă parte decât la locul lui. În cele din urmă, o mulțime de jucării de Crăciun fură îngrămădite sub canapea sau aterizară după draperii, totul în numele curățeniei. Genevieve supraveghea în timp ce Peter bombănea; Zoe dădea cu aspiratorul în timp ce Amber se învârtea; Jack punea lucruri în cutii, iar Josie le scotea.

Și toate astea pentru că se întorsese Tara acasă. Tulburarea și revolta lui Peter creșteau cu fiecare clipă.

Genevieve nu o cunoscuse pe Tara. Peter pomenise că are o soră abia după trei ani de când erau împreună. Tara era cu doi ani mai mică decât Peter și își iubea la nebunie fratele mai mare. La rândul lui, Peter fusese întotdeauna foarte protector cu ea și, în copilărie, erau la fel de apropiați ca marca de scrisoare. Apoi, într-o vară, când avea aproape șaisprezece ani, Tara dispăruse din viața lui.

Când îi spusese lui Genevieve ce se întâmplase cu sora lui – și că ajunseseră să se împace cu gândul că a murit, probabil după ce vreun obsedat sexual sau psihopat o răpise și o îngropase undeva – ea înțelesese repede ce povară grea trebuie să fi fost pentru el; și că o astfel de experiență era aproape suficientă să-i împietrească orice sentiment. Tara era pomenită uneori în trecere, iar Genevieve îl asculta cu calm de câte ori vorbea despre ea, știind că până și numele surorii lui era ca un capac, un cep, un dop care astupă un rezervor de durere care ar trebui înfruntată, dar că asta nu se va întâmpla niciodată.

Numele Tarei apărea câteodată în discuțiile cu bunicii când deschideau un album cu poze de familie; sau se refereau la el când încercau să localizeze un anumit moment în istoria familiei. Dar era întotdeauna un nume care licărea în conversație pentru o clipă sau două și era alungat, o scânteie sărită dintr-un buștean care mocnește, urmărită pentru scurt timp pentru că poate fi periculoasă și lăsată apoi să se stingă.

Tara era foarte isteață, drăguță, interesantă și cu mult peste o mulțime de persoane de vârsta ei – și chiar mai mari. Avea o privire insolentă, un calm tulburător și ochi căprui care clipeau des cântărind totul intens. Avea o eleganță naturală și îi păsa sincer de alți oameni la o vârstă la care mulți adolescenți sunt interesați numai de propria persoană. Băieți și fete erau atrași de ea, dar ea nu avea nevoie de ei. Era un conducător înnăscut, dar unul care nu voia niciun fel de adepți. Tara apărea ca o persoană cu un plan înrădăcinat altundeva: un program personal, misterios și ezoteric.

Peter fusese cel care i-o prezentase lui Richie Franklin, iubitul ei din vremea dispariției. Peter și Richie își făcuseră un fel de formație rock’n’roll. Pete ținea cu strictețe ritmul la tobe, în timp ce Richie, cu ambiții de solist de chitară, călăuzea ceremonios diverși adolescenți nefericiți și în general inutili în formație și afară din formație. Richie era genul de persoană care putea ierta pe oricine pentru că a cântat o notă greșită o dată, dar nu de trei ori.

O lăsau pe Tara să vină cu ei și să urmărească formația când cântau prin cârciumi sau să asculte alte formații în cluburi, să stea cu ei la festivaluri rock, să fumeze un *joint,* iar figura ei drăgălașă și zâmbetul timid îi ajutau să intre la petreceri fără invitație. Nu-i deranjase niciodată, dimpotrivă, fără să știe, simpla ei prezență le dădea un anumit farmec radical și șic, pe care niciunul dintre băieți nu-l avea în mod natural. Îi conecta la ceva. Numai dacă ar fi avut și ceva voce, zicea Ricine de multe ori.

Toate astea făcuseră la vremea respectivă ca pierderea acestei făpturi misterioase, dar captivante, să fie de două ori mai greu de suportat. După ce a dispărut din viețile lor, multă lume a tot repetat clișee despre cum ar fi fost

„prea frumoasă pentru lumea asta”. O spuseseră prea mulți și prea des. Avea aproape șaisprezece ani când dispăruse în chip misterios. Sau, mai degrabă, după cum se părea acum, când dispăruse din proprie voință.

În cele din urmă se auzi sunetul claxonului, micul anunț de sosire al lui Dell, care claxona întotdeauna de două ori când venea în vizită. Și de data asta nu o avea cu el doar pe Mary, ci și pe Tara; Tara cea deja aproape legendară, care se dovedise până la urmă că nu era un cadavru pe jumătate putrezit într-un mormânt improvizat în pădure, ci vie și nevătămată și, în cele din urmă, nu prea frumoasă pentru lumea asta, ci, la o primă vedere, mai mare cu douăzeci de ani, pe care însă nu-i arăta.

Peter stătea la masa din bucătărie, cu capul în mâini.

— Haide, zise Genevieve. Adună-te. Răspunde la ușă.

Cu mare greutate, ca și cum ar fi târât după el lanțuri zornăitoare, Peter își împinse scaunul în spate și se ridică. Respiră adânc și se îndreptă spre ușă cu pași hotărâți, punând mâna pe clanță exact în secunda în care, afară, un deget apăsase pe sonerie. Ușa se înțepeni în toc și trebui să o forțeze ca s-o deschidă. O văzu pe Mary cu pungile pline de cadouri de Crăciun pentru nepoții pe care-i răsfăța, și care intră pupându-l pe obraz și împingându-l ușor deoparte. Și o văzu pe Tara, cu același zâmbet abia schițat, sfios, și cu buzele roșu-închis strânse, cu o încrețitură timidă, un arabesc incomplet în colțul gurii; îl văzuse de multe ori înainte, și niciodată nu-l băgase de seamă, însă acum îl fascina. Dar transa lui de moment fu întreruptă când apăru Dell, care forma ariergarda și venea din urmă gâfâind.

— Ce căsuță drăguță! zise Tara, sărutându-l pe Peter.

— Se dezmembrează. Intră să-i cunoști pe toți.

— Iar se înțepenește ușa? întrebă Dell.

Și iată-i pe toți îngrămădiți în holul micuț, cu Dell și Mary scoțându-și hainele, copiii uitându-se cu ochii cât cepele la misterioasa Tara și câinii încercând să sară pe Mary și Dell.

— Tara, zise Peter, ea e Genevieve.

Tara făcu un pas în față. Își puse palmele pe obrajii lui Genevieve și o privi atent în ochi.

— Știam eu, spuse ea. Frumoasă. Știam eu că o să găsească o femeie absolut minunată.

Genevieve roși. Ceva mai departe de Tara, Zoe se uită la Jack și făcu un gest ca și cum și-ar fi băgat degetul pe gât. Genevieve era încă prinsă, cu degetele Tarei zăbovind ușor pe fața ei. În cele din urmă, Tara lăsă mâinile în jos și se aplecă înainte, apăsându-și buzele pe obrazul lui Genevieve.

— Dă-mi haina, zise Genevieve.

— Așa, ea e Zoe, zise Peter. Iar el e Jack și acolo sunt Amber și Josie.

— Bună Zoe, bună Jack, bună Amber, bună Josie. Eu sunt Tara.

— Știm deja, spuse Josie cu îngâmfare.

Tara se întoarse zâmbind către Josie, care se retrase imediat dincolo de ușa salonului.

— De ce porți ochelari închiși? întrebă Amber, pe bună dreptate.

— Am probleme cu ochii, zise Tara, iar Amber păru mulțumită de răspuns.

Genevieve o conduse pe Tara în camera de zi și-i salută pe Mary și Dell care veneau în urma ei.

— Ce micuță e! îi șopti Gen lui Peter. Și pare așa de tânără!

Următoarea oră se scurse cu despachetatul cadourilor de la Mary și Dell și cu flecăreala binevenită care-l însoțea. Tara o ajută pe Josie să-și deschidă pachetul și îl felicită pe Jack pentru vânătoarea de șobolani, pentru că, îi spuse ea, detesta șobolanii. Îi făcu complimente lui Zoe pentru gustul vestimentar și, când Amber se chinuia să-și încheie halatul pe care i-l adusese bunica, se așeză în genunchi și i-l încheie ea.

Deși copiii păreau să o privească pe Tara ca pe un fel unicorn, reuși să-i farmece fără niciun efort. Peter observă cât de natural făcea asta. Își aminti că așa fusese întotdeauna. Nimeni altcineva în afară de el și de părinții lui – și Richie câteodată – nu o văzuse în stări care uneori erau în contrast total cu această abilitate naturală. Da, dar există o umbră, îi venea să le spună tuturor.

Și se și aranjase. Peter nu știa cât stătuse în baie, dar apăruse rozalie ca un crevete proaspăt curățat. Toată murdăria dispăruse. Părul își recăpătase buclele, iar luciul de castană era din nou acolo, pentru a fi admirat de toată lumea în timp ce își smucea capul ca un căluț. Și murdăria de sub unghii dispăruse. Nu se fardase deloc și avea un ten perfect.

Arăta foarte bine și avea un aer destul de sănătos, dar părea puțin obosită. Numai că Peter știa că numai cineva complet nebun ar pleca de acasă fără o vorbă, ca să aterizeze înapoi la ușă după două decenii.

— Am făcut o prăjitură, zise Genevieve, sărind de pe scaun.

— Te ajut, spuse Tara.

Peter întrevăzu o ocazie să discute cu ea.

— Vin și eu cu voi.

Tara îl împinse cu blândețe înapoi pe scaun.

— Stai acolo, frățioare. Vreau să-ți aduc eu prăjitura.

Peter nu știu dacă e cazul să se opună. O privire scurtă a lui Genevieve îl făcu să rămână la locul lui.

— Acum mă urăște, zise Tara în timp ce Genevieve tăia cu un cuțit mare prăjitura cu ciocolată.

— Este dezorientat, îndurerat, supărat, nedumerit, zăpăcit și, pe deasupra, n-a avut voie să te întrebe nimic. Dar știu că încă te mai iubește.

— De unde știi?

Genevieve linse o firimitură de prăjitură de pe degetul mare.

— Dacă nu te-ar fi iubit, nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie de toate astea.

— Știam eu că o să-și găsească o femeie minunată și foarte inteligentă.

Genevieve făcu un pas către Tara.

— Pari foarte drăguță cu mine. Dar cred că este momentul pentru sinceritate, nu pentru complimente.

— Ai dreptate. Ai foarte mare dreptate. O să povestesc și o să fiu sinceră. În momentul ăsta, încerc să găsesc o cale să explic ce s-a întâmplat. Nu e așa ușor cum crezi. În primul rând, când o să-i spun adevărul, n-o să mă creadă și o să mă urască și mai tare decât acum. De fapt, o să mă disprețuiască.

— Îl cunosc și știu că n-o să te disprețuiască, indiferent despre ce e vorba.

— O, ba da. Și tu o să mă disprețuiești. Deși s-ar putea ca tu să fii singura mea speranță. Cu siguranță nu e ceva ce le pot spune părinților mei. De fapt, nu m-aș obosi să spun nimănui nimic, chiar nimănui, doar că unii oameni merită să afle adevărul, indiferent dacă vor crede sau nu.

— Tara, n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

— Îl știi pe prietenul lui cel mai bun, Richie?

— Nu l-am întâlnit niciodată. Mi-a spus că s-au răcit lucrurile între ei înainte să mă cunoască pe mine. N-au vorbit în toți anii ăștia.

Tara își duse mâinile la față.

— E vina mea că s-au îndepărtat. Erau prieteni foarte buni. Înainte.

— Ce s-a întâmplat, Tara? De ce nu spui, cu cuvinte simple, ce s-a întâmplat?

Ușa se deschise. Era Mary.

— Ce faceți, fetelor? V-ați apucat să puneți acum prăjitura la cuptor?

Capitolul 4

Ești o vrăjitoare?/ Ești o zână?/ Ești soția/ Lui Michael Cleary?

Poezie pentru copii
din Southern Tipperary, Irlanda

Anul Nou. Tara promisese că îi va spune lui Peter totul de Anul Nou. De ce? întrebase Peter. De ce nu-i putea spune acolo și atunci? Ea zisese că e din cauză că după ce-i va spune, nu o să mai vrea să vorbească niciodată cu ea și că n-ar vrea să le strice Crăciunul lui Dell și Mary. Dar i-a promis că îi va spune totul. Totul.

Întrebase dacă n-ar putea ieși la plimbare împreună în Outwoods de Anul Nou. Ar putea să-i ia cu el și pe Gen, pe copii și câinii. I-a adus aminte că asta era o adevărată tradiție în familia Martin. Dell, Mary, Peter și Tara se plimbau mereu în Outwoods, de câteva ori și cu Richie și întotdeauna cu terrierul lui Peter, Nix.

— Chiar, unde e Nix? l-a întrebat Tara pe Peter.

— La naiba, Tara, Nix a murit acum vreo doișpe ani. Tata l-a îngropat în grădină, în stratul de trandafiri.

— Ah, ar fi trebuit să-mi dau seama.

Apoi Tara începuse să plângă cu amărăciune.

— Au crescut niște trandafiri superbi unde l-am îngropat.

— Nu-mi mai spune.

Plimbările în Outwoods încetaseră după dispariția Tarei. Nu mai păreau potrivite. De plimbat, s-au mai plimbat și după aceea, dar mergeau în Parcul Bradgate, unde spiritul lui Lady Jane Grey suspina în ruinele conacului ei elisabetan, sau sus pe Beacon Hill, unde erau fundații din Epoca Fierului și piscuri ciudate. Outwoods purta pe veci pecetea spiritului Tarei. Timp de douăzeci de ani, Peter fusese sigur că ea bântuia locul și, dintr-un motiv oarecare, destrămarea bruscă a acestei convingeri îl înspăimânta mai tare decât spiritul Tarei. Acum, că ea era în viață, trebuia să-și revizuiască ideile despre bântuire. Poate că sufletele vii au puteri mai mari decât morții.

— Vrea să mergem cu toții la plimbare cu ea, îi spuse el lui Genevieve. Cu toții.

— Dar ce, crede că putem târî toată trupa asta la plimbare? Nu știe prea multe despre adolescenți, nu-i așa?

— Zice că o să-mi spună totul.

— Ar trebui să te duci doar tu.

— Vrei să vii?

— Aș vrea. Aș vrea să aud ce are de spus. Dar cred că ar fi mai bine să fiți doar voi doi.

— Cred că am nevoie de tine. Ca să mă împiedici s-o pocnesc.

Genevieve îl privi nedumerită. De când îl știa, Peter, un bărbat puternic și plin de forță, nu vorbise niciodată așa și nici nu ridicase mâna la nimeni.

— O putem lăsa pe Zoe de pază. Dacă vrei, o să vin și eu. Mai gândește-te.

Gândește-te. Problema era că nu făcea nimic altceva: nu făcea decât să se gândească la asta. Ultimul lucru înainte să adoarmă și primul lucru când se trezea. Chiar se gândise să se apuce de treabă mai devreme, ca să-și mute gândurile de la Tara.

Peter era potcovar. Avea afacerea lui, în principal potcovea cai, dar uneori se mai ocupa și de alte lucrări de fierărie. Nu fusese dintotdeauna potcovar. După ce absolvise facultatea de asistență socială, își căutase de lucru într-un domeniu care să aibă legătură cu studiile. Dar în Marea Britanie lovită de recesiune nu erau prea multe locuri de muncă disponibile, așa că se angajă ca reprezentant de vânzări pentru un producător de dulciuri, bătând autostrada în sus și în jos ca să vândă tablete de ciocolată.

Era o persoană sociabilă și intra ușor în vorbă cu necunoscuți. Obținea comenzi și nu i se părea o muncă prea solicitantă. Dar pentru el era un fel de hibernare. Te cufunzi în rutină și nici nu-ți dai seama că a mai trecut o zi din viață. După câțiva ani, devenise director regional; era eficient, plăcut și își făcea norma. Apoi compania la care lucra a fost cumpărată de o corporație mai mare, iar Peter a fost disponibilizat.

Cu Genevieve acasă cu doi copii foarte mici, nu era cel mai bun moment să rămână fără serviciu. La vremea aceea, nimeni nu reușea să găsească un instalator. Când a calculat cât câștigă un instalator, s-a întrebat de ce naiba și-a bătut capul să studieze pentru o diplomă în asistență socială ca să ajungă agent de vânzări de ciocolată; așa că s-a hotărât să se intereseze cum ar putea să se recalifice ca instalator. Dell și Mary fuseseră cât se poate de supărați. Peter se ridicase din rândurile clasei muncitoare doar pentru a se parașuta din nou în mijlocul ei.

Dar apoi Peter a auzit că și potcovarii sunt la mare căutare și că oricine avea o spinare zdravănă putea câștiga bine făcând potcoave pentru caii și poneii pasionaților de echitație. Mai mult, un localnic, un potcovar bătrân și ursuz, murise de curând, iar căsuța lui era de vânzare, cu tot cu vechea fierărie utilată. Așa se și chema căsuța: Fierăria Veche. Așa că Peter, cu cecul pentru salariile compensatorii în mână, făcuse o ofertă de cumpărare.

— Isuse, spusese Genevieve.

La vremea aceea, Jack era agățat strașnic de un sân, iar pe Zoe abia o înțărcase.

— O să mă recalific.

— Isuse.

— Ești de acord?

Genevieve își dăduse deoparte o șuviță care-i cădea în ochi și-l ridicase pe bebelușul Jack mai sus către sfârc.

— Pot să văd locul?

Casa stătea să cadă. Trebuia instalat un sistem de încălzire și avea nevoie de reparații și amenajări de sus până jos. Iar fierăria era veche și abia dacă mai putea fi folosită, dar Peter insistă că nici nu era nevoie, pentru că mare parte din ce avea de făcut un potcovar se putea rezolva acum din remorca unei camionete.

Spre deosebire de soțul ei, Genevieve nu avea origini în clasa muncitoare. De fapt, provenea chiar din rândurile aristocrației rurale. Vărul ei era al treizeci și nouălea în linia de succesiune la tronul Angliei. Sau cam așa ceva. Propria ei familie era falită, dar din fericire se afla suficient de sus pe scara socială ca să nu dea doi bani pe aparențe. Dacă ar fi fost un pic mai puțin aristocrată, ar fi insistat să aibă o casă bună de prezentat în cataloage, cu mobilă stil Regence. Dar nu era. Se măritase atât de mult „sub poziția ei” în ordinea socială, încât căsătoria nu putea fi interpretată decât ca o evadare și o ușurare.

Peter știa că decizia îi aparținea ei în ultimă instanță.

— O luăm?

— Isuse. Da.

Așa că, după doisprezece ani și la doar două zile după Crăciun, Peter era în atelier, sortând potcoave care nu aveau nevoie să fie sortate, doar ca să nu trebuiască să stea supărat din cauza Tarei.

Genevieve veni în ușa atelierului.

— Dă-le încolo de potcoave, Peter. Ai zis că îți iei o săptămână liberă. Vino să te joci cu copiii.

— Așa e. Vin.

Zdrăngăni niște potcoave într-o cutie de lemn, care răsunară ca niște diapazoane.

•

Două zile mai târziu, stătea din nou în mașină în fața casei lui Richie. De data asta, merse mai departe și opri motorul. Ploua. Parbrizul și geamurile laterale ale mașinii se aburiseră și trebuia să șteargă geamul ca să vadă afară. Nu că ar fi fost prea multe de văzut.

Peter rămase așa vreun sfert de oră. În casa lui Richie ardea o lumină undeva în interiorul casei – aceeași veioză chioară pe care o mai văzuse. Nu se vedea nicio mișcare înăuntru și nici nu intră sau ieși nimeni din casă.

Aburul care acoperea parbrizul se potrivea de minune cu starea de spirit a lui Peter. Era în ceață, paralizat și incapabil să se decidă dacă să acționeze și să coboare din mașină și să bată la ușă sau să se cufunde în continuare în scaunul mașinii. El și Richie fuseseră prieteni din copilărie, până la dispariția Tarei și scurt timp după aceea. Aveau multe în comun: copilării, năzdrăvănii.

Odată, când avea unsprezece ani, Peter fusese suficient de nechibzuit ca să se aventureze pe suprafața unui lac înghețat. În mijlocul lacului, a căzut direct prin gheață. Greutatea lui a făcut o gaură rotundă, perfectă. Când se chinuia să se ridice înapoi pe gheață, aceasta i se spărgea în mâini și ceda de fiecare dată, aruncându-l înapoi în apa înghețată. Richie făcuse exact ce se spune să nu faci într-o astfel de situație: pășise calm pe gheață, îi întinsese un braț și-l trăsese din apă.

— Tâmpitule, scuipase Peter, ud și înghețat, tremurând în timp ce mergeau amândoi spre casă. Puteai să cazi și tu prin gheață.

— Mda.

— M-ai tras afară.

— Mda.

— Puteam să murim amândoi.

— Mda.

— Tâmpitule.

— Mda.

Doi ani mai târziu, Peter își luase revanșa. Într-o seară de vară minunată, cu miros dulce de iarbă proaspăt cosită în aer, jucau crichet pe terenul de joacă, împreună cu câțiva copii mai mici. La un moment dat, au apărut doi băieți mai mari, pe care nu-i știau, dar pe fețele cărora se vedea că sunt puși pe rele. Unul dintre ei avea un băț cu un laț la capăt. Doar ca să se distreze, doar din răutate, băiatul cu bățul se îndreptase tacticos direct către Richie și-i aruncase lațul strâns în jurul gâtului. Richie căzuse în genunchi și se înroșise la față, chinuindu-se să respire.

Peter avea în mână bastonul de crichet. Fără se ezite, se-ndreptase către nemernic, cu nonșalanță, ca și cum se îndrepta către poartă să lovească mingea. Legănase bastonul și-l lovise pe băiat peste ureche. Capul băiatului scosese exact același sunet plăcut ca o minge de crichet lovită cu bastonul, sunetul de piele lovită de lemnul de salcie. Băiatul căzuse secerat.

Al doilea atacator pălise.

— Nebunul dracului, spusese el. Puteai să-l omori!

— Vrei și tu? întrebase Peter.

Richie, încă roșu la față, trăsese de lațul din jurul gâtului și folosise bățul pentru a-și ciomăgi torționarul, care zăcea pe jos, apărându-și capul. Al doilea băiat decisese să nu mai spună nimic.

— Ajunge. Lasă-l în pace, zisese Peter.

Jocul de crichet se terminase. Au plecat acasă fără să mai spună niciun cuvânt, lăsându-l pe agresor să zacă acolo.

Aveau în comun multe întâmplări și multă durere.

Peter se trezi din reverie când un bărbat îmbrăcat cu un hanorac gri deschise brusc portiera pasagerului. Bărbatul ar fi avut mare nevoie de un bărbierit. Se uită la Peter cu ochi injectați, fără să clipească.

— Cât ai de gând să stai aici fără să intri?

•

— Vrei bere sau whisky?

— O bere.

Richie păru să nu-l fi auzit pe Peter, pentru că trânti două măsuri de whisky în pahare și-i întinse unul lui Peter.

— Asta chiar e o surpriză. Să apari aici.

Peter sorbi din whisky. Ofertă de supermarket. Se așeză înapoi pe canapeaua de piele și se uită prin cameră. Trei chitare electrice și câteva amplificatoare mici. O chitară acustică jumbo care părea destul de scumpă. Locul era ordonat, dar prăfuit. Nu se vedea niciun semn de mână de femeie. Peter auzise, în decursul anilor, că Richie trăiește cu câte o femeie; se spunea că avea și un copil cu una dintre ele, dar nu se vedea nicio urmă de copil sau femeie.

— Un fum?

Richie aprinse o țigară.

— Nu. M-am lăsat. Oricum, nimeni nu mai fumează înăuntru.

— În casa asta se fumează.

Expiră un nor de fum, pentru a-și demonstra spusele.

Richie purta părul tuns foarte scurt. Pe vremuri, avea un păr lung minunat, iar fetele se îndrăgosteau de buclele lui mătăsoase; cel puțin unele dintre ele, iar Tara spusese odată că se îndrăgostise de el datorită părului. Dacă tunsoarea scurtă încerca să mascheze părul cărunt datorat vârstei, nu făcea în realitate decât să atragă atenția spre forma capului. Pielea palidă părea întinsă peste craniu. Venele de pe frunte erau un pic prea pronunțate și puțin prea albastre. Richie purta acum ochelari rotunzi, în genul lui John Lennon. Îi împinse în sus pe nas.

— Am auzit ești fierar.

— Potcovar.

— Și care e diferența?

— Cai. Potcoave.

Richie strâmbă din nas și mai luă o gură de whisky.

— N-o să mă vezi vreodată pe spinarea unui cal.

— Înțelept. Creaturi capricioase. Trebuie să fii atent să nu te lovească în cap.

Peter arătă spre chitare.

— Văd că ți-ai păstrat pasiunea.

Richie mormăi.

— Îți câștigi pâinea cu ele?

Din câte știa Peter, Richie făcea turul cârciumilor, intra și ieșea din formații, cânta pe oriunde se nimerea.

— O pâine. Jumătate de pâine. Stai la Fierăria Veche, nu? Cu nevastă și copii. Patru copii.

— Mda.

— Ai fost p'aci de Crăciun. Te-am văzut. Ai stat afară. Prea speriat să intri.

— Mda.

Richie își goli paharul și își mai turnă. Ca și cum și-ar fi adus aminte în ultimul moment, se ridică și se apropie cu sticla de Peter, turnându-i încă o măsură. Își apropie capul tuns scurt, osos, cărunt periculos de aproape de Peter și-l împunse furios cu degetul.

— Ești un nenorocit! Un nenorocit! Auzi? Un nenorocit, să nu vorbești cu mine atâta vreme. Nenorocitule.

Se întoarse la locul lui, trântindu-se înapoi pe canapeaua de piele.

Peter ar fi vrut să spună că nu poți să taci de unul singur. În schimb, spuse:

— Te simți mai bine acum?

Richie îi zâmbi răutăcios.

— Mda, chiar da. Mă simt mult mai bine. Sunt chiar relaxat acum.

— Atunci e bine, pentru că am ceva să-ți spun.

Richie clipi.

— S-a-ntors Tara.

Richie îl fixă cu privirea pe vechiul său prieten. Nu spuse nimic. După un moment, își scoase ochelarii și îi șterse cu poalele cămășii, îi puse la loc pe nas și-l privi din nou pe Peter.

Cei doi bărbați rămaseră în tăcere, sorbind din whisky.

Capitolul 5

Este bizar și straniu că nu poți bea fără probleme zece sticle de șampanie, dar dacă stai să te gândești, și șampania în sine este bizară și stranie. Dacă e să bei din băutura duhurilor, trebuie să bei după regulile duhurilor.

G.K. Chesterton

— N-am mai fost niciodată pe-aici după ce ai plecat.

— Nu, zise Tara. Mi-au spus mama și tata că n-ai mai venit. Dar mie tot îmi mai place locul ăsta.

Peter clătină din cap.

— Era prea dureros să mai vin.

Outwoods este o întindere de vreo patruzeci de hectare de stejari, scoruși de munte și mesteceni, lauri și tisă, fremătând pe marginea unui vechi crater vulcanic și veghind asupra văii râului Soar; un petic etern de pădure englezească înlăuntrul pădurii Charnwood. Formațiunile sale de roci ascund cele mai vechi fosile. În solul său mineral înfloresc plante rare. Ciupercile lamelare cu modele creative în roșu și alb produc spori și cresc în jurul mestecenilor albi, sorbind zaharuri din rădăcini și dând înapoi minerale și apă. Copacii conduc și transferă energie în jurul pădurii. Ținutul este o anomalie misterioasă, unde aerul are o încărcătură electrică bizară, când tulburătoare, când odihnitoare. Pământul naște ecouri sub pași.

Este un loc unde trebuie să mergi, spunea Tara întotdeauna, când îți ia capul foc.

Sau toate astea sunt doar vorbărie fantezistă, iar Outwoods nu e decât o întindere obișnuită de pădure străveche. Dar chiar și cel mai lipsit de imaginație vizitator ar fi copleșit într-un anumit anotimp; pentru că în luna mai covorul de zambile sălbatice este uimitor.

— N-ai mai venit să vezi zambilele de atunci?

— Nu, zise Peter.

Tara și Peter mergeau alături de cei doi ogari. Genevieve hotărâse, în locul lui Peter, să nu-l însoțească.

Tara purta o haină lungă de lână, care lui Peter i se părea cunoscută, și un fular multicolor ridicol de lung, pe care nu l-ar fi putut uita niciodată. Avusese dreptate, se dovedise că Mary păstrase în pod toate hainele Tarei,

împachetate în plastic. Neatinse, atâta vreme. Un altar din plastic, într-un loc întunecos și tăcut. Peter le-ar fi dat foc.

Totuși, căciulița cu apărători de urechi și ciucuri era nouă.

— Ați făcut ceva special de Anul Nou? îl întrebă ea.

— Am stat acasă.

— Chiar?

— O seară liniștită acasă. Am deschis ușile la miezul nopții. Am adus înăuntru cărbune și un penny.[2] Misiune îndeplinită.

— Nu e stilul tău. Anul trecut ai ieșit strigând, fericit nevoie mare. N-ai mai trecut pe acasă trei zile. Trei zile!

El se opri.

— Anul trecut?

Tara se opri și ea brusc. Deschise gura, dar apoi își întoarse repede privirea.

— Voiam să spun ultima dată.

Ridică un băț și-l aruncă ogarilor. Bățul se învârti în aer și se lovi de un mesteacăn.

— Păi, când ai patru copii și o menajerie întreagă pe cap, lucrurile se mai schimbă, zise el.

— Da.

Peter o privi cu atenție, încercând să nu pară insistent. Ba chiar, când ea îi aruncă o privire, simulă că se uita în altă parte, observând că Tara nu prea privea direct din spatele ochelarilor ei întunecați. Ascundea un secret vinovat, era sigur de asta.

Dar ce era extraordinar la Tara era felul în care părea să i se schimbe înfățișarea după cum cădea lumina. Genevieve observase cât de tânără părea; și era adevărat. În lumină difuză, puteai aproape să crezi că are vârsta fiicei lui mai mari sau undeva spre douăzeci de ani. Dar lumina directă a soarelui putea dezvălui riduri fine de expresie în jurul gurii sau al ochilor. Tenul ei părea nefiresc de tânăr, iar mâinile delicate și grațioase păreau să nu fi muncit vreodată. Cel puțin nu dacă le comparai cu mâinile muncite, pline de cicatrice ale unui potcovar.

Ceva din alcătuirea Tarei, ceva din delicatețea ei îl făcuse întotdeauna pe Peter să vrea să o apere. Nu o dată se întrebase dacă nu cumva aveau tați diferiți. El avea o conformație masivă, greoaie, era un uriaș blând, mai încet la minte, după aprecierea proprie; ea, dimpotrivă, era vioaie, cu osatură fină

[2] Obicei britanic, conform căruia prima persoană care intră în casă după miezul nopții de Anul Nou trebuie să fie un bărbat și să aducă daruri simbolice – pâinea și cărbunele sunt cel mai des întâlnite.

și limba ascuțită. El era teluric, ea era aeriană. El era făcut din lut și fier, ea era făcută din foc și vise.

Richie se îndrăgostise de ea până peste cap. Peter fusese martor la toate etapele, așa cum urmărești când avansează un front atmosferic: poate că nu vrei să ajungă, dar nu poți face nimic să-l împiedici. Richie a fost cel care a încurajat-o în timpul hoinărelilor lor, când Peter s-ar fi putut simți stânjenit să aibă după el o soră care să-i urmărească toate mișcările. Dar într-o bună zi Peter i-a văzut pe Richie și Tara râzând într-un fel anume. Ar fi trebuit să-și dea seama încă de atunci și de acolo că sunt destinați sau blestemați să devină iubiți. Peter avusese o viziune de moment a lui Richie, acolo sus, în nori, împreună cu ea, și erau în flăcări. Își făcea mai multe griji pentru Richie decât pentru sora lui.

— Va trebui să te duci să te vezi cu Richie la un moment dat, zise Peter.

Ea nu spuse nimic; aruncă din nou câinilor bățul.

— Tara, am fost la el. Alaltăieri.

— O, Doamne.

— Știi că ne-am certat după ce ai plecat? M-am lăsat convins că el era cumva de vină pentru toată povestea asta. Pentru dispariția ta, vreau să spun.

— Asta a fost o prostie. Richie nu poate face rău nimănui.

— S-a purtat ciudat după ce ai dispărut. Păreau să se adune indicii.

— Toate par să se adune până când începi să scazi.

— Ce?

— Cum e?

— Bătrân. Ca mine.

— Bătrânețea e o stare de spirit.

— Rahat, asta e.

— Ești sigur?

— Spatele e șubred, genunchii cedează, vederea slăbește și am și ceva păr cărunt.

— Ai spatele șubred de la potcovit caii, nu de bătrânețe. Oricum, știu unde se găsește o fântână a tinereții. Dumnezeule, îți aduci aminte când era pădurea plină de zambile sălbatice?

— În anul ăla ne-ai părăsit. Erau…

— Te inspirau. Inundau cu totul pădurea. Era ca și cum pădurea ar fi fost sub ape.

— Tara, tu n-ai călătorit nicăieri. Cel puțin nu pe unde spui că ai fost. Mitilena nici măcar nu e în Creta, pentru numele lui Dumnezeu.

— Am văzut că încercai să mă prinzi pe picior greșit. Știam eu.

— Atunci de ce nu spui adevărul? Adevărul adevărat?

Ea se întoarse și își încleștă degetele pe manșetele hainei, și aproape că țipă la el.

— Pentru că atunci când o să-ți spun adevărul va trebui să plec din nou. Chiar va trebui. Va trebui să plec. N-o să crezi, nici măcar un cuvânt n-o să crezi, și o să mă urăști și mai mult și n-o să mai pot face nimic decât să plec. De-aia. Și acum suntem din nou împreună, pentru puțin timp, și nu vreau să se termine. Te iubesc, Peter, ești fratele meu. Îi iubesc pe mama și pe tata. Dar odată ce v-am spus adevărul se va termina totul între noi. Asta vrei?

— Sigur că nu vreau așa ceva. Ce ai putut să faci așa de rău? Ai omorât pe cineva?

— Sigur că nu.

— Atunci ce poate fi așa de rău încât să te urâm?

— O, o să mă urâți. Pur și simplu pentru că n-o să credeți.

— Atunci dă-ne naibii o șansă! Spune direct. Adevărul pur și simplu.

Tara se întoarse. Ochii ei de culoarea ghindei își pierdeau strălucirea în timp ce privea departe, peste craterul bătrânului vulcan stins. Părea că vede un alt timp sau că aude alte cuvinte în mintea ei.

— Bine, spuse ea. Bine. O să-ți spun.

Capitolul 6

Cu glas de-aramă miezul nopții sună,/ E ora când stafiile se-adună./ Prieteni, la culcare![3]

William Shakespeare

O, da, zambilele sălbatice înfloriseră în mai. Mai ții minte cum erau? Parfumul lor îți lua mințile de-a dreptul. Te răscolea și te sleia cu totul. În anul ăla nu puteai merge printre ele de dese ce erau; trebuia să înoți printre flori. Ce nebunie! Aroma era așa de subtilă, încât te învăluia, în nări, în toate golurile și pe degete, ca mirosul unui păcat dulce. Nu-i așa că te prindea într-o plasă albastră și te ademenea?

Ne-am plimbat pe acolo împreună în anul ăla, mai ții minte? Erau cărări înguste printre zambile, și când am ieșit de pe cărare, mi-ai spus că o să fiu pedepsită pentru că m-am abătut din drum, pentru că am călcat în picioare zambilele. Ai spus că era o lege pentru asta. Dar voiai să spui o credință.

Dar rămăseseră încă atât de multe, grămezi, atât de parfumate, sunau și se unduiau spre mine, încât a trebuit să-mi găsesc calea printre ele. Atunci credeam – sau fusesem făcută să cred – că nu am zdrobit în picioare nicio singură floare sau lamelă verde sau bulb, că ele m-au ridicat cu câțiva centimetri deasupra pământului și m-au purtat. Greșeam. Era o fărădelege. Acum știu asta.

Acum știm cu toții asta.

Tinerețea nu se teme de nimic, pentru că nu știe nimic.

M-am rătăcit printre zambile. Inimă, minte și suflet. Știu că a existat un moment când eram în lumea asta și apoi o clipă în care m-am simțit ciudat, amețită, înstrăinată. Cred că a fost momentul în care s-a deschis poarta. Deși nu am pășit prin ea. Nu atunci. Nu încă.

Stăteam de vorbă, tu și cu mine, și am ajuns la stânca aia străveche acoperită cu mușchi des gălbui-portocaliu, aflorimentul ăla care se strânge ca un pumn cu un deget îndreptat către cer. Așa i-am spus noi întotdeauna: un deget galben-roșcat care arată spre cer. Voiam să-ți spun că mă certasem cu Richie; să-ți spun cum totul mergea într-o direcție greșită și ce se întâmplase de ajunseserăm în pragul unei mari decizii. Eram aproape sigură

[3] William Shakespeare, *Visul unei nopți de vară*, actul 5, scena 1, ediție bilingvă, trad. Șt. O. Iosif, Editura Pandora M, 2009.

că lucrurile nu pot merge decât într-o singură direcție, dar nu-i spusesem încă. Voiam să discut cu tine, să văd dacă exista vreo cale să-i spun fără să-l rănesc. Dar ceva m-a împiedicat să-ți spun.

Era stânca. În jurul stâncii zbura un roi de cărăbuși aurii micuți, cu spinările lor lucioase strălucind în soarele de mai ca scânteile din amnar pe piatră. Și lumina aurie sfârâia și trosnea cu sute de mici sclipiri de lumină intermitentă. Și tu erai uluit. Tu, care nu te mirai niciodată. Stăteam amândoi și ne uitam lung. Era ca o binecuvântare, ca un dar.

Dar știam că se întâmpla ceva. Și uitasem de Richie, uitasem cu totul că voiam să-ți povestesc. Mă uitam numai la văzduhul zumzăitor de micuțele scântei de foc, știind că urmează să se întâmple ceva.

A doua zi i-am cerut lui Richie să vină cu mine aici, în pădurea de zambile. Eram hotărâtă să-i spun. Nu știu de ce, dar credeam că era locul potrivit să-i spun că s-a terminat. Nu-i puteam oferi ce își dorea. N-aș mai face asta încă o dată: să duci pe cineva într-un loc frumos ca să-i spui că îl părăsești! Nu e o idee bună. Cred că, dacă s-ar mai întâmpla vreodată, l-aș duce într-un depozit de fier vechi ca să-i spun că-l părăsesc. E o cruzime să arunci așa ceva într-un peisaj minunat. Dar oricum, pe atunci nu știam nimic și credeam că e poetic și că așa trebuie făcut.

Iar el pur și simplu n-a vrut să accepte. „Nici să nu te gândești”, asta mi-a spus Richie în ziua aceea. I-am zis: „Poți să spui orice vrei”.

Era supărat și rănit. El țipa, eu țipam. Apoi am fugit de el, am fugit prin pădure și m-am ascuns. Vezi aflorimentul ăla chihlimbariu de acolo? M-am ascuns în spatele uneia dintre stânci. A venit strigându-mă. Plângea și mă striga pe nume. M-am ghemuit în spatele stâncii și, când i-a dat ocol, am trecut în spatele ei și am fugit către cărbunăria de acolo. El a trecut de stâncă, strigându-mi în continuare numele. Vocea lui se auzea tot mai încet și am fugit înapoi în pădure, pe pantă în sus, tot mai sus, strivind în picioare zambilele sălbatice.

Atunci nu mă gândisem deloc cum o să ajung înapoi acasă. Richie mă adusese aici cu Volkswagenul lui Beetle, plin de autocolante cu „Rock împotriva rasismului”. Parcase mașina pe iarbă, pe acostamentul de pe aleea Breakback, așa că am avut grijă să evit zona aia din Outwoods. Am găsit printre zambile altă ieșitură de stâncă acoperită cu licheni portocalii, și am stat acolo, cu spatele lipit de ea, vreo oră, poate chiar două. Când m-am întors la locul unde fusese parcată mașina, Richie plecase deja. Am fost atât de ușurată.

Am văzut un cuplu mai în vârstă, care se întorcea la mașină, după o plimbare prin pădure. M-am dus direct la ei, făcându-mă că plâng, și i-am mințit, spunându-le că prietenul meu m-a lăsat acolo pentru că ne

certaserăm. Au spus că trebuie să fie o persoană îngrozitoare și că ar trebui să-mi găsesc un băiat cumsecade, care să nu abandoneze așa o fată.

— Nu știi peste cine poți să dai într-un loc ca ăsta, a spus bărbatul. O fată așa drăguță ca tine.

S-au oferit să mă ducă acasă, ceea ce, desigur, am acceptat. M-au dus până la ușă și m-au pus să le promit că n-o să mai am de-a face vreodată cu bădăranul care mă abandonase în Outwoods, iar eu le-am promis.

Dar deja începuse. În mintea mea, începuse ceva. Parcă în ziua aceea parfumul zambilelor îmi deschisese simțurile, ca un drog. Parfumul se afla tot timpul la limita simțurilor mele, ghemuit undeva în gât, în degete, în nări, până încercam din nou să-i simt mirosul sau gustul și nu puteam. Era acolo tot timpul, dar dispărea când încercam să-l caut, să-l prind.

Însă avea un efect ciudat asupra mea. Simțeam tot timpul că aș putea pur și simplu să plutesc deasupra planetei. Și îmi simțeam capul cuprins de foc. Mai știi poezia aia? „M-am dus în crângul de aluni/ Pentru că aveam un foc în minte.”[4]

Mi-a plăcut întotdeauna, pentru că așa mă simțeam și eu de multe ori și, când mă simțeam așa, veneam în pădure până când se stingea focul. Dar acum era ceva diferit. Îmi simțeam ceafa încinsă. Știam că urmează să se întâmple ceva.

Îmi aduc aminte că acasă mama m-a întrebat dacă mă simt bine și i-am spus că da. Richie a sunat, dar o instruisem deja pe mama să-i spună că m-am întors cu bine din Outwoods, dar nu eram acasă atunci.

— V-ați certat? m-a întrebat ea.

Ceartă.

Visam cărăbuși aurii în zbor. Dar semănau cu scarabeii dintr-un mormânt egiptean. Și în timp ce zburau în jurul meu, se opreau brusc în aer și formau cuvinte, cu mici sclipiri de foc și lumină. Dar nu puteam citi cuvintele, se destrămau înainte să reușesc să le înțeleg.

Când m-am trezit dimineață, la căpătâiul patului era o urmă de arsură, acolo unde atinsesem cu capul tăblia din lemn de pin. Îți aduci aminte? Ți-am arătat. Ți-am spus că mi s-a încins capul și a lăsat o urmă la căpătâiul patului, dar tu ai râs și ai zis că e imposibil. Însă eu știu.

Eu știu, dar tu nu știi.

Richie a tot insistat cu telefoanele. Suna din oră în oră: mă scotea din sărite și simțeam cum îmi pocnește capul. Mama spunea că nu mai poate minți că nu sunt acasă, așa că am ieșit, ca să-i poată spune adevărul. Mi-am luat bicicleta și m-am dus în Outwoods. Nu luasem cu mine lanțul de

---

[4] *The Song of Wandering Aengus*, de W.B. Yates.

siguranță, așa că am ascuns bicicleta în spatele unui copac și am acoperit-o cu crengi, și apoi m-am dus să mă plimb printre zambile. De data asta, parfumul m-a ajuns brusc, ca un nor, și m-am afundat tot mai mult în pădure, urmând o potecă de călărie. În după-amiaza aceea, erau puțini oameni, pentru că era zi de lucru. O singură persoană a trecut pe lângă mine, călare pe un ponei, care m-a depășit la trap.

Parfumul zambilelor sălbatice era covârșitor, dar îmi dădea și un fel de pace, de seninătate. Nu mă mai gândeam la Richie. Nu mă mai gândeam la ce se întâmpla în mine. Mă plimbam din nou printre zambilele sălbatice și trebuie să fi știut că, strivindu-le în picioare, eliberam în aer și mai mult din parfumul acela straniu. După o vreme, am găsit o piatră acoperită cu mușchi verde strălucitor și cu licheni portocalii. M-am așezat printre zambile și mi-am sprijinit capul pe perna de mușchi a stâncii.

Zambilele păreau să formeze un lac și pământul părea să fi devenit lichid ca apa, iar toți pomii și tufișurile păreau să fi crescut din apă. Cerul de deasupra părea să fi căzut pe pământ, și nu mai știam dacă cerul era pământul sau pământul era apă. Eram complet dezorientată. Trebuia să mă țin cu unghiile de stâncă, să nu cad în cerul pământului sau în apa cerului. Dar nu mă mai puteam ține și știam că mă înălțam în zbor.

Purtam un inel pe care mi-l cumpărase Richie a doua zi după ce mă culcasem cu el prima dată. Prima dată. Se întâmplase chiar acolo și în acel moment al vieții mele am simțit că voiam ca Richie să mă țină în brațe pentru totdeauna. Acum nu mai eram așa de sigură. Am scos inelul și i-am dat drumul, iar el a căzut, a căzut prin cerul albastru până pe perna de smarald și chihlimbar a mușchiului și lichenilor, întinsă așa de pașnic pe masa de piatră străveche.

Mă simțeam despovărată. Mai ușoară. Stăteam cu capul sprijinit pe mușchi. Ciripitul păsărilor încetase și parcă toată pădurea devenise tăcută. S-ar putea să fi adormit. Chiar dacă a fost așa, m-am trezit cu o tresărire când am auzit pe cineva apropiindu-se prin pădure.

Era un bărbat, călare pe un cal alb frumos, care înainta dureros de încet pe potecă. De fiecare parte a calului atârnau coșuri mari de nuiele care păreau încărcate. Am crezut că vorbește singur sau cu calul, oricum, avea cea mai tolănită poziție în șa pe care am văzut-o vreodată, iar calul abia se mișca. Bărbatul avea un bici și-l învârtea în direcția calului, dar nu în așa fel încât animalul să-l și simtă. Lăsase frâiele în voie pe greabănul calului și aproape am crezut că adormise călare.

Am hotărât să rămân liniștită și să-mi las capul la loc pe piatra căptușită cu mușchi, ca să nu mă vadă și să treacă mai departe, dar el s-a apropiat și

am văzut că mă privea fix. A plesnit din bici și a scos calul de pe potecă, îndreptându-se către mine și strivind zambilele sub copitele calului.

Și avea niște copite mari. Era un animal elegant, dar picioarele puternice păreau mai degrabă ale unui cal masiv de povară, cu smocuri de păr uriașe deasupra copitelor. Venea încet către mine, dând din cap pe măsură ce se apropia. Apoi s-a oprit chiar în fața mea. Bărbatul s-a ridicat un pic în șa, zâmbind de sus, cu o privire amuzată.

Ar fi trebuit să-mi fie puțin teamă, dar nu-mi era.

— Ăsta e cel mai alb cal pe care l-am văzut vreodată, i-am spus.

— Așa e, a zis el. Este cel mai alb cal pe care l-ai văzut vreodată, și e cel mai alb cal pe care o să-l vezi vreodată.

Avea un accent neobișnuit. Nu știu ce accent era, dar îmi plăcea cum sună.

— Și de-asta e al meu.

Apoi a tăcut, pentru câteva momente foarte stânjenitoare, cât ne-am privit în ochi unul pe celălalt.

— Cum îl cheamă? am întrebat, doar ca să sparg tăcerea.

— Nțț, a spus el și mi-a zâmbit compătimitor, ca și cum aș fi fost cam prostuță. Cailor nu le dai nume. Nu le place să aibă nume.

— N-am mai auzit așa ceva până acum, am spus eu, sfidătoare.

— Mă aștept să nu fi auzit de multe lucruri, pentru că nu ești decât o fătucă.

Avea răspunsuri foarte repezite, dar le îmblânzea cu un zâmbet pe buzele roșii și umede. Nu era prea în vârstă. Cred că avea vreo treizeci de ani. Prea mare pentru mine, dar nu în vârstă.

Apoi mi-a spus:

— Se pare că ți-ai găsit o pernă foarte confortabilă acolo. O pernă foarte confortabilă.

Și a descălecat. A lăsat frâiele calului alb și am crezut că avea să vină către mine, dar el s-a dus mai departe, către celălalt capăt al pietrei căptușite cu mușchi.

— Te superi dacă folosesc și eu perna ta? Doar aici, unde e sigur, și nu prea aproape, fiindcă știu eu cum sunteți voi, fetele.

Cu siguranță nu era prea aproape de mine ca să-mi fie teamă, așa că i-am zis:

— E o țară liberă.

— Este și nu este, a spus el așezându-se cu capul sprijinit de piatră, și cred că a adormit imediat.

Sau poate că doar se prefăcea, dar oricum avea ochii închiși, iar respirația i se modificase și puteam vedea cum i se ridică și-i coboară pieptul. Era o după-amiază călduroasă, iar calul lui, nepriponit, tropăise mai departe și se

oprise sub un copac. Am așteptat o vreme, gândindu-mă că bărbatul ar putea reîncepe în orice clipă să-mi vorbească, dar n-a făcut-o. Stătea acolo, printre zambile, cu ochii închiși și gura ușor întredeschisă.

M-am ridicat și m-am uitat la el. La început, m-am întrebat dacă era țigan. Dar nu se purta ca un țigan și nici nu prea vezi țigani umblând de unii singuri. După aceea, m-am gândit că ar putea fi un fel de hippie; unul dintre tipii ăia ursuzi care rămân blocați în moda din tinerețe. Părul îi cădea pe ceafă, șuvițe închise la culoare în spatele cărora am zărit licărirea unui cercel de aur, dar tu și Richie aveați părul mai lung decât el. Purta o cămașă albă fără guler și o jiletcă neagră, și pantaloni negri largi, strânși la genunchi, vârâți în cizmele de călărie.

Cum stătea nemișcat, părea un pic mai tânăr decât mi se păruse la început. M-am gândit că era cam nebărbierit. Dar arăta bine și avea buze pline, care se mișcau ușor în timp ce-l priveam; m-am uitat așa la el vreo jumătate de oră.

S-a trezit – sau s-a prefăcut că se trezește cu o tresărire. S-a ridicat prea repede. Întâi s-a uitat după cal, care a dat din cap din umbra copacului. Apoi s-a răsucit și s-a uitat la mine, iar după aceea s-a uitat împrejur, de parcă nu-și dădea seama cum a ajuns acolo. Apoi, dintr-odată, s-a relaxat.

S-a întins din nou, dar de data asta cu capul sprijinit în mână și mi-a zâmbit.

— Îmi pare rău, a zis. Probabil crezi că sunt îngrozitor de prost-crescut. Nu știu de ce am adormit așa.

— Nu-i nicio problemă, am zis eu.

— Pur și simplu am simțit că mă ia somnul. N-am putut să fac nimic. Parcă ar fi vrăjit locul ăsta.

— A, dar chiar este, am spus eu. E vrăjit.

A părut puțin temător, deși tot cred că se prefăcea.

— Chiar așa? E vrăjit?

— O, da, am zis.

Chiar îmi place când pot să înfund un bărbat.

— Știu locul ăsta.

— Cred că da, a spus el. Cred că îl știi.

Calul s-a îndepărtat puțin.

— Nu-ți faci griji? l-am întrebat.

— Din cauza iepei? Nu, n-o să se îndepărteze de mine. E cea mai bună prietenă din lume.

— Cel mai bun prieten al tău e un cal? Probabil din cauză că nu te împaci prea bine cu oamenii.

A râs și, când a râs, pielea de la colțul ochilor i s-a încrețit și m-am gândit că de fapt era mai în vârstă.

— Da' știu că ai ceva curaj, nu-i așa? Așa e, nu mă împac extraordinar de bine cu alții. Prefer mai degrabă doar compania mea.

— Și eu sunt la fel, am spus.

S-a uitat la mine printre gene.

— Dacă vin și mă așez lângă tine n-o să sari la mine, nu?

Avea un fel de a fi care mă făcea să râd.

— Nu, n-o să sar la tine.

S-a târât pe genunchi și palme, printre zambile, și s-a așezat lângă mine, cu spatele lipit de piatra plină de mușchi. Stătea la câțiva centimetri de mine. Îi puteam simți mirosul. Avea un parfum al lui; proaspăt, dar bărbătesc. Și-a pus mâinile sub cap și a privit în sus către cerul albastru. Păsările ciripeau în copaci. Știu la ce te gândești, îmi asumam un risc, eram în pădure și așa mai departe. Dar mă simțeam în siguranță cu el.

Avea o înfățișare blândă.

Capitolul 7

În anul 1670, nu departe de Cirencester, a fost o apariție; la întrebarea dacă este un spirit bun sau un spirit rău, nu a dat răspuns, dar a dispărut lăsând în urmă un parfum bizar și un șuierat melodios. Domnul W. Lilly crede că a fost un duh.

John Aubrey

În timp ce Peter se plimba cu Tara prin Outwoods, la Fierăria Veche, Zoe bătea sufrageria în lung și-n lat, cu telefonul mobil strâns lipit de ureche. Vorbea cu iubitul ei, Michael, un rapper alb de cincisprezece ani cu o acnee cumplită, un pronunțat gust pentru haine de firmă și un întreg istoric de automutilări. Amber încerca să tragă cu urechea, în timp ce se uita la un DVD pe care mama ei îl catalogase deja drept „nepotrivit", iar Josie furase o sticluță cu lac de unghii de-a lui Zoe și își vopsea și degetele de la picioare, și covorul. Genevieve încerca, fără să reușească, să facă ordine, când auzi soneria.

Se întrebă cine naiba putea veni de Anul Nou.

— Poate să răspundă cineva? strigă ea, îndreptându-se deja către ușă, pentru că știa că nu o să răspundă nimeni altcineva.

În drum spre hol, strânse o pereche de încălțări sport, un pulover, un tricou, o pijama de-a copiilor și un băț ud, pe care-l adusese din grădină unul dintre câini. Le avea pe toate în brațe când deschise ușa. În prag, aștepta un bărbat înalt, slab, tuns scurt și cu ochelari rotunzi cu ramă metalică. Era ușor adus de spate.

— Peter e acasă?

Avea o voce foarte profundă.

— A ieșit la plimbare în Outwoods.

— Eu sunt Richie.

— Da, mă gândeam eu. Vrei să intri?

Lăsă pantofii într-un cufăr de lângă ușă și îl conduse spre bucătărie. Acolo puse hainele pe blatul de lucru. Îi spuse lui Richie să se așeze la masă, deschise ușa din spate și azvârli bățul afară, închizând ușa repede, înainte ca vreunul dintre câinii foarte vigilenți să se poată strecura înăuntru și să aducă bățul înapoi. Apoi își dădu la o parte o șuviță de păr care-i venea în ochi, înainte de a umple ceainicul electric.

Își încrucișă brațele, sprijinindu-se cu șoldul de marginea blatului și așteptând să fiarbă apa. Richie se așeză și se foi stânjenit sub privirea ei insistentă.

— Toată situația e cam ciudată, zise ea în cele din urmă. Tara se arată după douăzeci de ani…

— Douăzeci și unu, o corectă Richie.

— … și acum ai venit și tu.

De afară se auzi o lovitură în perete. Richie tresări.

— Ce naiba e asta?

— E fiul nostru cel sălbatic, Jack. Peter i-a cumpărat o armă cu aer comprimat, deși eu n-am fost de acord, și acum e într-o misiune permanentă în căutare de șobolani. Practic, nu mai locuiește în casă.

— Când eram copii, eu și Peter stăteam ore în șir pe acoperișul garajului, pândind șobolanii ca să-i împușcăm.

— Unele lucruri nu se schimbă.

— Multe se schimbă.

— Vrei ceai? Am și niște cafea proaspătă pe undeva, dar trebuie s-o caut.

— Ceaiul e foarte bun.

Richie o privi în timp ce arunca pliculețele de ceai în niște căni ciobite și turna apa fierbinte din ceainic. Când termină de făcut ceaiul, puse cănile pe masă și se așeză în fața lui. Îi întinse mâna.

— Mă bucur să te cunosc, Richie.

El îi strânse mâna fără să spună niciun cuvânt.

— Ești lutier, nu?

— Un cuvânt cam pretențios pentru un acordor de chitare.

— E o meserie frumoasă, totuși.

— Era. Nu mai e.

Genevieve îi observă tremurul mâinilor în timp ce ducea cana la gură.

— De ce?

— Nu mai am răbdare.

— Lui Peter o să-i pară rău că nu l-ai găsit. Știa că vii?

— Nu. A fost un impuls de moment. Am zis să trec pe aici. Eram și cam curios. Știu locul ăsta de când eram copii. Îl știam pe potcovarul bătrân. Figură de poveste; un tip cu păr alb, cu perciuni mari. Te-am zărit de departe o dată sau de două ori. Știam că are familie frumoasă și așa mai departe. Soție drăguță, copii drăguți, tot ce trebuie. M-am bucurat pentru el.

— E caraghios că n-ați mai vorbit atâta timp. Mi-a spus că erați cei mai buni prieteni când erați copii.

— Tovarășii cei mai buni am fost. Tovarășii cei mai buni.

— Păi, nu înțeleg.

— Nu erai aici când s-a întâmplat.

— Nici măcar nu știu exact ce s-a întâmplat de fapt. Pete nu vorbește despre asta.

Ușa se deschise și intră Zoe, încă vorbind la telefon. Nu păru să-l observe pe Richie.

Își lipi microfonul de claviculă.

— Pot să ies diseară?

— Unde? întrebă Genevieve.

Zoe ridică iar telefonul către ureche.

— Unde e?

Ascultă și apoi spuse:

— White Horse.

— Aia e o speluncă de drogați, zise Richie.

Zoe aruncă o privire spre Richie și apoi se întoarse spre Genevieve.

— Trebuie să-l întrebi pe tata.

— Cred că da, zise Zoe la telefon și ieși din bucătărie.

— O hrubă jegoasă, aia e White Horse, zise Richie. Am cântat pe vremuri acolo. Genul de loc unde te ștergi pe picioare la ieșire.

— O să văd ce zice taică-su.

— Nu mi-aș lăsa fata să se ducă acolo.

— Ai o fată?

Richie suspină.

— Am. Dar n-am voie s-o văd.

— Ce s-a întâmplat?

— E o poveste lungă.

— Știi ceva, Richie? zise Genevieve. Pe aici, poveștile tuturor sunt lungi, dar nimeni nu le spune.

El râse și întinse mâna să scoată pachetul de țigări din buzunarul de la piept. Apoi se răzgândi și-l lăsă la locul lui.

— Am făcut o fată cu cine nu trebuia. Era o vrăjitoare, nu pot să-i zic altfel. Și acum nu mă lasă să-mi văd fata, și mă doare fiecare zi în care n-o văd.

— Câți ani are fata?

— Aproape nouă.

— Trebuie să-ți fie greu.

— Mi-a furat viața ei.

Richie îi dădu lui Genevieve câteva detalii despre ce se întâmplase. Cum nu-și mai văzuse fata de când ea avea cinci ani. Îi povesti despre experiențele cu tribunalele și cum toate erau înclinate să le dea câștig de

cauză mamelor. Era pornit. Dar se trezi povestindu-i pe larg lui Genevieve, așa cum li se întâmplase și altora înaintea lui.

— Nu știu de ce-ți spun toate astea, repetă el de câteva ori.

Apoi intră Amber, care spuse:

— Zi-i lui Josie!

— Ce să-i zic lui Josie? întrebă Genevieve.

— E enervantă!

Genevieve se duse să rezolve problema și descoperi lacul de unghii vărsat pe covor, iar Richie profită de absența ei ca să iasă în curte și să-și aprindă o țigară. Își aminti de puștiul de pe acoperișul atelierului, așa că își scoase batista albă și o flutură.

— Nu trage! Pentru Dumnezeu.

Richie stătea în curte, trăgând din țigară și privind în sus către Jack.

— Saltare! zise el.

Jack dădu din cap și apoi privi prin cătarea armei cu aer comprimat.

— N-o să vină să se joace dacă stau eu aici, nu? spuse Richie. Tu cine ești?

— Jack.

— Ce calibru e?

— 1.77.

— Să-i zici lui taică-tu să ia un 2.2. O să le zbori creierii.

— Ești Richie?

— Chiar așa.

— Așa mă gândeam și eu.

— Taică-tu a pomenit de mine, nu?

— Mda. Câteodată.

Richie își fumă țigara, în timp ce Jack rămase întins pe acoperiș, scrutând prin cătarea armei cu aer comprimat, ca și cum dușmanul putea apărea în orice clipă.

Richie își termină țigara și se întoarse înăuntru.

Genevieve nu revenise încă în bucătărie, așa că își găsi singur drumul spre camera de zi, unde ea și Zoe stăteau în genunchi, încercând să curețe lacul de unghii de pe covor, în timp ce Josie bocea, iar Amber, cu brațele încrucișate, stătea îmbufnată pe canapea. Îi căzură ochii pe o chitară, așezată într-un colț.

— Cine cântă la asta? întrebă el, acoperind suspinele lui Josie.

— Învață Zoe, zise Genevieve.

Richie luă chitara, o cântări în mâini și o zdrăngăni puțin. I-o întinse lui Zoe.

— Ia încearcă, iubire.

Zoe se uită la Genevieve.

— Știu doar trei acorduri, zise ea, dar nu spre Richie, ci către mama ei.

— Atunci cântă trei acorduri, spuse el. Hai, încearcă.

— N-am chef, zise Zoe.

— Am eu, spuse el, întinzându-i chitara.

Zoe se uită la el și văzu în ochii lui ceva care o făcu să se teamă să spună iar nu. Fără nicio tragere de inimă, luă chitara, se așeză și începu să zdrăngăne. La televizor încă mai rula filmul de pe DVD, așa că Richie îl închise. Amber pufni cu indignare prefăcută.

— Haide, încearcă, drăguță.

Zoe cântă cele trei acorduri, schimbând tiparul și încercând să strecoare un pic de entuziasm în execuție. Richie asculta cu atenție, iar fetele mai mici îl priveau cum ascultă. Când Zoe se opri, Richie întinse mâna ca s-o scape de instrument.

— Isuse.

Se așeză pe canapea lângă Amber și cântă și el la chitară, expert, foarte rapid. În timp ce cânta, se uită numai la Zoe. Obrajii ei luară foc în timp ce el o privea fix. Își întoarse privirea; se uită la mama ei, care zâmbea; se uită iarăși la Richie.

El se opri brusc.

— Uau, zise Genevieve.

Richie se ridică în picioare și-i dădu chitara înapoi lui Zoe.

Brusc, părea grăbit să plece.

— O să mă întorc când o să fie și el acasă.

Genevieve ridică din sprâncene văzându-l atât de zorit. Apoi se ridică din genunchi ca să-l conducă, pentru că Richie se îndrepta deja către ușă.

— O să-i spun că ai trecut pe aici.

— Bine. Mulțumesc pentru ceai.

— Vino oricând vrei.

Îi deschise ușa.

— Înainte să pleci, Richie…

— Da.

— Trebuie să știi că l-a durut. Toți anii în care n-ați vorbit. Nu mi-a spus niciodată ce s-a petrecut între voi sau ce v-ați spus. Dar orice o fi fost, îl doare. Orice o fi.

— Bine, zise Richie.

Apoi porni pe alee.

— Bine.

Capitolul 8

În primăvara anului 1895, cusătoreasa Bridget Boland Cleary locuia cu bărbatul ei, Michael Cleary, și cu tatăl ei, Patrick Boland, într-o căsuță din Ballyvadlea, în Tipperary, în Irlanda. Erau căsătoriți de vreo opt ani, dar nu aveau copii; Bridget avea douăzeci și șase de ani și Michael avea treizeci și cinci de ani. Bridget, o femeie arătoasă, avea mașina ei de cusut Singer și se spunea că „simte moda zilei".

Michael Cleary a susținut că nevasta lui, Bridget, a fost răpită de duhuri, care au lăsat în loc un schimbăruș. După trei zile de ritualuri care să forțeze spiritul să plece și să-i aducă soția înapoi, la 15 martie, Michael Cleary i-a dat foc.

El și alte nouă rude și vecini ai lui Bridget Cleary au fost judecați pentru moartea ei.

(Sumarul stenogramei procesului)

Am să vă spun o poveste dacă vreți o poveste. Aproape scrisesem un cântec despre ea, dar n-a ieșit cum trebuie. Ar fi trebuit să fie un cântec de dragoste, dar până la urmă a ieșit ceva care suna ca un cântec de protest. Deși, dacă stai să te gândești, multe cântece de dragoste sunt cântece de protest.

În grup eram eu, Peter, Tara și câțiva alți băieți, și toate erau bune și frumoase, până într-o zi, când s-a schimbat totul. N-aveam încă optsprezece ani și parcă ar fi trântit cineva ușa peste viața mea, așa cum fusese ea până atunci. Totul era bine și lumea era plină de perspective și de posibilități; după care totul a mers prost.

Tara trebuia să fie, dintotdeauna. Dintotdeauna. Era sora mai mică a lui Peter, eu aveam numai cincisprezece ani și am trecut pe la ei în ziua aniversării Tarei de treisprezece ani. Azi era doar o puștoaică slăbuță și a doua zi avea deja strălucirea aia. Când vorbeam cu Peter, ea asculta și o puteam simți cum ascultă, așa cum simți o mângâiere, și-i puteam simți ochii ațintiți asupra mea. La vremea aia mă admira.

Și știam că e făcută din alt aluat. Din ziua aia, nu m-am mai putut opri să mă gândesc la ea, deși nu-i puteam spune lui Peter. În primul rând, nu prea era tare să te ții după fete mai mici. Obiectul dorinței și pasiunii erau fete

mai mari și femei, chiar dacă erau inaccesibile. Fetele de vârsta noastră sau mai mici erau tratate cu dispreț.

Atâta doar că eu simțeam altceva pentru Tara. Într-o zi, îl așteptam pe Peter să se pregătească de plecare și am văzut poza aia a ei de la școală, cu buclele castanii pieptănate și cu luminițe în ochi. Am furat poza pe loc. O țineam în fundul sertarului cu șosete și o scoteam din când în când. Nu era singura poză a ei pe care o șterpelisem din casa lor. Presupun că știau unde dispar pozele. Trebuie să fi știut.

Cum spuneam, am ținut totul secret. Dar în fiecare zi abia așteptam să mă duc la școală, pentru că știam că o s-o văd. Școala, care înainte era doar o mizerie, devenise acum un loc minunat. Chiar dacă mă prefăceam, nu-mi păsa. Eram prea deștept ca să recunosc. Nu era să-l las pe Peter sau pe altcineva să râdă de mine.

Aveam o grămadă de ocazii să fiu în preajma ei. O vedeam înflorind în fiecare zi. Nimeni nu știa. Nu cred că știa nici ea. N-am lăsat-o niciodată să mă vadă cum o privesc. Într-o zi, pe terenul de joacă, m-a rugat să am grijă de geanta ei, pentru că avea treabă în altă parte. După ce a plecat, m-am repezit după șopronul pentru biciclete și am cotrobăit prin geantă. Am găsit un pieptăn cu câteva fire de păr în el. L-am păstrat. Un creion. L-am luat. Și încă unul-două obiecte. Am scris cu creionul ăla. Am scris „Te iubesc”, numai ca să văd cum curg cuvintele din creionul ei. Creionul ăla l-am păstrat într-o cutie încuiată, ca și cum ar fi fost moaștele vreunui sfânt medieval.

Pe vremea aia învățam să cânt la chitară. Am scris câteva cântece proaste despre Tara. Cântece cu adevărat proaste. Nimeni n-ar fi vrut să vadă lumina zilei. Nu.

Am observat că Tara nu părea să aibă prieteni apropiați. Nu cum aveau majoritatea fetelor de vârsta ei. Nu că ar fi fost antipatizată – era exact invers. Ea ținea oamenii la distanță. Nu părea să aibă nevoie de ei.

Dar voia să vină cu noi oriunde mergeam. La început, Peter nu era de acord, dar l-am convins. Peter era întotdeauna ușor de convins. I-am spus că, dacă vine și Tara, avem mai multe șanse cu fetele.

— Cum așa? a zis el.

I-am spus că, dacă fetele te văd cu o altă fată, se simt mai puțin amenințate. Scopul nostru la vremea aia era să încercăm și să ajungem să pipăim orice fată care ne ieșea în cale. Dar știam că ajunseserăm cam disperați.

— Ce vrei să spui?

Părea că nu se gândise la asta. I-am zis că ne face să părem mai puțin ieșiți la vânătoare și că ele ar putea lăsa garda jos. Plus că Tara ar fi putut să discute cu ele și așa am fi avut o intrare.

— Doamne, da’ greu de cap mai ești, i-am zis. Al naibii de greu.

Oricum, a înghițit-o până la urmă. Tara a început să se țină după noi. Încă mă mai arătam neinteresat și, cu cât păream mai neinteresat de ea, cu atât mai interesată era ea de mine. Dar nu mai rezistam. Eram îndrăgostit până peste urechi. Muream. Visam să mă însor cu ea și să fugim în toiul nopții în lumea largă. Vise în culori vii. Mă îmbolnăveau.

După vreun an, i-am spus lui Peter.

Și-a ieșit din sărite.

— Vreau să ies cu sor-ta.

— Cum? Ce vrei să spui?

— Tara. Vreau să o scot în oraș.

— Ce naiba?

— Sora ta. Vreau să o invit. La o întâlnire.

— Hahaha!

— Vorbesc serios, Peter. Vreau să ies cu Tara. Mă gândesc la ea tot timpul.

S-a înroșit la față.

— Du-te dracu’!

— Vorbesc serios, omule.

— Du-te dracu’! N-o să ieși cu sor-mea, în niciun caz!

— De ce nu?

— Fin’că știu ce vrei să faci cu ea, d’aia, la dracu’!

N-a mai vorbit cu mine trei zile. După aia am trecut pe la el și am stat de vorbă. Dacă tovarășul tău cel mai bun, în care ai încredere, nu poate ieși cu Tara, atunci cine ar putea? Și cineva tot o să iasă, am spus, „fin’că e superbă și până la urmă o să apară vreun băiat de la oraș, jegos și soios, cu gel în păr și mașina lui sport, fluturându-și penisul lui performant și…”

— Gura, a zis el încet. Taci din gură.

Până la urmă, s-a lăsat convins.

Am invitat-o. Am făcut-o ca și cum n-ar fi fost mare lucru. O ieșire la film. Nu mai știu ce rula. Voia să meargă?

— Cu tine și cu Pete?

Inima-mi bătea să-mi sară din piept. Limba mi se lipise de cerul gurii.

— Doatșcumin.

— Ce?

— Doar tu și cu mine.

M-a privit surprinsă. Cu ochii mari căprui fixați asupra mea. M-a cercetat atent. A fluturat o dată din gene. A zâmbit și s-a uitat într-o parte, departe de mine.

— Mda.

Și asta a fost. Îi „făceam curte”, cum se zicea în bătrâni. Dar e o diferență. Diferența dintre a curta o fată și a încerca să i-o tragi. Cred că e oricum o diferență.

Am mers la film și n-am văzut nimic din ce era pe ecran, chiar dacă aveam ochii larg deschiși. Nu puteam simți nimic altceva în afară de Tara, care stătea pe locul de lângă mine. Parfumul părului ei. Nu era prima mea iubită. Știam ce înseamnă. Dar eram paralizat. După aia ne-am luat de mână și am crezut că o să zbor de-a dreptul de pe locul meu. În fața cinematografului am sărutat-o. În clipa aia, dacă mi-ar fi cerut să mă arunc de pe o stâncă, jur că aș fi făcut-o. Și din acea zi a fost ca și cum mi-ar fi făcut farmece. Nu mă puteam uita la nicio altă fată și nici nu-mi convenea când se uitau la ea alți băieți. De mai multe ori, Pete a trebuit să mă calmeze, când mi se părea că vreun puști se uită la ea un pic prea insistent.

Odată am pus jos un puști care o atinsese pe fund. Eram într-o discotecă. Așa e la vârsta aia, nu? Trebuie să-ți aperi fata. Altă dată, un tip devenise un pic prea prietenos cu ea și l-am călcat în picioare. Pete a trebuit să se bage între noi și i-am tras și lui una în falcă. Pe tip l-au dus cu ambulanța la spital, iar părinții lui au vrut să facă reclamație, dar până la urmă nu s-a întâmplat nimic. Numai că Tara a zis că mă părăsește dacă nu mă potolesc și știam că vorbește serios, așa că trebuia să-mi înăbuș gelozia, ceea ce probabil că n-a fost rău.

Am început să avem cântări, și de obicei mă urmărea când eram pe scenă. Stătea în față, cu brațele încrucișate, uitându-se la mine. Le spunea celorlalte fete că sunt al ei. Iar asta îmi plăcea la nebunie.

Oricum, a rămas însărcinată și asta era problema. Dacă să-l păstreze.

Eu unul știam ce vreau. În mintea mea nu exista nicio îndoială, absolut niciuna. Voiam să păstrăm copilul, să ne căsătorim, să facem vreo șase odrasle care să arate ca ea. Șase fetițe, dacă ar fi fost după mine. Tot viitorul era stabilit în mintea mea. Casă, nevastă, copii, grădină, câini.

Cum altfel?

Dar Tara nu vedea lucrurile la fel. Pete era pe punctul de a pleca la facultate. Voia să-și continue studiile și i se oferise un loc la Warwick University. Dar asta nu era de mine; eu îmi jucam viitorul pe chitară, însă Tara se gândea să-i urmeze exemplul și să se ducă și ea la facultate. Era deșteaptă și învăța ușor. Spunea că vrea să facă ce făcea și Pete.

— Și ce-i cu asta? am întrebat-o. Mai sunt doi ani până atunci și după aia încă trei ani, deci cinci. Și după aia?

— Cine știe? a răspuns ea. Nu-mi place să fac planuri așa departe.

— Dar cum o să te descurci? Ai un copil care crește în tine. Cum o să te descurci când o să avem un copil?

— Asta e problema, a spus ea. Asta e problema.

N-a spus niciodată clar, dar voia să scape de copil. Nu voia să fie legată de la vârsta de șaisprezece ani. I-am spus că e o criminală și o ucigașă cu sânge rece și am făcut-o în toate felurile. Lucruri tâmpite, prostești și urâte pe care aș vrea să nu i le fi spus niciodată. Dar și eu eram tâmpit și prost și urât. Să nu uităm că nu eram nici eu decât un copil. Nu gândeam cu capul, chiar dacă se părea că ar fi fost momentul.

Ea plângea. Am avut scandaluri groaznice pe tema asta.

Apoi am dus-o într-o zi în Outwoods, cu rabla mea. Mergeam de multe ori acolo, ca să stăm singuri. Zambilele sălbatice erau în floare și mă gândeam că dacă ne plimbăm prin pădure ținându-ne de mână poate se rezolvă toate. Dar cearta a izbucnit din nou și probabil că am urlat cuvinte grele, pentru că a început să plângă și a fugit în pădure.

Am căutat-o toată după-amiaza. Am crezut că o să vină înapoi: păi, cum avea de gând să ajungă înapoi acasă? Am scotocit locul până la apus și după aia am început să mă îngrijorez, așa că am mers până la o cabină telefonică și am sunat acasă la ea. A răspuns maică-sa și mi-a zis că ajunsese acasă, stătuse câteva ore și după aia ieșise din nou. Dar am bănuit că de fapt era chiar lângă telefon.

Am sunat a doua zi. Am sunat de multe ori, dar Tara nu era niciodată acasă. Am și trecut pe acolo, dar tatăl ei mi-a zis că nu e acasă și că o să-i spună să mă sune. Știu că nu voia să mă vadă, pentru că Peter îmi spusese că e acolo, dar nu vrea să stea de vorbă cu mine.

Tot ce mai știu e că s-a întors în Outwoods și că a dispărut.

•

Așa că vine poliția să mă întrebe ce știu. Și le spun ce știu, și ei pleacă. După aia trec pe la Peter. Maică-sa și taică-su au fost dintotdeauna ca niște părinți pentru mine – sunt îngrijorați de moarte, ca și mine. Vor să știe de ce ne certam. Nu le pot spune adevărul despre sarcină – Tara nu le spusese. Mai mult, n-are încă șaisprezece ani, iar Dell probabil că o să vrea să mă jupoaie de viu când o să afle. Așa că le spun că era vorba despre un alt băiat cu care se vedea.

Peter se uită la mine. Nu mă crede sub nicio formă.

Așa că spun că, de fapt, nu e cineva cu care se vedea, era cineva care-i făcea ochi dulci, iar Peter o înghite pe asta, pentru că știe cât de gelos pot să fiu.

Apoi, după câteva zile, poliția organizează echipe de căutare și mergem și noi să intrăm în echipe. Dell este al naibii de palid, Mary tremură vizibil, iar Peter nu scoate o vorbă, dar mergem toți acolo. Iar polițiștii sunt câtă frunză și iarbă și au venit cu zecile de la secțiile din zonă: polițiști cu câini, polițiste,

toată lumea; și mai sunt acolo și prieteni și vecini, cu bețe cu care să bată în pământ și să scotocească tufișurile, iar eu simt în stomac o greutate uriașă, ca un bolovan. Și știu că toți mă privesc și șușotesc știi, el e iubitul, e prietenul ei. Cristoase, e toată lumea acolo. Necunoscuți vin să ajute după ce i-a apărut poza în ziarul local și la știrile de seară de la televizor. Sute de oameni și toți ne mișcăm într-un front continuu, de-a latul întregii păduri, pășind printre copaci și călcând zambilele aproape ofilite.

I-au găsit bicicleta.

Aud un polițist spunând altui polițist că se pare că cineva a încercat să-i ascundă bicicleta în tufe, într-un lăstăriș, după care mă caută din priviri, se uită la mine, își trece degetul pe sub nas și pleacă. Și știu; știu chiar în momentul ăla unde o să ducă asta.

Mergem în formație greoaie prin Outwoods. Fiecare centimetru, fiecare tufiș, fiecare denivelare, în spatele fiecărei pietre. Continuăm până se lasă înserarea și atunci poliția ne cheamă înapoi. Spun că o să continue ei căutarea, cu lanterne, dar vor ca noi să plecăm. Dell conduce. Mă duce până acasă. Mary, pe locul din față, Peter și cu mine în spate. Tot drumul, fără niciun cuvânt.

N-am închis un ochi toată noaptea. Mă tot trezeam. Tata sforăia în camera de alături. Nu aveam cu cine altcineva să vorbesc. Mama a murit când aveam nouă ani. Am stat toată noaptea încercând să-mi dau seama unde ar fi putut pleca Tara, dar era aceeași întrebare pe care mi-o tot puneau Dell și Mary: unde s-ar fi putut duce?

Și nu aveam niciun răspuns.

A doua zi dimineață dormeam pe canapea când am auzit bătăi puternice în ușă. Tata plecase la serviciu și nu avea cine să răspundă. M-am dus la ușă în șort. Din nou, poliția. Aș putea să vin până la secție?

M-am îmbrăcat și m-au dus cu mașina la secție. N-am încă optsprezece ani, așa că nu mă pot întreba nimic, spun ei, până când nu e de față și un avocat. Avocat, zic, n-am nevoie de avocat. Mă deranjează dacă rezolvăm partea cu amprentele până atunci? Nu, n-am nimic împotrivă, luați-le aici, acum. N-am nimic de ascuns.

Trece cam o oră până ajunge avocatul ăla. Femeie. Nu îmi prea place. Are fața lungă și dinții cam mari. Are o față ca un nenorocit de cal de curse. Shergar[5]. Nu face decât să dea din cap spre mine, nici du-te naibii, nici nimic. Doar scoate pe masă un carnet și un pix. După cerneala de pe degetele mele, își dă seama că au început deja. Și mai e un polițai care stă lângă mine, un tip

[5] Shergar este un celebru cal de curse irlandez, câștigător al Derby-ului în 1981.

cu un neg uriaș chiar lângă nas. Ăsta fusese de treabă, îmi spusese să nu mă sperii și îmi adusese ceai.

Femeia se uită la polițai.

— N-ar fi trebuit să începeți cu asta înainte să ajung eu, spune ea acru.

Polițaiul îmi zâmbește și își scarpină o sprânceană, ca și cum ar fi fost o glumă între el și mine.

— E minor, spune avocata.

— Mai lasă-ne, zice polițaiul. Am mai rezolvat și noi câte ceva.

— A spus ceva?

— Nu.

— Scuzați-mă, zic eu violent. Sunt și eu aici.

Avocata se întoarce către mine și mă întreabă, prin fanta îngustă dintre cele două șiruri de dinți:

— Ai declarat ceva?

— Numai ce m-au întrebat, îi zic. N-am nimic de ascuns.

Se uită din nou la polițai, care stă cu brațele încrucișate.

În încăpere intră încă doi polițiști în civil. Nici măcar nu se uită la mine. Se prezintă avocatei spunând că sunt de la secția de criminalistică din West Midlands. Încerc să-mi amintesc unde am auzit despre secția de criminalistică din West Midlands. Era ceva în legătură cu niște acuzații de corupție.

— Sunt Julia Langley, zice avocata mea, cu gura ei prea aglomerată cu dinți.

Cred că e amuzant cum sună numele oamenilor spuse printre propriii lor dinți.

Cei doi nou-veniți se așază pe scaunele de plastic de la masă. Unul dintre ei e așa de mare că abia încape în scaun. Stă mai departe de masă, iar cusăturile pantalonilor aproape îi plesnesc pe coapse. S-a lăsat pe spate în scaun, cu picioarele depărtate și cu degetele grase vârâte pe sub guler, ca și cum ar fi fost prea strâns. Încă nu se uită la mine.

Celălalt cu siguranță se uită în ochii mei. E mai mult decât concentrat asupra mea. Și pare trist. Vreau să spun chiar trist, ar putea izbucni în orice clipă în lacrimi. Se preface? Nu știu. E cam neglijent. Un impermeabil vechi, cu un pulover ponosit pe dedesubt. Are cravată, dar nodul e mititel, strâns prea tare, și până și eu văd că gulerul cămășii e murdar. Are fața plină de riduri. N-am mai văzut niciodată un tip cu așa de multe riduri pe față; frunte încrețită, laba gâștii în colțul ochilor, riduri în jurul gurii ca niște valuri pe un lac, o despicătură adâncă în bărbie. Toată fața îi e distrusă. Își ia ochii de la mine pentru o clipă, ca să-i facă un semn cu capul polițaiului în uniformă

care a stat cu mine în ultima oră. Polițaiul în uniformă se apleacă, pornește un reportofon și spune cu voce tare numele meu și ora.

— Bună, Richie, spune omul cu fața ridată.

Are o voce foarte blândă. E așa de blândă, că mă sperie de moarte. Un polițist blând. Pe bune, îmi vine să vărs.

— Sunt Dave Williams. Te simți bine?

Mă uit la avocată. Scrâșnește din dinți ca un cal și se uită și ea la mine.

— Mda, spun.

— S-au purtat bine cu tine?

— Mda.

— Asta e bine, pentru că nu vreau să-ți facă nimeni viața grea. Vrem numai să lămurim lucrurile.

— Bine.

— Bine, spune el, iar ridurile i se încrețesc și mai mult pe frunte. Suntem aproape siguri că știm cum s-a întâmplat.

— Cum s-a întâmplat ce?

— Uite ce e. O să fiu cât se poate de direct. E mai bine dacă spui tu.

— Dacă spun eu ce?

Nenorocitul mare și gras tușește dintr-odată și se apleacă înainte, cu degetul vârât pe sub guler, ca și cum ar vrea să și-l smulgă de la gât. Nu spune nimic.

— Richie, vreau să te ajut.

— Cine sunteți? spun eu.

— Ți-am spus, Richie. Sunt Dave și sunt de la criminalistică. Știi cu ce se ocupă cei de la criminalistică, nu?

— Credeți că i-am făcut ceva, nu?

— Avem bicicleta ei, Richie. E plină de amprentele tale.

Mă uit la avocata mea, adică tipul glumește, nu? Ea doar dă din cap ușor, să mă încurajeze să răspund. Mi se face frig și după aia simt cum mă trece un val de căldură.

— Păi, probabil pentru că mergem împreună cu bicicleta mereu.

— Ai mașină, spune polițaiul gras, uitându-se la mine pentru prima dată.

Are o voce incredibil de subțire pentru un tip așa de gras. Pare vocea unui băiețel de nouă ani, mai puțin tonul amenințător.

— De ce ai avea nevoie de bicicletă?

— Pentru mersul pe bicicletă, îi zic. Și, apropo, eu i-am dat bicicleta. A fost bicicleta mea și am reparat-o și i-am dat-o. Îi tot sărea lanțul. Așa că e normal să aibă amprentele mele pe ea, nu?

Celălalt, Dave, cel trist, se apleacă spre mine.

— Știm că era însărcinată.

— Ce? zic. Ce? Cum puteți să știți asta?
— Era însărcinată cu copilul tău, Richie?
— Este însărcinată, spun. Este însărcinată. Cum de știți asta?
— Sarcina a fost confirmată de medicul ei de familie.
— Credeam că e confidențial, îi spun avocatei. Nu e?
— Câți ani avea Tara? întreabă grasul.
Nu poate pronunța „r”-ul. Spune Tahra.
— Ați găsit-o? întreb.
— Putem discuta? îi întreabă avocata pe polițiști.
Dave, Dave cel prietenos, Dave cel foarte direct, Dave cel trist, amicul meu Dave iese din încăpere cu avocata, lăsându-mă cu gaborul în uniformă și cu matahala incredibilă care își tot lărgește gulerul. Numai că acum mă privește cu ochi de pește mort. Adulmecă. Și o face din nou. Adulmecă. De parcă îmi spune că miroase el ceva.
După un moment, cei doi se întorc. Se așază din nou. Dave spune:
— Richie, sigur știai că Tara nu avea vârsta legală pentru sex consimțit, care e de șaisprezece ani la noi. Dar deocamdată, deocamdată, sunt aproape dispus să trec peste asta. Vreau să-ți ușurez situația și-mi imaginez cât de greu trebuie să fi fost pentru tine.
— Ce situație?
— Tu erai tatăl, Richie?
— Credeam că doctorii n-ar trebui să dezvăluie informații confidențiale, zic.
— În situații ca asta, e altceva.
— Și care e situația asta?
— Pentru numele lui Dumnezeu! zice grasul, cu vocea lui pițigăiată.
Și apoi își șterge propria salivă de pe pantalonii negri.
— Richie, știm că ai avut multe certuri foarte serioase cu Tara. Știm și că ai o fire destul de violentă.
— Temperament violent, zice grasul.
— Nu.
— Avem informații despre firea ta violentă. Am găsit un dosar despre un caz în care ai bătut grav un tânăr într-o discotecă.
Mă întorc către avocată. E ocupată să mâzgălească. Nu se poartă ca avocații pe care-i vezi la televizor.
— De ce-ai mai venit? țip eu. Nu spui nimic!
Ridurile se încrețesc și mai tare pe fața polițaiului. Pare neverosimil de trist.
— Richie, o să spun acum ceva în fața acestor oameni și mă rușinez foarte tare că trebuie să o spun. Se întâmplă. Acum câțiva ani, Richie, aveam

obiceiul să beau. Nu mai beau, dar atunci beam. Într-o seară, am ajuns acasă beat. Eram căsătorit de doisprezece ani și aveam trei copii minunați. Soția mea și cu mine am început să ne certăm.

Avocata mea se întrerupe din mâzgălit și ridică privirea spre el.

— Asta e tot ce-mi aduc aminte, îți jur, zice Dave.

Ochii lui albaștri mă ard.

— Apoi, dimineața, mă trezesc și o găsesc pe soția mea stând la masa din bucătărie. Avea fața distrusă, Richie. Umflată și tumefiată. Buza spartă. Ochii învinețiți. Nu-mi aduc aminte nimic despre asta, Richie, îți jur, Dumnezeu mi-e martor.

Mă uit la el. Se apleacă înainte și mă privește adânc în ochi, de parcă vrea să vadă direct în sufletul meu. Ridică din sprâncene. Mă uit la avocată. Arunc o privire la polițistul cel gras și la polițistul în uniformă. Se uită la mine, iar ochii lor, toți, sunt ca un vârtej de apă care se scurge pe conductă.

Și pentru prima dată mă gândesc: oare am făcut-o? Am făcut-o?

Capitolul 9

Caracterul fantastic al acestor povești (*contestat de raționaliștii cu minte-ngustă*) *este un instrument important, căci dovedește că în basme nu e vorba despre informații utile despre lumea exterioară, ci despre procesele interne care au loc înlăuntrul unei persoane.*

Bruno Bettelheim

— E vreo problemă cu mătușa Tara? întrebă Amber.

— Ce vrei să spui cu „problemă”? spuse Genevieve.

Genevieve, Amber și Josie făceau o prăjitură cu ciocolată în bucătăria de la Fierăria Veche. Zoe ieșise cu rapperul ei caucazian. Jack se plictisise să tot împuște șobolani și acum încerca, de la o distanță de aproape douăzeci de metri, să aprindă niște chibrituri agățate pe o sfoară pe ușa unui șopron.

— Mijește ochii și se strâmbă.

— Nu-i adevărat.

— Și atârnă pielea pe ea de parcă are prea multă. Și poartă ochelari fumurii în casă.

— Adevărul e că e foarte subțirică. Mi-aș dori să fiu și eu așa.

— Iar Zoe zice că pare să aibă doar cinșpe ani și sigur e o problemă cu ea.

— Vezi că dai pe jos. Fii atentă.

— Și face așa, zise Josie, închizând ochii pe jumătate și mișcându-și capul dintr-o parte în alta, afișând un zâmbet.

— Nu mai fiți răutăcioase. Cred că a fost foarte drăguță și amabilă cu voi.

— Și miroase ciudat, zise Amber.

— A, e ulei de paciuli. Foloseam și eu. Acum pune mâna și amestecă.

•

Afară, Jack încă mai încerca fără succes să aprindă chibriturile de la distanță. În timp ce inspecta pagubele, descoperi că bilele se înfundau în lemnul de esență moale al ușii șopronului. Rezultatul era o mizerie. Se gândi că o să aibă o discuție cu taică-su. Apoi își zise că ar putea să-și ia briceagul și să scoată bilele din lemnul ușii înainte să se întoarcă taică-su de la plimbarea prin Outwoods.

Jack nu prea era adeptul mersului pe jos. De-a lungul anilor, părinții îl luaseră de multe ori la plimbare în pădurea Charnwood, îl târâseră în sus pe Beacon Hill sau îl zoriseră prin parcul natural pentru căprioare de la

Bradgate, de obicei când era ger. Înainte să învețe să meargă, Peter sau Genevieve îl duceau într-un port-bebe. Nu putuse să înțeleagă niciodată farmecul plimbării fără țintă. Odată chiar avusese o discuție aprinsă cu taică-su, spunându-i că era ca și cum ai sări fără garduri sau obstacole în față sau ca și cum ai alerga când nu aveai niciun motiv să te grăbești în vreo direcție.

Mai mult, peisajul straniu și schimbător din pădurea Charnwood arunca prea multe umbre. Avea o amintire de demult; sau mai degrabă amintirea era atât de timpurie, încât nici nu era sigur dacă nu era doar un vis de copil. Sau amintirea unui vis. Oricum, în amintire sau vis, era prins în port-bebe, privind în urmă în timp ce Genevieve mergea cu pași mari prin pădure. Stâncile dimprejur erau din ardezie albastru-închis cu străluciri slabe, stratificată și crăpată în foi subțiri, așa că își închipuise că scena era din Swithland Woods, un loc unde îl târâseră de multe ori mai târziu.

Tatăl lui era puțin mai în față, ducând-o pe sora lui, Zoe. Din spatele stâncilor albastre stratificate îl priveau tot felul de făpturi; arătau cu degetele spre el și zâmbeau pline de cruzime. Se simțea în siguranță în port-bebeul mamei, dar tot se temea de creaturi. Abia învăța să vorbească. Încercase să scoată un sunet, dar era aproape vrăjit de creaturile care se agitau după trecerea familiei. Știa, intuitiv, că dacă ar putea să-i atragă atenția vreunuia dintre părinți, creaturile ar fi reușit să se facă nevăzute.

Îi povestise mamei sale întâmplarea după mulți ani. Genevieve îi băgase în cap ideea că trebuie să fi fost un vis. Ea îi spusese că nimeni nu-și poate aminti ceva ce i se întâmplase când avea doar doi ani. Dar Jack știa că dacă fusese un vis, fusese un vis în culori. Și îi rămăsese în memorie: o tulburare, o adiere care părea să iasă din pământ și din roca vulcanică din Charnwood.

Nu-i displăcea locul acela, dar nici nu se simțise vreodată în largul lui acolo.

Jack hotărî să mai tragă câteva bile în bețele de chibrit înainte să renunțe. Orice era mai bine decât să stea într-o casă plină de surori. Luă poziție mai aproape de ușă și ochi. Știa că dacă vrea să aprindă chibriturile, trebuie să le atingă razant, nu să le lovească în centru. Nu că ar fi țintit suficient de bine ca să le nimerească în mijloc. Dar îndreptă pușca spre chibrit și încercă să o țină perfect nemișcată înainte să apese pe trăgaci.

Înainte să tragă, văzu cu coada ochiului ceva care se mișca. Era o pată de roșu-ruginiu în fundul grădinii, ceva blănos, pe jumătate ascuns în spatele unui tufiș. Știu imediat că e o vulpe. Vulpile veneau în grădină în fiecare seară și dădeau târcoale cotețului de găini. Uneori puteai vedea câte o vulpe examinând liniștită cotețul și pe ocupanții lui, ca și cum ar fi avut în față o problemă de matematică pe care o poți rezolva cu sârguință și atenție la detaliu.

Pata se mișcă din nou, furișându-se printre tufișuri. Jack își mută pușca, ochind rapid, și trase.

Proiectilul își lovi ținta. Creatura făcu un salt, într-un vârtej de pământ și smocuri de blană. Urmă o zvârcolire, apoi totul încremeni. Tatăl lui îi spusese că bilele de 1.77 nu sunt suficient de mari ca să ucidă o vulpe, dar Jack alunecă de pe acoperișul garajului și alergă să-și caute ținta.

Întâi nu găsi nimic. Apoi își zări victima. Curtea era înconjurată de un gard de lemn șubred, și văzu o minge de blană roșcată la baza gardului. Purta o zgărdiță roșie.

— Fir-ar fir-ar fir-ar al dracului.

Se ghemui lângă pradă. Era o pisică drăguță, roșcată. Avea ochii larg deschiși și stătea nemișcată. Jack încercă să o înghiontească.

— La dracu' fir-ar la dracu' fir-ar.

Era pisica uneia dintre vecinele lor, pe care o mai văzuse prin curte o dată sau de două ori; animalul drăgălaș al doamnei în vârstă care stătea peste drum, puțin mai sus. Jack simți cum i se strânge stomacul. Vedea exact pe unde intrase bila în capul animalului. Și se vedea și un mic cheag de sânge în urechea pisicii. De ce o fi trebuit să țintească așa de bine dintr-odată?

Se uită în spate, către casă. Nu credea să fi văzut cineva ce se întâmplase. Își prinse capul în mâini, încercând să scape de un sentiment profund de rușine. Apoi își reveni, se ridică și se duse spre șopron, deschizând ușa plină de bile. Înăuntru, găsi o cazma pentru grădinărit.

Revenind la pradă, săpă o groapă cât putu de adâncă, dar după mai puțin de un metru ajunse la un strat de argilă, iar cazmaua scoase un clinchet, ca și cum ar fi lovit un fier. Puse pisica în groapa superficială. Îi trecu prin minte să-i scoată zgarda roșie, dar se răzgândi. Apoi acoperi pisica moartă cu pământ afânat. Adună o grămadă de frunze uscate peste mormânt, pentru a camufla locul. Se întoarse la șopron, puse cazmaua la loc și intră în casă.

•

Genevieve privi cum băiatul își aruncă ghetele la ușă și își atârnă jacheta de stâlpul balustradei scării.

— Ești bine, Jack? strigă ea, încă ocupată cu fetele și cu prăjitura.

— Îhâm, zise el, năpustindu-se în sus pe scară.

Nu avusese de gând să întrebe „ești bine?" Voia să spună: „Dumnezeule, abia te-am văzut în ultimele trei zile." Dar răspunsul lui o lămurise că nu era bine. Se uită la punctul în care stătuse el pe scări, ca și cum încă s-ar mai fi aflat acolo amprenta sau spiritul lui.

— Ești sigură că e mătușa Tara? întrebă Amber.

— Cum îți vine să spui așa ceva?

— Păi, te-am auzit când îi spuneai lui tati că ar trebui să aibă aproape vârsta ta. Și nu e așa. Deci nu poate fi ea, nu? Nu e destul de bătrână, nu?

— Nu fi prostuță. Sigur că e mătușa Tara.

Și Genevieve luă prăjitura și o băgă în cuptorul care se încinsese deja.

Capitolul 10

Vino încoace, tu, pui de om: vino către ape și sălbăticie, vino de mână cu o zână,/ Pentru că în lume sunt mai multe lacrimi decât poate mintea ta cuprinde.

W.B. Yeats

Știa și cum să asculte. Părea că tot ce-i spuneam era important. Conta într-un fel. Și asculta la fel de atent orice îi ziceam. Nu se pierdea nimic, nu era nimic lăsat la întâmplare. Rămăseserăm acolo, în mijlocul zambilelor sălbatice, cu capetele sprijinite de stânca acoperită de mușchi și cu ciocârlia cântând pe cerul nesfârșit, și părea că timpul se oprise în loc.

Nu venea și nu trecea nimeni. De obicei, într-o zi atât de frumoasă, ar fi fost măcar câțiva oameni ieșiți la plimbare în Outwoods, dar astăzi nu trecea nimeni. Dar nici măcar nu mi se părea neobișnuit.

— O fată drăguță ca tine sigur are un iubit, a spus el.

— Am. Dar nu mă face fericită.

— De ce?

— Se gândește mai mult la muzica lui decât la mine.

— Mie îmi plac muzica și muzicienii. Ai fi putut nimeri și mai rău decât un băiat care face muzică.

— Nu știu ce să zic. Cred că doar le place să facă fetele să se uite după ei. Despre asta e vorba.

— Și asta e chiar așa de rău?

— Pentru mine, e. Vreau să fiu o persoană specială pentru cineva. Nu vreau să fiu cu un bărbat care se uită după alte femei.

— O să fie destul de greu să găsești așa ceva, a zis el.

În mod normal, genul ăsta de remarcă m-ar fi enervat. Râdea de mine pentru că eram naivă, dar avea un fel de a-și îmblânzi vorbele cu un zâmbet și cu ridurile drăguțe din jurul ochilor, așa că nu mă simțeam deloc jignită. În plus, experiența lui era ceva atrăgător. Se purta atât de degajat cu mine. Richie era întotdeauna așa de încordat, așa de implicat. Richie și, de fapt, orice tânăr, era atât de preocupat să ți-o tragă încât nu mai era distractiv deloc. Și, deși știam că bărbatul acesta mă plăcea, se bucura atât de mult de moment, și mă făcea și pe mine să mă bucur, încât părea că nu-i pasă sau nu-l interesează ce se întâmplă mai departe.

— Dar tu? am spus.

— Ce-i cu mine?

Știa exact ce voiam să spun și că încercam să aflu dacă e căsătorit sau are o iubită pe undeva. Dar mă tachina.

— Ești încurcat cu cineva?

— Încurcat. Ce exprimare!

— Așa spunem noi pe aici.

— Dar eu nu sunt de pe aici.

— Dar de unde ești?

— Păi dacă nu sunt *de pe aici,* probabil că sunt *de pe acolo.*

Am smuls un fir de iarbă și l-am aruncat către el.

— Secretos, ai?

— Sunt.

— Deci, ești căsătorit?

— Hahaha!

— Asta înseamnă că nu?

— N-am găsit niciodată femeia potrivită. Am căutat. O să știu când o găsesc.

— Deci crezi în dragostea la prima vedere?

— Nu, nu cred. Trebuie să ai parte de un pic de agitație înainte.

— Agitație?

Și apoi a început să trăncănească despre fizică, și trebuie să spun că nu era chiar cel mai romantic subiect, care să pună pe jar inima unei fete. Nu era un subiect care să mă fi interesat prea tare înainte. Adică am făcut ceva fizică la școală, dar nu mă prea pasiona. A început să vorbească despre coliziuni moleculare și despre cum unele dintre coliziuni au suficientă energie pentru a forma conexiuni eficiente, pentru că numai unele dintre molecule au, în momentul impactului, suficientă energie pentru a rupe legăturile existente și a forma unele noi. Apoi s-a uitat la chipul meu și trebuie să mă fi văzut cu gura căscată, pentru că a izbucnit în râs și s-a rostogolit printre zambilele sălbatice, murind de râs și ținându-se cu mâinile de burtă, ca și cum ar fi fost gata să plesnească.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău, a zis el și apoi a mai râs o vreme.

Mi-am pus mâinile în poală și m-am uitat spre cer până când râsul s-a stins.

— Ah, ah, ah, a zis el, recăpătându-și suflarea. O, Doamne! De fapt, voiam să zic că te întâlnești cu cineva, te gândești la el. Deja te schimbi, prin felul în care te gândești la el. Îl întâlnești din nou, te mai gândești la el, te schimbi din nou. Și tot așa. Te schimbi chiar acum. În fața ochilor mei.

— Chiar așa, nu?

— Da. Pentru că m-ai întâlnit pe mine.

— Ai o părere tare bună despre tine, nu-i așa?

— Poate că da. Dar știi că e adevărat.

Și s-a uitat în ochii mei, iar eu am privit în ochii lui și am știut că spune adevărul și-am gândit: „Vreau să știu mai multe despre tine”.

— Pe vremuri se chema a face curte unei femei.

Mi s-a părut că sună un pic melancolic.

— Acum, din păcate, n-a mai rămas nimic. Acum ar trebui să faci cunoștință în ringul de dans, să te freci dezbrăcat de celălalt cinci minute și după aia să treci la următorul. Acum e doar o izbitură, pe când eu caut o coliziune colosală.

— Unde stai? am întrebat din nou.

El a făcut un semn vag către vest și mi-a spus că stă exact pe granița comitatului, iar eu am presupus că e vorba de hotarul dintre Leicestershire și Derbyshire sau Nottinghamshire. Mi-a spus că acolo e un izvor și poți să stai cu picioarele depărtate, cu un picior într-un ținut și un picior în celălalt. Mi-a spus că are o casă lângă un lac și nu are curent electric sau televizor pentru că nu-i plac lucrurile astea. Mi-a spus că preferă să trăiască după soare și lună și după strălucirea apei.

— E frumos, am spus. Poetic.

— Poate vii într-o zi să vezi casa, Tara, a zis el, zâmbind.

— Nu ți-am spus cum mă cheamă, i-am zis.

— Ba da, mi-ai spus.

— Nu, nu ți-am spus.

— Ba da.

— Ba nu.

S-a ridicat și s-a îndepărtat de mine. Am crezut că poate se simte jignit, dar se dusese doar să-și ia calul. După o clipă, și-a condus animalul printre zambilele sălbatice, către mine. Stătea acolo, ținând frâiele și uitându-se la mine.

— Ei bine, vrei sau nu? m-a întrebat el.

— Ce să vreau sau nu?

— Vrei sau nu să vezi strălucirea apei?

Am reușit să răspund într-o clipire.

— Vreau.

Știu că ar fi trebuit să refuz. Atunci lucrurile ar fi stat altfel. Atunci n-ar mai fi fost probleme. Dar sunt momente în viață când se deschide o ușă și ți se oferă o străfulgerare de strălucire a apei și știi că dacă nu faci nimic, ușa se trântește, poate pentru totdeauna. Poate reușești să te convingi că ai avut

de ales, poate că oricum ai fi spus da. Poate că dacă refuzi e ca și cum ai încerca să-ți ții respirația. Oricum ai respira până la urmă. Oricum ai spune da.

— Atunci, sus cu tine, a zis el.

Calul nu avea șa. Doar o pătură roșie prăfuită. Bărbatul a clipit către mine și a zâmbit, eu m-am ridicat și m-am îndreptat către cal, iar el a lăsat frâiele și și-a făcut mâinile scară, ca să pun piciorul în palmele lui. Și-apoi eram pe spinarea calului, cu coșurile mari de răchită legănându-se în dreptul fiecărui genunchi. El a rămas pe jos și a condus calul de frâu printre zambile și apoi pe potecă. M-a plimbat prin pădure fără nicio vorbă. După o vreme, poteca s-a lărgit puțin, iar el a oprit calul și a sărit în spatele meu. S-a întins după frâie și am simțit din nou parfumul lui bărbătesc și mirosul calului.

A întins o mână în față și și-a pus-o pe pântecele meu și am simțit o emoție puternică.

— Stai comod? m-a întrebat.

— Da, am spus. E foarte comod.

— Atunci să mergem.

Capitolul 11

Martorii au cerut să-i dea drumul înăuntru, dar Michael Cleary a spus că nu deschide ușa. Deși au rămas afară, s-au dus la fereastră. Au auzit pe cineva dinăuntru spunând: „*Ia de aici, putoare*” sau „*vrăjitoare*”. *Când s-a deschis ușa, martorii au intrat și i-au văzut pe Dunne și pe trei membri ai familiei Kennedy ținând-o de mâini și de picioare pe doamna Cleary pe pat, în timp ce bărbatul ei îi dădea cu o lingură ierburi și lapte dintr-o oală. Au forțat-o să înghită ierburile, iar Cleary a întrebat-o*: „*În numele lui Dumnezeu, ești Bridget Boland, soția lui Michael Cleary*?” *Ea a răspuns o dată sau de două ori, iar tatăl ei a pus o întrebare asemănătoare. Michael Cleary* (*cred martorii*) *a aruncat un lichid pe soția lui.*

Stenograma procesului, conform *Folklore,*
vol. 6, nr. 4 (1895)

Parcă mi se deschidea o ușă în minte. O ușă mare, neagră, care scârțâia. În spatele ușii negre se afla posibilitatea ca prietenul meu Dave de la departamentul de criminalistică din West Midlands să aibă dreptate. Poate că îmi pierdusem cumpătul. Poate chiar îi făcusem ceva Tarei. Din spatele ușii negre se aude un sunet îngrozitor. E o tânguire stinsă și depărtată, care începe ca o senzație aflată undeva adânc în stomac și, pe măsură ce urcă, se transformă într-un sunet.

Poate că am făcut-o. Eram destul de supărat. Și îmi mai pierdusem mințile și înainte. Într-o seară, eu și Pete băuserăm câte o sticlă de vodcă fiecare, pe nerăsuflate, de parcă am fi vrut să ne luăm viața cu ea. Nu ne mai aminteam deloc câteva ore din noaptea aia. Când ne-am trezit, nu mai aveam nici pantofi, nici cămăși și aveam zgârieturi adânci și rămurele de gard viu în păr. Niciunul dintre noi nu-și amintea absolut nimic din ce făcuserăm. Unde dispăruse timpul acela? Lucrurile pe care le făcuserăm trebuie să fi fost încă acolo, undeva, într-un colț al minții, așteptând să ni le amintim.

Mă uit și-i văd pe toți aplecându-se către mine, polițiștii și avocata mea, așteptând să vorbesc.

— Haide, spune ce ai pe suflet, Richie, spune prietenul meu Dave, cu o șoaptă părintească.

Sună mai degrabă ca un preot decât ca un polițai. Prietenos. Abia îi aud cuvintele pe deasupra tânguirii.

— Cred că asta vrei. Cred că vrei să ne spui. O să te simți mai bine dacă spui. Spune ce ai pe suflet.

Iar tânguirea din spatele ușii negre se oprește brusc. Și-mi dau seama că este ușa către închisoare.

— Ce? Ce să spun ca să-mi ușurez sufletul?

Toți patru se lasă pe spate, ca într-un spectacol de dans.

Mă întorc spre așa-zisa mea avocată.

— Despre ce vorbește? Ce vrea să spun?

Își închide gura cu un clănțănit din dinți înainte să se întoarcă spre polițiști.

— Cred că aveți răspunsul, spune ea.

— Dar poți să spui direct? Pentru înregistrare.

Tristețea și compasiunea se preling de pe fața prietenului meu Dave. Oftează și pare foarte, foarte obosit.

— Richie, uită-te la mine, te rog. Haide, băiete. Uită-te în ochii mei. Ai omorât-o pe Tara?

— Glumești, nu?

— Răspunde la întrebări cu da sau nu, Richie, spune avocata mea. E mai bine pentru tine.

— Bine. Răspunsul este nu. Acum pot să mă duc acasă?

— Nu încă, spune Dave. Nu încă.

— Sunt arestat? întreb.

Știu, pe undeva, că nu mă pot reține decât dacă mă arestează.

— Este arestat? întreabă avocata.

— Da, sigur, zice Dave. Richie Franklin, te arestez sub suspiciunea de asasinare a Tarei Martin.

Și restul. Orice spui. Folosit împotriva ta. Și toate celelalte.

— E ridicol, spune avocata mea.

Este prima dată când intervine pentru mine.

— Nici măcar nu aveți un cadavru. Habar n-aveți unde e fata aia. Din câte știm, se poate să fi plecat cu alt iubit.

Se întoarce către mine.

— Nu te speria, Richie, nu te pot reține aici prea mult.

— Păi n-am terminat, spune Dave, ridicându-se în picioare. Vrei o ceașcă de ceai, Richie? Cred că ne-ar prinde bine tuturor niște ceai.

Zic da, nu mi-ar strica o ceașcă de ceai.

— Și trebuie să merg la toaletă, spune avocata.

— Vino și arată-mi unde găsesc ceai, îi spune Dave polițaiului în uniformă care lua notițe.

Polițaiul în uniformă se uită în sus, nedumerit. Apoi înțelegerea i se ivește pe față.

— A, bine. Sigur, spune el.

Și ies cu toții, lăsându-mă cu nemernicul gras. El, cu vocea lui pițigăiată.

Când rămânem doar noi în camera de interogatoriu, nemernicul gras pufnește și se trage din nou de guler.

— Știm că tu ai făcut-o.

— Nu, nu știți.

— Uite ce e, ce nu știi tu, fiule, e că, ohrice ai fi văzut tu la TV, aphroape toate chrimele sunt comise de soț sau de phrieten. Totdeauna se ajunge la asta. Totdeauna. Threbuie să-l asculți pe Dave. E de pahrtea ta.

Apoi se ridică.

— Dahr eu nu-s.

Și se mișcă încet în jurul mesei.

Nici măcar n-am văzut când a pornit lovitura. Pumnul lui uriaș mi s-a lipit de bărbie, buze și nas în același timp și cred că am leșinat, pentru că sunt pe podea când îmi revin și-l aud șuierând:

— Rihdică-te, căcăcios mic, sus, în picioahre.

Bine că îmi spune să mă ridic, dar îmi țiuie urechile și nu mă pot pune pe picioare.

— Să nu chrezi că îți folosește la ceva să zaci pe podea. E doahr o mosthră din ce uhrmează să ți se întâmple. Chrezi că sunt un căcănahr?

— Nu.

— Ba da. Chrezi că sunt un căcănahr.

— Nu.

— Nu eu sunt căcănahrul, Rhichie. Știi, eu sunt un povestitohr. Știu cum sunt poveștile. Fin'că le-am auzit de multe ohri. Până la uhrmă ajungi să știi pe care să le chrezi. Asta e una pe cahre o știu. Stai comod? Ai lăsat-o pe Tahra cu buhrta la guhră. Ea nu vhrea să-l păsthreze. Tu vhrei să-l păsthrezi. Câteodată e invehrs, dar în hrest flăcăul vhrea să-l păsthreze, fin'că în felul ăsta își poate păsthra fata, știi tu, Rhichie? Așa că am ahruncat un ochi în fișa ei medicală. Și a scăpat de el. Și ți-a spus. Și n-ai fost fehricit.

— Mincinosule! strig eu. Ești un mincinos.

— Îți spune că a scăpat de copil și tu îți piehrzi mințile, nu, Rhichie? Îți ieși din minți. Îți ieși complet din minți.

— Minți! N-ar face așa ceva!

— E în fișă! Nu te face că nu știi!

— Ești un mincinos nenorocit!

Zâmbește.

— Nu, băiete, nu sunt mincinos. Eu sunt adevăhrul. Eu sunt nenohrocitul de povestitohr aici. Ce sunt eu?

— Du-te dracului!

După aia mă apucă de revere și mă ridică pe picioare. Genunchii mi se înmoaie, dar el mă ține fără probleme cu o singură mână. Își pune cizma lui uriașă, neagră și lustruită pe piciorul meu, și apasă. Numai asta nu doare, dar apoi mă lovește din nou, tare, și mă înclin în spate și simt cum mi se rup tendoanele din glezne, cu piciorul încă prins sub cizma lui neagră.

De data asta țip.

Nu vine nimeni.

Mă adună încă o dată de pe jos și mă așază pe locul meu. Intru în hiperventilație, iar durerea de la picior aproape că mă face să leșin din nou.

— Haide să mai încehrcăm o dată. Cine sunt eu?

— Poveste, icnesc eu.

— Nu te aud, Rhichie.

— Povestitor.

Mă scutură de praf, îmi îndreaptă gulerul și mă ciupește ușor de obraz, ca și cum aș fi un băiețel plângăcios de cinci ani.

— Liniștește-te, Rhichie, spune el, cu vocea lui ascuțită. Adună-te. Uite în ce hal ești.

Se așază înapoi pe scaun și îmi zâmbește. După câteva minute, intră polițistul în uniformă cu o tavă cu pahare de plastic pline cu ceai. Se uită la mine și după aia aruncă o privire spre matahală, zăbovind suficient cât să-mi dau seama că a înțeles ce s-a întâmplat. Dar știu că nu o să spună nicio vorbă. Știm cu toții. Așază tava pe masa de interogatoriu, pune un pahar în fața mea și se întinde după carnețel.

Iau ceaiul, dar îmi tremură mâinile și se varsă peste tot. Reușesc să iau o gură. Buza mi se umflă deja.

Aud râsete pe coridor. Detectivul Dave și avocata mea glumesc în timp ce se întorc în camera de interogatoriu și abia atunci îmi dau seama că ea a fost tot timpul de partea lor. Dar apoi vede în ce hal sunt și cum mi se umflă rapid buza.

— Pentru numele lui Dumnezeu! spune ea.

Apoi Dave se întinde și mă apucă de bărbie. Pare – sau se preface că pare – supărat. Îmi întoarce capul într-o parte, apoi în cealaltă. Apoi se întoarce către detectivul matahală și țipă:

— Să nu te văd. Pleacă.

Matahala își trece un deget pe sub nas și iese din cameră fără niciun cuvânt.

Dave clatină din cap.

— A sărit la tine? mă întreabă.

— Tu ce crezi? zic. Poate că am alunecat când încercam să mă așez pe scaun.

Avocata mea izbucnește.

— Ajunge.

Poate că detectivul Dave joacă teatru, dar nu și ea. Ochii îi ies din cap și văd cum i se zbat venele de la tâmplă.

— Puneți-l sub acuzare sau lăsați-l să plece.

— N-am să te pun sub acuzare, Richie. Îmi pare rău de ce s-a întâmplat. El e de modă veche, Richie. Așa procedau înainte. Uite, băiete, dă-mi și mie ceva. Orice. Orice detaliu cât de mic care mă poate ajuta să o găsesc. Tu știi unde e, Richie. Orice detaliu mititel. E vorba de mama și de tatăl ei, Richie. Își ies din minți. Ar fi mai bine pentru ei să afle ce s-a întâmplat. Îți dai seama, nu? Adică, ei țin foarte mult la tine, Richie. Au fost buni cu tine. Ca niște părinți, nu? Ai o datorie față de ei. Îți dai seama?

— Nu știu nimic!

— Doar un detaliu, Richie. Ți-ai face și ție un bine. Te implor.

Și am început să plâng. Aș vrea să pot spune că n-am plâns, dar boceam ca un copilaș. Nu pentru că mâncasem bătaie, nu era asta. Bine, poate că avea ceva de-a face și cu asta, dar în principal era gândul la ce i s-ar fi putut întâmpla Tarei.

— E adevărat? reușesc să zic. Tara a scăpat de copil? Dave dă din cap către mine, da. Se apleacă peste masă. Capul meu e lăsat în față, iar el îmi pune o mână blândă, dar bătătorită pe gât.

— E în regulă. Ajunge, Richie. Destul. E în regulă. E în regulă. Asta e. Totul o să fie bine. Asta e. Richie, i-ai făcut ceva rău Tarei?

— Da, suspin eu. Da, da, da.

— Asta e constrângere, spune avocata mea.

David dă din cap.

— Richie, e o piatră. În pădure. O piatră mare și aproape acoperită cu licheni portocalii și mușchi. Știi piatra aia, nu?

— Da. Da.

— În jurul pietrei se vede că toate ferigile și zambilele au fost strivite, ca și cum acolo ar fi stat întinși doi oameni.

Suspin zgomotos. Undeva, înăuntru, simt o durere profundă.

— Acolo s-a întâmplat, Richie? Acolo ai făcut-o?

— Da.

Răsuflă adânc, ca și cum și-ar fi făcut treaba. Dă din cap cu blândețe.

— Cum ai făcut-o, Richie?

Mă uit în sus la el.

— Normal.

— Cum e normal, Richie?

Se uită fix în ochii mei. Nu-mi dau seama de ce ar vrea să știe așa ceva.

— Doar... normal... spun eu.

— Trebuie să-mi spui cum este normal.

Mă uit la avocata mea. Se uită fix la mine, cu brațele strânse la piept. E încruntată.

— În câte feluri se poate? o întreb.

— Vorbește despre *sex,* pentru numele lui Dumnezeu! spune ea.

Detectivul Dave clipește și pare dezamăgit de mine, ca și cum l-aș fi lăsat baltă.

— Ați făcut sex acolo?

— Da.

— Și după ce ați făcut sex, atunci ai făcut-o?

— Ce?

Mă întorc și mă uit către avocată.

— Ce să fac?

Mă uit din nou la detectivul Dave, iar el e atât de concentrat asupra mea, că are expresia cuiva care încearcă să descuie un lacăt cu o agrafă.

— Richie, e vorba de bolovanul din pădurea cu zambile. Am găsit un inel pe bolovan.

Ține în mână ceva strălucitor, să-l pot vedea. Este inelul pe care i l-am dat Tarei.

— De unde ai ăla?

— Era pe piatră. A fost pus acolo. Tu l-ai pus acolo după ce ai făcut-o?

Mă simt ca un bețiv care se trezește brusc după trei litri jumate' de cafea.

— Stai așa, îi spun. Când spun că am făcut-o, vreau să spun că acolo am făcut sex prima dată. Nimic altceva. La piatra aia. Acum un an. N-am mai fost acolo în ultima vreme!

Mă întorc spre avocată, ușor panicat.

— Spune-i că asta voiam să zic.

— Destul, zice avocata mea. Ajunge. Acuză-l pe puști sau lasă-l în pace. E clar că e constrângere.

Dave își ridică sprâncenele.

— Era cât pe ce, Richie. Cât pe ce.

— Poate să plece? întreabă avocata.

Dave face semn că drumul spre ușă e liber. Julia Langley își strânge pixul și notițele de pe masă și se ridică în picioare.

— Haide, Richie.

O urmez. Dave nici măcar nu se uită la mine. Se uită doar la perete, ca și cum ar fi foarte obosit. Foarte obosit și foarte trist.

Pe coridor, jigodia grasă stă și se uită chiorâș la mine. Coridorul este îngust, așa că trebuie să ne strecurăm pe lângă silueta lui mătăhăloasă.

— Ne vedem *foahrte* cuhrând, Rhichie, spune el, cu tonul lui ascuțit. Ne vedem *foahrte* cuhrând.

Capitolul 12

Basmele sunt despre bani, căsnicie și bărbați. Sunt hărți și manuale transmise de mame și bunici, pentru a le ajuta să supraviețuiască.

Marina Warner

Era cel mai fericit moment din viața mea. Stăteam pe calul acela alb frumos, simțeam prezența lui în spatele meu și răsuflarea pe gât și simțeam un fior, ca și cum tot ceea ce mi se întâmplase în trecut se topea. Nu aveam nici cea mai vagă idee încotro mă ducea. Nici că-mi păsa. Aveam încredere în el. Știam că dacă greșeam și dacă mi-ar fi putut face rău în orice fel însemna că nu știu să judec oamenii. Credeam că îl citisem complet, cu tot ce avea de gând cu mine, și eram mulțumită de ce văzusem.

Curând, am ieșit din pădurea cu zambile sălbatice, am traversat un drumeag îngust, apoi am luat-o pe o potecă de călărie care ducea către un câmp. Câmpul era mărginit de copaci crescuți sălbatic, îmbătați de păducel. Am trecut pe lângă un râu scânteietor, unde calul s-a oprit să se adape, iar apoi a mers la pas o vreme și parcă au trecut ore în șir până să ne spunem fie și un singur cuvânt. Totuși, soarele abia se mișcase pe cer. Mă simțeam visătoare, leneșă, somnoroasă, dar în siguranță, așa cum stăteam pe spinarea calului, cu brațul puternic și bronzat al bărbatului strâns în jurul meu pentru a mă ajuta să-mi păstrez echilibrul, și cu genunchii sprijiniți de coșuri.

— Ce e în coșurile astea? am întrebat aproape adormită.

— Flori, a spus el.

— Ce faci cu ele?

— Le mâncăm.

Am râs ușor la gluma lui. Apoi am închis ochii și m-am abandonat pasului ușor legănat al calului.

După o vreme, și numai ca să-mi amintesc mie însămi că încă mai pot vorbi, am spus încet:

— Cât mai avem de mers?

— O să facem trecerea la amurg, a zis el. Și după aceea ajungem.

Acum mă gândesc adesea la asta, dar atunci eram atât de mulțumită, că nu mi-am pus nicio întrebare. Mergeam deja de o vreme și mi-am adus aminte că el știa cum mă cheamă, dar eu nu-i știam numele.

— Haide, spune-mi.

— Ah, numele, a spus el. Știi, în locul de unde vin eu unii spun că atunci când poți numi un lucru înseamnă că îți aparține.

— Ce prostie.

— Chiar e o prostie? Dacă poți numi un lucru, îl poți pune într-o cutie și poți să închizi capacul. Cutia asta sau cutia aia. Dacă nu-l poți numi, rămâne în libertate. Nu-i așa?

— De unde ai știut că mă cheamă Tara?

— Ei bine, a fost foarte ciudat. Te-am văzut stând lângă piatra aia aurie, în pădurea de zambile sălbatice, și dintr-odată mi-a venit în cap numele tău. O voce mi-a șoptit Tara sau un copil al cerului. Ce zici de asta?

Am încercat să-mi imaginez numele lui, să văd dacă îmi vine ceva în cap. Mi-am golit mintea și am așteptat să aud vreo șoaptă. Credeam că o să mi se arate. Dar nu s-a întâmplat nimic.

— Și nu-ți pierde vremea încercând aceeași șmecherie, a râs el. Pentru că îl păzesc bine.

— Și atunci de ce nu-mi zici pur și simplu cum te cheamă?

El deveni serios.

— Îți pot spune un nume. Pot inventa orice nume și n-ai să-ți dai seama dacă e adevărat. Dar vezi tu, acolo de unde sunt eu, toți avem un nume secret. E cunoscut numai de clan, cam așa ceva.

— Clan?

— Clan. Trib. E doar un fel de-a spune. Dar oricum, numele ăsta are putere dacă este ținut secret în afara tribului. Și dacă îl știi, se spune – deși nu sunt sigur că sunt de acord cu asta – ei bine, se spune că ai putere asupra acelei persoane.

— Dar e o nebunie. Merg călare pe un cal, cu un bărbat care nici măcar nu vrea să-mi spună naibii cum îl cheamă.

— O, dar am să-ți spun. Cu siguranță o să-ți spun. Dar întâi vreau să ai răbdare, pentru că acum o s-o luăm un pic la galop ușor, ca să nu ratăm trecerea la amurg.

Mi-am imaginat că vrea să spună că vom trece un râu, poate râul Soar sau Trent, către Derbyshire sau Nottinghamshire. Habar n-aveam unde suntem, dar dacă treceam vreunul dintre râuri călare și nu pe pod, atunci ne aștepta o bălăceală bună. Nu trecusem niciodată călare prin vad niciunul dintre râuri și am vrut să-l întreb. Dar n-am apucat să pun întrebarea, deoarece calul și-a aplecat brusc urechile în față și apoi a trecut direct de la pasul de plimbare la galop ușor și dintr-odată am fost undeva departe, galopând în mijlocul unui câmp verde-smarald.

O, și era senzațional!

Era un călăreț foarte bun. Luasem și eu lecții de călărie încă din copilărie și avusesem la dispoziție un ponei timp de câțiva ani, când organizam excursii de weekend. Puteam călări și călăream bine, dacă aveam șa și scări; însă el era acordat cu calul lui într-un ritm fluid, care trecea prin animal și prin el, dar și prin mine.

Am traversat câmpul în galop ușor și apoi am galopat în sus pe coasta unui deal. Vântul îmi flutura părul în spate și coama albă a calului arunca sclipiri de aur alb în razele soarelui care stătea să apună. Am trecut peste un gard, am mers de-a lungul unui râu, am făcut un salt peste un buștean căzut. Sunetul copitelor care striveau iarba uscată îmi făcea inima să bată mai repede și m-am gândit nu se poate, nu se poate, mă îndrăgostesc de bărbatul ăsta și nu știu încotro merg.

Calul a început să încetinească pasul când am ajuns în vârful dealului, dar el a smucit frâiele, așa că animalul a parcurs ultimii metri într-un trap ușor. Calul sufla greu, pentru că fusese un galop lung.

Înserarea ne cuprindea tot mai mult, iar cerul căpătase o nuanță ciudată de albastru închis. Când am ajuns în vârful dealului, am văzut ultimele raze roșii ale soarelui, ca niște resturi dintr-o țesătură sfâșiată pe munții din vest, munți pe care nu-i recunoșteam. Am ajuns pe coama dealului, iar calul și-a găsit drumul în jos printre bolovani, către o pădure întunecată. Nu semăna cu pădurea de zambile sălbatice pe care o părăsisem, era mai deasă și mai umbroasă, dar iapa și stăpânul ei păreau amândoi atât de siguri de drumul ales, încât nu mi-am pus niciun moment vreo întrebare.

— Când ajungem la trecere? am întrebat în cele din urmă.

— Trecerea? A, am ajuns deja.

— Am ajuns? Când? Când am trecut?

— Acolo, în urmă.

Nu-mi aminteam nicio trecere. L-am întrebat din nou.

— Doamne, Dumnezeule, femeie, da' știu că pui o grămadă de întrebări!

Abia când ieșeam din pădure, cu soarele dispărut complet și cu luna începând deja să se ridice, mi-am dat seama că n-aveam să ajung acasă în seara aceea. Nu că aș fi vrut să mă întorc, dar m-am simțit brusc încurcată gândindu-mă la mama și la tata și la cât de îngrijorați aveau să fie. Trebuia să-i anunț cumva. Mă gândeam că atunci când o să trecem pe lângă vreo casă în pustietatea asta o să bat la ușă, o să le dau oamenilor numărul și am să-i rog să sune pe ai mei și să le spună că sunt bine.

Luna se ascunsese în spatele unor nori, iar noi am ieșit din pădure, dar n-am văzut case, ci o plajă de nisip întunecată. Cuarțul din nisip lucea cu o intensitate electrică în lumina slabă. Nu-mi venea să cred. Nu puteam crede că ajunseserăm atât de departe către est sau vest, dar când am zis ceva

despre asta, el a spus că nu e marea, ci un lac. Am privit apa cu încordare, încercând să disting celălalt mal. Dimineață, mi-a spus el, dimineață o să pot vedea de jur împrejurul lacului. Și așa era: puteam zări luminițe ici și colo pe apă și m-am gândit că sunt reflexii de la locuințele de pe malul îndepărtat al lacului.

Apa era perfect liniștită, ca un strat de petrol, dar cu un miros dulce și simplu, de noroi și buruieni. Am mers mai puțin de un kilometru pe malul lacului și am ajuns curând la o casă mare, dărăpănată, aflată în beznă totală.

— Uite ce e, în casa asta stăm mai mulți, dar acum n-ar trebui să mai fie nimeni înăuntru.

Calul s-a oprit. El a descălecat și apoi m-a ajutat și pe mine. Tot ce făcea pentru mine avea un ușor aer de cavalerism. La început, am crezut că era doar teatru, ca să mă cucerească, dar nu era spectacol, așa se purta el. Mi-a zâmbit o clipă și apoi a condus iapa într-un grajd micuț așezat într-o latură a casei. L-am urmat. Odată intrat, a dat repede deoparte pătura de pe spinarea calului și a aruncat-o pe o grindă. Apoi a luat o țesală.

— Lasă-mă pe mine, am spus, luând țesala din mâna lui, și am început să mă ocup de cal.

M-a privit cu atenție.

— Te pricepi la cai.

— Da.

— O femeie care se pricepe la cai. Pot să mă însor cu tine?

Am râs, dar când m-am uitat la el, nu zâmbea. Am terminat cu țesălatul și mi-am lăsat mâna în jos pe piciorul iepei, strângând puțin încheietura, iar calul mi-a întins imediat copita.

— Dar nu e potcovită, am spus.

— Nu călăresc pe drumuri pavate, a spus el, nepăsător. Iar potcovarii de pe aici, mă rog, sunt mai degrabă niște hoți. Haide, să mergem înăuntru.

Ei bine, era un dezastru.

Nu avea electricitate.

— N-ar trebui să ai electricitate în casă. Te face să o iei razna, a spus el.

Uneori, nu-mi dădeam seama dacă glumește sau nu.

— Poate că te face să o iei razna, am parat eu, dar măcar poți să vezi pe unde mergi.

— Lumină avem.

Pe masa din bucătărie era o lampă cu gaz, din alamă, de modă veche. A aprins fitilul și a reglat o rotiță de alamă ca să mărească flacăra, apoi a mai aprins o lampă, pe care a dus-o în living; cel puțin așa am crezut eu, că e un living, dar s-a dovedit că acolo se aflau, aruncate de-a lungul peretelui, câteva saltele, cu cuverturi și cu perne lungi și subțiri, care să poată fi

folosite ca paturi. Pereții erau acoperiți cu tablouri, gravuri în lemn și instrumente muzicale: instrumente muzicale neobișnuite, colecționate parcă din țări exotice. M-am gândit imediat la Richie, dar la fel de repede am și alungat gândul.

Și ce de pânze de păianjen! Chiar și în semiîntuneric puteam vedea pânzele de păianjen întinse între unele dintre tablourile agățate pe pereți și instrumente. Oricum, m-am gândit, aici n-a mai ajuns de multă vreme o mână de femeie.

M-am uitat de jur-împrejur după un telefon. Mă gândisem la o poveste fantezistă pe care voiam să le-o spun mamei și tatei, despre cum mă întâlnisem cu o fostă prietenă ai cărei părinți aveau o rulotă instalată pe malul mării. Voiam să le spun că plecasem cu ea dintr-un impuls de moment. Eram convinsă că sunt în stare să mă descurc.

— Ce cauți?

— Unde e telefonul?

— Telefon?

— Trebuie să-i sun pe părinții mei. O să-și facă griji dacă nu-i sun.

— Nu am telefon.

Aproape că mi-a stat inima.

— Nu ai telefon! Cine dracu nu are telefon?

— Îmi pare rău. Noi refuzăm astfel de lucruri.

— Dar nu e niciun telefon în sat? Trebuie să existe pe undeva un telefon!

— Sat? Nu suntem pe lângă niciun sat. Spune-mi, chiar e așa de important?

— Sigur că da! Trebuie să le spun că sunt bine.

— Tara, câți ani ai tu, draga mea?

— Cincisprezece, aproape șaisprezece.

S-a încruntat.

— Cincisprezece! Cincisprezece! Da, acum înțeleg care e problema. Acum înțeleg. Ei bine. Vai, vai.

Dintr-odată, bărbatul acesta, care păruse atât de plin de viață și tinerețe în pădurea de zambile, părea obosit și împovărat de griji.

— N-ar fi trebuit să te aduc aici. A fost o greșeală. M-am lăsat fermecat.

Fermecat. Voia să spună că eu l-am fermecat? Dar am gândit pragmatic.

— Nu e niciun telefon în vreuna dintre celelalte case? Nici în cele de peste lac?

— Nu. Nicăieri. Ți-am spus că noi refuzăm toate astea.

— Dar atunci cum trimiteți mesaje? La distanțe mai mari, vreau să spun.

— Scrisori. Din om în om.

— O, Doamne!

— Trebuie să te duc înapoi, nu-i așa? m-a întrebat cu tristețe.

Am stat puțin pe gânduri. Să călărim înapoi pe întuneric – dacă așa ceva ar fi fost posibil – și să ajungem pe la 4:00 dimineața sau să rămân acolo și să mă întorc ca să înfrunt scandalul la lumina zilei. În oricare dintre variante, nu avea să fie ușor când ajungeam acasă.

— Poți să călărești pe întuneric? am întrebat.

— Aș putea. De ce întrebi?

— Pentru că poate ar trebui să ne întoarcem imediat.

— Imediat, a strigat el. Nu putem merge imediat. Nu putem face trecerea în seara asta!

— Dar când putem?

A oftat și a clipit către mine, ca și cum abia atunci mă vedea pentru prima dată. A clătinat din cap cu tristețe, apoi a luat lampa cu gaz și s-a dus cu ea către un dulap. Dulapul era înțesat cu cărți vechi și hărți rulate, hărți străvechi de felul celor pe care te-ai aștepta să le găsești în cabina căpitanului unei uriașe corăbii cu pânze. A luat unul dintre suluri și l-a adus pe masă. Mi-am dat seama că nu era hârtie, ci un fel de pergament catifelat minunat. A derulat sulul și a așezat lampa cu gaz într-o parte, ca să țină harta. După ce a asigurat celălalt capăt cu mâna, a început să studieze cu atenție harta.

Nu puteam vedea decât desene de mână, superbe, ale fazelor lunii. Mai erau și niște schițe extrem de fine, pe jumătate colorate, în fiecare colț al hărții, întruchipări angelice ale celor patru vânturi, cu obrajii umflați, suflând cu putere. Harta în sine părea complicată, cu multe coloane pline de cifre înghesuite scrise cu cerneală neagră. A trecut cu degetul peste un șir de numere.

— Uite aici, a spus. Ăsta este cel mai apropiat moment când am putea face trecerea.

— Și când e? am întrebat.

— Peste șase luni, a spus el.

Așa că am rămas acolo cu el până au trecut cele șase luni. Și a fost prima ocazie să mă întorc. Asta a fost chiar înainte de Crăciun. Și am descoperit că pentru voi, ceilalți, trecuseră douăzeci de ani.

Capitolul 13

Abia în secolul al XVIII-lea William Shakespeare a fost reevaluat ca un geniu candid, ca un învățat idiot, în parte pentru că a încălcat regulile Tragediei, dar și pentru că și-a scris piesele înaintea oricărui consens cultural potrivit căruia supunerea informativă față de realitatea tangibilă ne spune esențialmente mai mult despre experiența noastră umană în lumea în care trăim decât ar putea spune orice mit, basm sau fabulație.

John Clute

Din sufragerie, Amber văzu camioneta cam rablagită a lui taică-su, cum luase curba și intra în curtea din față.

— S-a întors tata, strigă ea.

— A adus-o și pe Tara cu el? a întrebat Genevieve.

— Nu. Stai puțin. Pare destul de întors pe dos.

— Serios?

Genevieve traversă în grabă sufrageria și privi încordată pe fereastră. Stătuse jumătate de zi în bucătărie, gătind și făcând prăjituri. O invitaseră pe Tara la ceai. Ar fi trebuit să fie o seară în familie, unde toată lumea să aibă ocazia să o cunoască pe Tara, fără arbitrajul lui Dell și Mary, care comentau sau contracarau orice observație și orice răspuns la orice observație. Până una, alta, expresia de pe figura lui Peter se putea citi de la o poștă.

— Ah.

Îi deschise ușa. El ridică din sprâncene către ea și se strecură în hol.

— Te-ai întâlnit cu mătușa Tara? întrebă Amber.

— Ba bine că nu.

Peter își dădu jos haina. Apoi își scoase pantofii și încercă să-i înfunde în coșul de pantofi care deja se revărsa, dar căzură pe podea. Oftă, încercă din nou și nu reuși nici de data asta.

— Îmi place mătușica Tara, zise Josie, chiar dacă miroase aiurea.

— Bine, zise Peter. E ulei de paciuli. Și acum, copii, vreți să mergeți cu toții în salon, cât discut cu mami?

— Vreau să aud, zise Josie.

— Ba nu vrei. E plictisitor.

— Ba nu e, strigă ea. E interesant. Nu-i așa, Amber? Nu-i așa că e interesant?

— Fugi!

Peter nu spunea prea des fugi, dar când spunea, copiii știau că e momentul să fugă.

Intră în bucătărie și scoase una dintre sticlele de coniac din bufet și-i scoase dopul. Își turnă un pahar.

— Vrei și tu?

— Nu, răspunse Genevieve, închizând ușa bucătăriei și sprijinindu-se cu spatele de ea. Unde e Tara?

— Am repezit-o până acasă la mama și la tata.

— Ai repezit-o?

Peter se așeză la masa din bucătărie, luă o gură de coniac, apoi puse jos paharul.

— Fir-ar mama dracului!

— Chiar așa?

— Am târât-o înapoi acasă la mama și la tata și i-am zis tatei să o pună să repete povestea pe care mi-a spus-o mie. Apoi i-am zis tatei că dacă vrea să o strângă de gât, eu o să sap cu plăcere groapa.

— Ohohoooo!

— Să fii sigură că e al dracului de ohohoooo.

Genevieve deschise ușa, ca să verifice dacă nu ascultă cineva de cealaltă parte. Apoi o închise la loc și se așeză la masă, alături de Peter.

— Trebuia să fie un ohohoooo, nu?

— Nu chiar așa de ohohoooo.

Genevieve nu-i ceru detalii. Puse un cot pe masă și își sprijini bărbia în palmă, așteptând răbdătoare până era pregătit să-i vorbească.

— Au răpit-o spiridușii.

Ea clipi. Clipi îndelung. El clătină din cap.

Spiridușii, deci.

— Păi, a avut nevoie de câteva ore să-mi povestească, dar până la urmă despre asta era vorba.

— Și tu ce ai spus?

— Am spus: „A, dacă doar atât a fost, nu-ți face probleme, acum te-ai întors, teafără și nevătămată, diseară o să avem lasagna la masă”. Asta am spus.

— Cred că o să vreau și eu ceva de băut. Ca să celebrăm existența omuleților.

— A, dar nu sunt mici.

— Serios?

— Nu. Și nici n-au aripi. Și poți să-i iei drept oameni normali. Așa se pare.

— Știi ceva, acum chiar încep să-mi fac probleme în legătură cu fondul genetic al familiei în care am intrat. Cum stăteau lucrurile când ai plecat?

— Într-un anumit punct al poveștii am luat-o pe sus și am dus-o până la mașină, am băgat-o înăuntru și am mers acasă la mama și la tata. Tot drumul, în tăcere. A fost o plimbare pe cinste.

Ușa se dădu de perete, iar Josie intră alergând. Ținea un deget în gură.

— Mi se mișcă un dinte! strigă ea, clătinând cu degetul un canin micuț, lângă dinții din față.

— Vino încoace și lasă-mă să mă uit, zise Genevieve. Când cade, o să-l punem sub pernă.

— Sigur că da, spuse Peter. O să-i spunem mătușă-tii Tara să-și anunțe prietenii.

Josie veni cu gura foarte aproape de fața lui Peter și își mișcă dintele. El își turnă încă un pahar de coniac și-și trecu o mână prin părul fetiței.

•

Richie îi deschise ușa lui Peter îmbrăcat într-un halat de casă jerpelit.

— A doua vizită în doar câteva zile. O să înceapă să bârfească vecinii.

Pe pragul ușii era o sticlă de lapte. Peter o culese și o luă înăuntru. Richie închise ușa după el.

— Arăți ca naiba, zise Peter. Nu vrei să faci niște cafea?

— Fă-o tu. Nu mă simt prea bine.

Richie se prăbuși pe canapea și își aprinse o țigară. Peter puse laptele în frigider și observă că era gol, cu excepția unui borcan de gem și a încă unei sticle de lapte, pe jumătate golită. Umplu ceainicul, aprinse aragazul și cercetă rapid bucătăria. Totul îi aducea aminte de casele pe unde stătuse împreună cu alți băieți în perioada când era la facultate. Richie nu părea să fi depășit stadiul acela.

— Zahăr?

— Mult, zise Richie. Cel puțin trei lingurițe.

Peter așteptă până când fierse apa din ceainic. Cu coada ochiului văzu ceva mișcând sub frigider. Făcu două căni de cafea instant și tresări la fiecare linguriță de zahăr pe care o puse în cana lui Richie. Apoi duse cănile în sufragerie, unde Richie stătea tolănit, expunându-și unghiile crăpate de la picioarele goale, pe care le sprijinea pe brațul canapelei de piele.

— Ai tras o băută?

— Nu.

— Serios? Arăți de parcă te-ai ales cu o mahmureală zdravănă.

Dădu deoparte o chitară, ca să-și facă loc într-un fotoliu.

— Am niște dureri de cap groaznice. Nu pot să închid un ochi.

— Ai fost să te vadă vreun doctor?

— Nu. Au apărut doar de câteva săptămâni.

Sorbi din cafeaua fierbinte și se strâmbă.

— O să vrei să o vezi pe Tara la un moment dat. Și, chiar dacă nu vrei să o vezi, amenință ea că o să vină la tine. M-am gândit să te avertizez despre starea în care e. Parcă e țicnită. Vreau să spun că nu e-n toate mințile.

— Întotdeauna a fost așa.

— Nu, nu ca acum.

Peter îi spuse povestea pe scurt și-i sugeră să afle singur detaliile, chiar de la Tara.

Richie stătea cu țigara între buze, gândindu-se la ce auzise.

— Atunci e ceva în familie?

— Cum adică?

— Puck.

Peter se uită prostit și se scărpină în cap. Apoi se îndreptă de spate, punându-și mâinile pe genunchi.

Când erau în trupă, băieții avuseseră un basist pe care-l chema Gavin. Era un basist bun. Măcar reușea să țină un ritm constant cu Peter, ceea ce însemna mult mai mult decât reușise oricare dintre ceilalți șapte basiști care trecuseră prin formație. Trupa obținuse un loc nesemnificativ la festivalul de la Glastonbury, pe una dintre scenele secundare, la o oră cu totul imposibilă, dar atunci fusese ca și cum ar fi fost primiți la Curtea regală. Când încă se mai aflau la Glastonbury, după ce își susținuseră numărul și erau toți într-o stare de exaltare, Gavin le prezentase o femeie misterioasă și atrăgătoare, de rasă nedefinită. Femeia, care spunea că o cheamă Layla, i-a pus lui Peter în gură o pastilă neidentificată. Peter, care ținea gura deschisă, pregătită, și scosese limba înainte de a da pe gât pastila cu o gură de bere, nu prea putea spune că n-a știut ce se întâmplă.

După patru ore, Peter a spus că și-a schimbat numele în Puck și că pleca spre Avalon. Își dorea foarte tare ca Layla, care-i dăruise cu atâta bunăvoință pastila, să-l însoțească în expediția lui. Gavin, care avea propriile planuri cu Layla, a obiectat. Peter s-a ridicat și a scos un răget. Nu se poate spune că a țipat. A scos un răget, nefiresc de asemănător cu un leu, un răget care a părut pur și simplu să facă să se cutremure toate corturile din apropiere. Spectatorii veniți la festival au ieșit din corturi să vadă, cu priviri împăienjenite, cine sau ce făcea zgomotul acela, așa că Peter l-a repetat. Gavin s-a retras, cu înțelepciune. Layla a fost atât de impresionată de răgetul leonin și cutremurător al lui Peter, încât s-a ridicat și a anunțat că se îmbarcă în autobuzul spre Avalon, cu biletul abia cumpărat.

Peter și Layla au plecat împreună, ținându-se de mână. Peter a reapărut după o săptămână în Anstey refuzând categoric să spună unde a fost.

— Am pierdut un basist bun, din câte îmi aduc aminte, spuse Richie.

— Atunci a fost altceva, zise Peter. Și nu e la fel de coerentă pe cât eram eu.

Richie chicoti. Un chicotit cavernos, gutural.

— Cum arată?

— De fapt, când cade lumina într-un anume fel, nu pare să fie nicio diferență. Și vreau să spun că nu e absolut nicio diferență. Dar când te uiți la ea în altă lumină, pare cumva… încețoșată. Are creierul plin de pânze de păianjen, asta e. Hei, ce e cu tine?

Richie era schimonosit de durere.

— Cred că de fapt cafeaua îmi face mai rău la durerea de cap.

Peter îi spuse lui Richie că Tara, care nu știa că Richie stătea tot în vechea casă părintească, îi ceruse adresa lui, dar nu i-a dat-o. Voia să se asigure că Richie e pregătit să o vadă. Dar simțea că e doar o chestiune de timp până când ea va afla adresa și, dacă mai avea ceva din vechea Tara, nimic n-ar fi putut-o opri să vină să-și spună povestea.

Vorbiră o vreme despre muzica lui Richie. Cariera lui cu suișuri și coborâșuri. Richie scotoci după un CD. Peter își dădu seama, după hârtia imprimată din interiorul carcasei, că era mai degrabă un proiect artizanal și se întrebă unde se irosise atât de mult talent. Deși Peter cântase și el, știuse întotdeauna că nu are talentul necesar să-l ridice până în stratosferă. Richie îl avea însă. Atâta doar că nu se întâmplase. Pentru Peter muzica încă mai era un hobby, dar uneori trecea și câte un an în care nu se atingea de bețele de tobă. Zoe zdrăngănea la chitară mai des decât bătea el în tobe. Pentru el, cântarul ținea de anii adolescenței; lăsase deoparte orice ambiții, ca și cum ar fi fost ceva copilăresc.

Dar Richie era altfel. Pe vremuri, Richie avea o pasiune arzătoare. Supărat, încăpățânat, agresiv ca mulți alții, dar toată furia se topea într-o compoziție curată și versuri puternice și simple. Ar fi trebuit să-i aducă succesul. Dar s-a întâmplat ceva care i-a deturnat cu un singur grad sau așa ceva traiectoria sau zborul pe care i-l rezervase natura. Avusese un talent care se risipise în obscuritate și se pierduse în obscuritate.

Înregistrările pentru studiouri merseseră bine câțiva ani, dar sau rărit după ce Richie nu a reușit să respecte câteva angajamente. Nu era nicio problemă ca starurile pop pline de bani să se poarte ca niște nemernici agresivi și să se îmbete criță, dar pentru muzicienii care trudeau – muzicieni adevărați – rock'n'roll-ul n-avea nicio legătură cu asta. Munceai din greu și cântai pentru bani, iar după aceea trebuia să-ți numeri fiecare bănuț, ca orice funcționar sau muncitor la fabrică. Richie recunoștea că e falit, dar,

sublinia el, încă mai compunea cântece după douăzeci de ani, ceea ce însemna ceva.

— Îmi pare așa de rău că ne-am îndoit de tine, Richie. Așa de rău.

Richie își flutură mâna prin aer, dar în mișcarea lui se vedea un tremur.

— E o rană veche. Am fost supărat, recunosc.

— E de neiertat. Ce am făcut.

— Știi ceva, oricine m-ar fi bănuit atunci. Era singura explicație de bun-simț. Chiar a fost un moment, în timp ce mă interoga poliția, când până și eu m-am întrebat dacă nu cumva chiar am omorât-o. Era cât pe ce să mărturisesc, să știi. Știai asta?

Peter doar clătină din cap. Se simțea profund rușinat. Neîncrederea îl făcuse să piardă un bun prieten și știa că era vorba despre un ceas zgomotos, supărat, care nu putea fi nici dat în urmă, nici oprit.

— O să mă văd cu Tara la un moment dat, zise Richie. O să ne vedem. Dar mai e ceva cu care ai putea să mă ajuți. Aș vrea să-i văd pe părinții tăi. Doar ca să-i privesc în ochi, Pete. Nu ca să le spun ceva, nu ca să spun vorbe grele. Am depășit punctul ăsta. Doar să-i privesc în ochi, să le spun: vedeți, v-am zis că spuneam adevărul.

— Te-am abandonat, zise Peter. Pur și simplu te-am abandonat.

— A fost greu, nu neg. Părinții tăi mi-au fost mai apropiați și au fost mai buni cu mine decât au fost vreodată propriii mei părinți. Știi asta. A fost greu.

— O să văd ce pot face. O să fie o grămadă de lacrimi.

— Nu mi-e teamă de lacrimi, zise Richie. Nu, nu-mi mai e teamă.

Peter se ridică să plece.

— Ar trebui să te duci să te vadă vreun doctor pentru durerile alea de cap, zise el.

Richie ridică mâna în semn de salut. Peter o prinse și o strânse, apoi se îndreptă spre ușă.

— Apropo, zise el, ai șoareci în bucătărie.

Peter se urcă în mașină și conduse vreun kilometru și jumătate. Apoi opri mașina într-o parcare plină de frunze, opri motorul și începu să plângă.

Capitolul 14

Cleary a spus „Stropiți-o”. Mary Kennedy, o femeie bătrână, mama doamnei Burke, a adus lichidul. Lichidul a fost azvârlit peste Bridget Cleary de mai multe ori. Tatăl ei, Patrick Boland, era de față. William Ahearne, descris drept un tânăr slăbuț de șaisprezece ani, ținea o lumânare. Bridget Cleary se împotrivea, strigând „Lăsați-mă în pace”. Simpson l-a văzut apoi pe bărbatul ei dându-i un lichid cu o lingură; ea a fost ținută cu forța de bărbați timp de zece minute după aceea, iar unul dintre bărbați îi ținea mâna la gură. Bărbații aflați de pe fiecare parte a patului i-au legănat trupul tot timpul și strigau „Pleacă de aici! Vino înapoi, Bridget Boland, în numele lui Dumnezeu!” Ea urla îngrozitor.

Sumarul stenogramei procesului (1895)

În ziua aceea, când a ieșit din secția de poliție, după ce fusese interogat, Richie nu s-a dus acasă, ci la familia Martin. Mary a fost cea care i-a deschis ușa.

— Cei de la poliție cred că eu sunt de vină, a zis Richie, tremurând în prag. Poliția crede că eu sunt de vină.

— Ce-ai pățit la față? l-a întrebat Mary.

Din spatele ei a apărut Dell.

— Vino înăuntru, Richie, vino înăuntru.

Richie a trecut pragul șchiopătând. Glezna umflată îl durea rău. I-au spus să se așeze la masa din bucătărie și i-au oferit ceai, dar buza i se umflase atât de tare încât abia a reușit să bea fără să i se scurgă ceaiul pe bărbie.

— Ți-au tras o mamă de bătaie, Richie? l-a întrebat Dell.

— Tu ce crezi? a zis Mary. N-au niciun drept să facă așa ceva. Niciun drept.

Dell voia să știe care era situația cu poliția, iar Richie a zis că el credea că încă mai e suspect. Richie l-a întrebat pe Dell dacă poate vorbi cu cei de la poliție, să le explice că fac o greșeală, iar Dell a zis că așa va face. A spus că era absurd. Absurd. Când Richie a întrebat unde e Peter, i-au spus că era în Outwoods. Căutarea oficială se oprise, dar el nu voia să se dea bătut.

— Trebuie să mă duc și eu cu el.

Dell i-a aruncat o privire lui Mary.

— Richie, a zis Dell, încruntându-se. Orice. Orice lucru mărunt ne-ar putea da un indiciu despre locul unde ar putea fi. Sau un indiciu despre starea ei de spirit.

Richie a clătinat din cap.

Sigur ca era ceva ce le-ar fi putut spune. Își imagina că poliția le va spune destul de curând că Tara era însărcinată și că se dusese la o clinică să facă avort. Poliția va trebui să le spună. Era pe punctul să mărturisească, dar l-a oprit un puternic instinct de conservare.

Motivele lui de a nu le spune erau doar în parte egoiste. Știa că familia Martin s-ar fi simțit trădată și că ar fi avut de-a face cu biciul furiei lui Dell și cu dispreţul lui Mary. Dar simțea că nu e momentul potrivit să le spună. Dispariția Tarei îi slăbise foarte mult. Se transformaseră peste noapte din niște părinți în putere, încrezători și echilibrați, în niște persoane neputincioase, îmbătrânite și dezorientate. Construcția cândva impresionantă a familiei lor zăcea în ruină. Și mai rău, lui Richie i se părea că pe umerii lor se așternuse o promoroacă înghețată.

Au stat de vorbă și au trecut prin fiecare detaliu. A recunoscut că se certase cu Tara, dar când au insistat le-a spus că fusese o dispută dacă să iasă în oraș sau să stea acasă în seara aceea. Richie voia să iasă, Tara voia să rămână acasă. Era o minciună nerușinată, ținând cont de motivul real al scandalului, dar era atât de simplu și de banal încât a părut să-i convingă pe părinții Tarei.

După o vreme, i-a anunțat că vrea să se întoarcă în Outwoods să-l ajute pe Peter cu căutarea. Știa că trebuie să-i spună lui Peter despre sarcină, știa că trebuie să mărturisească măcar unui membru al familiei înainte să vină poliția să le spună.

— Bine, zise Mary. Eu mă duc la biserică. A trecut multă vreme de când n-am mai îngenuncheat și singurul lucru pe care mă pot gândi să-l fac acum este să mă rog. Vii și tu cu mine, Dell?

— Nu, Mary. Nu.

•

Așa că Richie i-a lăsat în dezacord cu privire la apelul către ajutorul divin și a plecat acasă. Avea de gând să meargă în Outwoods, să-l găsească pe Peter și să i se alăture în misiunea inutilă de a căuta sub fiecare tufiș, de a verifica râpele și a cerceta sub buștenii căzuți: toate locurile pe care le cercetase deja în mod organizat poliția, fără vreun rezultat.

Dar nu s-a dus. Când a ajuns acasă, taică-su nu era acolo. Probabil era la Coach and Horses, unde rădea pahar după pahar de bere blondă, cu guler de spumă, împreună cu tovarășii lui. Richie și-a privit în oglindă buza umflată. Încă mai avea sânge închegat sub nas, iar dinții îl dureau acolo unde pumnul

uriaș îi strivise buza de gingie. A făcut un duș, încercând într-un fel să scape de senzația de murdărie cu care se alesese la secția de poliție. A stat multă vreme sub duș, lipindu-și obrazul învinețit de plăcile reci de faianță, în timp ce apa fierbinte i se scurgea pe spate.

A stat la duș vreo oră sau cam pe-acolo.

S-a îmbrăcat din nou, a coborât și s-a prăbușit pe canapea, într-o agonie apatică, simțind cum îi pulsau de durere tendoanele de la picior. Apoi a căzut într-un somn agitat, iar când s-a trezit din nou era mult prea târziu ca să se mai poată măcar gândi să se întoarcă în Outwoods.

S-a uitat o vreme la televizor, apoi s-a dus la culcare, dar a rămas treaz, gândindu-se la Tara. Trebuia să accepte că era destul de posibil să fie moartă. Spre deosebire de poliție, el nu credea că era pe undeva prin pădure, îngropată sub pământ și frunze, cu trupul deja în descompunere. Mai degrabă, fusese târâtă sau ademenită într-o mașină și dusă undeva departe. Asta ar fi însemnat că a fost violată; și dacă a fost violată, atunci a fost fie abandonată, fie ucisă, și dacă a fost abandonată, ar fi avut vești despre ea până acum. Alternativa de neconceput ar fi fost că o ține cineva prizonieră.

Cel mai îngrozitor lucru în toată povestea era că nu putea face nimic. Știa că poate rătăci prin pădure ca Peter, întorcând fiecare frunză și fiecare ghindă. Dar și-ar fi folosit mai bine timpul întrebând lumea despre mașinile văzute în zonă la momentul dispariției Tarei. Era furios pe polițiști că își pierduseră timpul interogându-l pe el în loc să facă exact asta. Le-ar putea spune mâine dimineață: s-ar putea duce la secția de poliție și să le spună cum să-și facă treaba.

Cândva după miezul nopții a fost trezit de zgomotul făcut de cineva care intra împleticindu-se în casă. L-a auzit pe tatăl său strigând de la baza scării.

— Richie! Richie!

Dar Richie a hotărât să nu răspundă. Apoi casa s-a cufundat în tăcere. Când venea pe șapte cărări de la cârciumă, taică-su putea să adoarmă la fel de bine și pe canapea, și în pat.

Dimineață, Richie s-a dat jos din pat târziu. Tatăl lui plecase târșâindu-și picioarele la muncă și avea toată casa la dispoziție. Stătea îmbrăcat cu un tricou și pantaloni scurți, complet amorțit. Avea ascunsă o rezervă de vreo șapte grame de canabis, iarba lui și a lui Peter. O ascunsese într-un tub de folie argintie pitit între saltea și cadrul patului. Richie fusese întotdeauna străjerul drogurilor, pentru că nu era niciun risc să dea taică-su peste ele în timp ce Mary făcea mereu curățenie și ordine în camera lui Peter, o formă eficientă de inspecție. Odată a găsit o rezervă de tablete de LSD și a vrut să știe ce sunt. Peter îi spusese că sunt bomboane mentolate. A întrebat pentru

ce-i trebuiau pastile mentolate. Peter i-a răspuns că pentru împrospătarea respirației. Mary a zis, mai degrabă revoltată, că speră că n-avea obiceiul să sărute fete la întâmplare. Peter i-a spus că nu, nu avea un asemenea obicei.

Richie a lipit mai multe foițe de țigară și a încălzit canabisul înainte să-l sfărâme pe un strat subțire de tutun. Apoi a aprins *joint*-ul și a luat Gibsonul. Era o chitară frumoasă, cu o tonalitate profundă și coarde strălucitoare, pe care reușise să o cumpere cu mari sacrificii. A zdrăngănit câteva acorduri, încercând să pună în vorbe durerea sufletească pe care o simțea după Tara, dar totul era prea neprelucrat, prea direct. Măcar drogul îi mai redusese durerea de la gleznă. A îndesat chiștocul încă aprins al *joint*-ului între coardele de la capătul chitarei, imitând un cântăreț faimos pe care-l văzuse într-un concert.

Dimineața s-a scurs învăluită într-un nor de fum. Și-a mai rulat un *joint*. Zdrăngănea un acord când a ridicat ochii și a zărit o față la fereastră. Cineva se uita înăuntru, aruncându-i priviri dușmănoase. S-a înfiorat. Ar fi trebuit să fie o figură prietenoasă.

Era Peter, care se uita încruntat la Richie prin geam. Richie a scos chiștocul dintre coarde, s-a ridicat și s-a dus șchiopătând la ușă.

Peter a trecut pe lângă el și a intrat în casă.

— Bună dimineața și ție, i-a spus Richie urmându-l.

— Ai fumat din iarba noastră? a întrebat Peter.

Richie i-a oferit țigara pe care o avea în mână.

— Vrei și tu?

— N-am chef. Sora mea a fost răpită sau ucisă și nu prea am chef să răsucesc țigări și să fumez iarbă, Richie.

— Bine.

Richie ținea țigara în mână, fără să știe ce ar fi trebuit să facă după remarca aceea: să o pună jos sau să o lase să se stingă. A mai tras un fum și apoi a lăsat-o să fumege într-o scrumieră.

— Vrei să stai jos?

Peter se destinsese. Se așezase și luase chitara lui Richie, trecându-și foarte ușor degetul peste coarde.

— N-am să mă opresc.

— Bine.

— Mama și tata spun că ai promis că vii în Outwoods ieri. Ai promis că vii și mă ajuți să o caut.

— Așa voiam, Pete. N-am mai ajuns.

Pete strângea cu putere gâtul chitarei.

— Mi-au spus că ai promis.

— Aveam de gând să vin.

— Nu mai sunt decât eu acolo, Richie. Numai eu. Nu mai e poliție. Nu mai sunt voluntari. Nu ești nici tu. Doar eu.

— Poliția m-a călcat pe bătături. Serios. Mi-e greu să merg. A trebuit să…

— E tot mai pustiu acolo, Richie. Sunt de unul singur. Numai cu vântul care bate. Pustiu și rece.

— Ar fi trebuit să vin. Abia mă pot mișca, prietene.

— Dar fumezi iarbă și zdrăngăni chitara.

— Ce-i cu asta? Vrei să-mi spui ceva? Ești exact ca gaborii, nu-i așa? Crezi că eu am făcut-o?

— Nu știu ce să cred.

— Mulțumesc al dracu' de tare, prietene. Prietenul meu cel mai bun. Uite ce e, de ce nu încerci și tu să mă bați ca să mărturisesc, așa cum au făcut și ei ieri. Vrei să-mi zdrobești și celălalt picior?

— Dar n-au obținut o mărturisire, nu?

— De ce ar fi reușit?

— Ne-au spus. Tara era însărcinată. Tu ai lăsat-o pe Tara însărcinată.

Richie și-a prins capul în mâini.

— Nenorociții, a zis el încetișor.

— A făcut un avort. Știi ce a făcut? A fost o excursie la școală în care ar fi trebuit să meargă. În loc să meargă în excursie, s-a dus la o clinică. Poliția a descoperit totul.

— Nici măcar nu știam asta. Nu știam că a făcut așa ceva.

— De ce nu ne-ai spus, Ricine?

— Nu era treaba voastră, bine? Chiar și așa, tot voiam să vă spun. Pe cuvânt că voiam. Așteptam momentul potrivit.

— Chestia asta schimbă complet lucrurile. Așa ceva. Ai fi putut să ne spui. Acum, după un șoc îngrozitor, mama a mai primit o lovitură.

— I-au spus și ei?

Peter a încuviințat din cap înverșunat.

— Trebuie să trec pe acolo și să vorbesc cu ei.

Trecând ușor degetul mare peste altă coardă a chitarei, Peter a spus:

— Nu. Mai bine te ții departe. Nu vor să te vadă acum.

— Dar tu nu crezi că i-am făcut vreun rău Tarei, nu-i așa? Spune-mi că nu crezi așa ceva.

— Nu dă prea bine, nu? Ai lăsat-o însărcinată. A făcut un avort. V-ați certat. Spui că ai lăsat-o undeva prin Outwoods. Chiar dacă nu i-ai făcut ceva rău, ești responsabil pentru ce s-a întâmplat, nu crezi?

— Asta nu pot nega.

— Nu lași o fată de una singură în Outwoods.

— A fugit de mine, Peter! A fugit! Și oricum n-a dispărut în ziua aia. N-are nicio noimă ce spui!

— După aia pleci și nu spui nimic despre asta. De ce ai face așa ceva, Richie? Asta mă tot întreba poliția. De ce ar pleca și ar face așa ceva? Apoi am început să mă gândesc la după-amiaza pe care am petrecut-o acolo, căutând de unul singur, după ce le-ai promis alor mei că o să vii și o să mă ajuți. M-am întrebat ce motiv ai să stai deoparte.

— La dracu', tu chiar crezi că eu am făcut-o! De ce nu dai cărțile pe față și nu spui direct?

— După aia vin aici în dimineața asta. Și ce găsesc? Tu fumezi un *joint* și cânți la chitară. Relaxându-te. Complet destins. Nu dă prea bine, Richie.

— Peter.

Peter se ridicase în picioare.

— Am să plec acum, a zis el. Mă duc înapoi în Outwoods.

I-a întins chitara lui Richie ținând-o de gât.

Dar când Richie a dat să o ia, Peter a apucat gâtul chitarei cu ambele mâini și a lovit-o de perete. Chitara s-a crăpat și s-a făcut țăndări. Peter a trântit-o din nou, de data asta periculos de aproape de capul lui Richie, și a izbit-o încă o dată de perete. Richie s-a ghemuit pe locul lui, în timp ce Peter lovea iar și iar chitara de perete, până când n-a mai rămas decât cu gâtul și cu coardele rupte.

— Tu ești de vină, Richie! Orice s-ar fi întâmplat, tu ești responsabil!

Și-a îndreptat pumnul spre fața lui Richie.

— Ar trebui să-ți sparg dinții cum am spart chitara! Aș putea! Aș putea să-ți rup nenorocitele de tendoane!

Peter l-a lăsat pe Richie ghemuit și înspăimântat și a ieșit grăbit. Probabil că lăsase ușa deschisă pentru că, după doar câteva clipe, pe când Richie privea încremenit la așchiile rămase din prețioasa lui chitară Gibson, a apărut o altă figură. Era detectivul gras care îl bătuse la secția de poliție.

Detectivul a privit cercetător chitara distrusă.

— Vhrei să ne cânți un cântecel cu aia, Rhichie? a chițăit, cu vocea lui ascuțită. Haide, băiețaș, ești chemat înapoi la secție. Stai așa: ce e mihrosul ăsta? Cred că tocmai ai făcut pe tine, Rhichie.

Capitolul 15

Se zice că aceste silfe sau duhuri cărora li se spune Sleagh Maith sau Oamenii Buni (...) *se află undeva între Om și Înger, așa cum se credea și despre demoni în vechime*; *duhuri inteligente fluide și cu trupuri lesne schimbătoare* (*cum sunt corpurile astrale*) *oarecum asemănătoare cu un nor des, și care se văd cel mai bine în amurg. Aceste trupuri atât sunt de flexibile prin subțirimea Spiritelor care le animă, încât ele le pot face să apară sau să dispară după bunul plac.*

Reverendul Robert Kirk, 1691

— Ar fi de dorit să te fi liniștit un pic.

Era Mary deschizându-i ușa lui Peter. Mary își prefața adesea dorințele cu „ar fi de dorit". Ar fi de dorit ca trenurile să nu aibă întârzieri. Ar fi de dorit să fie suficientă mâncare cât să ajungă pentru toată lumea. Ar fi de dorit să nu ne cadă cerul în cap.

— Ai necăjit pe toată lumea.

Peter își sărută mama și o asigură că s-a liniștit. În principiu, chiar se liniștise. Vizita la Richie fusese ca o eliberare emoțională și, pentru că era singur și nu-l vedea nimeni, își permisese să tragă o porție bună de plâns în mașină. După câteva minute, reușise să se adune și găsise în torpedou o țigară din pachetul de contrabandă.

— Ai fumat? îl întrebă mama lui. Ar fi de dorit să nu-ți fi luat iar obiceiul ăsta.

Avea aproape patruzeci de ani, dar maică-sa încă îi mai vorbea uneori ca și cum ar fi avut paisprezece. Se întrebă dacă părinții își pot vedea vreodată progeniturile ca pe niște adulți independenți. Zoe avea cincisprezece ani și se-ndrepta spre douăzeci, iar el știa că o să-i fie destul de greu să fie pregătit vreodată.

Se decise să nu răspundă. Dell era în bucătărie, reparând un ștecher ars de la o veioză. Peter își trase un scaun de sub masă și se așeză, uitându-se la tatăl lui cum mânuia șurubelnița. Se apucaseră să rearanjeze vechea cameră a Tarei. Mary ieșise să cumpere fețe de plapumă și de pernă și draperii noi. Părea că își făceau de lucru ca să poată fugi de nevoia reală de a-i pune Tarei vreo întrebare.

— Unde e?

— E sus, face o baie, zise Mary. Nu o face iar să plângă, Peter. Promite-mi că nu o mai faci să plângă.

— Promit, mamă. E în regulă. Nu o să țip și n-o să ridic vocea. E în regulă?

După plimbarea prin Outwoods de Anul Nou și după ce Tara îi explicase lui Peter ce i se întâmplase, el o condusese direct acasă la părinți și-i ceruse să le spună aceeași poveste și lui Dell și Mary.

Nu avusese parte de reacția la care se așteptase. Mary și Dell ascultaseră cu răbdare versiunea prescurtată. Apoi, când Tara terminase, Mary propusese să facă un ceai. Dell fusese de acord cu mult entuziasm că da, o ceașcă bună de ceai era exact ce le trebuia tuturor. Peter explodase. Se spuseseră multe. Iar Mary îi ceruse să plece.

— Ești bine? îl întrebă Dell jucându-se cu un șurub micuț.

— Da, sunt bine.

— Bine.

— Deci toată lumea e bine, tată. E în regulă?

— Mama s-a dus sus?

Peter se lăsă pe spate în scaun ca să se uite.

— Da.

— Atunci închide ușa.

Peter se ridică, închise ușa și se așeză din nou. Dell lăsă șurubelnița și ștecherul pe masă.

— Ascultă la mine, idiot nenorocit ce ești. Nu sunt mai mulțumit decât tine de rahatul ei de poveste. Nici maică-ta nu e. Dar Tara e bolnavă. Se vede că e bolnavă. Și foarte probabil că o să se îmbolnăvească și mai rău, mai ales cu tine mugind și fornăind pe aici ca un taur furios care calcă totul în picioare. Acum, ultimul lucru pe care îl vrem e să o presăm sau să o amețim așa de tare încât să o facem să plece din nou. Așa că ține-ți părerile doar pentru tine. Ne-am înțeles?

— Ai de gând să accepți pur și simplu orice spune? Niciun cuvânt despre ce s-a întâmplat de-adevăratelea?

— Deocamdată, da. Exact așa. Uneori, în viață trebuie să înțelegi că nu avem nevoie să știm chiar totul.

Potolit, Peter privi în altă parte.

— Tocmai m-am întors de la Richie. Nu crezi că îi datorăm ceva? Am făcut o greșeală mare în privința asta. A făcut chiar și pușcărie pentru gramele alea de iarbă pe care le-au găsit la el acasă.

— A cui a fost vina?

— În parte a fost a mea.

— O să ne ocupăm și de Richie, când o să fim pregătiți. Până atunci, o să taci din gură și o să te porți cu ea cu mănuși până o să se simtă mai bine.

— Chiar așa?

— În casa asta, al naibii să fie dacă nu o să faci așa. Și acum gata, nu mai vreau să aud nicio vorbă despre subiectul ăsta. Ce fac copiii?

•

Televizorul pâlpâia într-un colț, dar nu-l băga nimeni în seamă. Tara coborî înfășurată într-un halat de baie, purtând în continuare ochelarii fumurii, cu părul ud și mirosind a șampon. Se așeză pe canapea, ștergându-și părul cu un prosop.

— Peter, o să vreau să mă văd cu Richie la un moment dat, zise ea. Mă întrebam dacă poți să aranjezi tu.

— Nu-i nicio grabă, zise Mary.

— Toate la timpul lor, spuse Dell.

— Nu, trebuie. O să afle că m-am întors, zise ea, uitându-se la Peter. Îi datorez și lui aceeași explicație pe care v-am dat-o și vouă.

— N-o să se grăbească prea tare, spuse Dell. A trecut multă vreme.

Tara se ridică în picioare.

— Mama și tata mi-au aranjat camera, zise ea. Haide, Peter, vreau să-ți arăt și ție.

— Vin și eu cu voi, spuse Mary.

Dar Tara o împinse cu blândețe înapoi pe scaun.

— Nu, mamă. Vreau să-i arăt eu camera. Voi doi stați aici.

Peter se ridică pentru a o urma pe Tara sus, dar nu înainte ca Mary să-i arunce din ochi un avertisment, care părea încărcat cu un iz de explozibil. Când ajunseră în cameră Tara închise ușa și-l invită pe Peter să se așeze pe pat.

— Îți mai aduci aminte cum arăta camera când am plecat? îl întrebă ea.

— Destul de bine.

— Nu, exact. Îți aduci aminte exact cum era?

— Mai mult sau mai puțin.

Se duse până la peretele de lângă fereastră.

— Îți aduci aminte ce era aici?

— Un poster?

— Bună încercare. Era un fluture uriaș. Albastru. Era și un poster pe aici. Cu ce era?

— Joy Division.

— Încerci să ghicești. Nu-mi plăceau. Era un poster din filmul *The Lost Boys,* cu un angajament de devotament etern pentru personajul lui Kiefer Sutherland. Dar aveam și un poster cu The Cure, și aici era un dublu casetofon și țineam și un walkman dincoace; eșarfele subțiri și ușoare atârnate aici, grămezi de brățări ieftine pe un suport. Ondulatoarele, știi tu,

plăcile și bigudiurile, lângă priza din perete; ar fi putut arde toată casa. Ghetele Doc Martens cu șireturi fosforescente aici, îmi plăceau teribil. Amplificatorul rablagit pe care mi l-ai dat tu. Și grămezi de curele de piele, pe care le purtam cu cămășile albe fără guler, și mai era și o pălărie de fetru atârnată în spatele ușii, și încă o pălărie, cu boruri mai largi și o panglică albastră, pe care o aveam de la Richie, iar acolo era un panou de plută pe care erau prinși trandafiri uscați și bilețele cu fragmente de versuri și aș putea să-ți spun tot ce era scris pe fiecare hârtiuță.

— Și ce vrei să spui cu asta? Că îți amintești mai bine decât mine ce lucruri aveai?

— Covorul, care a fost înlocuit acum, avea aici o pată, unde vărsasem niște tuș; draperiile aveau tivul necusut și erau prinse cu ace, pentru că încercasem să le lungesc și încă nu terminasem. Aș putea continua fără probleme. Ce vreau să spun e că toate astea, toate lucrurile astea erau viața mea, și pentru mine e ca și cum ar fi fost aproape ieri.

— Și? Ai o memorie foarte bună.

— După aia o să mergem în camera ta. Să vedem, cine își aduce aminte mai bine lucrurile tale?

— Te-ai gândit ceva la asta, nu?

— Să fii sigur!

„Să fii sigur!” era una dintre expresiile favorite ale Tarei înainte să dispară. O spunea mereu.

Se așeză pe pat lângă Peter și-l luă de mână.

— Vreau să știi câteva lucruri înainte să tragi vreo concluzie pripită. În primul rând, știu că mama și tata cred că sunt bolnavă și de-aia se poartă cu mănuși cu mine. Știu și că tu crezi că sunt fie bolnavă mintal, fie mint de îngheață apele. Nu-i nicio problemă, nu mă așteptam să aveți altă reacție și sunt sigură că lucrurile ar fi stat la fel dacă rolurile ar fi fost inversate.

Dumnezeule, m-am gândit mult și din greu înainte să-ți spun ce ți-am spus. Știam care sunt riscurile. Știam că o să te superi sau că o să crezi că sunt nebună. M-am gândit chiar să mai detaliez povestea cu călătoria în jurul lumii, dar știam și că, deși ar fi fost mai ușor de acceptat, m-ați fi prins destul de repede, pentru că n-am fost nicăieri în viața mea, cu excepția unui singur și unic loc. Așa că m-am hotărât să spun adevărul, indiferent care ar fi urmările.

Dar mi-a trecut prin cap și că e posibil să mă mint pe mine, din motive psihologice profunde, întunecate. Oamenii fac uneori și așa ceva, nu?

Vreau să te gândești la ceva. Ce aș avea de câștigat spunându-vă povestea asta? Ar fi fost mai simplu să spun că am fugit de acasă. M-aș fi ales cu mult mai puține probleme dacă spuneam așa. M-aș fi putut descurca și depăși

furia și scandalul care ar fi urmat. Dar când ți-am povestit am riscat mult. Nu mă aștept să crezi, Peter. Mă înțelegi? Nici nu mă aștept, nici n-am nevoie să mă crezi. Ți-am spus o poveste pe care nu mă aștept nicio clipă să o crezi nici tu, nici altcineva.

— Păi, zise Peter, până acum suntem perfect de acord.

— Peter, sunt în mare încurcătură. Mare încurcătură. Am nevoie de o mână de ajutor. Îți spun adevărul. Aș vrea să nu fi fost așa. Am fost plecată șase luni și m-am întors cât de repede s-a putut, dar când m-am întors totul era schimbat. Totul s-a schimbat atât de incredibil de mult încât nici măcar n-am avut curajul să vin acasă. Am spionat casa și am dormit pe afară trei zile. N-am vorbit cu nimeni. N-aveam bani. Uită-te la bancnota asta de cinci lire cu Ducele de Wellington. O aveam în buzunar, dar acum nu mai poți face nimic cu ea pentru că a fost retrasă din circulație. Îmi era foame și aproape că înghețasem de tot, dar nu puteam să bat la ușă pentru că eram îngrozită. Îngrozită! Mama și tata au îmbătrânit. Dar mi-am dat repede seama că pe lumea asta sunt numai trei oameni care mă pot ajuta. Mama mea, tatăl meu și fratele meu. N-am unde altundeva să mă duc. O să mă ajuți, Peter? O să mă ajuți?

Peter o privi fix pe Tara. Era încă fetița adolescentă. Dar avea și riduri de expresie vizibile. Ținea întinsă spre el bancnota retrasă, ca și cum ar fi vrut să-i cumpere încrederea cu ea. Aproape putea să creadă ce-i spunea și să vadă în locul ei o fată de șaisprezece ani, cu trupul zvelt, aproape subnutrit, dar apoi o clipire îl readuse în simțiri.

— Am să te ajut. Dar trebuie să faci ce îți spun eu.

Ea încuviință din cap.

— Ești dispusă să te întâlnești cu cineva?

Tara dădu din nou din cap.

— Mi-am imaginat că asta o să se întâmple. Dar da.

Peter o luă de mână.

— Bine. O să mergem jos și o să evităm orice dispută. A fost foarte greu pentru mama și tata.

— Știu.

Tara începu să plângă.

Peter o îmbrățișă strâns.

— Bine ai venit acasă, Tara. Bine ai venit.

•

Coborâră, și Mary se bucură cel mai mult să vadă că păreau în relații bune, pe când Dell ridică din sprâncene. Mary îl întrebă pe Peter dacă vrea să mănânce ceva.

— Nu mi-e foame, mulțumesc, mamă.

— Măcar un sandvici.
— Nu e nevoie.
— Pot să-ți fac un sandvici bun cu șuncă. Șuncă și muștar.
— Nu, chiar nu e nevoie.
— Brânză? Avem niște Cheddar bun.
— Sincer, nu e nevoie.
— Nu-i niciun deranj.
— Of, pentru numele lui Dumnezeu! Bine! Mă predau! O să mănânc nenorocitul ăla de sandvici!
— Nu trebuie să mănânci dacă nu vrei, zise Mary.
— Unii te hrănesc cu dragoste, iar unii te iubesc cu mâncare, spuse Tara.
Peter îi povesti Tarei totul despre Richie, despre ce se întâmplase cu poliția după dispariția sa, despre ce se întâmplase între ei. Ea se întristă auzind că Peter și Richie nu mai vorbiseră niciodată după incidentul cu chitara distrusă și că Richie a petrecut ceva timp în închisoare, condamnat pentru posesie de canabis. Îi spuse lui Peter că vrea neapărat să se vadă cu Richie dacă era posibil, iar el acceptă să încerce să stabilească o întâlnire.
Tara conveni cu Peter să încerce să-i facă și o programare la medic. Hotărâră ca deocamdată să nu le spună lui Mary și Dell despre asta.
Peter plecă, dar nu înainte de a le săruta pe Tara și pe mama sa. Îl sărută și pe Dell, ceea ce probabil că n-ar fi făcut cu douăzeci de ani în urmă.

•

Ajuns acasă, Peter văzu pe stradă o vecină mai în vârstă, care părea oarecum oropsită. Era doamna Larwood, o femeie plăpândă și căruntă care locuia peste drum de ei. Peter o ajutase odată când alunecase pe gheață. Era o doamnă drăguță, care îi făcuse o prăjitură ca să-i mulțumească pentru tot ajutorul oferit; totuși, fetele erau răutăcioase și spuneau că e o vrăjitoare. Pentru că părea abătută, Peter opri camioneta.
— Doamnă Larwood, s-a întâmplat ceva?
Doamna Larwood avu nevoie de o clipă ca să se poată concentra asupra lui. Avea ochii încețoșați de cataractă și vedea foarte prost. Își pierduse pisica. Nu o mai văzuse de câteva zile. Era o pisică roșcată, îi aminti ea, cu o zgardă roșie drăguță. Se întreba dacă nu o fi rămas încuiată prin vreo magazie. Peter promise că o să controleze atelierul și magaziile din curte. Ea se arătă recunoscătoare și porni spre casă.
Peter plecă mai departe, dar apoi îi veni o idee. Întoarse cu grijă camioneta și lăsă geamul din nou.
— Aveți vreo poză, doamnă Larwood? A pisicii?
— Da.

— Dați-mi poza și o să pun pe unul dintre copii să facă niște afișe pe computer. Le putem lipi pe stâlpii de iluminat din cartier și atunci lumea o să verifice prin magazii.

— Ar fi așa de bine! Ești așa de drăguț cu mine!

— Nu-i nicio problemă. Căutați poza și o să trimit unul dintre copii să o ia.

— Mulțumesc, Peter! Mulțumesc mult!

— Noapte bună, doamnă Larwood.

Capitolul 16

Superstiția modernă e că n-avem superstiții.

Anonim

Munca de potcovar era grea, dar era o modalitate foarte eficientă de a-ți face cunoștințe. Peter potcovea caii judecătorului de pace, pe cei ai soției parlamentarului local, pe cei ai fiicei președintelui consiliului local, precum și caii multor altor persoane care aveau legătură cu protipendada locală. Mai mult, constatase că de când aflaseră că are o diplomă universitară li se schimbase atitudinea față de el. Tonul vocii se îmblânzise, se mai relaxaseră; nu mai rânjeau așa de mult.

Ce nu știau ei era că Peter îi taxa cu tarife care variau ca de la cer la pământ, în funcție de cât de mult îi plăcea clientul, dacă era membru al asociației de vânători sau de cât considera el că își poate permite acesta. Dacă cineva avea obiecții în legătură cu tarifele, ceea ce se întâmpla rar, îl îndruma bucuros către alt potcovar cu tarife mult mai mici. Apoi, dacă potențialul client întreba de ce sunt mai mici prețurile acestuia – ceea ce făcea inevitabil – Peter doar ridica din sprâncene și nu zicea nimic, lăsându-l pe cel care întrebase să tragă singur concluzia că prețurile mai mici însemnau și treabă de mântuială. Cu strategia asta nu pierduse niciun client în peste zece ani.

Însă unul dintre clienții pe care nu-i încărcase niciodată la plată era medicul local, doctorul Bullock, un londonez atrăgător și înalt din East End, care își făcea treaba fără discriminări și fără fasoane. Bullock avea două fiice drăguțe care și-au dorit la un moment dat ponei și, pentru că nu știa absolut nimic despre cai, doctorul nu se dăduse în lături să-i ceară ajutorul lui Peter. Iar Peter știa exact unde să găsească poneii și la ce trebuie să fie atent, dar și cât să plătească, iar doctorul a fost recunoscător pentru toate informațiile pe care i le dăduse. La rândul lui, fusese disponibil pentru Peter și familia lui la toate orele imposibile, în special când copiii erau foarte mici. Odată, lui Peter îi intrase în ochi o așchie de metal încins care sărise de pe nicovală. Încă sângerând, se urcase în mașină, dar nu se dusese la Urgență, ci la cabinetul lui Bullock, unde doctorul își abandonase un pacient, scosese pe loc așchia încinsă, îi pusese lui Peter un bandaj pe ochi și-l trimisese acasă.

Cei doi se înțelegeau bine și ieșeau de multe ori la o bere la The Green Man. Și chiar la o bere, Bullock îi spusese că nu-i la fel de simplu cum e să găsești un cal bun.

— Și nici măcar nu poți să-i cauți la dinți, zisese Bullock. Când cauți un psihiatru bun e ca și cum te-ai plimba printr-un câmp minat.

Bullock a spus că o poate trimite fără probleme pe Tara la un psihiatru, dar că va trebui să aștepte o vreme pentru programare la o consultație care să fie acoperită de asigurările de sănătate. Doar dacă nu cumva tocmai atacase pe cineva cu o drujbă. Dar dacă Peter era dispus să plătească din buzunar consultația, Bullock știa un profesionist bun care locuia în zonă. Era un pic cam excentric și aproape pensionat, îl avertiză Bullock, dar avea o reputație foarte bună de psihiatru care nu vorbește prostii și nu renunță la pacienți din cauza banilor.

Așa că, două zile mai târziu, Peter o duse pe Tara cu mașina la locuința lui Vivian Underwood din satul Thringstone, aflat în Leicestershire.

— Falia Thringstone, zise Tara.

Locul se afla pe o falie geologică masivă, de unde și venea numele satului. Bazinul carbonifer se termina și se continua cu roci vulcanice stratificate. Ziua în care învățaseră despre asta la școală fusese și ziua în care începuseră să spună că totul era „felia lui Thringstone”.

Peter opri mașina în fața unei vile victoriene cu trei etaje, cu un gard înalt și pe jumătate acoperită cu iederă. Casa etala un fronton uriaș. Partea din față a clădirii era îndreptată către nord și nu avea parte niciodată de razele soarelui.

— Pare puțin cam sumbră, spuse Tara, care nu dădea niciun semn că ar vrea să coboare din mașină.

Peter pufni. Măsură casa cu privirea de sus până jos. Chiar avea un aspect gotic.

— E în regulă.

Avură de urcat zece trepte albe pentru a ajunge la intrarea din față. Peter sună la sonerie și se prezentă la interfon. În cele din urmă, veni să le deschidă ușa o femeie în vârstă, foarte cocoșată. Peter se abținu din greu să nu-i arunce o privire Tarei. Bătrâna nu răspunse în niciun fel la salutul lui Peter, mulțumindu-se să închidă ușa în urma lor și să-i conducă la etaj pe niște scări foarte lustruite, plimbându-și mâna micuță pe balustrada masivă de lemn. Ajunseră pe un palier larg, cu măsuțe pe care se aflau vitrine de muzeu, fiecare adăpostind câte un obiect rar. Într-o vitrină se afla o pereche de pantofi de mătase orientali, cu vârfurile curbate și împodobite cu ciucuri; într-alta, o nevăstuică împăiată; alta conținea un cuțit ceremonial.

— Glumești, șopti Tara.

Peter nu o luă în seamă, în timp ce acea acolită tăcută a misterelor minții deschise ușa către o cameră spațioasă. Era un fel de bibliotecă, în care se mai aflau încă una sau două vitrine de muzeu. Podeaua camerei era lustruită după aceleași standarde înalte ca și scările, iar în mijloc se afla un covor oriental jerpelit. Vivian Underwood stătea în picioare în capătul îndepărtat al încăperii, lângă un șemineu ornamentat în care fusese adaptată o instalație ieftină pe gaz care ardea vesel, făcând eforturi să încălzească o cameră prea mare. Underwood avea o claie impresionantă de păr alb. Era îmbrăcat într-o haină de casă de brocart, iar papucii de piele lăsau la vedere gleznele goale, albe și osoase. Fuma o țigară de foi.

— Ați venit cam din scurt, spuse el, mușcând din țigara de foi.

Avea o voce tunătoare.

— Voiam să trag un pui de somn după-masă, dar mi-am adus aminte că i-am promis lui Bullock că vă primesc. E de treabă și mi-a zis că și voi sunteți la fel. Ăsta e mare lucru. Eu fumez. E vreo problemă?

— Nu, zise Peter.

— Nu chiar, spuse și Tara.

— Asta e bine, pentru că dacă ați fi avut vreo problemă n-aș fi putut să vă primesc. Nu pot să fumez, nu pot să vă primesc. În ultima vreme nu mai poți fuma chiar oriunde. De asta am și renunțat și mi-am deschis cabinetul personal acasă. Adică poți conduce o nenorocită mașină absolut haotic, cu un risc ridicat să măcelărești mii de copilași în fiecare an, dar nu poți să fumezi, că poate ajunge la ei un fum de țigară. Ce fel de țară e asta?

Se uită la Peter, de parcă Peter ar fi fost responsabil pentru toată legislația.

— Tu cine ești?

— Sunt fratele Tarei.

Underwood veni lângă Peter, își puse brațul în jurul umerilor lui, îl răsuci și, cu o mișcare abilă, îl împinse prin ușa deschisă.

— Ei bine, frate al Tarei, mă bucur că ne-am cunoscut, dar ești în plus și o să găsești o cameră de așteptare confortabilă în capătul holului. Mulțumesc.

Închise ușa înainte ca Peter să reușească să-și revină.

Tara fu nevoită să-și înăbușe un chicotit.

— Nu vrem frați prin preajmă care să asculte ce vorbim, nu-i așa, Tara?

— Cred că nu.

— Ia loc.

Tara se uită de jur-împrejur. Erau mai multe locuri unde se putea așeza.

— Unde?

— Tu decizi, iar eu o să mă prefac că n-am tras deja niște concluzii după felul în care ai ales locul.

Tara se uită din nou prin cameră. Se afla acolo un birou, cu un scaun directorial în spatele lui și un fotoliu cu spătar tare de cealaltă parte. Pe biroul uriaș nu erau decât trei obiecte, toate impresionante: un set de marmură ornamental opulent, cu toc și călimară, o clepsidră uriașă veche, superbă, dintr-o sticlă suflată și cu nisipul de culoarea scorțișoarei, montată într-un cadru din lemn de stejar masiv, și o rățușcă de baie galbenă, mare, din plastic. Se mai putea sta pe o canapea de piele jerpelită, dar care părea confortabilă, așezată lângă perete, pe două fotolii care semănau între ele, așezate lângă foc, și pe două scaune capitonate trase lângă fereastră și scăldate în lumina soarelui. Tara alese unul dintre scaune.

Underwood luă un carnet de notițe din sertarul biroului și se așeză pe scaunul de lângă Tara. Dădu la iveală dintre faldurile hainei un stilou superb din onix și începu să scrie.

— Numele complet.

— Tara Lucy Martin.

— Doamna sau domnișoara?

— Domnișoara.

— Data nașterii.

Tara îi spuse. El se opri din scris și ridică privirea.

— Asta înseamnă că ar trebui să ai treizeci și șase de ani.

— Corect.

— Aș zice ca ai mai puțin de douăzeci. Sau puțin peste douăzeci. Cel mult.

Tara se uită la Underwood fără să clipească. El clătină din cap, ca și cum ar fi vrut să spună că nu e încă pregătit să vorbească. Tăcerea dură până când Tara spuse:

— Încă nu am împlinit șaptesprezece ani.

Underwood trase din țigara lui de foi.

— Ce-ar fi să-mi spui despre ce e vorba?

— Nu sunt nebună.

— Cine spune că ești?

— Tu o să spui. Asta o să spui când o să auzi ce am de zis.

— Ia încearcă. Am auzit câteva povești bune la vremea mea, copilă.

Iar ea îi povesti despre pădurea cu zambile sălbatice, și despre bărbatul pe cal alb, și despre galopul prin amurg, și despre întoarcerea acasă. Underwood ascultă atent, fără să o întrerupă nici măcar o singură dată, luând din când în când notițe, dar mai mult privind-o concentrat cu ochii lui albaștri ca oțelul, trăgând numai uneori din țigara de foi și apoi rotunjind buzele pentru a lăsa să iasă firicele miraculos de subțiri de fum albastru.

Când Tara termină de povestit, psihiatrul lăsă jos carnețelul și stiloul și spuse:

— Asta a fost una chiar bună.

— Acum poți să spui că sunt nebună.

— Bine, ești nebună. Consideră că am spus și asta. Acum putem merge mai departe și să facem cum zic eu? Bine. N-am avut în toată cariera decât două cazuri de-astea de răpire și într-unul dintre ele a fost cineva răpit de un OZN. Niciunul nu se compară cu cei douăzeci de ani ai tăi, care sunt mai degrabă spectaculoși.

— Pe ei i-ai crezut?

— Pe cine?

— Pe cei doi care au fost răpiți.

— Pe unul da, pe unul nu. Într-unul dintre cazurile ieșite din comun, persoana în chestiune se temea să-i spună soției unde a fost timp de trei zile. Celălalt, care a fost acum mulți ani, cred că a fost sincer. Dar lasă-mă să complic un pic lucrurile: asta înseamnă, Tara, că am crezut că femeia credea în povestea ei.

— Și eu?

— Da, instinctul îmi spune că tu crezi în povestea ta. Dar, ca un fel de exercițiu, mă lași să schițez câteva posibilități logice?

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că vreau să-ți prezint câteva explicații, doar ca să văd cum reacționezi într-o controversă.

— E un fel de joc?

— Poate. Dar e un joc serios. Ca șahul. Vrei să-mi faci hatârul?

Tara oftă.

— Continuă.

Underwood ridică o mână, cu degetele desfăcute, și numără pe degete posibilitățile logice.

— Unu, dacă putem începe cu asta, există posibilitatea evidentă ca tu să minți din anumite motive complicate.

Doi, ești parțial amnezică. Ai plecat de acasă acum mult timp și, din motive necunoscute, nu-ți amintești douăzeci de ani din viață.

Trei, ai suferit vreun fel de traumă, iar creierul traumatizat încearcă acum cu disperare să construiască pentru tine o poveste care să explice în mod logic ce ți s-a întâmplat.

Patru, există motive familiale sau psihologice care fac ca adevărul despre ce ți s-a întâmplat să fie atât de inacceptabil pentru tine încât psihicul nu-l poate asimila și te minți pe tine însăți cu înverșunare.

Cinci, ești, în lipsă de un termen mai potrivit, schizoidă și deci ai o abordare halucinatorie asupra timpului și experiențelor.

Reveni la începutul numărătorii pe degete, mișcându-le ca și cum ar mai fi avut unul în plus și ridică privirea către Tara.

— Există și numărul șase?

— Da. Numărul șase e că evenimentele s-au întâmplat exact cum le-ai descris.

— Păi, zise Tara. Mulțumesc cel puțin pentru numărul șase.

— Sunt mult mai multe scenarii, dar vrei să te joci în continuare cu mine pentru o clipă?

Tara ridică din umeri.

— Vreau să te gândești că toate aceste șase posibilități ar avea valoare egală. Adică poți, pentru moment, să accepți că oricare dintre aceste șase variante poate să explice ce s-a întâmplat? Și că niciuna dintre ele nu este mai verosimilă decât celelalte?

Tara se încruntă. Se gândi pentru o clipă.

— Da, pot să accept ideea.

Underwood se trase în spate.

— Răspunsul ăsta e mai degrabă o veste proastă, domnișoară. E o veste proastă pentru că arată – cel puțin pentru mine, chiar dacă nu toată lumea ar accepta validitatea testului meu – că ești mai degrabă în toate mințile.

— Mai degrabă în toate mințile? Și asta e o veste proastă?

— Da. Dacă ai fi manifestat o nevoie patologică să susții povestea ta în defavoarea celorlalte, aș fi putut lucra cu tine altfel. Dar acum știu că am de-a face cu o persoană rațională, ceea ce înseamnă că treaba mea va fi mult mai complicată.

— Nu te înțeleg, dar îmi placi, zise Tara.

— Nu încerca să mă vrăjești. Sunt vulpoi bătrân, nu mă vrăjești așa ușor. Acum o să-ți fac un control medical. Tensiune și așa mai departe. Ești de acord?

— Da, zise Tara, încă resimțindu-se după replica lui.

— În regulă, ridică-ți mâneca.

Îi făcu Tarei un control medical de rutină. Îi măsură tensiunea, o cântări și o măsură, îi ascultă plămânii și o întrebă dacă îi poate lua sânge pentru o analiză de colesterol. Îi palpă abdomenul și se uită în urechi.

— Toate bune, zise el. Poți să cobori la doamna care te-a primit, doamna Hargreaves? Poți să-i spui să te programeze după ultima mea consultație de mâine după-amiază? Și poți să-i spui că vreau și o analiză de urină? Și apoi să rămâi cu doamna Hargreaves, te rog? Și încă ceva: trimite-l înăuntru pe fratele tău. O să vrea să știe ce se întâmplă.

Tara coborî să o caute pe doamna Hargreaves, iar Peter apăru într-o clipă.

— Intră și închide ușa, spuse Underwood.

Îi făcu semn lui Peter să se așeze pe canapea, dar alese să nu stea lângă el. Rămase în picioare, dominându-l pe Peter, cu brațele încrucișate.

— Orice îi spun fratelui nu va trebui repetat în fața surorii, clar?

Peter trebui să reziste tentației de a se uita prin cameră să vadă dacă nu cumva Underwood se adresa altcuiva. Apoi spuse:

— Sigur.

— Absolut nimic. Nu se discută nimic.

— Am auzit.

— Nu ți-aș spune nimic, dar atunci te-ai simți nedumerit și exclus. Câți ani are sora ta?

— Are treizeci și șase de ani. Știu că nu pare, dar atât are. Treizeci și șase.

— Și o întrebare care poate suna ciudat, dar trebuie să elimin probabilitatea: ești absolut sigur că este sora ta?

— Categoric.

— Nu ar putea fi o impostoare, cineva care seamănă cu ea?

— În niciun caz.

— Bine. Cred că înțelegi că trebuia să te întreb asta. Doar ca să elimin probabilitatea. Acum, din ce am observat din discuția cu ea, urmărindu-i modul de gândire, ascultând-o vorbind și observându-i limbajul corporal, nu există niciun fel de semn că ar fi ceva în neregulă cu ea.

— În afara faptului că ea crede că a stat cu spiridușii timp de douăzeci de ani.

— Corectură: crede că a stat cu spiridușii timp de șase luni.

— Și care e diferența?

— E o diferență uriașă. Ideea e că, în stadiul ăsta incipient, nu pot pune un diagnostic. Nu afișează niciun semn de comportament schizofrenic, paranoid sau depresiv. De fapt, pare foarte sănătoasă, fără niciun semn exterior care să indice fie și o nevroză ușoară, deși trebuie să recunosc că unii pacienți sunt foarte pricepuți când e vorba să-și ascundă simptomele. Sunt total împotriva oricărei medicații în acest moment al evaluării. E în regulă?

— Bine.

— Și totuși, are această halucinație.

— Aș spune că da.

— Da, trebuie să spun că are o halucinație. Ești o persoană credincioasă? Crezi în Dumnezeu?

— Nu.

— Nici eu. Ba chiar cred că toți oamenii care cred în Dumnezeu au o halucinație. Doar că nu cred că e un lucru rău. Să zicem că își creează o halucinație într-un mod pozitiv și util, într-un fel care-i ajută în viață.

Deocamdată, vreau ca și tu să vezi în același fel ceea ce face Tara. Își creează o halucinație utilă.

— Și ce are asta de-a face cu mine?

— Ți-ai pierde timpul fiind supărat sau certându-te zi de zi cu cineva care a ales să creadă în Dumnezeu? Nu. Vreau să adopți față de Tara același comportament pe care l-ai avea față de o astfel de persoană. Vreau să le spui părinților tăi să facă același lucru. Deocamdată.

Underwood îl întrebă pe Peter dacă o va aduce pe Tara și în seara următoare, iar Peter tocmai se pregătea să spună că așa va face, când sună telefonul. Underwood se duse spre birou și ridică receptorul.

— Bună, doamnă Hargreaves. Mulțumesc. Da.

Ascultă, apoi îl fixă cu privirea pe Peter în timp ce ținea receptorul la ureche.

— Foarte bine. Mulțumesc încă o dată, doamnă Hargreaves.

Puse jos receptorul și se întoarse spre Peter.

— Au terminat treaba jos. E gata de plecare. Adu-o din nou mâine și o luăm de la capăt.

Capitolul 17

Dacă vreți copii inteligenți, citiți-le basme. Dacă vreți să fie și mai inteligenți, citiți-le și mai multe basme.

Albert Einstein

— De ce trebuie să mă duc eu?

Jack se înroșise la față.

— Nu *trebuie* să te duci, zise Peter. N-a zis nimeni că *trebuie* să o faci. Nu trebuie să faci nimic.

— Bine. Dacă nu trebuie să mă duc, atunci nu mă duc.

— Nu *trebuie* să te duci, dar *o să te duci.*

— De ce?

— De ce dracului de ce? De ce trebuie să întrebi întotdeauna de ce?

Peter avea o relație bună cu Jack. Băiatul intrase în adolescență, iar Peter îl lăsa să-și impună punctul de vedere pe ici, pe colo: copiii nu erau ca potcoavele și nu-i puteai modela pe nicovală. Dar nu avea de gând să renunțe la orice tentativă de impunere a disciplinei, iar uneori avea senzația că e un tată prea îngăduitor. Genevieve îi spusese odată că e mai dur cu fetele decât cu băiatul. Spera totuși că n-avea să plătească pentru asta mai târziu, și se gândea că acum trebuia să-și păstreze autori- tarea.

— E o femeie în vârstă, care stă singură. Nu are pe nimeni care să aibă grijă de ea.

— Dacă îți pasă atât de mult, de ce nu te duci tu?

— Ce-ar fi să ne gândim un pic? Un pic? Poate că eu sunt ocupat să ciocănesc fiare ca să scot un ban, ca să ai tu puști cu aer comprimat și calculatoare și X-Box și iPhone și dracu' mai știe ce.

— Bine!

— Asta înseamnă să fii amabil, Jack. Să fii amabil. Nu trebuie decât să te duci până acolo, să bați la ușă, să iei o poză cu pisica și să faci câteva afișe. Ce e așa mare lucru?

Fața lui Jack trecu de la roșu la roșu-vinețiu. Miji ochii până ajunseseră doar niște fante.

— Am spus că mă duc! zbieră el și ieși în trombă pe ușa din față; și ar fi trântit ușa teatral, dar lemnul umflat se înțepeni în toc, privându-l de un efect sonor spectaculos.

Genevieve apăru în spatele lui Peter.

— Ah, te-ai întors. Când termini de păstorit criza de năbădăi de aici, vezi că are și Josie o criză în living. Despre cine e proprietarul televizorului. Cum a fost cu psihiatrul?

Psihiatrul, îi spuse Peter lui Genevieve, are un fel bizar de a te face să te simți ca și cum ai avea doar cinci ani. Nici Peter, nici Genevieve nu mai fuseseră vreodată la un psihiatru; nici măcar în apropierea vreunuia. Dar Peter era aproape sigur că majoritatea nu prea semănau cu psihiatrul ăsta, cu haina lui cu șiret, pufăind dintr-o țigară de foi. Lui Peter i se părea că aparținea unei alte ere. Cu siguranță nu venea din secolul al XXI-lea. Poate că nici măcar din secolul al XX-lea. Nu putea decât să spere că tehnicile lui Underwood erau ceva mai moderne.

Genevieve voia să știe dacă Underwood avea de gând să dea vina pe familie: să găsească greșeli făcute de Dell și Mary. Peter ridică din umeri și spuse că n-ar fi exclus. Habar n-avea ce fel de psihiatru era Underwood. Dar căzură de acord că e un semn bun că nu i-a dat Tarei medicamente. Poate. Peter îi spuse soției sale că ar putea să-l cunoască și ea pe Vivian Underwood, chiar mâine seară. El trebuia să se apuce din nou de treabă, să bată vreo câteva potcoave, să mai facă niște bani. Avea programări pe care trebuia să le respecte.

— Vivian? Ăsta nu-i nume de femeie?

Peter nu răspunse, iar Genevieve zise că o va conduce ea pe Tara a doua zi și o să-i lase instrucțiuni lui Zoe să aibă grijă de copii.

— Vorbeam de lup, spuse Genevieve, în timp ce Zoe se strecură în bucătărie. Vreau să ai tu grijă de copii mâine după-masă.

Zoe ridică privirile în tavan.

— Of, Doamne! Chiar trebuie?

— Da, zise Genevieve cu un zâmbet dulce. Chiar trebuie.

•

— Cine e?

— Sunt Jack. Jack, vecinul de peste drum.

Jack așteptă. Auzi zgomotul ușor al unui zăvor care se deschidea, apoi auzi cum este tras și un al doilea zăvor. După aceea auzi zdrăngănitul unui lanț care se desfăcea. De după ușă se ivi o față micuță care-l privea atent, o față în vârstă, dar cu aspect de spiriduș, încadrată de păr alb strălucitor. O pereche de ochi albaștri, acoperiți de cataractă, clipi către el.

— Mi-a zis tata să vin în legătură cu pisica. Pisica dumneavoastră.

— Ai găsit-o?

— Nu. Mi-a zis tata să iau o poză. A zis că aveți o poză. A pisicii. Ca să putem face niște… afișe.

— Ah, da! Așa e! Haide, vino înăuntru!

Jack ar fi preferat să aștepte afară, dar bătrâna îi ținu ușa deschisă, așa că se simți obligat să pășească în holul îngust. Femeia închise ușa și-i făcu semn să o urmeze. Jack se strâmbă.

Salonul era ordonat, dar avea un aer învechit. Pereții erau acoperiți cu un tapet în relief, care fusese probabil la modă cu vreo patruzeci de ani în urmă. Draperiile grele din catifea și perdelele transparente țineau la distanță lumea exterioară, printr-o combinație de țesături și praf. Lui Jack i se părea că toată casa e pătrunsă de mirosul bătrânei: nu era un miros urât, era un miros de altădată.

— Stai jos, spuse ea. Până caut să văd ce găsesc.

Era exact ce nu-și dorea Jack. Sperase că o să aștepte la ușă, o să înhațe o poză și o să execute o retragere rapidă. Dar uite unde ajunsese, așezat pe marginea unui fotoliu, fără nicio posibilitate de retragere strategică.

Bătrâna se întoarse cu o farfurie pe care se afla o bucată de turtă dulce cu aspect îndoielnic. Îi întinse farfuria.

— Nu e nevoie, zise Jack.

— Ce nu e nevoie?

— Sunt în regulă. Mulțumesc.

— O, ia și mănâncă. Știu eu ce le place băieților.

Împinse turta dulce către el. Nu prea avu de ales și trebui să o ia.

— Prăjitură. Și limonadă. Am niște limonadă pe undeva, dacă reușesc să o găsesc. Știu eu ce le place băieților.

Și se duse din nou în bucătărie, să mai facă rost de ceva ce le place băieților.

Jack se uită la prăjitură. Nu era deloc sigur că e dispus să riște. Nu avea deloc încredere în ce o fi fost în turta dulce. Și dacă ea știa deja? Dacă știa ce-i făcuse pisicii? Poate că doar se preface că e prietenoasă. Și de fapt joacă teatru.

Doamna Larwood se întoarse cu un pahar cu limonadă și, chiar înainte să i-l dea, Jack observă că era tulbure. Se gândi că sticla stătuse neatinsă în dulapul bătrânei trei sau patru ani. Și acum el trebuia să mănânce prăjitura suspectă și să bea limonada tulbure.

Bătrâna stătea în picioare lângă el, zâmbind, lovindu-și dosul palmelor una de alta.

Jack mușcă din turta dulce.

— Eu am făcut-o, spuse ea.

— Marfă, zise Jack.

Îi căzură din gură câteva firimituri. Se simțea ca un idiot că spusese „marfă". În primul rând, nimeni nu mai spune „marfă". În al doilea rând, știa și că nimeni din generația doamnei Larwood nu spunea „marfă".

— Nu uita de limonadă, spuse ea.

Lui Jack îi trecu prin cap că poate doamna Larwood e un pic cam prea interesată să-l vadă că mănâncă prăjitura și bea limonada. Și stătea în picioare lângă el. Asigurându-se că înghite totul. Surorile lui mai mici vorbeau despre ea de parcă era o vrăjitoare. Poate chiar era. Se întrebă din nou cu ce o fi fost făcută prăjitura. Avea un gust acrișor și ușor grețos. Nu era numai ghimbir. Poate că ea știa exact ce se întâmplase cu pisica și așteptase ocazia să-l prindă aici. Poate că prăjitura era otrăvită cu ceva. Sau poate că limonada nici nu era limonadă: poate că era vreo poțiune.

Duse paharul cu limonadă la gură și sorbi o cantitate incredibil de mică. Avea gust de limonadă, neacidulată, dar era limonadă. Încercă să simuleze o înghițitură exagerată. Mărul lui Adam i se părea ca un pietroi în gât.

Doamna Larwood îi zâmbi.

— Mă duc să aduc poza, zise ea și plecă lăsându-l singur în salonaș.

După câteva clipe, se întoarse cu o fotografie. Jack se ridică grăbit și i-o luă din mână. Nu se uită la poză; nu voia să se uite.

— Bine. Se face, zise el, deja înaintând încet spre ușă.

— Ce se face? întrebă femeia.

— O scanez. O printez. Afișe. Pe calculatorul meu.

Doamna Larwood își trecu palmele peste față, ca și cum ar fi trecut-o căldurile.

— O să-ți spun un secret.

Jack clipi. Se uită spre ușă.

— Am nouăzeci și doi de ani și am un secret.

Jack dădu din cap și își simți iar mărul lui Adam zbătându-i-se în gât, în timp ce înghițea în sec.

— Vino cu mine. Haide.

Jack nu voia s-o urmeze, dar nu vedea cum s-ar fi putut opune. O urmă până în camera din spate. Acolo, sub o masă extensibilă, se afla o cutie mare de carton.

— Uită-te acolo, zise doamna Larwood.

Jack ezită.

— Haide!

Jack se aplecă și ridică foarte încet capacul cutiei, ca și cum din cutie ar fi putut sări la el un animal cu ghearele scoase pentru atac – poate o pisică moartă resuscitată cumva, o pisică zombi. Dar nu era nicio pisică zombi. În

schimb, acolo se aflau, încă în ambalajul original de polistiren, un computer, un monitor și o imprimantă.

Se uită nedumerit la bătrână.

— Da. Am nouăzeci și doi de ani. Și o să intru pe Internet. Da, așa o să fac. Am auzit că e ca din altă lume.

Odată „secretul” dezvăluit, Jack se destinse ușor.

— De când stă acolo în cutie?

— De șase luni. Mi-e cam frică să-l scot. L-am cumpărat și nu prea știu ce să fac cu el.

— Aba.

— Aștept să vină cineva care se pricepe la așa ceva. Nu e un secret interesant?

— Ba da, zise Jack. Mai bine iau poza asta și o scanez înainte să… Asta o să fac. Am plecat acum.

Jack se întoarse și se îndreptă spre ușă. Doamna Larwood îl urmă, zâmbind și cloncănind niște sunete de recunoștință. Îi spuse lui Jack ce băiat drăguț și amabil este pentru că o ajută să-și găsească pisica. Îl asigură că pisica îi era cea mai bună prietenă din toată lumea.

Îi deschise ușa. El trecu pragul și, sfidându-și toate instinctele, se auzi spunând:

— Computerul. Pot să-l instalez eu. Într-o zi. Îl pot instala. Dacă vreți.

— Vai, ce bine ar fi! Mi-ar plăcea mult să-l instalezi tu! Ar fi trebuit să vină cineva, dar n-a mai apărut. Voia cincizeci de lire ca să-l instaleze. Dacă faci tu asta, îți dau ție cele cincizeci de lire.

— Nu, zise Jack. Nu. Doar îl instalez.

Doamna Larwood își duse iar mâinile spre față.

— Vai, ești atât de amabil – și tu și tatăl tău, amândoi la fel! Așa de amabili!

Jack se uită în ochii ei acoperiți de cataractă. Erau scăldați de recunoștință, iar el simți cum i se face greață.

— Trebuie să plec acum.

Se întoarse și străbătu încet aleea, ținând poza departe de corp, aproape la o lungime de braț. Îi era teamă să se uite înapoi. Ajunse la poarta casei, puse mâna pe clanța grea, deschise poarta și o simți hâțânându-se pe arc în spatele lui. Expiră profund, ușurat că scăpase din casă.

Apoi o auzi chemându-l înapoi.

Se întoarse și o văzu venind spre el pe alee. Avea în mână ceva învelit într-un șervețel.

— Prăjitura, îi spuse. Ți-ai uitat prăjitura!

•

— Să intru cu tine?

Genevieve o dusese pe Tara cu mașina la a doua ședință cu Underwood. Pe drum, vorbiseră despre slujba lui Peter, despre cum devenise potcovar după ce – sau în pofida faptului că – terminase facultatea, discutaseră despre crizele de furie ale lui Josie, despre creativitatea lui Amber, despre irascibilitatea lui Jack din ultima vreme și despre iubitul lui Zoe. Și discutaseră despre toate astea deși Genevieve nu voia să spună decât „Ce mama dracului, Tara, unde ai fost în ăștia douăzeci de ani?”

— Poți să intri, dacă vrei, zise Tara. Are un fel de sală de așteptare. Din partea mea, poți să stai și cu mine la ședință. Însă nu știu dacă o să fie el de acord.

— Dar este ceva confidențial, spuse Genevieve.

— Nu vreau să fie confidențial. Vreau să audă toată lumea totul. Toți mă credeți nebună, așa că nu văd ce mai contează.

— Nu, Tara, nu credem…

— Minți ca să fii amabilă. Nu mai minți. Nu asta vreau. Haide, hai să intrăm. O să-i cer să te lase să stai și tu.

Coborâră din mașină. Genevieve urcă treptele de piatră în urma Tarei, gândindu-se că nu, mulțumesc, mai bine nu o lasă să stea și ea la ședință. Dar era sigură că oricum nu o să i se dea voie, așa că nu mai spuse nimic.

Tara i-o prezentă pe Genevieve lui Underwood, care purta aceeași haină și papucii de piele.

— Aș vrea să rămână și ea.

— Nu merge așa, spuse Underwood.

— Dar așa vreau eu.

— Nu.

— Insist.

Underwood își mușcă buzele și zâmbi. Își încrucișă brațele.

— Cât de bine vă cunoașteți voi două?

— Deloc, zise Tara. Ne-am văzut prima dată acum câteva zile. Am petrecut împreună o oră sau două. Este cumnata mea, dar nu ne cunoaștem.

— Și atunci de ce vrei să asiste la ședință?

— Pentru că mă simt ca și cum aș cunoaște-o pe Genevieve de douăzeci de ani. Într-un fel. Chiar dacă nu o cunosc deloc, am încredere deplină în ea, și oricum i-aș spune tot ce se discută aici.

Underwood se încruntă și păru s-o privească pe Genevieve cu alți ochi.

— Chiar nu cred că ar trebui să stau, zise Genevieve.

— Ssssst! o repezi Underwood. Mă gândesc.

Își mângâie bărbia și o cercetă atent pe Genevieve, mijind ochii. Genevieve se foi sub privirea lui fixă. Tara zâmbea.

— Nu e etic, nu e ortodox și nu e deloc englezesc, spuse Underwood. În regulă, stai acolo, pe scaunul ăla, te pierzi în peisaj și observi.

Genevieve încercă să protesteze.

— Pe bune, chiar nu…

— Acolo și niciun piuit. Și acum, la treabă.

Capitolul 18

Ați înțeles,/ Că multe veacuri au apus de-atunci./ Azi nu mai vezi așa minuni prin lunci,/ Căci frații cerșetori prin rugăciuni,/ Și alți monahi prea-milostivi și buni/ Ce umblă peste ape și ogoare/ Mulți câtu-i colb în raza cea de soare,/ Blagoslovind palaturi și ietace,/ Orașe, cuhnii, cule, iarmaroace,/ Cătune, grajduri, cășării și stâne/ Au risipit noroadele de zâne.../ Unde hălăduia cândva o zână/ Acu doar camilafca e stăpână/ Umblând ca pe moșia sa în pace,/ Tot bolmojind litanii și condace/ Bisericești, întreaga ziulică./ Nevestele pot trece fără frică/ Prin tufărișuri și copaci,/ C'afar' de popă nu mai sunt alți draci,/ Iar de le pune jos e fără martur...

Geoffrey Chaucer

Cazul lui TM este unul dintre cele mai interesante exemple de confabulație pe care le-am întâlnit în cariera mea, așa încât îmi scriu observațiile medicale cu gândul că le voi publica după ce mă pensionez. Confabulațiile, în mod notoriu dificil de deosebit de halucinații și cazurile de mitomanie cronică, rareori se dovedesc a nu avea o bază fiziologică, deși nu exclud posibilitatea în acest caz.

TM a fost adusă de fratele ei, când s-a întors în sânul familiei după o absență neexplicată de circa douăzeci de ani. Am fost surprins când fratele ei, un mascul alfa solid, de vârstă mijlocie, a adus-o pe sora lui, o femeie de treizeci și șase de ani, firavă, care părea patologic de tânără pentru vârsta ei. La prima vedere, ai putea-o lua drept o adolescentă sau o tânără cu puțin peste douăzeci de ani. Deși am învățat că nu trebuie să trag concluzii pripite, am bănuit imediat o dereglare hormonală, o anorexie nervoasă sau ambele.

TM a apărut purtând ochelari fumurii, pe care nu prea vrea să-i dea jos, susținând că are o sensibilitate extremă la lumină. Am întrebat-o dacă a fost la un oftalmolog și mi-a răspuns că nu. Fișa medicală nu indica probleme de vedere anterioare, iar un control la care am programat-o ulterior nu a arătat nimic anormal. Așa-zisa ei sensibilitate la lumină face parte din confabulațiile sale elaborate.

E semnificativ și faptul că, atunci când i-am oferit mai multe variante să se așeze în cabinet, a ales scaunele de la fereastră.

Afișează în exterior încredere, menține contact vizual stabil și se prezintă normal: fără agitație nervoasă, fără zvâcniri sau ticuri nervoase și cu foarte

puține manifestări fizice, cu excepția faptului că, din când în când, își trece degetul prin păr. Își spune povestea cu o franchețe îngrijorătoare. Mișcarea ochilor către stânga sus sugerează că își amintește, nu că inventează din mers, dar e posibil să-și fi spus povestea de multe ori și, atunci, își „amintește” invențiile anterioare.

TM pare să sufere de o amnezie profundă care se întinde pe circa douăzeci de ani, deși nu pare nici retrogradă, nici anterogradă, în sensul că își amintește perfect – s-ar putea spune chiar deosebit de bine – toate evenimentele de dinaintea dispariției și toate evenimentele de după revenire. Golul de memorie de douăzeci de ani este însă total. Acest lucru în sine mă face să bănuiesc drept cauză a amneziei o traumă suferită cu douăzeci de ani în urmă și, probabil, dar nu neapărat, chiar și o a doua traumă, cu efect de eliberare, de dată mai recentă.

N-am nicio îndoială că pacienta crede că povestea ei este adevărată, și că situația ei se înscrie în definiția lui Berlyne de „falsificare a amintirilor care are loc în condiții de conștiență deplină”. Berlyne definește două tipuri de confabulație, cea provocată și cea spontană. Persoana cu confabulație provocată inventează ca răspuns la un test, oferind bucată cu bucată fantezii trecătoare, deseori combinate cu amintiri reale. Pacientul cu confabulație spontană prezintă o revărsare de detalii coerentă, deși adesea bizară, pe care o susține cu o convingere încrâncenată.

TM se află cu siguranță în cea de-a doua tabără.

Descoperiri de dată recentă legate de natura memoriei ne-au schimbat modul de gândire. Viziunea învechită asupra creierului uman era că acesta e ca un computer care stochează fișiere care pot fi accesate sau care, uneori, se pierd. Acum știm că memoria este reconstructivă și că ne refacem amintirile de fiecare dată când le rememorăm, mai mult sau mai puțin în conformitate cu valorile și experiențele noastre, care, desigur, se pot schimba de la momentul producerii evenimentelor memorate inițial. Dar, dincolo de această reconfigurare, există un control executiv al acestei funcții, care probabil că ne împiedică să facem reconstrucții prea fanteziste ale fiecărei amintiri. Pacientul cu confabulație este o persoană care și-a pierdut acest control executiv.

Cea mai des întâlnită cauză a pierderii acestui control este ruperea unui mic vas de sânge din creier, ceea ce întrerupe temporar fluxul de sânge oxigenat către zone ale creierului esențiale pentru rememorare.

Să nu uit: Trebuie amintit că și oamenii sănătoși pot avea episoade de confabulație.

Am aranjat ca pacienta să facă și o tomografie computerizată la momentul potrivit, pentru a vedea dacă există semne ale unei traume sau ale unei

deteriorări a vaselor de sânge din creier. În același timp, este important să dăm asigurări familiei Martin – sceptici, în sensul bun al cuvântului – că TM nu încearcă în mod deliberat să-i inducă în eroare. Sunt convins că ea crede fiecare vorbă din ce spune.

Fascinant este că, de fapt, confabulația nu implică nicio amenințare evidentă pentru integritatea contactului ei cu realitatea prezentă. Este prezentată în mod cert ca o amintire, trecută și finalizată. Sfârșitul a fost scris și inclus în confabulație. În mod clar, povestea a fost construită pentru a pune ordine într-o experiență covârșitoare, dar deocamdată nu avem indicii despre natura acestei experiențe. Până când vom putea să identificăm o cauză organică a amneziei și a confabulației, vom continua cu o investigație psihologică, având la bază înțelegerea nevoilor pacientei.

Hirstein a spus că în realitate „confabulația este o problemă de cunoaștere”. Asta înseamnă că, dacă nu este prezentă cunoașterea, mintea spune povești pentru a umple golul. Mintea noastră conștientă mai degrabă interpretează decât controlează realitatea. Așadar, am putea găsi originea golului analizând povestea.

Capitolul 19

Cuvântul englezesc fairy *vine din cuvântul din franceza veche* faerie, *derivat din latinescul* fata, *care înseamnă soartă, și* fatum, *care înseamnă oracol sau ursită.*

Dicționar etimologic

Știi, într-un fel, prima noapte petrecută în casa lui, casa unde am ajuns să stau în cele șase luni care au urmat, a fost cea mai extraordinară dintre toate serile. Îmi spusese că nu poți să te contrazici cu hărțile, că mai sunt șase luni până să putem trece înapoi; șase luni până să-i pot revedea pe mama și pe tata, pe fratele meu, pe Richie sau pe oricine altcineva.

Și sigur că nu l-am crezut.

La început am fost supărată. Dar suferința mea era și suferința lui. A venit la mine, m-a luat în brațe și m-a asigurat că nu e nimic de făcut. Apoi a încercat să-mi explice hărțile, coloanele de cifre și poziția lunii și a stelelor, dar tot ce vedeam eu erau niște desene frumoase și tabele cu cifre fără niciun sens.

Instinctul îmi spunea că trebuie să fug, să plec din casa aia, departe de lacul cu strălucirea lui albastră stranie. Dar nu se punea problema să-mi găsesc drumul înapoi noaptea. Instinctul de conservare mă îndemna deja să fac ce mi se spusese, să mimez acceptarea, să mă prefac că am obosit să mă mai împotrivesc. Atunci mi-a trecut prin cap și că mă adusese acolo ca prizonieră. Dar durerea din ochii lui îmi spunea că nu ascundea nicio intenție rea. Nu, știam că pot aștepta până dimineața și apoi să dispar de-acolo. Mi-am spus că la prima geană de lumină o să plec; poate că am să-i fur calul. Nu trebuia decât să aștept momentul potrivit.

M-a întrebat dacă mi-e foame, dar nu puteam nici măcar să mă gândesc la mâncare. El m-a întrebat – și spun el pentru că încă nu-mi spusese cum îl cheamă – dacă mi-e sete și i-am spus că da, mi-ar prinde bine ceva de băut. A ieșit și s-a întors cu două păhărele. Erau ridicol de mici, dintr-o sticlă verde cu impurități, mai mici decât păhărelele pentru ouă, și în amândouă era o picătură de lichid galben. Am luat paharul cât un degetar și aproape că am izbucnit în râs. Dar el a ciocnit.

— Cu această băutură promit să te duc înapoi, dacă asta vrei să fac, cât de repede se poate, și promit să te păzesc de orice vătămare, și fie să cad secerat dacă nu împlinesc oricare dintre aceste două făgăduieli.

Apoi a dat pe gât lichidul și s-a uitat la mine clipind. După care a râgâit.

— Acum trebuie să bei și tu.

Am dat să beau, dar m-a oprit.

— Stai! Unde ți-e făgăduiala? aproape că a țipat el la mine.

— Făgăduiala?

— Nu bei așa ceva fără să faci o făgăduială.

Nu prea știam ce e o făgăduială, dar am bănuit că se referea la vreun soi de promisiune.

— Promit, am spus, să fiu mai atentă.

El a părut surprins, dar am dat pe gât lichidul. Nu era decât un strop, dar era dulce ca mierea și pișcător ca menta și, imediat ce am înghițit, am simțit cum urcă pe gât un râgâit puternic. M-am simțit prost, dar el nu părea să dea nicio importanță. Într-o clipă m-am simțit liniștită și înviorată și, chiar dacă mi-ar mai fi oferit din băutura aceea, nu mai aveam nevoie de nicio picătură.

Mă simțeam împăcată, iar pe dinăuntru simțeam calmul lacului și lumina lunii pulsând în apă. Lumina era sinistră și frumoasă în același timp. Cam așa îmi imaginam că arată noaptea arctică. Dar era ca de catifea, iar cerul nopții, văzut prin fereastră, arăta ca o țesătură de stele liniștitoare. Era o mângâiere pentru ochi. M-am liniștit și m-am gândit că bine, dacă tot trebuie să rămân acolo peste noapte, măcar să profit cât mai mult, pentru că afară era o seară frumoasă.

— Putem merge să stăm lângă apă? l-am întrebat.

— Nimic n-ar putea fi mai plăcut.

Așa că am ieșit iar din casă și am mers prin nisip. El și-a scos cizmele și mi-a spus că aș putea face și eu la fel. Mi-a spus că-i place să simtă sub picioare cântecul pământului, iar încălțările îl împiedică să audă acest cântec; și mi s-a părut că mda, e foarte poetic, așa că mi-am scos și eu pantofii și am mers prin nisipul fin și cenușiu care acoperea plaja din jurul lacului și sclipea în întuneric. Nisipul era cald și zgrunțuros, dar în același timp era și fin și, deși nu puteam auzi cum cântă pământul sub picioare, îmi plăcea să simt nisipul între degete, ca mângâierea unor mâini blânde.

El s-a uitat la degetele mele și a spus că uite ce degete drăguțe am și că, dacă aș vrea, mi-ar putea face un inel pentru degetul de la picior. M-am uitat la el și, cu luna unduind pe apă ca o umbră blândă, cu șoaptele nisipului sub tălpile noastre și cu lumina stranie a serii reflectată în ochii lui, am fost sigură că bărbatul acesta se îndrăgostea de mine.

Sigur că da, l-am auzit spunând.

— Ce?

— N-am spus nimic, a zis el. E freamătul lacului.

Ne-am așezat. Era foarte atent să nu se înghesuie în mine. De fapt, chiar i-am spus că se poate așeza puțin mai aproape. Apoi mi-a explicat că nu mă poate atinge pentru că n-am decât cincisprezece ani și nu sunt destul de mare. Mi-a spus că atunci când m-a urmărit prima dată în pădurea de zambile sălbatice a crezut că sunt mai mare. Dar n-are importanță, a zis, pentru că mă va aștepta bucuros.

— Ce-o să aștepți?

— O să aștept până când spui tu că ești pregătită și dacă ești pregătită. Tu trebuie să spui dacă poarta este deschisă sau închisă.

Și m-am întrebat „ce poartă?" Uneori vorbea în ghicitori din astea, și alteori nu știam dacă vorbise sau doar îi auzisem vocea în capul meu, sau dacă, până la urmă, nu fusese totuși ceva în băutura aia pe care mi-o dăduse, sau dacă, așa cum spunea el, era doar freamătul lacului.

Am vorbit mult, iar el m-a întrebat dacă mă poate ține de mână, și pentru că aveam încredere în el că n-o să insiste să meargă mai departe, l-am lăsat. Voia să știe totul despre mine. Voia să știe ce muzică îmi place și ce cărți am citit. I-am spus și m-a ascultat. Mi-a spus că știe cărțile despre care îi povestisem, dar că e puțin în urmă cu muzica, însă o să asculte neapărat cântecele pe care i le înșirasem.

Deja nu mă mai temeam deloc. Mă simțeam în largul meu cu el. De fapt, deja voiam eu să ajung mai aproape de el; voiam să mă țină în brațe, dar nu îndrăzneam să-i spun, pentru că simțeam că ar fi interpretat greșit, iar eu nu voiam decât să mă țină în brațe. Așa că, în loc de asta, i-am cerut din nou să-mi spună cum îl cheamă. Și de data asta mi-a spus.

Dar n-am să-ți spun numele lui. E ceva între mine și el și există un motiv serios să fie așa. Dar pentru că ești curios și nu pot să mă tot refer la el spunându-i pur și simplu „el", o să-ți spun unul dintre numele lui ceva mai neînsemnate, pentru că are mai mult de o sută. O să-i spunem Hiero, pe care el îl pronunța ca Yarrow.

M-a întrebat dacă îmi poate șopti ca să adorm. Habar n-aveam ce vrea să spună. Dar am clipit și nu mai știu decât că mă ținea în brațe. Într-o clipă mă ținea de mână și în clipa următoare eram în brațele lui, și îmi șoptea într-o limbă ciudată și încântătoare. Știam că mă cufundam, că adormeam, de fapt, dar nu voiam să mă împotrivesc. Nu mai era nevoie să mă prefac că sunt extenuată, pentru că voiam să mă cuprindă somnul. Îmi aduc aminte că îmi șoptea la ureche, iar șoapta a devenit totuna cu freamătul lacului.

Apoi m-a trezit un ciocănit, un zgomot ca și cum o pasăre mare ar fi lovit cu ciocul în geam. M-am uitat de jur împrejur și am văzut că eram întinsă pe

una dintre saltelele ponosite de pe podeaua din camera de zi a casei. Ferestrele n-aveau perdele, iar soarele răsărise și razele pătrundeau prin sticla prăfuită, luminând toate pânzele uriașe de păianjen. Hiero dormea aproape de mine. Am bănuit că mă adusese în brațe de la lac. Își trăsese o saltea lângă mine și dormea adânc.

Bătaia se auzea în continuare. Avea un anumit ritm gălăgios și părea să vină din bucătărie. Eram încă îmbrăcată complet. Mi-am trecut o mână prin părul încurcat și încâlcit și m-am săltat în șezut. M-am ridicat apoi în picioare și am pășit peste trupul cufundat în somn al lui Hiero. Ușa de la bucătărie era întredeschisă și m-am dus să văd de unde venea zgomotul ăla ca un ciocănit.

Când am ajuns la ușă, mi s-a tăiat răsuflarea.

Pe masa de lemn din bucătărie, complet luminat de razele strălucitoare ale soarelui care pătrundeau prin fereastră, se afla un bărbat gol. Stătea întins pe spate. Călare peste el și cu spatele spre mine era o femeie dezbrăcată. Pielea ei aurie licărea, cu o lucire sidefie de transpirație. Avea un păr lung strălucitor, blond cu șuvițe castanii și platinate, împletit în cozi și strâns la spate; iar părul i se lipise pe spatele acoperit cu sudoare strălucitoare. Îl călărea pe bărbatul de sub ea, iar mișcarea pelvisului ei făcea piciorul mesei să se lovească de podea.

Cumva, mi-a simțit prezența. Fără să întrerupă ritmul, s-a întors și s-a uitat peste umăr la mine. Nu părea jenată că fusese surprinsă în acțiune, dar nici mulțumită nu era. M-a fixat cu privirea.

— Cine ești?

N-am spus nimic. Mirosul sexului lor învăluia camera ca un fum. Bărbatul își ridicase capul de pe masă și se uita la mine pe după șoldul femeii, după care mi-a făcut semn să mă apropii.

— Stai la rând, mi-a spus femeia tăios, după care s-a întors, împingându-se și mai puternic în bărbat.

Am trântit ușa bucătăriei cu putere și am întins-o spre locul unde dormea Hiero. Zgomotul ușii îl trezise. A ridicat capul și a clipit vesel spre mine.

— Știi că alături sunt doi oameni care și-o trag? am spus. Și-o trag pe masa din bucătărie.

— Oh.

— În camera de alături. Un bărbat și o femeie.

— Păi, cine sunt?

— Cine sunt? Cine sunt? Habar n-am cine sunt!

— Probabil că e Laila. Sau una dintre celelalte femei. Lasă-i în pace, o să plece curând.

M-am uitat fix la el.

— O să plece curând? Ce fel de loc e ăsta?

— Păi, a zis el, scărpinându-se în cap. Te-am avertizat că mai stau și alții aici.

Părea cu totul relaxat în legătură cu toată povestea.

— Vrei să mănânci ceva?

— Nu după ce tocmai am văzut pe masa din bucătărie. Trebuie să fac un duș.

— Nu există niciun duș. Ne spălăm în lac. Vin cu tine.

— Nu, e-n regulă.

Simțeam nevoia să rămân puțin singură. Îmi făceam deja planuri să plec, dar nu voiam să le și împărtășesc. Și nu neapărat pentru că-mi era teamă că Hiero m-ar fi împiedicat, pur și simplu voiam să mă strecor în liniște. Mă gândeam să iau calul și să mă întorc pe drumul pe care venisem.

Dar ca să ies trebuia să trec prin bucătărie. Cei doi care și-o trăseseră pe masă terminaseră și acum stăteau întinși îmbrățișați, somnoroși în extazul de după orgasm, cu sudoarea lucindu-le pe șolduri în lumina soarelui. M-am strecurat pe lângă ei, am ieșit și am luat-o spre lac.

Era o dimineață frumoasă, dar soarele arunca sulițe de lumină în apă și mă dureau ochii; vreau să spun că lumina era atât de intensă, încât îmi rănea ochii. A trebuit să-mi pun mâna streașină la ochi. Particulele de lumină parcă aveau în ele fire de nisip, care îmi răneau ochii. Și totuși, tot ce priveam părea limpezit sau poate nou, așa cum ți se pare totul nou în copilărie.

M-am oprit la marginea lacului și mi-am aruncat apă pe față. Era limpede și rece și mi-a tăiat răsuflarea. Picăturile de apă din mâna mea, împodobite de lumina spectrală, păreau mai simple și mai complicate decât cele de acasă. M-am ghemuit acolo pentru o vreme privind apa din mâini – nu știu dacă mă uitam ca un idiot sau ca un filosof.

Grajdul unde era ținut calul alb era la doar douăzeci-treizeci de metri de casă. Am bănuit că Hiero ar putea să mă urmărească din casă, așa că am rămas ghemuită, întrebându-mă dacă să mă duc direct să iau calul sau să aștept un moment mai prielnic, când nu e nimeni prin preajmă.

Apoi am simțit o șoaptă în nisip și am auzit niște pași ușori care se apropiau de mine din spate. Am crezut că era Hiero, dar când m-am întors am văzut-o venind spre mine pe femeia din bucătărie.

Era tot dezbrăcată și, în lumina aceea impresionantă, care-mi rănea ochii, era uluitoare. Ochii ei negri erau fixați asupra mea. Era înaltă și mlădioasă, având ceva din grația unui cal de curse; avea pielea arămie, ușor pistruiată. Pomeții erau atât de proeminenți, încât puteai să te tai în ei. Părul ei lung și multicolor trecea de sfârcurile chihlimbarii. A trebuit să fac eforturi să nu mă uit la părțile ei intime sau la picioarele lungi, suple. Era de departe cea

mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată și, deși m-am considerat întotdeauna drăguță, acum mă simțeam, prin contrast, ca o băbuță scofâlcită.

N-a spus nimic când a trecut pe lângă mine și a intrat în apă, dar a fluturat o mână prin aer în direcția mea, fie în semn de recunoaștere, fie ca să mă alunge. N-aș putea spune care dintre ele. S-a oprit, s-a întors și și-a aruncat apă peste umeri, ținându-și tot timpul privirea ațintită asupra mea, iar apa a părut să dea în clocot pe pielea ei, cu o spumă de lumină lăptoasă.

— Frumoasă dimineață, a zis ea, cu un ușor accent pe care nu-l puteam identifica. Scoate-ți hainele și vino încoace.

— Mulțumesc. Ne place să rămânem îmbrăcați acolo de unde vin eu.

— Nu sta îmbufnată. Vino încoace. Știu că vrei să mă lingi.

— Dumnezeule! Ce loc e ăsta? O tabără pentru perverși?

Eram dezgustată. M-am întors și am luat-o pe plajă înspre casă.

— Greșeala mea, scuze!

Strigătul a ricoșat din mine. Dar în vocea ei se simțea bătaie de joc, nu scuze.

Pe măsură ce mă apropiam de casă, am auzit voci și râsete. Prin ușă am văzut că era Hiero, care glumea cu celălalt pervers de pe masa din bucătărie. Fumau țigări rulate de mână și vorbeau tare.

M-am întors pe călcâie și m-am dus direct la grajd. Iapa albă a fornăit la mine când am deschis ușa grajdului. Am luat pătura veche de pe stâlp și i-am aruncat-o peste spinare. Singurul harnașament disponibil era format dintr-un căpăstru de piele uzat și o cravașă. Am pus căpăstrul și am scos iapa din grajd.

Printre copacii din spatele casei se vedea o potecă. M-am hotărât să mân calul pe acolo, pentru că dacă aș fi traversat plaja, aș fi fost văzută – inclusiv de zeița perversă care se spăla în lac de sudoarea de după partida de sex – și am calculat că mi-aș putea croi drum printre copaci către celălalt mal al lacului. Nu era greu, deși a trebuit să urc prin pădure până am găsit un loc pe unde să cobor din nou, și curând am ajuns la drumul străjuit de copaci pe care veniserăm cu o seară înainte. Când am fost sigură că scăpasem, m-am urcat pe cal și am pornit la trap.

Iapa era minunată. Era sensibilă la comenzi. Îmi înțelegea intențiile aproape fără niciun îndemn din partea mea. Dacă mă gândeam la trap, ea și pornea. Dacă mă gândeam la un galop ușor, deja alerga. Am călărit două ore fără oprire: la galop, la trap, la pas. Eram sigură că sunt pe drumul cel bun, pentru că am un simț al direcției bun și recunoșteam locurile – formațiuni de roci, luminișuri, o vale, un copac strâmbat și îndoit de vânt – pe unde

trecuserăm cu o seară în urmă. În plus, știam că veniserăm dinspre vest și mă puteam orienta după soarele care încă mai urca pe cer, în fața mea.

După două ore m-am oprit și am lăsat iapa să se adape într-un râu. Am descălecat și am lăsat-o să se odihnească, cât timp soarele era nemișcat și clocotea la zenit.

După ce iapa și-a tras sufletul, am încălecat din nou și am urmat ceea ce credeam că era o potecă de călărie. Mă uitam tot timpul după taluzul cu iarbă – îl urcaserăm în galop, după ce traversaserăm câmpul de un verde luxuriant, așa că acum mă uitam împrejur să văd un povârniș care să coboare către câmpie.

Dar nu reușeam să-l găsesc.

Nu-mi era teamă, pentru că știam că acum tot ce aveam de făcut era să rămân cu soarele în spate, pentru că până la urmă o să dau peste vreo fermă, vreun sat sau vreun orășel, iar de acolo i-aș fi putut suna pe ai mei. Probabil că fierbeau de supărare, dar tot ar fi venit să mă ia cu mașina. Însă am mers la trap și la pas încă vreo oră sau două fără să zăresc nicio urmă de casă locuită.

Am mânat iapa în afara potecii și am dus-o în sus pe coasta unui deal, iar de pe creastă am putut să văd de jur împrejur. Privisem tot timpul în jur cu atenție ca să zăresc lucirea vreunuia dintre râuri, Trent sau Soar, sau orice alt reper care m-ar fi ajutat să găsesc drumul către Derbyshire, Nothinghamshire sau Leicestershire, și după aceea înapoi în pădurea Charnwood, unde totul ar fi fost bine. Peisajul era frumos, însă total nefamiliar; frumos, dar rău-prevestitor. Mă rătăcisem.

— Nu, nu te-ai rătăcit, pentru că te-am găsit eu.

Era Hiero. Vorbea de undeva din spatele meu, stând pe un colț de stâncă, îmbrăcat cu cămașa lui albă.

— M-ai urmărit.

— Nu puteam să te abandonez, nu?

— Vreau să mă duc acasă.

— Și o să te duci. Dar încă nu se poate.

— Nu mă mai minți! Doar arată-mi drumul și o să mă duc. Doar arată-mi calea, asta e tot ce trebuie să faci, să-mi arăți calea.

— Viața ta a luat-o pe altă cale acum, Tara.

Am sărit de pe cal, am alergat către el și l-am lovit cu cravașa. A tresărit când i-a atins maxilarul și gâtul, dar nu s-a apărat și nu a reacționat. Am văzut cum i se înroșește imediat pielea și cum i se prelinge pe gât un firicel de sânge, acolo unde îl lovisem.

— Merit asta pentru că te-am adus aici, a zis el. Știu că o merit.

Am început să plâng, pentru că nu știam ce să fac și eram speriată.

M-a tras spre el și m-a luat în brațe.

— Nu, Tara, nu; pentru că lacrimile tale sunt lacrimile cerului.

— Doar arată-mi calea! Te rog! Doar arată-mi calea! Vreau să mă duc acasă.

M-a ținut în brațe o vreme.

— Pot să-ți arăt calea, dar tot ar dura șase luni până să ajungi acolo. Am să te duc din nou la casă și o să-ți spun ce e cu noi, cei de aici.

Capitolul 20

Niminiminot/ Mă cheamă Tom Tit Tot.

Varianta englezească
a poveștii „Rumpelstiltskin”[6]

— Nu dai prea des peste doctori care să fumeze. În propriul cabinet.

Erau primele vorbe spuse de Genevieve de când începuse Tara să povestească. Underwood stătea la birou și își scria notițele direct pe calculator. Tara se dusese la baie, iar Genevieve i se adresa doctorului din celălalt capăt al camerei, de la câțiva metri distanță.

El nu ridică privirea.

— Ești cam mămoasă, nu?

— Chiar așa?

Underwood mai bătu de câteva ori în tastatură.

— Știi de ce a vrut să rămâi aici? În pofida dorinței mele?

— Pentru că are încredere în mine?

— N-are nimic de-a face cu încrederea. Vrea să găsească niște oameni cu care să-și populeze lumea ei de Peter Pan. Tu ești Wendy.

— Asta sunt?

— Bineînțeles. Wendy trebuia să apere pe toată lumea. Să aibă grijă ca fiecare să stea la locul lui. Să aibă grijă de toți. Să fie mama băiețeilor și a fetițelor care se rătăcesc.

— Tara are deja o mamă.

— Da, o mamă de care a fugit. Dar are nevoie și de o mamă care să-i ofere siguranță. O mamă de împrumut. Iar tu ești candidatul perfect.

— Ar trebui să fiu îngrijorată?

— Nu prea văd motive de îngrijorare. Tu ești Wendy pentru că ți s-a încredințat relatarea orală. Ești un canal de comunicare acceptabil către familie. Ești rudă prin alianță, nu-i așa? Ceea ce înseamnă că ești în același timp și înăuntru, și în afară. E isteață fata asta.

— Și care e diagnosticul tău?

— Nu discut despre cazurile mele decât cu rudele de sânge. Îmi pare rău.

— Mi se pare mie sau mă pui la punct pentru ceva?

---

[6] „Tom Tit Tot” în *Basme și povesti populare englezești,* traducere de Daniela Bezerian, Editura Saeculum I.O, București, 2001.

— Aș zice că numai pentru că te-ai legat de țigara mea.

— Știi ceva? Ești chiar nepoliticos.

Underwood își ridică privirea de pe tastatură. Părea mulțumit.

— Uită-te la toate certificatele alea înrămate de pe perete. Am muncit din greu pentru dreptul de a fi nepoliticos. Sunt nebun cu licență.

Pufăi fericit din țigara de foi.

— Vrei și tu una? Produc o putoare minunată.

•

— Doamne, ce ciudat e! îi zise Genevieve lui Peter, după ce se întorsese la Fierăria Veche.

Savurau un pahar de vin și se bucurau de unul dintre puținele momente când puteau fi împreună, cu copiii fie deja culcați, fie în camerele lor, navigând pe Internet.

— Mie îmi cam place, zise Peter. I-ai spus că ai o licență în psihologie?

— Dumnezeule, nu. Oricum psihiatrii îi privesc cu suspiciune pe psihologi. Mai bine îl las să-mi pună el o etichetă și văd ce are de spus. Wendy pe dracu'. Încerca doar să mă provoace. Urmărește el ceva.

— Și ce o să spună? Direct concluzia.

— E reconfortant că nu folosește jargonul obișnuit, dar cred că o să ne spună că Tara suferă de narcisism patologic și că povestea ei e o formă complexă de compensare a unei incapacități de a face față responsabilităților din viața de adult. O să sugereze că șocul extrem pe care l-a avut când a descoperit că e însărcinată la cincisprezece ani – și avortul pripit, combinat cu teama de a fi dezaprobată de familie – i-a provocat o criză și a adus-o într-o stare de oprire a dezvoltării. În loc să facă față situației, a preferat să fugă.

O să ne spună că în general acești oameni – narcisicii, nu psihiatrii – nu au slujbe stabile, nu se căsătoresc niciodată, nu-și întemeiază familii, nu se stabilesc undeva, nu au prieteni adevărați și nici relații pe termen lung. În principiu, s-a învârtit fără rost timp de douăzeci de ani.

S-ar putea chiar să meargă mai departe și să spună că suferă de o formă de nanism psihosocial, care poate să apară la copiii care suferă abuzuri cronice și care le blochează creșterea. S-ar putea să fi blocat parțial hormonii de creștere și ăsta să fie motivul pentru care pare atât de tânără.

— Dumnezeule! Mă bucur că nu trebuie decât să chinui fierotanii și să îndoi potcoave pentru cai ca să-mi câștig existența.

— Nu e singura persoană chinuită din lume, Peter.

— Știu. Doar că sună ca și cum ar fi dusă rău.

— Ei, hai. Toți sunt un pic duși.

— De ce crezi că s-a hotărât să se întoarcă acum?

— Să știi că m-am gândit la asta. Vezi cât de frumos se poartă cu copiii noștri? Cred că vrea să aibă copii și simte că trece vremea. Așa că, venind acasă, se adună. Trebuie să revii la vatră. Recunosc că nu toate femeile sunt dispuse să scoată copii pe bandă rulantă ca mine, dar chiar și femeile care urăsc ideea de a avea copii au porniri inconștiente.

Peter și Genevieve și-ar mai fi dorit copii, dar nu se mai putea.

— Îmi pare așa de rău pentru ea, spuse Peter.

— Știu că îți pare rău. Vino încoace. Vino să te iau în brațe. Și, apropo de adolescenți, ție ți se pare că Jack e în regulă?

— De ce?

— Nu știu. Mi s-a părut că e cam retras în ultima vreme.

— A, e supărat pe mine pentru că i-am spus s-o ajute pe bătrâna de peste drum. E în regulă. Apropo, ce ziceai de chestiile alea narcisiste?

— Ce anume?

— N-au slujbă stabilă, nu se căsătoresc niciodată, nu-și întemeiază o familie, nu se stabilesc nicăieri, nu leagă prietenii adevărate. Asta mă duce cu gândul la altcineva.

•

Richie își încheie recitalul de chitară de la The Phantom Coach cu un final de blues năucitor, smulgând aplauze. Organiza în fiecare săptămână o seară de muzică în sala mare de recepții din spatele barului și avea întotdeauna spectatori. Evenimentul se chema seară Indie. Richie spunea că n-are idee ce categorie reprezintă Indie[7], pentru că nu vedea cum ar putea cineva să facă ceva independent de tot restul lumii, dar termenul atrăgea un public mult mai numeros decât dacă și-ar fi botezat evenimentul seară de muzică folk, de rock, internațională, de blues sau de cântece de beție.

Adevărul e că Richie era foarte bun în toate aceste genuri – inclusiv ultimul – și, dacă ar fi vrut, ar fi putut să dea clasă de departe oricăruia dintre soliștii sau formațiile invitate.

Dar era modest și nu-i punea niciodată în umbră pe ceilalți cântăreți. Avea și el de fiecare dată un recital de chitară, fie solo, fie acompaniat de câțiva hipioți împătimiți, încărunțiți și fosilizați, pe care-i știa de ani de zile, și chiar dacă el cânta cu mult mai bine decât majoritatea invitaților, se asigura întotdeauna că spectacolul se încheia cu recitalul unuia dintre ei.

Cu excepția cazurilor în care oaspeții erau sub orice critică, iar în seara aceea formația invitată, trei băieți care își spuneau The Dogs, era cumplită. Richie salvase situația mai întâi intrând pe scenă pentru a-i susține pe băieți

[7] Indie – termen de argou pentru „independent”, dar și un gen de rock alternativ, apărut în anii ’80 în Marea Britanie și Statele Unite.

și apoi încheind cu un potpuriu strălucitor de blues și folk răgușit, în timpul căruia se trezi dându-se în spectacol.

Se dădea în spectacol pentru că durerile de cap deveneau tot mai apăsătoare, și credea că dacă reușea să se cufunde în muzică, poate că ar fi cedat și durerea. Între timp, se trata după capul lui, cu whisky stins cu bere. Dar n-avea nicio importanță: complet treaz sau beat mort, tot putea vrăji publicul.

Concertele live nu-i prea asiguraseră însă și succesul înregistrărilor. Și de-a lungul anilor existaseră și înregistrări. Scosese rapid trei albume pe vinil, înregistrate cu case de producție mari. Primele două albume fuseseră un fiasco, deși avuseseră cronici strașnice în presa națională, așa că, dacă e adevărat că a treia încercare e cu noroc, trebuia să fie ori la bal, ori la spital. Fusese la spital. Revenise cu câteva înregistrări la o casă mai mică, dar respectabilă, după câțiva ani, când aproape toată muzica înregistrată migrase de la discuri de vinil la CD-uri. A amestecat genurile. Muzica lui era un melanj sentimental și eclectic de blues și rock pe care-l transpusese în rock electronic, dar cu un vocal tunător. Reușea de fiecare dată să piardă momentul.

Între aceste încercări, era căutat deseori pentru angajamente pe termen scurt la studiouri și nu o dată adăugase câte un acord sau un riff la ideile sărăcuțe ale vreunei dive pop. Pierdea o grămadă de timp făcând ceea ce numea „lustruitul rahatului", numai ca să vadă după aia cum rahatul lustruit urcă până la cer și culege argint și aur și ajunge în culmea celebrității. Singura lui recompensă era un onorariu modest. Instrumentiștii de studio nu primesc drepturi de autor.

Odată lustruise atât de bine un rahat, încât piesa stătuse douăzeci de săptămâni în topuri. Adăugase un intro ușor de reținut și o tranziție completă la un pasaj cu trei acorduri adus la studio în moarte clinică de un narcisist binecunoscut cu un bronz care bătea în portocaliu și un impresionant breton pleoștit. Cântecul fusese inclus în coloana sonoră a unui film important și se vânduse în milioane de exemplare în toată lumea. Richie nu se alesese cu nimic.

Asta îi pusese capac. Obținuse sprijinul Uniunii Artiștilor și strânsese suficient de mulți bani ca să înceapă un proces și să ceară o parte din drepturile de autor pentru piesele de succes la care lucrase. Bretonul pleoștit mințise cu nerușinare la tribunal, la fel și casa de discuri. Richie pierduse și, chiar dacă toată lumea știa că el făcuse toată munca grea, procesul pierdut îl lăsase sărac lipit.

De atunci s-a instalat și lipsa de ambiție. Poți să îmbătrânești ca star rock, dar nu poți să îmbătrânești ca aspirant la statutul de star. De acum nu mai putea decât să se concentreze să devină un muzician al naibii de bun.

În afara acceselor de migrenă, seara mersese bine după ce The Dogs fuseseră ignorați până au coborât de pe scenă. Richie și fosilele lui experte readuseseră publicul la ordine cu un recital sclipitor și diversificat, cu un melanj de cântece binecunoscute și câteva dintre compozițiile proprii ale lui Richie pe tema iubirii pierdute, care, deși nimeni în afară de Richie nu știa asta, erau despre Tara și pierderea Tarei.

Un singur lucru strica toată distracția. Toată seara, un bărbat din public îl privise cu dușmănie.

Încă de pe vremea când era doar un tânăr muzician, Richie învățase să blocheze publicul sau cel puțin să-l vadă doar ca pe o creatură omogenă, o fiară cu mulți ochi și multe tentacule, care există pentru a fi îmblânzită și fermecată. Însă acum, când era suficient de experimentat și relaxat încât cântatul să nu-i mai ceară niciun efort, avea o grămadă de timp să se uite împrejur, să sesizeze nuanțe în reacțiile publicului și chiar să cerceteze câte un spectator. Devenise un hobby interesant: să privească oamenii care îl priveau.

Iar acum îl descoperise pe individul ăsta ciufulit și ars de soare care stătuse toată seara privindu-l chiorâș și răutăcios din cealaltă parte a sălii. Bărbatul stătea singur la o masă, ocupându-se de o singură halbă de bere, iradiind dispreț. Richie putea recunoaște răceala profesională atunci când dădea peste ea: căutătorii de talente de la casele de discuri, care refuzau să se lase impresionați de orice, părând bosumflați, fără să zâmbească și fără să se lase mișcați. Dar aici nu era vorba de răceală profesională. Aici era altceva. Bărbatul era lipsit de expresie, dar părea cumva ostil. Nu era interesat de muzică. Nu era atras nici de băutură sau de compania publicului. Părea doar să-și fi fixat asupra lui Richie privirea fără expresie, dar dătătoare de fiori.

Chiar și pentru un profesionist ca Richie era enervant. Când încheie seara cu marele final sclipitor de blues, primi aplauze furtunoase de la cei o sută cincizeci de oameni din sală, dar nimic de la bărbatul ursuz cu privire fixă. Nici măcar o tresărire de interes. Doar o privire fixă și încruntată.

Richie își puse chitara în suport și intră în culise. În spatele scenei era un hol sărăcăcios folosit drept cabină a artiștilor. Dar în realitate nu era decât un loc de unde să intre pe scenă artiștii și unde să se retragă când ieșeau de pe scenă, dându-le spectatorilor iluzia că exista și un vestiar.

Acolo, Richie găsi un prosop și consorțiul încruntat al celor de la The Dogs, trei puștani cu bărbii țepoase și păr răvășit. Richie avea impresia că

puștii respectau același cod vestimentar valabil și la vremea când se lansase el.

— A fost ceva deosebit, zise unul dintre băieți.

Richie dădu din cap și își șterse fața de transpirația provocată de luminile de pe scenă și de atmosfera aglomerată a cârciumii.

— Mulțumesc. Laudele din partea unui alt muzician sunt cele mai bune.

— Am fost de rahat și știi asta, zise un alt băiat.

— Nu ați fost de rahat; o parte din ce ați cântat a fost bun. Doar că ați pierdut publicul, și odată ce l-ai pierdut, e foarte greu să-l mai câștigi de partea ta.

— Ai vreun sfat pentru o formație tânără? întrebă primul dintre băieți.

— Nu vă uitați la mine, am făcut praf tot ce-am atins. Uite un sfat bun: faceți ce nu fac eu.

Ridică o geantă de sport plină cu CD-uri.

— Acum o să mă duc afară și, dacă reușesc să mărit câteva d'astea, s-ar putea să am ce mânca săptămâna asta.

Richie ieși din nou și așeză CD-urile pe o masă de lângă scenă. De obicei, reușea să vândă 10-12 discuri în zilele bune, ceea ce-l ajuta să-și mai sporească veniturile cam anemice. Pomenea întotdeauna CD-ul de două-trei ori pe seară, așa că îl așteptau deja câteva persoane, cu banii pregătiți.

Cineva voia CD-ul cu autograf, iar Richie smulse bucuros ambalajul de plastic ca să semneze pe copertă; altfel, doar ar fi luat cele zece lire, cât cerea pentru un disc, ar fi strâns mâna cumpărătorului și și-ar fi îndreptat privirea către următoarea persoană de la rând. Vânduse deja câteva discuri, când se întoarse către o tânără cu ochelari întunecați și jachetă de piele, care luase deja un CD de pe masă.

— Desigur, îl vreau semnat, spuse tânără.

— Fir-aș al naibii, zise el, fir-aș al naibii.

Pur și simplu, nu se așteptase ca ea să apară la unul dintre concertele lui. Nu așa își imaginase momentul când Peter îi spusese că Tara ar vrea să-l vadă. Îi tremurau mâinile. Avea nevoie de un pahar.

Ea nu-și scosese ochelarii fumurii. Chiar dacă sala era întunecată, o putea vedea privind timid, dar direct, de după ochelarii cu lentile întunecate. Ținea buzele ușor întredeschise.

— Ei, bine?

— Sigur, zise Richie. Uite ce e, du-te la barul din hol. E mai liniște acolo. Termin aici și vin și eu.

Ea îl privi din nou, așeză în liniște CD-ul înapoi pe masă, se întoarse și plecă.

Mai voiau și alții un disc.

— Frumos recital, Richie, zise o voce fără trup.

Banii trecură dintr-o mână în alta. Mai semnă câteva discuri. Alți bani trecură dintr-o mână în alta. Abia își mai dădea seama ce face. Aproba din cap și zâmbea, dar inima îi bubuia, iar migrena părea să-i despice craniul.

Într-un târziu, rămăsese o singură persoană care dorea să cumpere discul. Era bărbatul care-l privise chiorâș toată seara.

— Semnează-mi și mie unul, zise bărbatul.

Richie privi în ochii străinului. Niciun licăr de recunoaștere. Din câte se părea, bărbatul era total necunoscut.

— Cum te cheamă? întrebă Richie.

— Nu vreau decât să semnezi.

Richie semnă coperta și luă bancnota de zece lire care-i fusese împinsă în mână, iar bărbatul dispăru în mulțimea zgomotoasă de băutori.

— Ăsta părea cam aiurea, zise unul dintre băieții de la The Dogs.

Richie suflă zgomotos, scutură din cap și își strânse geanta cu CD-uri. Avea de gând să se întoarcă mai târziu după echipament. Strecurându-se printre băutori, simți mai multe bătăi pe umăr.

— A fost tare, Richie.

— Nu ți-ai ieșit din mână, băiete.

— Bună treabă, Richie, prietene.

Apoi ieși din sală, în căutarea Tarei.

Capitolul 21

Într-o eră utilitaristă, mai mult ca oricând, este cât se poate de important ca basmele să fie respectate.

Charles Dickens

Barul de la The Phantom Coach era cea mai veche parte a cârciumii. Avea tavanul jos, cu grinzi de stejar la vedere și ornamente de alamă pentru harnașament pe pereții din cărămidă netencuită.

Camera licărea în lumina reflectată de alamă și cupru. Richie o găsi pe Tara stând la o masă în colț, cu o mână delicată, ca de fildeș, odihnindu-se pe masa goală. Avea în continuare la ochi ochelarii fumurii.

O întrebă ce vrea să bea, iar ea ceru un cocteil de cidru tare și bere amară, cu sirop de coacăze, un amestec caraghios pe care-l beau când erau puști. La Phantom Coach, Richie primea băutura din partea casei. El își comandă, mai rezonabil, o halbă de bere amăruie, cu care să stingă un pahar de whisky.

Puse băuturile pe masă și se așeză lângă ea. Încercă să o privească în ochii ascunși în spatele lentilelor închise la culoare. I se păru că o vede clipind. Ea își luă paharul cu cocteilul tulbure și sorbi din el înainte să-l așeze cu grijă la loc pe masă.

— Aș vrea să-ți scoți ochelarii ăia.

— Mă deranjează lumina.

— Vrei să-i scoți totuși?

— De ce?

— Ca să putem vorbi.

— Vorbești cu gura. Nu cu ochii.

Richie nu răspunse.

Tara oftă și își scoase ochelarii, așezându-i pe masă, lângă pahar. Clipi, privindu-l pe Richie cu ochii mijiți.

„Cristoase”, se gândi el. „Genevieve avea dreptate. Arată incredibil de tanără!”

— Care-i problema cu ochii?

— Sunt sensibilă la lumină.

— Ai fost la doctor? La oftalmolog?

— Nu.

— Ar trebui. Rezolvă asta.

Richie sorbi din paharul cu bere, iar spuma îi lăsă o urmă ca o mustață pe buza de sus.

— Poate ar trebui.

— Nu amâna. Așa încep lucrurile să o ia razna. Richie dădu peste cap paharul de whisky și se înfioră, nu din cauza gustului de scotch, ci din cauza unui nou acces de migrenă. Bătu cu paharul de whisky în masă și se uită la un cuplu mai în vârstă giugiulindu-se lângă ușă. El și Tara fuseseră dați afară din exact această cârciumă cu douăzeci de ani în urmă, din cauza unei reprize prea exuberante de sărutat.

— Nu pari să ai prea multe de spus, zise el.

— Nu. N-am.

Fără să-și dea seama, Richie reveni la limbajul repezit pe care l-ar fi folosit cu Tara cu douăzeci de ani în urmă.

— Adică Peter mi-a zis, cum ar veni, mi-a zis de toată afurisita de poveste pe care i-o torni. Isuse, dată dracului, aia e, dată dracului. Să vii aci cu aia în sp'nare. Trebe' să ai ceva sânge, Tara, trebe' să ai ceva sânge și știam eu că aveai imaginație cu caru', da n-aș fi zis să crezi că înghite cineva așa ceva. I-aaaaaaașa de proastă că-i bună. I-așa de aiurită că… ce-ai născocit e așaaaaaaaaaaa de sărit că tre' să creadă, dublu-bluf, de genu' totu' sau nimic.

— Corect.

Richie renunță la limbajul lor special.

— Douăzeci de ani, Tara, la dracu'. Douăzeci. Și aproape că m-au băgat în pușcărie pentru că ți-am făcut felul, dar știi ceva? Am ajuns până la urmă în pușcărie. Chiar am fost.

Își lovi tâmpla.

— Aici, înăuntru. Douăzeci de ani, muncă silnică, la spart piatră.

Cuplul în vârstă de lângă ușă privi spre Richie auzindu-l că ridică vocea.

Tara se întinse peste masă să-l ia de mână, dar el se trase înapoi.

Stătură o vreme într-o tăcere imposibilă.

— Cânți incredibil acum, spuse ea.

— Da?

— Chiar da. Nu pot să cred cât de diferit e.

— Ei bine, te-ai aștepta la o oarecare îmbunătățire după douăzeci de ani, nu crezi?

— Da, dar se pare că ai ajuns unde voiai. Ești pe cât de bun îți doreai să fii. Mai bun.

— Unde ai fost, Tara?

— Nu știu.

— Nu, zău? Nu știi?

— Nu, nu știu. Nu mă prefac. Pur și simplu nu știu. Pot să justific șase luni, dar după aia e un gol de nouășpe ani și jumătate, care îmi lipsesc. Mă duc la un psihiatru. O să mă ajute să găsesc anii lipsă. Și, înainte să spui orice, nu mă aștept să mă crezi. Nu mă aștept decât la durere, supărare, dispreț și nedumerire. Acum pot să-mi pun la loc ochelarii, pentru că lumina asta chiar mă deranjează?

Richie o privi cu intensitate. Fața ei nu părea îmbătrânită nici măcar cu o zi față de când o văzuse ultima dată. Acum avea un bronz plăcut, pe care nu-l avusese înainte; o nuanță arămie sau aurie care i se potrivea. Când o privi în ochi, văzu durere, dar văzu și tinerețe, fântâna de cleștar. I se părea că în jurul ochilor erau riduri subțiri, argintii, de expresie, care nu fuseseră acolo înainte. Și mai era ceva în felul ei de a fi, ceva ce nu fusese acolo înainte, ceva ce purta pe umeri. Poate că era înțelepciune, dar orice ar fi fost, era ceva nou.

Richie încuviință din cap, iar ea își puse la loc ochelarii. Îi trecu prin minte că poate se ascunde în spatele ochelarilor de soare, folosindu-i pentru a nu i se putea citi expresia. Ochii sensibili sunt o acoperire convenabilă pentru oamenii care nu vor să fie văzuți.

— Tu chiar nu știi unde ai fost? Ce-i cu tine, un fel de amnezie?

— Așa se pare. Mai puțin șase luni. Care îmi sunt foarte clare.

Richie își luă ochii de la ea, exasperat, dar în momentul acela observă pe cineva care-i arunca priviri fioroase printr-unul dintre ochiurile de geam ale ușii dinspre salon. Era bărbatul care îl fixase cu privirea în timpul concertului.

Vorbi tare, adresându-se siluetei:

— Ce dracu vrei?

Tara se întoarse, privind peste umăr, ca să vadă la cine se încruntă Richie, dar era prea târziu, pentru că silueta dispăruse.

— Ce e?

— Un individ care se uită urât la mine.

— Cine?

— Habar n-am, dar dacă nu se duce odată dracului, îl pocnesc.

Ea zâmbi, dar era un zâmbet trist.

— Nu te-ai schimbat în privința asta.

Se întinse iar către el și de data asta Richie o lăsă să-i atingă dosul mâinii. Clătină din cap.

— Cum ajungi acasă în seara asta?

— Pe jos.

— Sunt aproape trei kilometri.

— Nu ne păsa nouă de mers pe jos trei kilometri. Sau cinșpe. Veneam pe jos și câte cinșpe kilometri când ne întorceam de la vreun concert cu cine știe de formație de doi bani.

— Te duc cu mașina.

— Nu, mulțumesc. Am văzut cât ai băut pe scenă toată seara. Mai mult decât suficient.

— Atunci vin cu tine pe jos.

— Nu-i nevoie.

— Ba da. Nu știi niciodată ce se poate întâmpla.

— Bine.

— Termină-ți băutura. Haide să mergem.

— Nu e nici 11:00. Patronul n-a strigat încă ultima comandă.

— S-au schimbat lucrurile. Nu mai strigă, zise el. S-a terminat cu asta.

•

Richie își strânse chitara, amplificatorul și restul echipamentului și le aruncă în portbagajul mașinii lui break, aflată în parcarea cârciumii. Avea de gând să meargă pe jos cu Tara până acasă la ea și de acolo mai avea de mers cam un kilometru și jumătate până la el acasă; urma să-și recupereze mașina dimineață.

Înainte să încuie mașina, îi dădu Tarei un CD.

— Uite aici. Să ai și tu unul, zise el.

— CD, nu?

— Mda.

— N-am folosit niciodată așa ceva. Îmi aduc aminte că începuseși să vorbești de discurile de vinil care lăsau locul casetelor. Și acum casetele au lăsat locul CD-urilor.

— Faci mișto de mine?

— Nu. Am văzut câteva acasă la mama și la tata. E doar un disc, nu?

— Haide, s-o luăm din loc.

Merseră de-a lungul cărării și, după câteva sute de metri, ajunseră la un pârleaz care dădea către un câmp.

— O luăm pe Drumul Viezurelui?

— Sigur.

Era o cărare care traversa câmpul și trecea apoi pe lângă o pădurice; de acolo urma un urcuș pe un drum de țară, până în vârful dealului, de unde se strecura un drumeag către casa familiei Martin. Cu ani de zile în urmă, merseseră pe acolo de multe ori, prin beznă sau la lumina lunii, uneori cu Peter, dar de cele mai multe ori doar ei, ținându-se de mână. Nimeni nu mai numea drumul acela Drumul Viezurelui. Ei îi spuneau așa pentru că într-o noapte, când se întorceau de la Coach, dăduseră în mijlocul potecii peste o

creatură uriașă, vărgată negru cu alb; se oprise speriată de moarte și se uitase la ei aproape cu uimire înainte să o zbughească de acolo.

Înainte de dispariția Tarei, în serile de primăvară, nu o dată se culcaseră în iarbă după câte o seară la The Phantom Coach și făcuseră sex; acolo rămăsese Tara însărcinată.

— Pot să-ți povestesc despre visul pe care l-am avut aseară? îl întrebă după ce intrară pe cărarea care traversa câmpul.

Prin iarbă încă se mai vedeau petece de zăpadă. Luna în creștere strălucea peste zăpadă, iar pământul era uscat și dur sub pașii lor.

— Tot mai sper că visele o să deblocheze lucrurile. Am vrut să i-l povestesc psihiatrului, dar nu l-a interesat. Totdeauna am crezut că psihiatrii ar trebui să fie interesați de vise.

— Povestește-mi.

— Mergeam pe aici și te căutam pe tine. La început, era un joc, știi tu, o glumă, și tu ar fi trebuit să fii ascuns pe undeva. Dar eram tot mai neliniștită. Te-am căutat peste tot. După aia am găsit o grămadă mare de frunze și am dat deoparte câteva din vârf și te-am găsit acolo, dormind. Te-am întrebat „Ce faci?" Tu te-ai trezit, ai căscat și ai zis „Hibernez". După aceea m-am trezit. Ce crezi că înseamnă?

•

Tu ești cea care a hibernat, dacă asta o fi fost, zise el. Nu și în visul meu, Richie, în visul meu tu erai cel care hiberna. Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Ba da. Nu știu cum schimbă lucrurile, dar le schimbă, și nu ți-e frig? Un pic, mă așteptam să merg cu mașina acasă. Ești beat, așa că de ce ai conduce și, apropo, nu vrei să-mi dai mâna?

Asta-i bună. Douăzeci de ani niciun semn, iar acum vrei să te cuibărești lângă mine. Scuză-mă că nu mă bag.

Nu vrei să-mi dai brațul, dar vrei să mă duci acasă prin zăpadă în puloverul ăsta subțire. Îmi aprind o țigară, vrei și tu, nu? E adevărat că nu mai poți fuma în localuri? Nu mai face mișto. Nu fac, zău nu fac, hei, uite o vulpe.

Richie era pe punctul de a aprinde țigara când văzură vulpea strecurându-se printre mestecenii subțiri, cu blana roșcată și coada pictate în argintiu de lumina lunii. Se strecură în umbră și dispăru.

Mai ții minte viezurele? Sigur că mai țin minte viezurele. Mai ții minte ce mi-ai spus în seara aia? La dracu' cu toate astea, unde ai fost, Tara, unde ai fost?

Își scoase ochelarii fumurii și-l privi în ochi. Avea pupilele extrem de dilatate, și-i dansau în lumina lunii, ca ale unui drogat. Se uită direct către el, și pentru o clipă Richie se simți amețit și înspăimântat.

Adu-ți aminte promisiunea aia. Dacă te-am părăsit, nu înseamnă că a fost anulată. Ești singura mea speranță, Richie. Ești singurul rămas în cursă. Mama și tata sunt prea șocați și tulburați că m-am întors acasă, Pete e furios pe mine, soția lui mă privește de parcă aș fi o mostră de urină într-o eprubetă; și mai e și psihiatrul, care se uită fix la mine, de parcă vrea să-mi dea jos pantalonii și să mă bată la fund. Și mai ești și tu, Richie. Tu, bărbatul pe care l-am rănit cel mai tare, dar singurul care îmi poate oferi măcar o mică șansă să lămuresc toate astea.

Mai lasă-ne în pace, Tara.

Vezi locul ăla? Ne-am tras-o acolo, nu-i așa? Pe cât de adevărat e asta, pe atât de adevărat e și ce-ți spun eu. Tot ce îți cer e să-ți deschizi mintea pentru o clipă și, în clipa aia, să accepți posibilitatea ca eu să-ți spun că s-a întâmplat ceva extraordinar. Că s-a întâmplat cu adevărat. Și după clipa aia, poți să crezi din nou că sunt o mincinoasă sau că sunt nebună sau orice vrei tu. Dar îți cer asta, îți cer o secundă.

Nu, nu pot face asta.

Habar n-ai, Ricine. Niciunul dintre voi. Peste lumea asta e un văl, subțire ca fumul, și uneori se ridică și când se întâmplă, putem vedea lucruri incredibile. Lucruri incredibile, Richie.

Ce lucruri?

Nu mă pune să dovedesc, pentru că îți pot vârî lucruri în minte dacă vreau. Chiar pot.

Deja mi-ai vârât niște gânduri ucigașe în minte, Tara.

O clipă. O clipă în care să te gândești la ideea că lumea nu e chiar așa cum crezi tu că e, că nu toate lucrurile neobișnuite pot fi explicate rațional.

Nu.

Doar o clipă. Cât îți ia să-ți spui numele. Pentru că dacă obțin asta de la tine, înseamnă că obțin o fisură în zid și pot lărgi fisura până ajunge o crăpătură și apoi pot adânci crăpătura până devine o breșă și apoi prin zid va sufla vântul și zidul va începe să dispară.

Ce iei, cocaină pură?

N-aveam nevoie de așa ceva acolo unde am fost.

Haide, uite, acolo e casa voastră, cu lumina aprinsă; n-am mai fost pe aici de multă vreme.

O clipă, Richie: dă-mi o clipă din viața ta.

•

— Vrei să intri? îl întrebă ea, când Richie ezită la poartă. Mama și tata trebuie să te vadă.

— Nu cred că pot.

— Serios? Ei simt nevoia să… știi tu… să îndrepte lucrurile.

— Altă dată, da?
— Bine. Dacă așa crezi.
— Da.
— Bine. Atunci, noapte bună.
— Noapte bună, Tara.
Rămaseră la poartă, uitându-se unul la altul.
— Mulțumesc că m-ai adus acasă.
— Mi-a făcut plăcere. Cred.
— O, vrei să-ți aduc o haină? Poate să-ți împrumute tata una de-a lui, nu-i nicio problemă.
— Nu, ar trebui să intru și așa mai departe.
— Și așa mai departe.
— Păi, noapte bună. Din nou.
— Bine.
Richie se îndepărtă și se întoarse pe propriile urme. Privi peste umăr și o văzu pe Tara intrând în casă. Deasupra capului ei se aprinsese o lumină de veghe. Își ridică gulerul cămășii. Un strat de chiciură înghețată lucea pe caldarâm, iar razele lunii îi luminau drumul. Măcar îi trecuse durerea de cap.
O secundă, asta îi ceruse. O clipă, ca și când ea n-ar fi știut că avusese deja douăzeci de ani din viața lui. Dacă l-ar fi întrebat, n-ar fi recunoscut, dar sigur că se gândise că ar fi posibil ca ea să spună adevărul; sau cel puțin adevărul așa cum îl înțelegea ea. Ce îl făcuse să se îndrăgostească de Tara cu atâția ani în urmă fusese tocmai onestitatea ei. Era atât de scrupulos de onestă când era adolescentă, încât deseori îi punea în încurcătură pe adulții din preajma ei. Dar nu era genul de onestitate care nu se sfiește să calce în picioare sentimentele celorlalți. Era și empatică, și încă în mare măsură. Atâta doar că nu făcea compromisuri ca să își creeze un avantaj sau ca să rezolve mai simplu o situație. Era o trăsătură neobișnuită.
Richie ajunse la concluzia că Tara credea ce spunea. Sigur că asta nu însemna că era și adevărat.
Ce îl uluia pe Richie, chiar mai mult decât felul în care se agăța Tara de povestea ei, era ce simțea pentru ea. Nu se schimbase nimic. Trecuse prin multe din ziua când dispăruse ea. Băutură. Droguri. Femei. Dar era la fel de înflăcărat ca acum mulți ani. Timpul trecuse de parcă nici nu existase.
În timp ce mergea prin ger, sub lumina strălucitoare a lunii, era invadat de amintirea aceluiași drum făcut de atâtea ori când o conducea pe Tara acasă. Peisajul abia dacă se schimbase. Poate un gard de fermă pe ici, pe colo, să fi fost altfel, dar nimic altceva. Când ajunse pe coama dealului mărginit de păduri, îi trecu prin minte un gând înspăimântător. Se întrebă pentru o clipă – doar pentru o clipă – dacă ultimii douăzeci de ani nu au fost

o halucinație bizară, și dacă încă mai era un adolescent care avea toată viața înainte. Poate că vreunul dintre drogurile psihedelice pe care le luau pe vremuri ar fi putut avea acest efect. Poate că se va trezi de dimineață și va descoperi că anii ăia au dispărut.

Putea fi un gând încurajator, dar nu era. Simți cum i se strânge stomacul.

Se opri la marginea pădurii să-și aprindă o țigară. Scăpără bricheta, trase fumul în piept și se întoarse să privească în josul văii, spre casa Tarei. Atunci, o siluetă ieși în grabă din pădure și-l lovi cu o cărămidă în cap, iar Richie își pierdu cunoștința.

Capitolul 22

Ptiu, ptiu. Duhurile lor umblătoare sunt doar povești închipuite.

Tourneur,
The Atheist Tragedy IV, III

TM a făcut mare caz de zambilele sălbatice la începutul relatării ei. Nu sunt sigur care este semnificația, deși cred că reprezintă o formă de justificare. În același fel în care alcoolul sau drogurile oferă o justificare sau scuză parțial decizia de a încălca niște norme sociale. E ca și cum ar vrea să dea vina pe zambile pentru greșelile ei.

Desigur, consumul de alcool sau de droguri reprezintă o decizie în cunoștință de cauză de a respecta un angajament față de o forță sau o nevoie persuasivă din subconștient. Din punct de vedere rațional, să dai vina pe alcool sau droguri pentru comportamentul cuiva este ca și cum ai da vina pe scara pe care ai folosit-o ca să cobori într-un puț sau pe treptele către pivniță pentru ceea ce găsești jos.

Ea descrie mirosul zambilelor drept îmbătător, iar drumul prin marea de zambile și-l asumă ca pe o vină. Vrea să fie drogată de zambile, ca să poată avea acces la lumea ei alternativă.

Viața ei era deja întoarsă pe dos înainte de apariția celui care a sedus-o. Cerul e pe pământ, spune ea, iar pământul e în cer. În paranteză fie spus, există o anumită logică în modul ei de gândire. Zambilele sunt asociate cu duhurile pământului – și evit în mod voit cuvântul spiriduși, pentru că prefer să tratez cu seriozitate principiile animismului și *genius loci.* Mai mult, toate părțile plantei, bulb, frunză și sevă secretă o otravă: conțin glicozide asemănătoare digitalei și sunt deci la fel de periculoase ca și degetarița.

Toate acestea ar putea indica faptul că era amețită de băutură sau droguri în momentul dispariției sau răpirii; sau că se afla într-o stare de spirit asemănătoare cu beția. În oricare dintre cazuri, putem considera că TM găsește alinare în scuza standard că a fost amețită de parfumul florilor.

Și locul unde a fost sedusă este foarte important. Este un bolovan, locul unde spune că și-a pierdut virginitatea cu iubitul ei, Richie. Ea scoate inelul pe care i l-a dat acesta și îl așază pe bolovan. Consider că este un gest foarte semnificativ. Bolovanul este un fel de insulă în marea de zambile, un loc al

stabilității, al rațiunii. Când își scoate inelul și îl așază acolo, a intrat deja în derivă. Din acest moment, pare să nu mai existe cale de întoarcere.

Și de aici narațiunea e înlocuită de fabulație și de povestea binecunoscută. Apare un bărbat misterios, călare pe un cal alb. Ni se pare cunoscut pentru că arhetipul lui e binecunoscut în literatură; și din acest punct povestea personală a lui TM începe să se îmbine cu convenția literară. Antecedentele sunt numeroase și probabil că TM a auzit toate poveștile acestea încă din leagăn. Ea chiar ne semnalează că intră într-un fel de stare de povestitor când descrie cum a așezat inelul pe „o pernă de mușchi ca smaraldul".

Din acest punct, povestea ei pare să fie scoasă din cărți, un amestec de basme pe jumătate digerate. Desigur că există o binecunoscută tradiție literară a răpiților celebri. Thomas Stihuitorul a sărutat-o sau s-a culcat cu Regina Elfilor și au plecat împreună călare în regatul ei. Când s-a întors, trecuseră deja șapte ani. La fel, mai este și balada unui individ pe nume Tam Lin, jumătate spirit, jumătate muritor, care răpea virginitatea oricărei fecioare care trecea prin pădurea Carterhaugh. Tam Lin, trebuie spus, călărea un cal alb. Și tot așa: povești despre răpiri înfăptuite de zâne sau elfi (specii interșanjabile, una de sorginte latină, una de sorginte teutonică) sunt câte stele pe cer și, chiar dacă eroii acestor două povești sunt bărbați, cea mai comună formă a poveștii este cea a femeii răpite. Acestea sunt sursele ușor de identificat ale poveștii fantastice a lui TM.

Totuși, ea nu a copiat întocmai basmele, dar a copiat conceptul poetic, care reprezintă o însumare poetică a experienței ei. A închis regatul ei de douăzeci de ani într-o coajă de ghindă. Și-a creat propria viață. Ca să înțelegem mai bine, trebuie să abordăm povestea ei așa cum am aborda un vis, căutând indicii care să definească un model, iar acesta ne va explica starea prezentă a psihicului ei rănit.

Caracterul oniric al lumii în care s-a mutat este sugerat atunci când ne spune că „s-ar putea să fi adormit". E irelevant dacă a adormit sau nu. Primul lucru care se întâmplă după aceea este apariția pețitorului, dacă asta este el de fapt, sau, într-un sens mai sumbru, a răpitorului și, posibil, atacatorului ei.

El apare călare pe un cal alb. M-am referit deja la tradițiile legate de aceste animale, dar calul alb are de fapt o semnificație mai importantă. Calul reprezintă multe pasiuni inconștiente, iar apariția pe un cal negru poate fi asociată cu războiul și moartea, însă cel mai adesea se asociază cu libidoul feminin. Pe de altă parte, în cazul calului alb, simbolul este universal pozitiv, deseori reprezentând o forță vitală irezistibilă, și este legat de zeița celtă

Rhiannon[8] și corespondenta sa romană Epona, o zeiță a fertilității. Am diminua importanța imaginii dacă am considera-o drept o imagine sexuală, deoarece călătoria pe un cal alb mai semnifică și un anumit pelerinaj spiritual, poate pe tărâmul celălalt, poate într-un loc supranatural. Sosirea seducătorului pe calul lui e complexă. În cazul acesta, fecioara vrea să fie sedusă și ridicată la un nou nivel de conștiință. Ea își lasă cosițele să cadă în josul turnului în care își trăiește aleanul.

Ceea ce urmează e o relatare aproape prozaică a unei curtări rituale, preludiu al unei apropieri pe care o poate trăi orice băiat sau fată. Stau întinși, cu capetele alăturate pe bolovanul acoperit de mușchi. Acest bolovan acoperit cu mușchi poate fi altarul într-o ceremonie de cununie sau se poate dovedi a fi o piatră funerară. Dar important este că parfumul zambilelor sălbatice plutește în aer și că există o emoție irezistibilă a ritualului de curtare.

Ea este foarte dornică.

Ea era foarte dornică. Și de aceea și-a scos inelul.

[8] Zeiță celtă, ocrotitoare a cailor și zeiță a lumii subpământene. La celți calul era și un simbol al trecerii în lumea cealaltă.

Capitolul 23

După o vreme, bărbații au ridicat-o de pe pat, iar John Dunne, Patrick, William și James Kennedy au dus-o lângă focul din bucătărie. Simpson i-a văzut semnele roșii de pe frunte și cineva dintre cei de față a spus că trebuie „să folosească fierul roșu ca să o facă să ia medicamentul cei patru mai sus-numiți au ținut-o pe biata Bridget Cleary, în cămașă de noapte, deasupra focului, și Simpson „i-a putut vedea corpul stând pe barele grătarului unde ardea focul”. Focul, mai ales pe fier, este o metodă tradițională de a alunga un spirit sau a înfricoșa și a face să plece un schimbăruș, astfel încât persoana reală să se poată întoarce. „Lichidul” era urină, despre care tradiția crede că obligă schimbărușul să plece; Bridget a fost stropită de mai multe ori cu urină umană.

Sumarul stenogramei procesului (1895)

— Unde ești?

Peter tocmai termina de potcovit o iapă care nu stătea locului, un animal sur nervos și cu albeață la ochi, care încercase întâi să-l muște și apoi să-l lovească. El insistase ca proprietarul – soția unui agent imobiliar – să țină de frâu și să stăpânească animalul cât timp își face treaba și, în loc să-l muște pe el, o mușcase pe ea de mână.

Loviturile, mușcăturile și arsurile vin la pachet cu meseria de potcovar, împreună cu durerile de spate. Dar când caii își mușcau sau își loveau proprietarii, nu-și putea stăpâni un sentiment de satisfacție.

— Sunt la spital. Te-am sunat acasă și Gen mi-a dat numărul tău de mobil.

Peter se uită la ceas.

— Mai am o programare prin zonă. Vin să te iau, dar trebuie să rămâi în mașină cât îmi fac treaba, pentru că altfel întârzii.

— Mulțumesc, Peter. N-aveam la cine să apelez.

Peter închise telefonul.

— Un prieten, îi explică el soției agentului imobiliar, care își freca mâna mușcată. L-a atacat cineva aseară, când se întorcea de la cârciumă.

Își trecu mâna în jos pe piciorul iepei, ca să-i poată ridica ușor copita, iar animalul încercă din nou să-l pocnească.

•

Richie aștepta la spital, cu un ochi învinețit și cu capul înfășurat în bandaje. Urcă în cabina camionetei, iar Peter porni motorul. Richie îi povesti că se trezise înghețat pe Drumul Viezurelui. Reușise să ajungă clătinându-se până la șosea și încercase să oprească una dintre mașinile care treceau, dar fiindcă era plin de sânge nimeni nu se arătase dornic să-l ajute. În cele din urmă, oprise un microbuz plin cu călugărițe, care-l duseseră la spital.

— Călugărițe?

— Mda, călugărițe. Șase.

— Serios? Chiar călugărițe?

— Da, călugărițe. N-a oprit nimeni altcineva.

Peter vru să știe ce căuta Richie pe Drumul Viezurelui la ora aia, și Richie îi spuse că o dusese pe Tara acasă de la cârciumă. Peter clipi când auzi răspunsul, dar nu-și luă ochii de la drum. Nici măcar nu știa că Tara ieșise în oraș. Apoi vorbiră despre agresor. Nu fusese o tâlhărie, îi explică Richie, pentru că, atunci când a reușit să-și verifice buzunarele, portofelul cu cardurile de credit, banii și telefonul mobil erau la locul lor.

Când Peter îl întrebă dacă are dușmani, Richie râse și zise că doar familia Martin, care a crezut timp de douăzeci de ani că i-a făcut felul Tarei. Peter își mușcă buzele. Apoi Richie zise că nu, n-are dușmani, nici chiar în lumea muzicală, unde ura și aversiunea față de alți artiști sunt obligatorii. Apoi își aminti de bărbatul care se holbase la el toată seara la The Phantom Coach.

— Și chiar n-ai idee cine era?

— Nicio idee.

— Zici că arăta a țigan?

— Nu chiar. Oricum, nu genul de vagabond. Mai degrabă un tehnician căzut din autocarul unei trupe aflate în turneu. S-a tot holbat la mine în cârciumă.

— Ai reușit să-l vezi pe tipul care te-a atacat?

Richie trecuse deja prin asta când vorbise cu polițiștii. Îl interogaseră la spital, întrebându-l despre atac. Richie îi spuse lui Peter că polițistul cu care vorbise era același care fusese la secție când îl interogaseră după dispariția Tarei. Nu îl recunoscuse pe Richie, dar pentru că purta uniforma, Richie îl identificase pe loc, chiar dacă polițistul era mai în vârstă acum, chelise aproape de tot și mai pusese câteva kilograme pe el. Când Richie îl întrebase dacă își amintește de cazul lui, polițistul îi spusese că își aduce aminte; mai spusese și că a auzit că „fata” se întorsese acasă după atâta vreme. Când Richie îl întrebase dacă își amintește de detectivul care-l bătuse măr, ofițerul zisese că nu-și aduce aminte de așa ceva, dar își completase răspunsul cu o privire de dezaprobare.

— E amuzant, îi spuse Richie lui Peter. M-am ales cu falca aproape ruptă după ce a plecat Tara și am pățit cam același lucru și după ce s-a întors. Nostim.

Peter întoarse camioneta în fața unui grajd, unde avea de potcovit încă trei cai.

— Poți să vii să mă ajuți, zise el. Dar stai deoparte, pentru că sperii caii cu fața asta.

•

Richie se dovedi de folos și nu se dădu în lături să mute forja electrică sau să țină frâiele cât Peter bătea cuiele într-o potcoavă. În schimb, Peter îi făcu cinste cu prânzul într-o cârciumă. Peter bău o halbă de bere, Richie, o halbă și un pahar de whisky. Apoi mai luară un rând și de data asta comandă și Peter la fel. Richie mai voia încă un rând, dar Peter îi aminti că trebuie să conducă și că mai avea de făcut un drum.

— De fapt, pot să te duc direct acasă sau pot să-ți arăt ceva interesant, zise Peter.

— Nu m-așteaptă nimic acasă, răspunse Richie.

Așa că Peter îl duse să-l vadă pe psihiatrul Tarei. Underwood îi ceruse lui Peter să treacă pe acolo oricând nu e și Tara de față. Peter nu știa de ce, dar Underwood sugerase că în general e liber după-amiaza devreme și că, dacă Peter e prin zonă, ar putea trece atunci pe acolo.

— Trebuie să-l vezi pe tipul ăsta, zise Peter. Las-o pe Tara, el e ăla care pare să fi trăit în țara spiridușilor.

Intrară și îi întâmpină cu solemnitate străvechea doamnă Hargreaves, care le spuse în șoaptă că Vivian își face siesta, dar nu dura niciodată mai mult de un sfert de oră, dacă nu-i deranjează să aștepte. Se uită fix la bandajul înfășurat în jurul creștetului lui Richie. Apoi îi conduse pe palierul de sus și în salonul de așteptare, după care ieși târându-și picioarele.

— Vivian, zise Richie după ce bătrâna ieși.

Se uitară amândoi la vitrinele de muzeu cu papucii de mătase și apoi se așezară unul lângă altul pe scaunele tari din salonul de așteptare. Peter își încrucișă brațele, iar Richie îl imită.

— E liniște, zise Richie.

— Mmmm, răspunse Peter.

Richie își încrucișă gleznele în față. Își desfăcu brațele și apoi le încrucișă la loc. Apoi pufni scurt. Peter se uită la el, să vadă de ce râdea.

— Vivian, zise Richie.

Peter scoase un fel de mârâit. Mârâitul păru să treacă la Richie, care pufni și mai tare. Peter încercă să nu se lase prins, dar făcând eforturi să se abțină, îi sări din nas un muc, care-i ateriză pe genunchi. Pufnitul lui Richie se

transformă într-un horcăit astmatic. În mai puțin de o secundă, cei doi bărbați stăteau drepți pe scaunele lor tari, zgâlțâindu-se și cutremurându-se fără să se poată opri, ca doi elevi strâmbându-se de râs în careul școlii. Se țineau amândoi cu mâinile de burtă, cuprinși de panică și isterie. Încercau să se abțină să râdă, dar era ca și cum ar fi încercat să pună capac peste un butoi cu țipari alunecoși. Richie trase o gură de aer. Dintre fălcile amorțite ale lui Peter ieșiră niște sunete stridente, ca aerul care iese dintr-un balon.

Pentru Richie era prea mult. Fu nevoit să se ridice și să iasă în fugă. În drum, îl împinse cu umărul pe bărbatul cu păr alb care tocmai ajunsese în ușa salonului de așteptare. Vivian Underwood era îmbrăcat, ca și înainte, cu haina de interior din brocart și cu papucii de piele. Psihiatrul întoarse privirea după Richie, care hohotea de-a dreptul, când trecu pe lângă el îndreptându-se spre scări.

Underwood nu spuse nimic despre scena făcută de bărbatul cu un bandaj uriaș pe cap care cobora scările hohotind, dar îl invită pe Peter în cabinet. Străduindu-se să se stăpânească, Peter îl urmă pe Underwood în birou, unde fu invitat să-și aleagă locul. Atmosfera camerei îl mai potoli puțin. Peter alese unul dintre scaunele trase lângă șemineu.

— Îți mulțumesc că ai venit, zise Underwood. M-ar ajuta enorm să știu ce crezi tu despre câteva lucruri.

— Sigur.

— Pentru început, ai putea să-mi spui, foarte simplu, ce crezi că se întâmplă, din punctul tău de vedere, cu sora ta.

— Bine. Mă tem că punctul meu de vedere nu e foarte profund. Cred că a rămas însărcinată, a făcut un avort și a șters-o pentru că nu putea să dea ochii cu noi. De ce s-a întors acum, cu povestea asta fantezistă, mă depășește.

— Nu mai e nimic altceva de aflat, după părerea ta?

— Pentru asta te plătesc pe tine.

— Destul de corect. Când a șters-o, cum spui tu, crezi că simțea un pericol fizic?

— A, nu. Tata n-a ridicat niciodată mâna la ea. Ar fi avut parte de o grămadă de tânguiri și scrâșnit din dinți, dar nimeni nu i-ar fi făcut rău. Fizic.

— Fizic, cum spui tu. Dar asta e tot ce crezi că s-ar fi întâmplat?

— Ți-am spus că părerea mea e simplă. Aș putea spune că poate suferă de narcisism patologic și că povestea ei e o compensare complexă pentru incapacitatea de a-și asuma responsabilitățile de adult. Dar nu știu ce înseamnă asta.

— Cu cine dracu' ai vorbit? Astea sunt cuvintele soției tale?

— Da. De unde știi?

— Stai liniștit. Ne recunoaștem de la o poștă unii pe alții. Oricum, nu-mi place să pun etichete: se schimbă odată la câțiva ani, ca lungimea fustelor la femei. Și oricum nu aș fi de acord. Personalitatea narcisică este caracterizată prin suficiență și lipsă de empatie. Sora ta nu e așa.

Problema pe care o am cu sora ta e că, deși povestea ei e de-a dreptul incredibilă, ea nu afișează niciunul dintre simptomele obișnuite ale tulburărilor asociate cu halucinațiile. Soția ta s-ar putea să aibă dreptate când spune că există în povestea Tarei oarece semne de grandomanie, dar ar trebui să mai existe și alte indicii. Ca patologie, halucinația e diferită de ceea ce am putea defini ca dogmă sau prostie pură. Credința ei în povestea pe care o spune nu e cu nimic diferită de credința într-o anumită religie. Dacă ea e bolnavă mintal, atunci jumătate din populație e bolnavă mintal. Trebuie să lăsăm baltă asta și să căutăm în altă parte.

— În altă parte?

— Nu cele șase luni despre care ne povestește mă îngrijorează. Ci cei nouăsprezece ani și jumătate despre care nu vorbește. Cred că acolo, undeva, vom găsi o traumă, iar trauma asta trebuie să fi declanșat fantezia pe care o povestește cu atâta însuflețire. Motivul pentru care te-am chemat este că tu și părinții Tarei puteți prinde mici fragmente din acești aproape douăzeci de ani de existență. Orice pe care să ne putem baza. Și, apropo, chiar nu cred că vă minte sau vă ascunde informații în mod conștient: cred că în memoria ei e un mare gol. Va trebui să vă obișnuiți cu asta.

— Măcar pare să vrea să coopereze, zise Peter. Mă întrebam dacă nu există ceva analize pe care să le putem face, ca să-i arătăm dovezi despre vârsta ei. Sau măcar să-i arătăm că există modalități de a face așa ceva. Știi de vreo analiză care să arate în mod concludent vârsta unei persoane?

— A, există una. Dar trebuie ca persoana să fi murit.

— Asta e puțin cam mult.

— Așa e. Nu-i chiar așa de ușor cum ai crede. Poți să-i scoți un dinte și să-l trimiți la analize, dar și asta pare ceva extrem. Pe de altă parte, o radiografie dentară poate stabili vârsta, cu plus sau minus câțiva ani. Știi, din întâmplare, vreun dentist cu care să poți vorbi?

— Da. Vineri mă duc să-i potcovesc poneiul fiicei lui.

— Ești fierar?

— Potcovar.

— Desigur. Un control stomatologic poate dovedi fără dubiu și că este cine spune ea că e.

— A, dar nu există nicio îndoială.

— Ești sigur?

— Sunt aproape sută la sută sigur.

— Aproape. Deci există o marjă de îndoială?
— Păi…
— În regulă. Mulțumesc că ai venit.
Underwood se ridică în picioare, iar Peter făcu la fel.
Psihiatrul îl însoți până la ușă.
— O să te conducă doamna Hargreaves. Apropo, cine era nebunul cu capul bandajat?

Capitolul 24

Gândește-te unde ai fi putut fi acum dacă în copilărie, în loc să fiii hrănit cu basme și superstiții, ai fi fost îndopat cu geografie și istorie naturală!

Charles Lamb
către Samuel Taylor Coleridge

Jack avea de gând să lase teancul de afișe proaspăt tipărite la ușa bătrânei și să se retragă rapid. Pe când se îndrepta spre casa ei, o adiere de vânt mătură frunzele căzute în curte, și își dădu seama că hârtiile o să zboare de pe prag. Se uită în jur după vreo piatră sau cărămidă pe care să o pună peste afișe, dar nu găsi nimic potrivit. Așa că sună la ușă.

Doamna Larwood veni la ușă și își făcu apariția după obișnuitul și interminabilul ritual de deschidere a zăvoarelor și lanțurilor. Jack îi întinse afișele fără nicio vorbă. Bătrâna se uită la hârtii cu ochii ei încețoșați de cataractă, dar nu păru că ar vrea să le ia.

— Ești atât de drăguț că-mi vine să plâng, zise ea.

— Au ieșit bine, spuse Jack. Vreau să spun că e o fotografie bună. Vreau să spun că se vede… se vede că e pisica dumneavoastră.

— Mă tem că încep să-mi pierd speranța că o s-o mai găsesc.

— Păi n-ar trebui. Nu trebuie să renunțați. Nu trebuie să renunțați niciodată. Cineva ar putea… uitați, astea trebuie lipite pe stâlpi. Am rugat oamenii să caute în magazii și anexe. N-am știut numărul dumneavoastră de telefon, așa că am pus adresa. Uitați aici. Trebuie puse pe stâlpi. Toate.

— Și cum o să facem asta?

— Cu niște bandă adezivă. Trebuie lipite.

— Nu știu dacă am bandă adezivă.

— Am eu acasă. Am niște bandă adezivă. Bine, o să mă ocup eu. O să le lipesc.

— Vino înăuntru, să bei niște limonadă.

Jack răsuflă adânc.

— Nu, mă duc să mă ocup de astea. Trebuie lipite. Cu cât le pun mai repede, cu atât sunt mai multe șanse. Să găsească cineva pisica. Într-o magazie. Poate.

Ea îl atenționă cu degetul.

— Bine. Dar după ce termini te întorci direct aici. Insist. O să-ți pregătesc niște prăjitură și limonadă.

„Am treișpe ani”, se gândi Jack. „La naiba! Nu vreau prăjitură și limonadă.”

— Bine, zise el. Sună bine.

Jack plecă în grabă, ținând strâns teancul de afișe și simțind privirea încețoșată a bătrânei urmărindu-l cum se îndepărtează. Asta e, avea să-și strice toată ziua. Taică-su îi spusese că era doar o chestie de făcut, dar dintr-una dai într-alta. Acum trebuia să lipească afișele, pe toate, prin toată zona, și după aceea să se întoarcă aici și să bea limonadă stătută și să mănânce o prăjitură nasoală. Când erau o mie de alte lucruri pe care ar fi preferat să le facă. Erau ultimele zile de vacanță și uite cum ajunsese să și le petreacă.

Traversă drumul și se întoarse acasă, unde maică-sa îl întrebă cum a fost cu afișele pe care i le dusese doamnei Larwood. N-o băgă în seamă și năvăli în sus pe scări. Luă niște bandă izolatoare din camera lui și năvăli înapoi pe scări. Trecu pe lângă maică-sa fără să o salute și ieși din nou.

Se opri la stâlpul aflat chiar în fața casei doamnei Larwood. Bătrâna îl privea de la fereastră. Evită contactul vizual cu ea în timp ce lipea primul afiș. Banda izolatoare nu se lipea foarte bine pe stâlpul de beton și o făcu de oaie cu primul afiș. Dar își dădu seama că merge mai bine dacă îl prindea și sus, și jos, și suprapunea capetele benzii.

Jack tipărise cincisprezece afișe. Întâi scosese la imprimantă doar șase. Apoi se gândise că, dacă tot face o treabă, măcar să o facă așa cum se cuvine, așa că mai tipări încă șase. Cu exemplarul de probă, se făcuseră treisprezece, ceea ce considera că e număr cu ghinion, așa că mai scosese încă două. Abia după aceea se gândi că n-avea rost să pună afișe pe toți stâlpii din cartier. Ar trebui puse la distanțe mai mari. Cu cincisprezece afișe de lipit, ar fi însemnat să iasă cu mult din zonă.

Nu știa cât de departe poate să ajungă o pisică în condiții normale. Încercă să abordeze problema științific. Calculă că o pisică poate hoinări fără probleme cam un kilometru și jumătate, dar șansele să ajungă atât de departe scădeau proporțional cu distanța față de casa doamnei Larwood. Pentru ca afișele să fie eficiente (sau măcar să dea aparența unei campanii eficiente), se gândi că poate ar trebui concentrate pe o rază de vreo patru sute de metri și după aia să mai pună unul sau două ceva mai încolo.

Se întoarse să-și ia bicicleta. Ideea că o să-și piardă toată dimineața îl scotea din sărite. Abia când lipea un afiș pe cel de-al șaptelea stâlp îi veni o idee. Studie atent fotografia pisicii roșcate pe care o omorâse și o îngropase. Se gândi că singurul lucru care o deosebea de alte pisici roșcate era zgarda roșu-aprins.

Nu știa prea multe despre pisici. Îi plăceau mai mult câinii. Dacă cineva încerca să înlocuiască un câine, era puțin probabil să nu-ți dai seama. Doar dacă nu îl înlocuia cu un animal care semăna foarte mult și dacă nu avea o zgardă ușor de identificat, cu un medalion familiar, care să indice clar numele câinelui și adresa stăpânului. Desigur, asemănarea trebuia să fie foarte mare.

Iar pisicile erau și mai puțin diferite între ele decât erau câinii. Ce naiba, dacă punea cineva șapte pisici roșcate într-o cameră și te punea s-o recunoști pe a ta, ar fi fost foarte dificil. Mai ales dacă nu vedeai prea bine, așa cum era cazul doamnei Larwood. Era un plan nebunesc, dar putea să meargă. Dezgroapă pisica moartă. Scoate-i zgarda. Du-te la centrul de adopție pentru pisici roșcate sau cum s-o chema. Pune zgarda la gâtul unei pisici.

Și faci fericită o bătrână.

Jack știa că era un plan cu bătaie lungă, dar ce dracu', o pisică nu-i decât o pisică.

Lipi afișe tot restul dimineții, gândindu-se la plan.

•

— Știi ceva? îi zise Peter lui Richie după ce plecară de la cabinetul lui Vivian Underwood. E prima dată în ultimii douăzeci de ani când râd atât de tare de-mi zboară mucii din nas.

— Și eu, Pete. Și eu.

— Râdeam așa tot timpul, chiar râdeam.

— Tot timpul, zise Richie.

— Mi-a fost dor de tine, prietene. Chiar mi-a fost.

— Isuse.

— Să-ți zic ceva. Nu mai am programări pe ziua de azi. O mai ții minte pe asta?

Peter arătă parcarea unei berării care se chema The Three Horseshoes[9].

— Cristoase! zise Richie. Nu ne-au dat afară de aici?

— Asta era acum douăzeci de ani, amice. Dar acum nu mă mai pot refuza. Trei potcoave sunt semnul Onoratei Societăți a Potcovarilor.

— Nu, zău? zise Richie.

Chiar fuseseră dați afară de la The Three Horseshoes în urmă cu douăzeci de ani. Pe atunci, era o crâșmă de scandal, îmbâcsită de fum de țigară și condusă de un bătăuș chel pe nume Amos McNamara, care ținea în spatele barului o bâtă de crichet semnată de echipa Angliei, și o folosea mai degrabă pentru spart capete decât pentru a fi admirată. Între timp, locul se

[9] La trei potcoave.

schimbase mult. Acum era un local cu mâncare, care atrăgea familii și grupuri de turiști.

Intrară agale în bar și se interesară de sănătatea domnului McNamara și de locul de odihnă al bâtei de crichet, dar noul proprietar, deși interesat, nu-i putea ajuta cu informații despre niciunul dintre ei. Credea că moșneagul a murit, dar nu era sigur. Găsiră un colț și ciocniră paharele cu bere blondă pline de spumă. Avură o dispută prietenească despre motivul pentru care li se interzisese să mai intre în cârciumă. Richie zicea că era din cauză că Peter ajunsese într-o seară să umble în patru labe, cu Richie călărindu-l prin bar și vărsând bere peste tot, ca un fermier care călărește un porc în drum spre târg. Peter credea că face o confuzie și că asta se întâmplase când fuseseră dați afară de la The Gate Hangs Well. Richie mai luă un rând de băuturi cu tărie, și zise că nu, de la The Gate Hangs Well fuseseră dați afară pentru că se plânseseră de calitatea berii, după ce băuseră vreo patru ore.

Richie îl întrebă cum e viața de potcovar, iar Peter zise că e un mod de viață și îl întrebă în schimb cum e viața de muzician, iar Richie zise că nu e un mod de viață; Peter comandă încă un rând de bere, cu care să stingă tăria. Băutura îi pica numai bine, așa că zise că o să lase camioneta unde era și o să ia un taxi. Richie făcu observația că nu aveau de condus decât câțiva kilometri.

— Nu contează nici dacă sunt câțiva metri. Nu sunt de acord să conduci după ce ai băut.

— N-ai fi zis așa ceva acum douăzeci de ani, spuse Richie.

— Nu, și poate că asta e o parte bună a procesului de maturizare, zise Peter puțin tăios.

— Bine, bine. Ziceam și eu.

— Ziceai și tu? Poate că dacă aveai copii mici ai fi avut altă atitudine. Cum mai conduc oamenii pe aici! Fir-ar să fie.

— Bine! Nu sări așa!

— Dacă ar fi după mine, i-aș închide pe toți care se urcă băuți la volan.

Pentru o clipă, lucrurile ar fi putut să o ia razna. Punctele de vedere divergente asupra unui articol de lege puteau reprezenta o prăpastie între ei. Dar după a treia halbă se relaxară din nou și reveniră la subiectul Tara.

Richie îl întrebă pe Peter ce pricepe el din tot ce se întâmpla.

— Păi, psihiatrul spune…

— Vivian, zise Richie.

— Da, Vivian. Vivian spune…

Și începură din nou să râdă, fără să poată spune de ce.

După ce râsul nebunesc se stinse, Peter încercă din nou.

— Vivian spune că probabil a avut un blocaj la un moment dat și asta a făcut-o pe de o parte, să uite tot ce i s-a întâmplat în ultimii douăzeci de ani și, pe de altă parte, să facă o regresie în adolescență, și din cauza asta s-a întors acasă.

— Deci tu nu crezi că… inventează totul?

— Nu, Richie. Așa am crezut la început. Dar nu-i așa. Tu ce crezi?

— Nu, nu inventează. Chiar crede. Sunt sigur.

Cei doi bărbați sorbiră în tăcere din pahare.

În cele din urmă, Richie zise:

— Nu crezi…

— Nici să nu-ți treacă prin cap, mormăi Peter.

— Nici nu știi ce voiam să spun!

— Ba da.

— Știi pe dracu'! Habar n-ai ce voiam să zic!

— Voiai să mă întrebi dacă nu cred că, într-un fel bizar, ar putea fi ceva adevărat în toate astea.

— Pe dracu'.

— Nu? Ai fost cu ea o seară, ai condus-o acasă și a început deja să te atragă în povestea asta. Doar o seară. Așa e ea. Așa a fost întotdeauna. Te convingea să crezi orice.

— Las-o baltă! Ce crezi că sunt?

— Știi cum e ea. Știi mai bine ca mine. Totdeauna a reușit să facă asta.

— Ce să spun!

— În regulă. Fii sincer. Spune acum: zi-mi exact ce voiai să zici. Fii sincer o dată în nenorocita asta de viață.

Richie îl privi în ochi.

— Voiam să zic: crezi că, într-un fel bizar, ar putea fi ceva adevărat în toate astea? Mă duc să mai iau un rând.

Și, ca să îndrepte lucrurile, Peter luă alt rând și Richie zise că, dacă tot o să-și bată capul să cheme un taxi pentru că au băut atâta, ar putea la fel de bine să mai ia și paharul următor; și atunci Peter spuse că în cazul ăsta ar putea la fel de bine ca următorul să fie urmat de încă unul. Și încă un rând îl urmă pe următorul și următorul îl urmă pe cel din urmă și curând strigau și râdeau și băteau în masă, iar noul proprietar, exact ca și fostul proprietar, le atrase atenția că îi deranjau pe ceilalți clienți și că dacă nu o lasă mai moale le va cere să plece.

— Nu poți să ne interzici să venim aici, zise Richie. Ni s-a mai interzis. E o contradicție în termeni.

— De fapt, avem o interdicție pe viață în locul ăsta. Vai, Richie, tocmai mi-am adus aminte de ce avem interdicție. Le-ai arătat tuturor curul.

— Vrei să spui că tu. Curul tău, vreau să zic.

— Ajunge, zise proprietarul.

— Nu poți să-l dai afară! protestă Richie binedispus. El e onoratul comandant al ordinului preacinstiților potcovari. Ce-i asta? Înalta societate. Ce-i asta?

— Bine, haide să mergem afară, zise proprietarul punând mâna pe spătarul scaunului lui Peter.

— Mergem, am plecat, zise Peter, ridicându-se în picioare și uitându-se atent la proprietar, căruia îi întinse mâna, dar acesta mimă că nu o vede. Cum? Dăm mâna? Nicio strângere de mână? Să știi ceva despre Amos McNamara, întotdeauna îți strângea mâna. Locul ăsta a luat-o razna rău, prietene. A luat-o razna.

Iar acum se aflau în parcare, în frig.

— Nu cumva tocmai am fost dați afară? întrebă Peter.

— Degeaba. Absolut degeaba. Așa e acum. Nu poți să fumezi și pot să te dea afară fără niciun motiv rezonabil care ți-ar putea trece prin cap.

— Dă-mi o țigară.

Stăteau în parcare, fumând cu poftă.

După ce strivi în mod teatral chiștocul țigării, Richie își scoase telefonul și sună la o companie de taxi. La prima suna ocupat, așa că trebui să încerce în altă parte. Acolo aveau o mașină, dar ajungea abia în douăzeci de minute. Priviră înapoi către cârciumă și se gândiră să intre să aștepte înăuntru, dar își aduseră aminte că tocmai fuseseră dați afară. Apoi Peter zise la dracu', doar nu era să stea jumătate de oră să le înghețe sufletul, ar trebui să se urce în mașină. Richie protestă, dar fără convingere. Peter făcu observația că aveau de mers doar câțiva kilometri.

După numai zece minute, Peter privi în oglinda retrovizoare și văzu o mașină de poliție.

— Ah.

— Mergi mai departe, spuse Richie.

— Dacă mă pun să suflu în fiolă, am pus-o cu slujba.

— Nu te panica. Mergi mai departe.

Mașina de poliție îi urmă, dar după încă vreun kilometru și jumătate semnaliză cu girofarul.

— Asta e. Trebuie să opresc.

Richie își desfăcea deja bandajul de pe cap.

— Ce faci? întrebă Peter.

— Taci din gură. Oprește. După aia pune-ți ăsta pe cap. Schimbăm locurile și o să spun că eu conduceam.

— Nu poți face asta.

— Eu n-am nicio gură de hrănit acasă. N-am nevoie de permis.

— Nu, Richie.

— Fă numai ce-ți spun, bine? O să fie în regulă.

Peter trase cu grijă mașina pe acostament și opri motorul. Mașina de patrulă opri la mică distanță. Richie se muta deja pe scaunul șoferului. Peter încercă să se tragă de sub Richie, dar nimeri cu fundul peste schimbătorul de viteze și își prinse piciorul în frâna de mână. Urmară câteva secunde de apropiere neplăcută și mormăieli porcine până să reușească să se elibereze unul de sub celălalt. Peter privi în oglinda laterală. Polițistul abia cobora din mașină. Peter înșfăcă bandajul și îl înfășură în jurul capului, dar nu reuși să-l și lege, așa că îi atârna destul de larg.

Richie se instală pe locul șoferului. Coborî geamul.

— Recunosc, domnule polițist, zise Richie. Am fumat într-un loc public. Convoacă plutonul de execuție.

— Nu cumva te știu de undeva? întrebă ofițerul.

Era polițistul care-l reținuse după dispariția Tarei și care îl interogase la spital în cursul dimineții.

— O, Doamne, ba da, zise Richie. Suntem prieteni vechi.

Capitolul 25

Au vezi tu drumul cel îngust/ Înăbușit de scai și spini?/ Acela este Drumul Drept,/ Deși îl caută puțini.// Au vezi tu drumul ce cotește/ Prin crânguri cu de crini lăicer?/ Acela este Drumul Strâmb/ Deși-i zic unii drum spre cer.// Au vezi și-un drum ce șerpuiește/ Spre mândrul dealului pripor?/ Pe noi, la noapte, ne așteaptă –/ El duce-n Țara Zânelor.

„Thomas Stihuitorul"[10]

Hiero m-a urcat pe cal și m-a dus înapoi la casă. De data asta, a condus calul cea mai mare parte a timpului și am mers în tăcere. Mergea în fața iepei, astfel că puteam vedea urma urâtă pe care i-o lăsasem cu cravașa.

Nu a fost ultima dată când am încercat să fug de acolo călare.

În următoarele câteva săptămâni am încercat de mai multe ori să găsesc o scăpare, fie pe spinarea iepei albe, fie pe jos. În primele zile, Hiero nu făcea decât să mă urmărească. Sau mă prindea din urmă, mă lăsa să văd că mă urmărește și-mi spunea să-i zic când obosesc, ca să mă poată duce înapoi. Apoi s-a plictisit de jocul ăsta și nu m-a mai urmărit, așa că plecam și uneori dormeam pe câmpuri și mă trezeam cu rouă rece pe față. Apoi, când oboseam, mă urcam pe iapă și, pentru că ea știa drumul, o lăsam să mă ducă înapoi.

Hiero mă asigurase că nu minte. O să-mi găsesc drumul înapoi după șase luni, spunea el, dar nu înainte. Mi-a spus că lucrurile astea trebuie făcute conform legilor stricte ale fizicii, legi pe care nu le înțelegeam, legi care țineau de perioada anului și a zilei și de poziția a ceea ce el numea mașinăria celestă, iar eu credeam că e vorba despre lună și stele, dar el spunea că înseamnă cu totul altceva.

După ce am încercat să plec prima dată, m-a dus înapoi la lac și la casa lui. Când ne-am întors, nimfomana și iubitul ei mâncau la masă. Ea s-a ridicat și, văzându-i rana, a venit lângă Hiero.

— Ea ți-a făcut asta?

Cum Hiero n-a răspuns, femeia a continuat:

— Nu pot să cred că ai lăsat-o să facă așa ceva. N-ar trebui să rămână nepedepsită.

---

[10] „Thomas Stihuitorul", vol. *Balade engleze*, traducere și cuvânt-înainte de Leon Levițchi, Editura Univers, București, 1970.

— E treaba mea, a fost tot ce a zis Hiero. Treaba mea, partea mea.

Am spus că vreau să ies, că vreau să vorbim, așa că i-am lăsat pe femeie și pe iubitul ei și am mers pe malul lacului, unde ne-am așezat pe nisipul cenușiu strălucitor, încărcat de cuarț.

— Nu-mi place femeia aia. Nu poți scăpa de ea?

— Uite ce e, ți-am spus deja, nu e casa mea.

— E casa ei?

— Nu. Noi nu deținem lucruri. Pe aici, totul aparține tuturor.

— Deci dacă iau iar calul mâine, i-am zis repede, n-o să mă oprească nimeni?

— N-o să te oprească nimeni.

— Adică sunteți ca niște comuniști sau așa ceva?

El a trebuit să-și stăpânească un zâmbet, pentru că știa că m-aș fi înfuriat dacă ar fi părut amuzat.

— Nu chiar.

— E o comunitate?

Auzisem de un loc în apropiere de Quorn, nu departe de Outwoods, unde oamenii mâncau numai mâncare macrobiotică, se culcau unii cu alții fără restricții și se drogau până se scăpau pe ei.

— Într-un fel.

Am privit peste lac. Totul era atât de plin de viață, încât parcă îmi rănea ochii și simțeam ca și cum ceva mi-ar fi zgâriat ușor retina. Mi-am dat seama că lacul își schimbase culoarea față de ziua de dinainte. Unde fusese albastru-închis era acum mai degrabă albastru-verzui, ca și cum lumina însăși se schimbase. Dar mi se părea că și forma lacului s-a schimbat și, dacă înainte fusese o masă de apă de formă eliptică, acum arăta ca un cilindru lung. Era ceva instabil și neliniștitor în legătură cu pământul și peisajul în locul ăsta. Ca și cum se schimba tot timpul.

Dar aveam altele pe cap.

Încă mai voiam să aflu de ce nu pot merge acasă, dar el nu-mi putea spune decât că nu există niciun drum, nicio cale, nicio posibilitate. Trecerea se deschidea din nou în șase luni și chiar și atunci nu mă voi putea strecura decât printr-un punct de pivotare. Când m-am plâns că nu înțeleg nimic din ce spune, mi-a răspuns că îmi explicase deja despre cei patru pivoți ai zilei: zorii, amiaza, amurgul și miezul nopții. Aceștia, spunea el, deschideau trecerea, dar numai în anumite momente ale calendarului.

— Tara, lumea este mult mai complicată și frumoasă decât veți putea înțelege vreodată voi, oamenii, a spus Hiero.

— Voi, oamenii?

— Îmi pare rău, a spus el, luându-mi mâna. N-am vrut să sune așa. Dar nu te poți împotrivi. Nu poți decât să profiți cât mai mult cât timp ești aici. Să înveți lucruri. Să vezi lucrurile cu alți ochi. O să mă asigur că nu o să ți se întâmple nimic rău și că n-o să se atingă nimeni de tine.

Nu mi-a prea plăcut cum suna asta.

M-a privit în ochi.

— Cea mai scumpă speranță a mea, mi-a spus, este că o să ajungă să-ți placă aici și sunt sigur că o să-ți placă dacă o să reușești să nu te mai agăți de viața ta de dinainte. Lucrurile sunt altfel aici. Dar dacă după șase luni nu ești fericită, atunci o să mă asigur că te întorci teafără și nevătămată. Este o făgăduială.

Dar tot nu puteam accepta nimic din toate astea, și la un moment dat, în timp ce discutam, am simțit un ușor tremur al pământului. Ochii lui Hiero s-au deschis larg.

— Ai simțit asta?

— Da, am spus.

A sărit în picioare.

— Repede, în apă, a zis.

M-am uitat la el cum își dădea jos hainele.

— Dezbracă-te, mi-a spus.

Nu pricepeam de ce trebuia să mă dezbrac. Am sesizat în vocea lui ceva alarmant, dar nu înțelegeam la ce mi-ar putea folosi să-mi scot hainele. Nimfomana și iubitul ei veniră alergând val-vârtej dinspre casă și amândoi strigau. Încercau să-și smulgă hainele de pe ei în timp ce alergau, țipând în continuare.

Celor doi li s-au alăturat și alții, care au apărut din case și colibe aflate mai departe pe malul lacului. Toți erau făpturi care arătau ciudat, siluete sprintene care alergau pe jumătate dezbrăcate, încercând să scape de haine în timp ce fugeau către noi.

— În apă, Tara! a strigat Hiero. În apă!

Eram speriată. Până acum, ni se alăturaseră poate cincisprezece sau douăzeci de alți oameni, care fie își scoteau hainele pe nisip, fie săreau în apă în timp ce încercau să se dezbrace. Țipau și strigau și abia îl mai auzeam pe Hiero pe deasupra zgomotului.

El încă mai striga și îmi făcea semne, iar eu am simțit un val de teroare, până când mi-am dat seama că zâmbea și am văzut că, deși toți ceilalți țipau, de fapt și râdeau în același timp. Dezorientată, am intrat în apă și m-am îndreptat spre el, iar el mi-a luat mâna și, când mâinile ni s-au atins, am simțit cum apa bolborosea, făcea spumă și trosnea, iar un curent trecea din

apă în trupurile noastre, până a venit o lovitură strașnică și ne-a azvârlit în apă.

Incapabili să rezistăm șocului, am căzut toți de-a valma și am simțit spuma apei trecând prin mine, furnicându-mă, agitată, părând să-mi treacă în vene, făcându-mi și sângele să zumzăie și să pulseze. Un șoc de plăcere profundă m-a făcut să izbucnesc în râs și, timp de un minut, nu m-am putut opri din râs, un râs de nestăpânit, la fel ca toți ceilalți care fuseseră răsturnați de unda de șoc.

Râdeau cu toții ca niște hiene sau maimuțe urlătoare, iar eu făceam exact la fel ca ei.

M-am ridicat în picioare, iar acum toți se țineau de mâini. Cineva m-a prins de mână – nu Hiero, pentru că îl pierdusem prin apă. O altă mână mi-a prins mâna liberă și toată lumea s-a prins într-un șir lung, chiar înainte să ne răstoarne o a doua undă de șoc. De data asta, pulsația a fost mai puternică și am simțit comuniunea cu toate celelalte trupuri, pe măsură ce unda de energie trecea prin șirul de oameni. Râsul atinsese un punct culminant înfricoșător, o isterie domolită doar de un sentiment de sănătate și de bunăstare, ca și cum sângele meu fusese extras cu totul și înlocuit cu o transfuzie de mătase. Am privit apa și am văzut că devenise un bazin irizat, scânteietor, cu vârtejuri de culoare. Lumina mă copleșea și mă făcea să vreau să râd și să plâng în același timp.

Hiero, care se prăpădea de râs, a venit către mine, clătinându-se prin apă.

— Ce se întâmplă? i-am strigat, când mi-a luat mâna.

— Hahaha, hihihi, nanana, e o ejaculare, aia e, Tara! Hahaha hahhheee…

— O ce?

— Hihihi ejaculare!

Și atunci ne-a lovit un alt puls de energie, care ne-a împins într-o parte. Am simțit trecând prin mine și energia blândă a apei, dar și impulsul de energie care venea din mâna lui Hiero, și în clipa aceea am știut cum mă iubește și mă adoră, iar descoperirea iubirii dezinteresate trecând de la el către mine s-a transmis într-un val către străinul care mă ținea de cealaltă mână. Și râdeam din nou, chiar dacă pe față îmi curgeau lacrimi de tristețe, într-o nebunie amestecată de veselie și mâhnire.

Cred că izbiturile – ejaculările – au revenit de încă șapte sau opt ori și apoi s-au oprit brusc și în cele din urmă au încetat și râsetele și țipetele, deși toți au mai rămas o bună bucată de vreme ținându-se de mâini într-un șir lung, recăpătându-și răsuflarea, sperând într-o nouă izbitură, neștiind dacă pământul le va mai oferi încă una.

Dar se terminase, momentul trecuse și în cele din urmă oamenii au ieșit din apă, întorcându-se fiecare de pe unde venise. Numai câțiva încăpățânați rămăseseră în apă, sperând cu disperare într-o nouă undă de șoc.

Eu și Hiero zăceam pe nisip, refăcându-ne după toată isteria. Aveam hainele îmbibate de apă, pentru că eram singura care nu se dezbrăcase, o pudoare care mi se părea acum cam prostească. L-am întrebat pe Hiero ce declanșase mișcările seismice și el s-a uitat la mine fără să înțeleagă.

— Este un dar al lacului, mi-a spus.

— Ce?

— Așa fac lacurile.

— Nu și acolo de unde vin eu. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

— A, ba da, ai văzut. Dar oamenii voștri nu știu cum să observe. Așa face lacul când este mulțumit.

— O, las-o baltă, am spus râzând.

M-a privit cu seriozitate.

— Pe bune.

— Adică, am spus, doar nu vrei să spui că lacul e o chestie vie.

Probabil că era cel mai nepotrivit lucru pe care l-aș fi putut spune. A părut brusc îngrijorat. Mi-a astupat gura cu mâna lui plină de nisip cenușiu.

— Ssst, fată dragă! Ssssst! Lacul îți aude fiecare cuvânt și îți știe fiecare gând.

Am dat să răspund la prostia asta, dar am văzut în ochii lui cum e din ce în ce mai neliniștit și și-a apăsat și mai tare mâna pe gura mea, lipindu-mi fire de nisip pe buze. Abia când a simțit că n-o să mai spun nimic despre asta și-a luat mâna.

— Lacul ascultă, a spus el încet. Lacul privește. Lacul știe totul.

Habar n-aveam ce naiba voia să spună.

N-am apucat să răspund, pentru că unul dintre încăpățânații care rămăseseră în apă mult după ce toți ceilalți plecaseră a ieșit din lac cu pași mari, cu mușchii acoperiți de picături scânteietoare de apă și lumină, și m-a stropit.

— Bun-bun!

Era puternic și frumos, cu pielea foarte bronzată și cu ochi de vânător, de culoare verde-cenușie. Avea părul lung strâns într-o parte, și apa care încă i se mai scurgea din păr îi picura în jos pe trup. Mi-a zâmbit, scoțând la iveală un șir de dinți albi puternici, cu unul lipsă într-o parte.

S-a aplecat repede și, prin bluza udă, mi-a strâns cu blândețe un sfârc între degetul mare și arătător. Hiero l-a apucat de încheietură și i-a răsucit-o, îndepărtându-l de mine.

— Nu-i pentru tine, Silkie, i-a zis el ferm. Nu-i pentru tine.

Bărbatul pe nume Silkie s-a dat înapoi.

— Ești posesiv? Aș zice că ea ar trebui să decidă.

— Eu trebuie să decid, am mârâit, și nu vreau să mă mai atingi.

Bărbatul a părut încurcat, de parcă nimeni nu-i mai vorbise așa vreodată.

— Ai adus o stafie în tabără, Hiero.

Apoi s-a uitat la mine.

— Nu știi ce pierzi, mi-a spus el.

S-a întors și a plecat pe plajă, către casele mai îndepărtate.

— Ai adus în tabără o ce?

Hiero a mormăit ceva.

— S-ar putea să constați că bărbații de pe aici nu sunt obișnuiți să fie respinși. Și femeile nu fac asta.

— Era un ciudat.

— Durează o vreme să te obișnuiești.

— N-am de gând să mă obișnuiesc cu asta, mulțumesc.

— Nu. Nici nu trebuie.

Ce am descoperit curând despre comunitatea aia a fost dezmățul sexual nestăpânit. Oamenii care trăiau acolo și-o trăgeau în mod deschis, frecvent și, mi se părea, fără discriminări. Băieții le-o trăgeau fetelor și fetele le-o trăgeau băieților, și cel mai adesea fetele inițiau relația. În plus, fetele și-o trăgeau cu fete și băieții cu băieți și deseori și-o trăgeau unii altora într-o orgie generală.

Poate o să ți se pară că era ceva erotic. Nu era. Nu cred că era. De fapt, s-a întâmplat exact invers și mi-am dat seama curând că eram singura care nu era activă sexual, cu excepția unei singure alte persoane. Acesta era Hiero. Se păstra, se pare, pentru mine, dacă m-aș fi hotărât vreodată că îl doresc. Majoritatea femeilor se arătau uluite. Îl priveau cu îngrijorare și milă, așa cum compătimești pe cineva care și-a rupt piciorul. Îi aduceau fructe și făceau eforturi susținute „să-l înveselească” atunci când protesta spunând că n-are nevoie să fie înveselit.

Totul era din vina *stafiei* pe care o adusese în comunitate. O *stafie,* am descoperit mai târziu, era pentru ei o persoană care murise virgină.

N-am încercat să spun nimănui că nu eram virgină, între timp, nu duceam lipsă de oferte din partea celor care voiau să mă scape de povara virginității.

Până la urmă, din cauza asta a fost ucis Hiero.

Capitolul 26

Cu toate acestea – și aici este cheia de bază a înțelegerii mitului și a simbolurilor – cele două regate sunt, de fapt, unul singur. Tărâmul zeilor este o dimensiune uitată a lumii așa cum o știm noi.

Joseph Campbell

TM vorbește despre o trecere. Putem fi siguri că nu există nicio trecere, cel puțin nu în lumea materială. Nu există nici graniță, nici poartă, nici punct de trecere. Nici măcar un râu de trecut. „Trecerea" pe care a făcut-o a fost o trecere între siguranța pe care i-o oferea ceea ce ea consideră o încarcerare domestică și locul tuturor posibilităților. Psihicul ei s-a deschis ca o floare pentru toate dorințele inconștiente. A „trecut" dintr-o lume restrictivă, logică, o lume locală, lumea copilăriei lipsite de pericole, către lumea deschisă, creativă și haotică a universalului, către tărâmul mult mai periculos al vieții de adult.

Și da, s-a întâlnit cu cineva. Dar încă nu știm cine sau ce e și nu știm nimic nici despre intențiile ei.

Ce putem spune despre locul în care a ajuns? Ne-a spus că este o plajă, deși pare a fi mai degrabă malul unui lac decât plaja unei mări. Putem spune destul de sigur că este o versiune a tărâmului Tir Na Nog[11] sau alt tărâm legendar, dincolo de cuprinderea oricărei hărți; un loc unde se poate ajunge fie printr-o călătorie dificilă, fie la invitația unuia dintre locuitorii tărâmului duhurilor. Locul există, într-un mod foarte limpede într-un plan spiritual, și deși ăsta este adevărul în povestea lui TM, putem fi siguri că acest loc are un fel de paralelă în lumea materială, și de aici ne putem face o idee despre locul unde s-a dus, cel puțin în prima fază.

Apar descrieri a ceea ce pare a fi un fel de comunitate. Cu siguranță este un grup de oameni cu așa-zise valori de răzvrătire împotriva ordinii convenționale. Casa pe care o descrie este plină de pânze de păianjen și mai degrabă murdară după standardele burgheze cu care este obișnuită în familia Martin. Dar se pare că artele și muzica se bucură de prețuire, pentru că auzim detalii despre instrumente muzicale și descrieri de cărți și hărți măiestrit ilustrate. Cel puțin învățătura pare să fie prețuită în această comunitate unde a fost adusă.

---

[11] Tărâmul tinereții veșnice în mitologia celtică.

Știm că în casă locuiesc mai mulți oameni. Nu există electricitate și nici telefoane la îndemână. E posibil ca electricitatea să fi fost tăiată pentru că nu au fost plătite facturile, dar respingerea ideii de comunicare prin telefon pare fundamentală și arată că e vorba de un grup bazat pe o ideologie comună, cu un mod de viață „experimental", poate chiar cu caracter anarhic. Se pare că nu există proprietate de niciun fel, nu există o structură socială rigidă și nici vreo conducere sau ierarhie evidente, toate acestea putând indica un grup timpuriu de ecologiști sau un proiect de trai „verde"; în paralel, ar putea fi vorba și despre un grup religios sau un cult marginal, deși relatarea lui TM nu conține nimic care să indice în direcția vreunei dogme religioase. Chiar dacă evenimentele s-au întâmplat cu douăzeci de ani în urmă, am putea face niște cercetări pentru a vedea dacă au existat astfel de comunități fie în apropiere, fie, să zicem, pe o rază de până la cincizeci de kilometri.

Deși nu existau telefoane la care să aibă acces, putem presupune că nu o împiedica nimic să plece pur și simplu și să-și găsească drumul spre casă. Nu exista nimic care să sugereze că era reținută împotriva voinței sale și cu siguranță nu luăm în serios ideea că nu putea găsi drumul înapoi. Și din nou trebuie să spunem că TM era pe deplin fericită să se afle acolo, până când a suferit o dezamăgire, dar între timp începuse probabil să considere că se făcuse de rușine față de familie și nu se mai putea întoarce. Și cred că avem răspunsul la întrebarea de ce s-ar fi putut întâmpla asta.

TM ia foarte în serios momentul băuturii rituale, alături de cel care o seduce. Băutura e servită în pahare absurd de mici, iar aici se petrec două lucruri importante. Încă o dată, TM deviază pe tărâmul basmelor despre duhuri. Mâncarea și băutura din lumea spiritelor sunt periculoase. Conform tradiției, ospitalitatea lor trebuie refuzată, pentru că toți cei care se ating de mâncarea și băutura oferite de spirite nu mai pot părăsi niciodată tărâmul fermecat. Și așa se întâmplă și cu TM. Băutura, alături de făgăduială, o prind într-o „cursă" și o rețin în locul acela. Dar există și un nivel mult mai pământesc al întregii povești. După ce bea, TM povestește că „simte calmul", iar noaptea i se pare „ca de catifea". Este beată și încearcă să găsească o scuză pentru comportamentul ei, minimalizând cantitatea de băutură. Câți oameni nu mint despre cât alcool au băut și nu se prefac surprinși de cum au ajuns în halul ăsta? Iar aici este vorba despre o lamentare post-orgie a unei fete care spune că nu și-a dat seama cât de mult a băut sau că „i-a pus cineva ceva în băutură".

Deși nu ne-a povestit, orgia a dus probabil și la sex. Concluzia e girată nu de recunoaștere, ci de intensitatea indignării ei împotriva actului sexual în sine. TM se află într-o stare de negare extrem de violentă.

Repulsia față de sexualitatea liberă pe care o descrie este o repulsie proiectată față de propriul comportament din perioada în care a dispărut. Și-a sublimat dezgustul pentru ceea ce i s-a întâmplat și a dat vina pe „celălalt”, în cazul nostru pe comunitatea în care trăia. Activitatea sexuală pe care o vede desfășurându-se în mod deschis în comunitate este descrisă de fiecare dată în termeni mai degrabă orgiastici decât senzuali; sexul este mai degrabă mecanic decât afectuos. TM investește o grămadă de energie pentru a se distanța de aceste activități sexuale. De fapt, prea multă energie.

Câteva cuvinte și despre contextul familial real, deși pacienta s-a îndepărtat de părinții ei timp de douăzeci de ani. Fratele pacientei și-a asumat rolul de tată, aducând-o aici și ocupându-se de ea. Am avut ocazia să o cunosc și pe soția fratelui, psiholog cu studii universitare. I-am sugerat că avem de-a face cu o familie Darling completă, TM fiind unul dintre copiii rătăciți atrași de Peter Pan. N-a fost deloc amuzată, dar și-a confirmat propriul rol și vrea în continuare să controleze povestea, avansând câteva teorii prin intermediul soțului ei binevoitor, care a ridicat problema narcisismului patologic, un termen pe care cu siguranță că i l-a servit soția lui. Oamenii ăștia chiar au o credință aproape superstițioasă în puterea cuvintelor, ca și cum spunând numele piticului Rumpelstiltskin capătă automat și putere asupra lui. Și, în același fel, vor cu disperare acum să găsească o denumire și pentru această situație. Aceasta este calea academică și trebuie să spun că nu e deloc de ajutor.

Relatarea lui TM include într-adevăr modelul universal al grandomaniei, care este un indicator pentru tulburarea de personalitate narcisică, dar îi lipsesc două dintre cele mai frecvente trăsături – nevoia de a fi admirat și lipsa de empatie. În absolut toate cazurile de TPN[12] pe care le-am întâlnit, pacientul mergea foarte departe pentru a încerca să obțină o aprobare clară din partea mea (și de ce nu ar vrea aprobarea cuiva pus în fața lucrurilor închipuite de ei?), în timp ce lui TM nu-i pasă absolut deloc dacă o plac sau nu. Pe de altă parte, nu manifestă niciodată enervare, plictiseală sau neatenție, iar cooperarea ei la întrebările puse de mine este plină de empatie pentru nevoile mele. Mă bucur să resping diagnosticul de narcisism sau orice formă de TPN. Totuși, bănuiesc o incapacitate de a face față responsabilităților de adult. Iar natura repulsiei lui TM față de sexualitate poate confirma ipoteza. Rămâne de stabilit dacă aceasta a fost provocată de trauma care a declanșat amnezia sau de teama cronică față de dezaprobarea familiei.

[12] Tulburare de personalitate narcisică.

Cel mai enigmatic aspect, care face dificil de pus orice diagnostic, este complicația adusă de aspectul extrem de tineresc al lui TM. Am întâlnit exemple de nanism psihosocial, în care sunt blocați hormonii de creștere, dar fizionomia lui TM nu corespunde deloc. În majoritatea cazurilor de nanism psihosocial avem de-a face cu o îngroșare a membrelor, în timp ce aspectul lui TM indică mai degrabă un caz de anorexie nervoasă.

Dar numai aproximativ. Cred că TM și-a atins limita înălțimii de femeie adultă și, deși are o fizionomie zveltă care nu ar fi neobișnuită pentru o adolescentă, este extrem de slăbuță pentru o femeie de treizeci și cinci de ani. Am căutat imediat semnul Russel, cicatrice sau urme pe încheieturile degetelor, provocate adesea de vârâtul degetelor pe gât, dar n-am văzut nimic; nici păr fin pe față sau pe alte părți ale corpului, nici obraji umflați. Mi-a spus că menstruația este regulată. În fine, celelalte semne de control ale unei anorexice, cum sunt hainele lălâi care să ascundă tulburarea sau protestele că e frig în cameră (mențin temperatura cabinetului la 19° și pacienții, chiar și cei care nu sunt anorexici, se plâng adesea din cauza asta) sunt absente, iar ea nu pare tristă, letargică sau deprimată.

Pare a fi doar o femeie remarcabil de slabă pentru vârsta ei. Nu am exclus anorexia nervoasă, dar nimic din ceea ce am văzut până acum nu mi-a dat motive s-o iau în calcul. Aspectul ei delicat și copilăresc este o reală enigmă.

Nu sunt sigur nici dacă TM spune o poveste – confabulația ei – pe care a adus-o deja în forma finală sau dacă face modificări subtile în timp ce mi-o prezintă. Scăpările neurolingvistice par să sugereze că povestește din memorie (ca amintire a unei povești deja spuse), dar de fiecare dată când își spune povestea și privește în depărtare mi se pare că e purtată pe aripile inspirației.

Totuși, simt că există o fisură. Acum nu se mai inspiră din tradițiile literaturii engleze cu ființe supranaturale. După ce ne-a dus pe tărâmul duhurilor pe căi tradiționale și deja bătute, acum trebuie să creeze o geografie a acestuia, iar această geografie nu mai este inspirată din izvorul tradiției. Este construită din îngrijorările stăruitoare ale propriului ei psihic, și așa se va da de gol.

Sublimarea sexualității reiese clar din portretul lacului însuflețit. Lacul în sine este, desigur, un simbol puternic al subconștientului în general, și al stării și nivelului propriului psihic chinuit în particular. Aici vedem o comunitate care trăiește un fel de orgasm comun, o ejaculare împărtășită. Avem deci o reprezentare simultană a actului sexual de care încă mai vrea să fugă, dar care este acceptat prin participarea și aprobarea comună. Consider că acesta este un semn al unei dorințe profunde de reintegrare în familie și de acceptare în comunitatea pe care a lăsat-o în urmă.

Acum ni se oferă și nume – aceste coduri bine păzite, care erau inițial considerate secrete. Seducătorul este în cele din urmă identificat și îl cheamă Hiero. Risc aici să speculez și să spun că în ultimii douăzeci de ani TM s-a aflat la un moment dat în Franța. *Hier* înseamnă „ieri” în franceză, iar ea a trasat o linie de delimitare clară între viața ei de acum și viața ei din trecut. Acum există lumea de ieri și lumea de astăzi. Numele mai are și sensul de „erou”, adică exact ceea ce își dorea ea să fie el. Bărbatul este dispus să lupte pentru ea până la moarte. Ea își proiectează fanteziile de copil în ideea unui bărbat protector, care ar fi împiedicat repetarea atacului sau abuzului care a provocat criza inițială. Un mascul devotat, non-sexual. O figură paternă. Pare semnificativ faptul că bărbatul care apare inițial ca un Lothario, un seducător, este și bărbatul care îi promite protejarea celibatului.

Hieros este și un cuvânt grecesc, care înseamnă „sfânt”. Bărbatul acesta este aproape o proiecție religioasă (și înțeleg de la fratele lui TM că părinții, în special mama, sunt persoane religioase).

În această fantezie a protectorului marțial, TM își poate menține statutul de fetiță. Poate reprima evenimentele neplăcute care au avut probabil loc în Outwoods și poate refuza să crească și să devină o femeie matură, cu trăsături sexuale. Pornirea ei de a face asta este atât de puternică, încât a oprit producerea hormonilor de creștere printr-un fel de proces de blocare a secreției glandei pituitare. Pentru aceasta, glanda pituitară, situată la baza creierului, nu a trebuit decât să reducă producția unuia sau a mai multora dintre cei opt hormoni pe care îi secretă în mod obișnuit. Ea completează acest aparent proces anti-îmbătrânire purtând haine de adolescentă sau foarte tinerești. Iar regimul alimentar o ajută să rămână slabă ca un ogar.

Hiero, care nu mai este seducătorul, schimbă rolul de la Sine la Supra-Eu, pentru că acum trebuie să-l învingă pe Silkie cel extraordinar, frumos și viril. În folclorul scoțian, *silkie* sau *selkie* este o făptură care își schimbă forma, un fel de focă, dar care își poate lepăda pielea pentru a se transforma în om. TM cunoaște foarte bine folclorul, cel puțin la nivel inconștient, deoarece povestea acestor creaturi devine deseori povestea femeii descătușate, a soției infidele, a iubitei necredincioase ținută prizonieră de legăturile de familie. Este o imagine, proiectată în masculul *silkie*, care corespunde propriilor frustrări ale lui TM.

Și, într-un anumit sens, Hiero și Silkie sunt variante care-și schimbă forma ale aceluiași mascul idealizat și proiectat. Amândoi funcționează ca spirite pentru femeia-copilă TM: unul este un protector înțelept și spiritual, celălalt, un tânăr viril și frumos, dar rapace. Ce femeie nu a fost niciodată prinsă între aceste dorințe cu totul incompatibile? Alege-o pe oricare dintre

ele și te trezești dorind-o cu înfocare pe cealaltă. Iar TM înțelege foarte bine acest lucru, într-o zonă ascunsă a psihicului ei.

Iar cele două porniri se luptă, se pare că până la moarte, în timp ce forțele întunecate adunate în jurul combatanților îi încurajează; între timp, partea rațională a lui TM protestează, refugiată într-un adăpost sigur, și este, pe bună dreptate, pusă pe fugă. Atunci când conștientul este dezechilibrat, forțele aflate în competiție în interiorul conștiinței umane sunt agresive și decise să reinstaureze echilibrul. În povestea ei, TM face o repetiție a bătăliilor violente care se dau în interiorul propriului psihic.

Capitolul 27

Vântul ielelor poate lua mințile oricui.

Zicătoare irlandeză

Tara se arătă dispusă să facă tot felul de analize și teste: stomatologice, psihologice sau clinice. Peter găsise odată o ciupercă pe copita calului unui client și o tratase cu o soluție de apă oxigenată, scutindu-l astfel pe stăpânul animalului să dea o căruță de bani la veterinar. Tatăl clientului era dentistul Iqbal Suida, un musulman cu o barbă neagră impresionant de lungă. Peter se gândi că venise momentul să-i ceară o favoare, iar dentistul se oferi bucuros să îl ajute.

Deși medicul fusese de acord să-i facă Tarei un control stomatologic, mai trebuia găsită și fișa veche a fetei. Dentistul la care mergea în copilărie se pensionase cu mulți ani în urmă. Iqbal îi spusese lui Peter că fișele sigur erau pe undeva, dar trebuie căutate, ceea ce putea dura destul de mult.

Între timp, Peter află cu surprindere că știința modernă nu dispune de niciun test de precizie care să stabilească vârsta unei persoane aflate în viață. Serviciile de pașapoarte, departamentele care se ocupă cu acordarea azilului politic și justiția se confruntau adesea cu această problemă. Proteinele din cristalinul ochiului permiteau datarea cu carbon radioactiv, dar numai dacă globul ocular era extirpat. Datarea cu carbon era eficientă și în cazul dinților, cu o precizie de câțiva ani, dar și dintele ar fi trebuit extras. Până una-alta, Iqbal spunea că radiografiile pot oferi rezultate de o acuratețe de plus sau minus câțiva ani. Și fusese de acord să-i facă Tarei o radiografie dentară și să trimită filmul la analiză.

Peter o lăsă pe Tara la cabinetul dentistului. După aceea, sună la secția de poliție, unde trebuia să prezinte asigurarea și actele de proprietate a mașinii. Din punctul de vedere al poliției, Richie era cel care condusese beat, dar ca proprietar al mașinii, Peter tot trebuia să aducă actele pentru control. Încă mai era la cuțite cu Genevieve din cauza episodului cu Richie. Cel puțin Richie insistase să meargă mai departe cu minciuna și să spună că el condusese beat. Polițistul întrebase de ce purta Peter bandajul, din moment ce dimineața discutase la spital cu Richie. Peter spusese că pur și simplu se prostea, și că făceau tot timpul chestii de-astea. Bănuiau că bătrânul polițist știa care e adevărul, și credeau că el știe și că ei știu. Oricum, Richie a fost cel

dus la secție, unde, în mod clar și fără surprize, s-a dovedit că a consumat alcool. Inițial, polițistul a vrut să-l testeze și pe Peter, dar Richie l-a convins să renunțe.

Cum cheile camionetei fuseseră confiscate, Peter plecase pe jos spre casă, începând să se trezească pe măsură ce mergea. Făcuse deja aproape un kilometru când și-a adus aminte că bandajul lui Richie încă îi mai atârna lejer în jurul capului, fără niciun rost.

Jack îl auzi pe taică-su când veni acasă și o auzi pe maică-sa întrebând unde e camioneta. Tatăl lui avea privirea tulbure și ținea în mână un bandaj alb lung. Când o auzi pe maică-sa întrebându-l dacă era beat, Jack se gândi să rămână și să vadă cum va evolua discuția asta interesantă, dar pe de altă parte, știa să identifice rapid o ocazie bună.

Se grăbi spre magazie, luă cazmaua inoxidabilă și alergă în fundul curții. Acolo dădu deoparte tufișul uscat care acoperea pământul răvășit și începu imediat să sape. Săpa repede și, după ce aruncă vreo câteva lopeți de pământ, era deja transpirat. Destul de curând, dădu peste cadavrul pisicii.

Era o treabă dezgustătoare, dar fu ușurat să vadă că trupul era încă întreg. Dădu deoparte tot pământul de pe gâtul animalului și găsi catarama de argint de pe zgarda roșie. Se înecă. Nu se simțea niciun miros dinspre animalul mort, dar tot icni. Catarama era strânsă și nu reuși să o desfacă cu o singură mână. Trebui să folosească ambele mâini ca să o slăbească. Până la urmă, reuși s-o desfacă și să desprindă zgarda.

Îngrămădi tot pământul la loc peste pisica moartă și acoperi locul răvășit cu ramuri și crengi înainte să pună înapoi tufișul uscat. Șterse pe iarbă oțelul cazmalei, o puse la loc în magazie și se întoarse în casă.

— Unde e tata? o întrebă pe maică-sa.

— S-a dus sus, să se întindă puțin.

— E în regulă?

— Ha!

— E beat?

— N-ai decât să-l întrebi pe el.

Jack își azvârli pantofii din picioare și se duse sus, în camera lui. Se hotărî să ascundă zgarda roșie între saltea și cadrul patului. Apoi îi trecu prin cap un gând care-l făcu să se înfioare. Așa că duse zgarda la baie și o clăti sub un jet de apă rece câteva minute bune. O șterse cu un prosop, după care se întoarse în dormitor și o ascunse în spatele unor anuare de fotbal din bibliotecă.

După aceea coborî, se încălță și se îndreptă radios peste drum, către casa doamnei Larwood. Sună la ușă și, după câteva momente, se auzi deja cunoscutul zgomot al zăvoarelor și lanțurilor.

— O, zise doamna Larwood. S-a găsit pisica?
— Nu, spuse Jack. Am venit să vă instalez computerul.
— Intră.
Jack își împinse umărul înainte, pentru a se strecura pe lângă doamna Larwood fără să-i întâlnească privirea, înainte ca doamna Larwood să închidă ușa și să ajungă în camera de zi, el scosese deja monitorul din cutie.
— Oh! Să pun ceainicul pe foc, nu? Sau poate preferi o limonadă?
— Nu. Adică nu e nevoie. Beau un ceai. Dar nu-mi trebuie nimic.
Jack despachetă computerul și începu să-l asambleze în viteză pe masă. Conectă monitorul la computer și atașă tastatura și mouse-ul.
— Sunt așa de multe piese, zise doamna Larwood, care-l urmărea cu atenție.
— Unde e priza?
Jack asamblase computerul, îl pusese în priză și-i și dăduse drumul în mai puțin de cinci minute, iar acum începuse să instaleze programele.
— Vreți să-i punem o parolă?
— Ce?
— O să-l las fără deocamdată. Vreți un *screensaver*?
— Ce?
— Puteți pune pe ecran orice poză vreți.
— Chiar așa?
— Da. Orice.
— Ce fel de poză?
— Păi puteți pune o poză cu marea, cu munții, cu Outwoods sau orice vreți.
— Outwoods? Nu m-aș duce acolo nici pentru un milion de lire.
— De ce? întrebă Jack cuminte.
— Pot să pun o poză cu pisica? Poza pe care ți-am dat-o ție?
Jack clipi. Îl mânca în dosul genunchiului și se scărpină apăsat.
— Da.
— Atunci pune-o pe aia.
— Știți, trebuie să o scanez și să o încarc.
— Și poți să faci asta?
— Da.
— Cum o să faci?
Jack voia să inducă în mintea bătrânei ideea că pisica fusese văzută pe undeva, ca să pregătească terenul pentru momentul în care să poată veni cu un alt motan roșcat cu zgardă roșie. Dar acum, când se afla în aceeași cameră cu femeia, nu reușea să se hotărască să deschidă discuția.
Hardul computerului bâzâia și țăcănea.

— Ce face acum?
— Încă se mai instalează.
— Și acum sunt pe Internet?
— Nu. Aveți un abonament?
— Ce?
— Știți, trebuie să plătiți.

Jack îi explică doamnei Larwood că trebuie să ceară de la compania de telefonie o linie de Internet. Apoi își dădu seama că semnalul rețelei wireless de la Fierăria Veche ar putea fi suficient de puternic ca să conecteze la Internet computerul doamnei Larwood. În definitiv, știa toate parolele și codurile de acces. Peter pusese parole și coduri de control parental pentru Internet, dar le uita tot timpul și trebuia să i le ceară lui Jack de fiecare dată. Jack încercă să-i explice doamnei Larwood cu foarte mare precizie, dar era deja convins că ea doar se prefăcea că înțelege despre ce e vorba. În cele din urmă, spuse că va încerca să se agațe de rețeaua de la ei de acasă, până când își va instala și ea o conexiune de la compania de telefonie.

— Și o s-o agăți pentru mine?
— Da.

Ea păru mulțumită și se duse să facă un ceai. Jack constată că avea deja o conexiune la rețeaua de la Fierăria Veche, iar semnalul era suficient de puternic. Până când sosi ceaiul pe care nu-l voia, îi făcuse deja doamnei Larwood un cont de e-mail și îi crease o identitate pe Internet.

— V-am dat acces la sistemul nostru, spuse el, serios.
— Ai reușit? Uite, ai aici ceaiul și ți-am adus și niște prăjitură.
— V-am făcut o adresă de e-mail. De acum puteți trimite mesaje. Sunteți Larchwood21.
— Larchwood? Nu pot să fiu Larwood?
— Nu. Sunt prea mulți Larwood. E Larchwood21, bine?
— Sigur.
— Acum puteți să trimiteți mesaje.
— Foarte interesant! Cui aș putea să-i scriu?
— Păi, zise Jack și se scărpina iar în dosul genunchiului. Cine știți că are adresă de e-mail?
— Nu prea știu pe nimeni.

Părea cam demoralizată, așa că Jack îi dădu adresa lui. Spuse că putea să-i scrie dacă voia. Doamna Larwood vru să știe dacă asta chiar era necesar, dat fiind că el era chiar acolo, în cameră, în momentul ăsta, iar ea îi putea spune orice ar fi vrut să-i spună. Dacă voiau, spuse ea, puteau chiar să se așeze și să stea la taclale. Jack nu știa dacă nu cumva râde de el. Îi scrise adresa. Doamna Larwood văzu că adresa e jackucigașuldeuriași, așa că îl întrebă

care era numele ei, iar Jack spuse că Larchwood21 era numele contului ei, dar putea să-și facă și alte conturi, cu alte nume.

— Dar de ce aș vrea să fac așa ceva?

— Puteți spune că sunteți altcineva. Să spuneți că sunteți mai tânără sau mai în vârstă sau orice altceva.

— Păi asta ar fi cinstit?

— Bine, puteți să aveți unul pentru prieteni și unul pentru făcut diverse comenzi, ca să nu primiți spam.

Îi explică și ce înseamnă spam. Și mesajele din Nigeria.

În cele din urmă, doamna Larwood spuse că nu vrea un nume anost și că ar vrea mai degrabă un nume ca al lui. Și sugeră zgripțuroaicanebuna.

Jack clipi.

— Un pic cam prea dur.

— Așa zici? Credeam că sună nostim.

— Bine. Modific acum.

— Da, schimbă în zgripțuroaicanebuna.

Jack sorbi din ceai.

— De ce ați spus asta?

— Ce anume?

— Despre Outwoods.

— Ai fost acolo, nu?

— Da.

— Eu nu m-aș duce.

— De ce nu?

— Nu-ți spun. Altfel, o să crezi că sunt zgripțuroaicanebuna.

Doamna Larwood scoase un fel de fornăit, ca și cum și-ar fi stăpânit cu greu râsul.

— Nu, nu e adevărat.

— Tot ce spun e că n-o să mă faci să mă duc la plimbare acolo. Nu. Nici nu m-aș apropia de locul ăla. Sunt niște forțe acolo.

— Forțe?

— Ai văzut cum a făcut natura locul ăia. Stâncile? Se duc în toate părțile. Locul ăla stă pe o falie. Geologie. Nu învățați despre asta la școală? Doar nu crezi că natura produce accidente, nu? Ar fi o nebunie să crezi așa ceva. Poate că știi câte ceva despre computere și mesaje din Nigeria. Dar dacă nu știi asta, înseamnă că nu știi nimic. Câți ani ai tu?

— Treisprezece. Mătușa mea Tara se plimba pe acolo când avea cincisprezece ani. A dispărut. Acum s-a întors.

— Cine?

— Mătușa mea Tara. Au crezut că a murit. Toată lumea a crezut. Dar s-a întors de Crăciun.

Doamna Larwood puse jos ceașca de ceai.

— Când, de Crăciunul ăsta?

— Da.

— Când s-a întâmplat? Vreau să zic, când a dispărut?

— Acum douăzeci de ani. Se plimba pe acolo. Acum s-a întors.

Doamna Larwood îi luă ceașca din mână, deși Jack nu-și terminase ceaiul. Era încruntată. Îi confiscă și prăjitura neatinsă.

— Destul cu pălăvrăgeala. Destul. Ar trebui să pleci.

Jack era încurcat. Știa că primise comanda de retragere, dar nu înțelegea de ce. Trase de el să se ridice în picioare.

— Vreți să-l închid?

— Lasă-l așa. Haide odată.

Jack își aminti că misiunea lui era să sugereze un oarecare progres în căutarea motanului roșcat. Dar își dădu seama că nu era momentul potrivit să aducă vorba despre asta. Era cu piciorul încă pe prag când ușa se închise în urma lui. Auzi lanțurile puse la loc și zăvoarele închizându-se.

„Zgripțuroaicanebuna”, spuse el în gând.

•

Peter își petrecu toată ziua muncind și transpirând ca să scape de mahmureală. După-amiază, încă lipicios de sudoare și târându-și forja mobilă în spatele camionetei, auzi țârâitul telefonului mobil. Ridică întâi forja.

Era dentistul, Iqbal Suida.

— Ce mai faci, Peter?

— Bine. Ați reușit să vă lămuriți în privința Tarei?

— Da. E o doamnă fermecătoare. Am stat de vorbă, i-am făcut niște radiografii și am recoltat și niște mostre.

— Mulțumesc.

— Nicio problemă. Mă bucur că pot să mă revanșez. Dar ar trebui să-ți spun că lucrurile sunt un pic cam complicate.

— Ce vreți să spuneți?

— Păi, aș prefera să ne vedem față în față.

— E în regulă, puteți să-mi spuneți acum. Este vorba despre Tara?

— Câți ani are sora ta?

— Treizeci și șase.

— Așa mă gândeam și eu că o să spui. Păi, uite, o să zic direct. Doamna care a venit la mine azi nu e sora ta.

— Poftim?

— Peter, am făcut radiografiile și o să le trimit la analiză, cum ți-am promis. Dar îți spun ca prieten: n-am nevoie de o analiză de specialitate. Sunt un dentist cu experiență și am văzut nenumărate guri. Chiar și numai la o primă privire pot să-ți spun că persoana care a venit azi la mine nu are mai mult de optsprezece ani. Sau pe-acolo, pe undeva.

— Nu înțeleg.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun. Știu ce am văzut. Așa fermecătoare cum e, nu este posibil ca persoana asta să fie sora ta, Peter.

Capitolul 28

Di gav henne drikke av raude gullhorn,/ Dei slepte der nedi tri villarkorn.
(*I-au dat să bea dintr-un corn de aur roșu,/ Și înăuntru au pus trei boabe vrăjite.*)

Liti Kjersti, cântec popular norvegian

— Asta-i tot ce faceți voi pe-aici? V-o puneți unii cu alții și vă jucați în apă? Asta e tot ce faceți? l-am întrebat.

Oricât de jignitor era ce-i spuneam, el nu făcea decât să îmi zâmbească și să aștepte să termin de vorbit. Nu m-a întrerupt niciodată și n-a vorbit niciodată în același timp cu mine.

— Facem o mulțime de lucruri.

— Ca de exemplu?

S-a gândit o clipă.

— Păi, eliberăm timpul, de exemplu.

— Drăguț. Și, mă rog, cum faceți asta?

— E destul de simplu. Trebuie doar să dai timpul înainte și înapoi în același moment.

— A, deci e simplu.

Trăsăturile i s-au deformat, cu un zâmbet trăgându-i fața într-o parte și o încruntătură smucind-o în cealaltă parte.

— Aha, înțeleg, îți bați joc de mine. Foarte bine. Cu o mutră serioasă. Îmi place. Îmi place când îți bați joc de mine. Îmi prinde bine un pic de bătaie de joc.

— Păi, tu îți băteai joc de mine.

— Nu, nu-i adevărat. Chiar așa facem. Oprim timpul și-l pornim din nou. Într-un fel. Adică, nu vrei să oprești timpul cu totul acum, nu? Ar însemna să trăiești doar în trecut, nu-i așa? Iar lucrurile interesante în viață sunt cele pe care ți le aduce viitorul, și bune, și rele, nu? Și oricum trecutul există undeva, acolo, doar în măsura în care naște prezentul, nu? Iar prezentul este aici numai în măsura în care naște viitorul, înțelegi? Și, desigur, viitorul nu e aici deloc.

— Taci din gură! Taci din gură!

— Vorbesc serios. Vreau să zic că nu ai vrea să rămâi blocată în timp, ca o gâză prinsă în chihlimbar, nu-i așa? Adică oricât de plăcut ar părea. Înapoi

într-un moment anume. Înapoi în orice moment. Așa că trebuie să dai timpul înapoi și înainte în același moment, nu?

— Și cum faci asta? Mai exact?

— Vrei să încerci?

Nu înțelegeam nimic, așa că m-am uitat la el lung și foarte atent. Dar am avut o senzație ciudată, că era o privire care era conștientă că mai fusese acolo; și că va mai fi acolo.

— Cred că da.

S-a ridicat în picioare.

— Mă întorc într-o clipită. Până atunci, gândește-te la un moment din viață pe care vrei să-l retrăiești.

M-am gândit serios. Nu era ușor. Eram sigură că nu voiam să fiu din nou copil; cu siguranță, nici la școală nu voiam; vacanțele erau mai vesele, dar nu asta voiam; și mai erau momentele minunate cu Richie, dar păreau duse deacum. Apoi, când Hiero s-a întors ținând ceva în mână, mi-am amintit ceva mult mai recent.

— Când călăream pe calul tău. Puțin după ce ne-am întâlnit și m-am urcat în spatele tău și…

— Știu când.

— … și galopam pe pajiștea aia verde. A fost un moment când ai sărit cu calul peste un râu.

— Știu. Am fost împreună acolo de multe ori.

— Eram în aer. Ce vrei să spui? Eram în mijlocul saltului, înainte să ajungem de cealaltă parte a râului. Aerul era dulce. Nu știam ce e în față. Vreau asta din nou, vreau din nou momentul acela.

— Îl vei avea.

Și-a deschis pumnul, și am văzut în palma lui o bobiță de un roșu-sângeriu.

Și am fost exact acolo.

Calul era în aer, nu chiar oprit, dar nici mișcându-se, cu coama sălbatică fluturând ca o anemonă de mare și cu saltul încă neterminat; și aerul scânteia, încărcat cu ozon ca înaintea unei furtuni și cu lumină albastră, iar momentul era plin de posibilități, dar noi nu eram blocați în timp, pentru că puteam să descalec și să alerg în jurul calului, ceea ce am și făcut, dar încă mă puteam vedea pe mine în spatele lui, călărind pe animalul acela minunat, și eram aplecată înainte în saltul gigantic, simțind în nări sudoarea calului, lucirea ei pe coastele animalului, vârfurile degetelor mele înfipte în carnea de pe șoldul lui, și amândoi eram pe calul aflat în plin salt, încă în mișcare, dar nu la fel de rapid atunci când mă roteam în jurul lui, pentru că puteam zbura, puteam coborî în picaj și mă puteam înălța; iar el era alături de mine,

râzând și încă și încă și încă, și era din nou călare pe spinarea calului, cu mine cățărată în spatele lui, era o nebunie, iar aerul era încărcat cu ozon și simțeam o sfâșiere, ca și cum cerul era pe punctul de a se rupe.

— Nu putem rămâne prea mult aici, îmi aduc aminte că mi-a spus.

Și-mi amintesc că am dat din cap, pentru că înlăuntrul meu știam că era adevărat, și ne-am întors și deodată beam ceva dintr-un pahar micuț – ba nu, fluidul a ieșit de unul singur direct din gura mea – și a umplut paharul pe care-l aveam în mână, și i-am dat înapoi paharul – nu, el l-a luat din mâna mea – și lichidul din pahar s-a ridicat sfidând gravitația și înapoi s-a dus într-o grămăjoară de pulpă roșie de fruct aflată pe degetele lui, care s-a transformat într-o bobiță roșie strălucitoare și am spus „da, sunt sigură" și apoi el a vorbit și a zâmbit și, deși cuvintele erau de neînțeles, am știut că spunea „Ești sigură că vrei să faci asta? Nu există cale de întoarcere". Capul mi s-a mișcat singur. „Sigur?" „Da." „Sigur?" și Hiero ținea boaba roșie în palmă.

A trebuit să scutur din cap foarte-foarte tare, să scutur totul de pe mine așa cum își scutură un câine apa din blană, și am revenit cu picioarele încrucișate pe iarba de sub mine, în exact aceeași poziție în care stăteam înainte, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Eram șocată.

— Ce s-a întâmplat?

— Păi, am trimis timpul în două direcții.

— M-ai drogat?

— A fost fructul. Acum știi și tu cum să o faci.

— Ce fruct e ăsta?

— Nu crește în lumea ta. Dar ar trebui să știi ceva. Dacă o faci iar și iar, vei uita.

— Ce să uit?

— Dumnezeule mare!

A zâmbit, zâmbetul lui care mă scotea din sărite.

— Nu știu! Nu-mi pot aduce aminte!

Capitolul 29

Când stau și îmi analizez metodele de gândire, ajung la concluzia că darul fanteziei a însemnat mai mult decât orice talent pentru gândirea abstractă, pozitivă.

Albert Einstein

Peter se duse la Underwood și-i povesti ce-i spusese dentistul. Și anticipă și răspunsul psihologului: era de neconceput, îi spuse lui Underwood, ca femeia să nu fie Tara. Imediat ce dentistul îi prezentase concluziile sale cu totul ieșite din comun, Peter se dusese să o vadă pe Tara. Deși știa că n-are niciun rost, îi ceruse detalii precise despre întâmplări din copilărie. Strecurase chiar și câteva minciuni, care ar fi demascat un eventual impostor, dar ea le identificase și îl corectase de fiecare dată.

Erau succesiuni de evenimente pe care Tara le cunoștea până în cele mai mici amănunte. Ba chiar răsturnă situația și îi dovedi, spre satisfacția lui, că își amintea mai bine decât el momente din trecutul lor comun. Oricum, ideea că era o impostoare nu avea niciun sens: părinții lor nu aveau prea mulți bani pe care să-i lase moștenire, așa că nu exista niciun motiv financiar pentru o înșelătorie. Iar Tara avea o aluniță mare aproape de subraț și o alta, mai mică, pe gât, plus alte mici detalii pe care Peter le știa bine.

Îi spuse toate astea lui Underwood, ca să nu existe nicio umbră de îndoială în legătură cu acest subiect.

Underwood ascultă, după care îi spuse lui Peter că s-a gândit mult la caz. Dar nu era încă pregătit să spună mai mult de atât. În primul rând, n-ar fi fost etic. Așa că Peter îl întrebă dacă poate să-i prezinte el niște speculații.

— Fiind vorba despre speculațiile soției tale?

— Ei bine, da. Am căutat împreună pe Internet.

Underwood își încrucișă mâinile după ceafă și afișă un aer de exasperare.

— Spune-mi. Pune-mă la încercare.

— Există o tulburare, zise Peter, numită hipopituitarism, o dereglare, în care secreția unora dintre hormonii asociați cu glanda pituitară este blocată. Poate fi o boală sau poate fi ceva provocat de o traumă cerebrală, dar deseori rezultatul este oprirea producerii de hormoni de creștere. Ar fi posibil, sugeră el în continuare, ca, dacă Tara a suferit o traumă când a dispărut sau a fost răpită, creierul ei să fi intrat într-o stare de șoc, să fi oprit

producția de hormoni și să fi blocat dezvoltarea fizică. Cât de des întâlnită ar fi o astfel de situație? întrebă Peter.

— Nu sunt situații prea des întâlnite, zise Underwood. Dar nu sunt nici de neimaginat. Și deja iau în considerare varianta asta.

Peter mai sugeră și că, dacă Tara ar fi fost violată și traumatizată, ar fi fost posibil ca ea să-și fi blocat amintirile despre această întâmplare; era un eveniment pe care l-ar fi asociat cu viața de adult și, deci, ar fi ales, în mod inconștient, să rămână copil.

— E ceva care nu se leagă la varianta asta, zise Underwood. Nu vorbește ca un copil. Nici nu arată ca un copil.

— Nu. E doar o încercare la nimereală.

— Și ce vrei să fac eu?

— Păi, mă întrebam dacă nu există niște analize pe care am putea să le facem.

— Analize pentru hipopituitarism.

— Da.

— Bați potcoava până se potrivește pe copită, nu?

Peter nu-l luă în seamă.

— Fie și numai ca să excludem posibilitatea. Hipopituitarismul, vreau să zic. Între timp, mergem înainte și încercăm să vedem dacă poți să-i dai de capăt și să te lămurești ce s-a întâmplat în ziua aia în Outwoods. Asta dacă ești dispus să o consulți în continuare.

— Domnule Martin, pot să-ți reamintesc că tu mă plătești pe mine?

•

Underwood îl trimise pe Peter, cu tot cu teoriile lui, în salonul de așteptare, în timp ce el și Tara se așezară pe locurile ei preferate de la geam.

— Pot să te întreb ceva, Tara?

Era spre sfârșitul după-amiezii; afară se lăsa înserarea, iar felinarele de pe stradă începuseră să licărească.

— Acum, că te-ai întors deja de câteva zile și ai avut timp să te liniștești, pot să te întreb ce crezi tu că s-a întâmplat?

— N-am nicio poveste alternativă, dacă la asta te referi.

— Deci tu crezi că ai stat o vreme cu niște spiriduși?

— Așa le spui tu, nu eu. N-am folosit niciodată cuvântul ăsta. Și nici nu le prea place să le spui așa.

— Dar erau ceea ce noi numim de obicei spiriduși?

— Sunt sigură că nu au folosit niciodată cuvântul ăsta ca să se identifice și nici nu l-ar recunoaște. Și oricum, se referă la ceva ce ei cu siguranță nu sunt. Tu, Peter și alți câțiva ați folosit cuvântul ăsta, iar eu nu v-am corectat pentru că nu văd ce rost ar avea să vă contrazic.

— Dar erau oameni care trăiau în altă dimensiune?

— Ce înseamnă asta? Ce înseamnă altă dimensiune? Sună a science-fiction.

— Un alt loc, atunci.

— A, aproape sigur e alt loc, da.

— Poți să mă duci în acest alt loc?

— Nu.

— De ce nu?

— Există doar câteva momente din an când poți ajunge acolo, din câte am înțeles. Și numai anumite momente ale zilei în aceste date anume. Ca acum. Este amurg. Ei numesc momentele astea pivoți ai zilei.

— Îmi poți spune care sunt datele astea?

— Unele dintre ele. Nu pot să spun că am înțeles totul. Au cărturari care știu toate astea, pentru că e complicat. Dar îmi aduc aminte că mi-au spus că echinocțiul și solstițiul sunt posibile date, însă trebuie să fie aliniată și luna și mai sunt și alte aspecte.

— Alte aspecte?

— Ți-am zis că n-am înțeles tot. Dar ca să vii și să pleci trebuie să ai datele foarte precise.

— Dar dacă mergem împreună, în amurg, în ziua solstițiului de primăvară, mă poți duce acolo?

— Cred că da. Cred că ar fi posibil, vreau să zic. Nu sunt sută la sută sigură care e drumul, dar pentru că am fost o dată acolo cred aș reuși. Însă nu aș face-o, pentru că n-aș vrea să fiu iar prinsă acolo pentru încă șase luni. Sau, cum s-a dovedit, pentru încă douăzeci de ani. O dată în viață este mai mult decât suficient pentru oricine.

— Categoric. Locul ăsta. Mi l-ai descris deja, cu lacul și toate cele. Dar când te-ai întors, ai adus cu tine ceva, vreo amintire, vreun suvenir, vreun obiect de orice fel?

— Nu.

— Absolut nimic.

— Am încercat să fur o hartă, să o aduc cu mine. Ilustrațiile, grafica sunt incredibile. Uluitoare. Ei pun mare preț pe artă și muzică. Dar m-au prins și a trebuit să o las acolo.

— Păcat.

— Așa e. Dacă ai fi aruncat o privire la o singură hartă ilustrată m-ai fi crezut pe loc. Au niște culori cum n-ai mai văzut.

— Serios?

— Ești un om inteligent și crezi că știi multe. Dar față de ce știu ei, ești doar un copilaș. Și eu sunt un copilaș, și tu ești un copilaș. Tabelele, hărțile:

au întreaga lume cartografiată până în cele mai mici detalii și o poți întinde în fața ta, pe o piele de vițel, dar este doar cât un ziar, și ai un fel de ochelari cu lupă, niște dispozitive optice pe care le miști peste hărți și vezi totul, strada asta, casa asta, casa mea, totul în detalii și culori, desenate de mână, e năucitor, și nu-s doar hărțile. Au și globuri pământești și folosești dispozitivele optice la fel ca la hărți, dar sunt suspendate în aer și îți imaginezi că trebuie să fie niște fire subțiri care le țin în aer, dar nu, pur și simplu plutesc; cunoștințele lor de fizică sunt fenomenale și nu au numai globuri, au și modele ale planetelor care orbitează, și traiectoria stelelor, și intri în încăperea aia și mergi printre globurile care strălucesc și acolo e suspendat tot universul; poți să-ți treci mâna printre ele, îți dai seama ce le ține în înalturi, e ceva ca o mașinărie în mișcare perpetuă care sfidează gravitația, un planetariu care pare făcut din aramă și pârghii mecanice, dar în realitate este un glob din pânze de păianjen, dar cu pulsații luminoase și alte lucruri pe care au încercat să mi le explice, dar mă depășeau, e năucitor, năucitor și hărțile pe care le au, nu sunt ca geografia de la școală, ei cartografiază limitele locurilor necunoscute, ruine vechi, păduri străvechi, teritorii noi, dar și granițele nașterii, ale trezirii sexuale, ale morții, e năucitor.

— Vrei un pahar cu apă, Tara?

— Nu, mulțumesc.

Underwood încuviință din cap. Așteptă un moment, până ce Tara își recăpătă suflarea.

— Deci n-ai adus cu tine nimic din lumea aceea. Nimic care să poată fi analizat.

— Din păcate, nu. Dar mă îndoiesc că ați fi putut să-l analizați.

— De ce spui asta?

Tara se uită pe fereastră.

— Poți să vii să te uiți, fără să faci mișcări bruște? În spatele copacului de peste drum. Vezi un bărbat care pierde vremea pe-acolo?

Underwood întoarse capul.

— Da, îl văd. E acolo, în umbră.

— Bărbatul acela a venit după mine când m-am întors. Fac tot ce pot să-l ignor. Dacă ai vorbi cu el, mi-ar confirma povestea. Ar fi dovada mea. Dar n-ai să-l prinzi niciodată.

— Este unul dintre ei? Dintre oamenii aceia? întrebă Underwood.

— Da.

— Și ce face aici?

— Ți-am spus, m-a urmărit. Mă pândește.

— Ai raportat la poliție?

— Ha!

— Și ce vrea?

— Pe mine.

— Tara, haide să presupunem că mă duc jos să vorbesc cu bărbatul acela. Haide să presupunem că îl întreb ce face. Cred că mi-ar spune că așteaptă autobuzul. Știi, e o stație de autobuz la doar câțiva metri de locul unde stă el acum. Să presupunem că îmi spune că așteaptă autobuzul. Și dacă eu îi spun numele tău și îl întreb, iar el spune că nu te cunoaște, ești dispusă să recunoști că te-ai înșelat și că nu-l cunoști?

— Du-te.

— Ăsta n-a fost un da.

— Da. Du-te.

— N-am deloc de gând să mă duc afară, Tara.

— Nu, n-ai să te duci. Nici n-ai putea.

Capitolul 30

Nobody loves a fairy when she's forty.[13]

Cântec de varietеu

Când Zoe se întoarse acasă de la The White Horse era aproape miezul nopții. Încălcase înțelegerea de 11:00 fix. Peter fusese foarte explicit. Trebuia să fie înapoi în casă la 11:00 seara; și asta nu însemna să plece de la The White Horse la 11:00; nici să fie pe drum la 11:00..., ci să fie înapoi acasă, cu cel puțin un picior peste prag, exact la ora 11:00; și asta după ceasul de pe căminul din camera de zi, și nu după alt orologiu, ceas de mână, telefon, clepsidră, cadran solar sau orice alt fel de ceasornic, cronometru sau instrument de măsurare a timpului de aici sau din universul cunoscut, indiferent după ce definiție.

Și iat-o, ajungând acasă cu aproape cincizeci de minute întârziere.

Richie îi spusese lui Genevieve, care îi spusese lui Peter, că The White Horse e o speluncă de drogați. Dar Zoe îi explicase că fusese închis și redeschis cu management nou și că acum organizează seri fără alcool, special pentru adolescenți, supravegheate strict cu personal de securitate special pregătit.

Peter fusese sceptic. Dacă în local nu erau droguri și alcool, atunci de ce ar fi vrut să se ducă acolo niște adolescenți care se respectă? În cazul ăsta, puteau să se ducă și la biserică, remarcă el.

— Muzică, zisese Zoe. Pentru muzică.

— O poveste verosimilă, spusese Peter.

Sprânceana ridicată a lui Genevieve îl împiedicase să continue discuția; și, oricum, nu trebuia să-i amintească nimeni că nu la biserică te duci dacă vrei să auzi cântecele vesele.

În cele din urmă, Peter îl chemase la ordine pe iubitul lui Zoe.

— Michael, am o vorbă cu tine, spusese el, bătându-l peste piept. O aduci înapoi la 11:00 fix. *Tu.* Dacă *tu* nu o aduci înapoi la 11:00, *tu* ești de vină și *tu* o să ai de-a face cu mine. Și sunt un tip zdravăn. Și *tu* n-o să te mai vezi cu ea. Ne-am înțeles?

Băiatul roșise, vizibil chiar și prin stratul gros de acnee.

— Da, a zis el tușind.

---

[13] Nimeni nu mai iubește o zână care are patruzeci de ani.

Peter a întins o palmă enormă care cerea o strângere de mână.

Michael se uitase la mâna uriașă întinsă, înainte să împingă și el o mânuță albă, fără nicio bătătură.

— Când faci o înțelegere, te uiți în ochii omului, Michael. În ochi.

— Da, zise Michael, aruncând o privire în ochii lui Peter, apoi uitându-se repede în altă parte, numai ca să-și revină rapid și să privească înapoi.

— Lasă-l în pace! aproape că țipase Genevieve.

— Tată! a strigat Zoe.

— Nicio grijă. Eu și Michael am făcut o înțelegere, nu-i așa, Michael?

— Da.

Iar Peter fusese convins că înțelegerea o să țină. Dar iată că nu mai erau decât zece minute până la miezul nopții și înțelegerea nu fusese respectată. Peter și Gen așteptaseră, discutând despre ce ar trebui să spună și despre cum să abordeze situația. Peter recunoștea că e destul de supărat, doar că nu știa dacă să fie supărat pe Zoe sau pe Michael. Gen nu voia ca el să facă prea mare caz. Asta era problema tuturor taților. El însuși își petrecuse cea mai mare parte a adolescenței într-o vânătoare haotică după fete drăguțe și nu era cazul să-i aducă nimeni aminte ce era în mintea unui adolescent; pe de altă parte, nu voia să se facă de râs acoperindu-și fata cu feregele și văluri.

Zoe era o frumusețe zveltă, cu păr ca pana corbului și ochi de căprioară, iar Peter era ușurat că nu simțea nevoia, ca multe dintre contemporanele ei, să se îmbrace ca o târfă de la Hollywood. Era convins că, până să împlinească șaisprezece ani, zăgazurile se vor rupe oricum. Numai că simțea o datorie morală să le consolideze până în ultimul moment. Cât timp așteptaseră, Peter și Gen deschiseseră o sticlă de vin roșu, iar când cheia lui Zoe atinse ușa din față, simți că e momentul să mai așeze un rând de saci de nisip la baza digului.

Se ridică în picioare.

— Ușurel, zise Gen.

— N-o s-o iau razna, zise Peter.

Cineva intră împleticindu-se prin ușa din față. Era Michael, cu mâinile ridicate în față, în semn că se predă. Peter privi peste umărul lui și văzu că Zoe era chiar în spate.

Băiatul se uita la el cu ochii mari.

— Permiteți-mi să explic… începu el.

— Taci din gură, zise Peter.

— Nu, dar vreau să…

Peter ridică o palmă uriașă în aer, ca un agent de la poliția rutieră.

— Oprește-te.

— Ideea e…

— Destul. Nu vreau să aud scuze de genul mi-a mâncat câinele caietul de teme. Nu vreau să aud că a fost aglomerat pe șosea. Nu vreau nimic. Vreau ora 11:00.

— Câinele mi-a mâncat caietul de teme? zise Michael, scărpinându-se în cap printre codițe.

— Dă-i băiatului o șansă, zise Gen.

— Tată! strigă Zoe.

— Nicio problemă. Mă ocup și de tine imediat, Zoe. Dar întâi tu, Michael. O înțelegere e o înțelegere, corect?

— Tată, ascultă-l și nu te mai agita!

— Ai grijă!

— Mătușa Tara!

— Ce?

— Mătușa Tara. Era la The White Horse. Era beată criță, tată!

— Ce?

— Asta încerca Michael să-ți spună. Am fi ajuns la timp. Dacă n-ar fi fost mătușa Tara.

Peter se uită la Michael.

— Așa este, zise Michael.

Și spuseră tot. În cursul serii, Zoe o observase pe mătușa Tara în fața scenei, dansând ca și cum s-ar fi aflat la capătul greșit al unui cablu de înaltă tensiune, aruncându-se în toate părțile, în mod clar beată.

— Dar ai spus că e petrecere pentru adolescenți, zise Peter.

— Mda, așa era, interveni Michael.

— Era beată moartă, tată.

— Dar ai spus că e fără alcool!

— Avea o sticlă de apă care părea plină cu vodcă. Așa se aduce băutura înăuntru.

— Se aduce?

— Cine vrea să se trotileze. Nu te uita la mine, eu nu rezist la așa ceva.

— Nici eu, sări Michael în ajutor. Oricum, nu prea mult.

— Am văzut-o și m-am gândit păi, ai cam luat-o un pic razna, mătușă Tara, zise Zoe. Am aruncat o privire și am văzut că se săruta cu toți băieții peste care dădea, știi, cu limba vârâtă pe gât ca o șopârlă care se întinde după o muscă suculentă, și i-am zis lui Michael la dracu', asta e mătușa mea Tara și e dusă, dansează chestia aia ciudată, nu-i așa, Michael, când sari în sus și în jos…

— Pogo.

— Așa, pogo, dans de rahat, dar parcă îi băgase cineva artificii în fund, zău, tată, bea din ce o fi avut în sticla aia de plastic și toți băieții aia idioți din jurul ei se încinseseră și am crezut că o să iasă urât. A fost cât pe ce să te sun.

— De ce nu m-ai sunat?

— Pentru că nu te-am sunat. Oricum, după o vreme a început să-și arate sânii și…

— Stai, stai, stai, zise Peter. Așa e?

Michael dădu din cap.

— Și se făcuse zece jumate' și am zis hai că tre' să mergem fin'că taică-tu – fin'că ați zis – și după aia a început o bătaie în jurul ei și au apărut haidamacii și cât haidamacii s-au ocupat de puștii ăia care loveau în toate părțile, mai erau trei băieți pe ea…

— Pe ea? întrebă Genevieve.

— Mda, zise Zoe, adică peste ea cu totul și cred că încercau s-o dezbrace, așa că i-am zis lui Michael…

— A zis că trebuie s-o ajutăm și m-am gândit nu, mulțumesc, mi-o iau dacă mă bag în așa ceva, dar atunci Zoe s-a dus spre ei. A băgat viteză, așa că a trebuit să mă duc după ea – Michael se întoarse spre Peter – ca s-o apăr, dar Zoe a făcut figura aia a ei de judo și l-a trântit pe spate pe unul dintre tipi, l-a blocat pe altul și al treilea și-a luat avânt s-o lovească, așa că am sărit pe el și după aia una dintre matahale m-a prins de părul ăsta nenorocit, scuze doamnă Martin, m-a luat de păr și Tara n-a făcut decât să spună „care dracu' e problema voastră, nu mai poate omu' să se distreze", și nici măcar nu cred că a recunoscut-o pe Zoe, așa era de beată era, și am pierdut autobuzul.

— Bine, zise Peter.

— Bine, zise Zoe.

— Dar o să mă asigur că ajungem la timp data viitoare. S-a întâmplat să întârziem un pic. Îmi pare rău.

— Bine, zise Peter.

— Deci e în regulă? întrebă Michael.

— Da. Este. Bine. Bine.

Genevieve interveni.

— Mulțumim că ai adus-o pe Zoe înapoi cu bine, Michael. Vrei să te ducem acasă?

— Nu, părinții mei nu se agită prea tare dacă întârzii nițel.

— Bine, zise Genevieve.

— Nu zic că voi vă agitați, spuse Michael. Nu spun că ar fi cineva agitat.

— Bine, zise Peter.

— Ce ai de gând să faci cu mătușa Tara? întrebă Zoe.

— Nu te privește pe tine, zise Peter.

— Și așa, zise Genevieve, ridicându-se și bătând din palme. V-ați distrat bine?

•

— Haide la culcare, spuse Genevieve.

— Nu pot.

— Aud cum ți se învârt rotițele în cap.

— Nu le prea poți opri, nu crezi?

Genevieve se ridică și aprinse veioza de lângă pat. Lumina difuză se filtra prin părul ei. Își puse mâna pe pieptul lui Peter.

— Deci ce e de făcut?

— Ce mama dracului căuta acolo?

— E clar că se crede încă adolescentă.

— Câte adolescente dau vodcă pe gât și-și arată sânii?

— Păi, or fi vreo două-trei.

— Îți dorești vreodată să ai din nou vârsta aia?

— Ce? Ca să fac toate chestiile alea? zise Genevieve.

— Da.

— Nu. N-am făcut tâmpenii de-astea nici când eram tânără și nu visez să le fac nici acum, dacă la asta te referi. Dar tu?

Peter se gândi puțin.

— Singurul lucru interesant la șaisprezece ani sunt erecțiile.

— Ai de gând să discuți cu ea?

— Nu știu. Îi dau o căruță de bani unui psihiatru ca să facă asta. Sau cel puțin așa am crezut. Adică, ce-i cu asta? Nu face decât să stea de vorbă cu ea, cu plata pe oră. Cât durează o discuție? O oră. Când decide el că au stat de vorbă suficient?

— Cred că atunci când Tara o să facă progrese.

— Progrese. De unde până unde?

— Eu sting lumina. Culcă-te și tu.

Întinse mâna și stinse veioza.

— Tara, Tara, Tara, zise Peter. Unde dracu ești?

•

În momentul acela, Tara tocmai deschidea ușa casei părintești. Se împiedică pe întuneric, scăpând pe jos cheia pe care o primise acum, dar pe care nu o avusese când locuia aici, cu douăzeci de ani în urmă. Când se aplecă să o ia de pe jos, se lovi cu capul de ușa întredeschisă și se trase înapoi, dând peste bufetul de la baza scării. Cristalele și cele mai bune porțelanuri începură să zornăie în bufet. Tara se rezemă și încercă să proptească bufetul care se clătina.

Se opri o clipă în beznă, să își tragă sufletul. Era cam 1:00 dimineață și se temea că o să-și trezească părinții. Dar din bucătărie se zărea o lumină slabă.

— Nu-i nimic, sunt trează.

Era vocea mamei.

Tara se clătină ușor, își trecu o mână peste față și intră în bucătărie. Se duse direct la chiuvetă și își umplu un pahar cu apă, pe care o bău repede. Apoi se trânti pe un scaun.

— Dacă încercai să nu faci zgomot, zise Mary, nu ți-a prea ieșit.

— Îmi pare rău.

— M-am gândit să te aștept.

— Nu era nevoie.

Tara scoase un râgâit ușor.

— Ești beată.

— Am băut o băuturică mică-mică de tot. E cât se poate de adevărat.

Mary se ridică. Pe blatul de bucătărie era o farfurie, acoperită cu altă farfurie, răsturnată. O dădu deoparte pe cea de deasupra.

— Uite aici, ți-am făcut un sandvici.

Tara îl luă recunoscătoare.

— Nu reușesc să mă obișnuiesc să merg culcare înainte să te întorci. Taică-tu zice că trebuie să te las să faci ce vrei. Deși nu s-ar bucura să te vadă în starea asta.

Tara plescăia mâncând sandviciul.

— Nu mai sunt copil, mamă.

— Nu mai ești copil? întrebă Mary tăios. Și atunci ce ești?

Tara se opri din plescăit. Puse sandviciul pe jumătate mâncat înapoi pe farfurie. Apoi se ridică în picioare, clătinându-se ușor.

— Mă duc la culcare. Noapte bună.

Mary își privi fiica legănându-se de-a lungul holului și o auzi urcând scările. Abia după încă o oră o urmă și ea.

Capitolul 31

Mai multă-nțelepciune se ascunde/ În basmele copilăriei mele,/ Decât, acum, în adevărul vieții.[14]

Friedrich Schiller

Richie se trezi în hărmălaia făcută de sonerie și de niște bătăi puternice în ușă. Se gândi instantaneu că trebuie să fie poliția. Apoi își aduse aminte că n-avea nicio problemă cu poliția, sigur, în afară de recentul caz de conducere în stare de ebrietate. Totuși, din câte își amintea, poliția nu venea cu noaptea în cap din cauza unei contravenții de circulație.

Pentru Richie, cu noaptea în cap însemna înainte de ora 11:00 dimineața.

Bubuitul nu se mai oprea. Își trecu picioarele peste marginea patului și se frecă la ochi înainte să se întindă mai întâi după o țigară, apoi după brichetă și abia după aceea după ochelari. Numai atunci își trase pe el o pereche de pantaloni scurți și se duse tiptil până la fereastră. Se uită afară și o văzu pe Tara. Cu o mână ținea de o bicicletă și cu cealaltă izbea în ușă. Instinctiv, ea privi în sus. Lumina blândă a soarelui de dimineață se reflecta în ochelarii ei fumurii.

Richie deschise fereastra.

— Stai așa.

Traversă dormitorul târșâindu-și picioarele, își puse țigara între buze și scotoci prin buzunarele blugilor până găsi un set de chei. Se întoarse la fereastră și îi aruncă Tarei cheile, care aterizară pe dalele de piatră.

— Pune ceainicul pe foc. Cobor și eu.

Până când Richie făcu un duș, se îmbrăcă și se târî în jos pe scări, Tara făcuse deja ceai pentru amândoi. Când îl auzi venind, turnă câte o ceașcă pentru fiecare.

— Unde e cana mea? întrebă el. Asta nu e cana mea.

— Ce?

— Vreau cana mea.

— Ce mama dracului, Richie, când te-ai boșorogit așa? Auzi, vreau cana mea.

— Când? Cât ai fost plecată, ăsta e răspunsul. Sunt un moș.

---

[14] Friedrich Schiller, *Wallenstein*, ed. a II-a, traducere de Gh. Mihalache-Buzău și Victor Munteanu, Editura Biblioteca Bucureștilor, 2009.

— Nu, nu ești.
— Ba da, sunt.
— Nu, nu ești.
— Ba da, sunt.
— Nu ești.
— Hai, că e distractiv. Putem continua la nesfârșit.
Tara se strâmbă.
— Haide, dă-mi ceaiul. Cât e ceasul?
— Zece jumate'. Richie, mă chinui. Mă chinui rău.
— Ce?
Richie își aprinse altă țigară.
— Spun adevărul. Spun adevărul și nimeni nu mă crede. Nici măcar mama sau tata. Nici Pete. Nici tu. Nici ciudatul ăla la care trebuie să mă duc.
Richie râse zgomotos.
— Vivian.
— Da, Vivian. Crezi că e amuzant?
— Păi da. Doar numele, cum ar veni. Mă pufnește râsul când l-aud. Nu știu de ce. Zău că nu știu. Mai știu și alt Vivian și nu-mi vine să râd de numele lui. Caraghios. Fumezi?
— Nu. Mă bucur că ți se pare amuzant. Oricum, tipul încearcă să mă convingă că am avut o halucinație de proporții, iar eu îi dau o șansă. Sincer. Poate chiar asta s-a întâmplat. Ideea e că, atunci când toată lumea încearcă să te convingă că lucrurile despre care tu știi că sunt adevărate nu sunt de fapt adevărate, începi să crezi și tu: nu pentru că ar fi adevărat, ci pentru că e mai ușor. Pur și simplu, e cel mai ușor.
— Așa e.
— Da, sigur, așa e. Habar n-ai despre ce vorbesc.
Richie se gândi la ziua în care fusese dus la secția de poliție și i se ceruse să mărturisească uciderea Tarei.
— De fapt, am habar. Chiar am.
Tara își scoase ochelarii de soare și îl privi cu atenție. Apoi îi puse la loc.
— Trebuie neapărat să-i porți? Și înăuntru?
— Lumina îmi joacă feste de când m-am întors. Simt că parcă am un fel de nisip în ochi dacă nu-i port.
— Urdori? Noi le ziceam urdori. Cum sunt chestiile alea zgrunțuroase care se scurg din ochi când dormi.
— Așa îmi spunea și el.
— Ă?
— A, tipul ăsta. Cel care m-a dus de aici. El spunea că noi – adică noi, aici, în locul ăsta – suntem adormiți cu toții.

— Vrei să zici gagiul tău spiriduș?

— Nu-s așa cum crezi tu, Richie.

— Ce cred eu?

— Nu știu. Omuleți cu aripi dantelate și pălării din coji de ghindă. Nu-s deloc așa, Richie. Sunt al dracului de periculoși.

— Bine.

— Nu trebuie să te pui cu ei niciodată. Nu și dacă știi. Niciodată.

— Bine.

— Dacă mai spui o singură dată bine, te ucid. Nu vrei să mâncăm ceva?

Richie îi zise să caute în cutia de pâine. Ea se apucă să prăjească pâinea și să pregătească niște ouă, apoi puse din nou ceainicul pe foc, ca să mai facă ceai. La un moment dat, se trase brusc în spate.

— Richie, ai șoareci în bucătărie.

— Știu. Și-au făcut cuib în spatele frigiderului.

— Locul ăsta e o văgăună. E mizerabil.

— Ce-ți pasă ție?

— Vreau să mă mut cu tine.

Richie clătină din cap. Nu era un răspuns negativ. Era un spasm involuntar, o mișcare reflexă, ca și cum i-ar fi intrat o gânganie în ureche. Acum era rândul lui să-și scoată ochelarii. Îi lustrui cu poalele tricoului, îi puse la loc pe nas și o fixă foarte atent pe Tara.

— Deci n-ai nimic împotrivă?

— Ce-ți veni?

— Nu pot să mai stau cu mama și cu tata. Mă scot din minți. Se uită cu răsuflarea tăiată la orice fac. Se uită la mine cum mă spăl pe dinți. Se uită la mine când mă pieptăn. Se uită la mine cum mănânc. Bănuiesc că intră în cameră noaptea ca să se uite la mine cum dorm. Și nu spun mai nimic. Nu fac decât să se uite. Simt că e ca o bombă care stă să explodeze. În plus, o să te sune Pete.

— De ce?

— Să-ți spună povești despre cum am ieșit în oraș.

Telefonul lui Richie țârâi chiar atunci. Richie îl ridică și se uită la el. Era Pete.

— Tu chiar ești medium.

— Nu-i spune că sunt aici.

Richie apăsă pe butonul de răspuns și duse telefonul la ureche. Se întoarse și privi pe fereastră.

— Toate bune, Pete? Mda? E aici chiar acum. Mda.

Richie ascultă. Intervenea din când în când, cu câte un mormăit. Apoi apăsă pe buton și puse telefonul în buzunar. Se uită la Tara.

— Am fost la The White Horse.
— Așa. Cârciumă de puștoaice. Se pare că te-ai distrat de minune.
— Voiam doar să fiu cu alții de vârsta mea, Richie.
— De vârsta ta?
— Da!
— Și atunci de ce vrei să te muți cu mine? Sunt un ratat bătrân.
— Nu, nu ești.
— Ba da! Eu nu vreau să merg la The White House și să beau cocteiluri cu bere și cidru până îmi vine să vărs! Eu nu vreau să dansez în fața scenei cu nasul lipit de subrațul asudat al cine știe cui! Și nici nu vreau să-mi pierd seara explicând cuiva ce căcat e fin'că nu-i place muzica pe care o ascult eu și să ajung aproape să mă iau la bătaie din cauza asta. Știi ceva? Nu vreau să fiu tânăr. De fapt, îmi place al naibii de tare să îmbătrânesc. Pe bune că îmi place! Mai bine îmi bag pula în blenderul din bucătărie decât să mă întorc în timp și să fiu adolescent. Dacă asta vrei să faci, Tara, dacă vrei să te îmbeți criță la The White Horse, n-ai venit unde trebuie. Am whisky, am și câte ceva de fumat, am cana mea pentru ceaiul meu și am și papucii mei de casă. Punct.
— Trebuie să scap din casa aia, Richie.
— N-o să meargă, dragă.
Richie se trânti pe canapea și își mai aprinse o țigară. Rămaseră în tăcere o vreme.
— Pe vremuri spuneai că îți rulez *joint*-uri bune.
— O să constați, dacă n-ai observat deja, că până și asta s-a schimbat. Acum găsești de fumat mai mult un amestec tare care se cheamă *skunk.* E o mizerie, e așa de tare că nu faci decât să stai cu gura căscată și să salivezi, ca după o lobotomie.
— Încă mai fac un masaj bun.
Richie oftă.
— Trebuie să mă iei așa cum sunt.
— O să fac curățenie.
— Asta e problema ta. Nu te aștepta să mă bag.
— Șoarecii trebuie să dispară.
— O să pun niște capcane.
— Nu e nevoie!
Tara se ridicase în picioare. Disputa se încheiase. Se muta cu Richie și știau amândoi asta.
— Cât e ceasul? Bun. Ai niște bețișoare pe aici?
— Bețișoare?
— Bețișoare parfumate.

— S-ar putea să fie câteva prin dulapul ăla.

Tara cotrobăi în dulapul pe care i-l arătase. Găsi niște bețișoare de santal rupte și se duse în bucătărie, unde le aranjă în semicerc, înfigându-le în orice orificiu găsea. Richie stătea în ușă, privind-o năucit.

— Ce dracu' faci?

— Șșșșt. Trebuie să așteptăm până la miezul zilei. Când o să încep, să nu spui nimic. Deschide ușile din față și din spate și lasă-le deschise. Și o să ai nevoie de chitară.

— Ce? N-am de gând să cânt pentru vreun șoarece.

— Acustică. Am nevoie de un *mi* când o să-ți spun eu.

— Ești dusă cu capul.

Ea scoase limba.

— Asta știm deja. Ia-ți chitara.

— Am zece nenorocite de chitare.

— Zece? De ce ai nevoie de zece chitare? Ia una acustică, dar să aibă un *mi* frumos și profund.

Richie plecă bodogănind, dar făcu ce-i spusese. Se întoarse cu un Taylor 914CE, vrând să i-l arate Tarei, pentru că era ceva ce nu și-ar fi putut permite sub nicio formă când erau împreună. Încercă să-și compună o mină care să sugereze că doar se preface că intră în jocul ei aiurit, dar în realitate era intrigat. Când se întoarse, Tara aprindea deja bețișoarele parfumate, iar unele dintre ele începuseră să fumege.

Îi spuse din nou să deschidă ușa din față și pe cea din spate și apoi îl instrui să se așeze pe canapea și să tacă din gură. Îi spuse că, atunci când o să-i facă semn, vrea să cânte un *mi bemol* și să-l repete la fiecare patru măsuri.

— N-o să prea iasă un hit, nu?

— Taci din gură și fă ce-ți zic.

Tara se uită la ceas și, la 12:00 fix, îi făcu semn, iar el ciupi coarda chitarei. Tara se aplecă, apropiindu-se cu gura de marginea de jos a frigiderului și începu o incantație. Era o melodie joasă, abia audibilă, și repeta fraze pe care el nu reușea să le prindă, totuși făcu ce-i ceruse și ținu ritmul, ciupind coarda la intervale regulate.

După câteva minute, Tara se ridică și, legănându-se în ritmul incantației, se plimbă încet prin bucătărie. Făcu o mișcare, indicându-i lui Richie să ciupească mai tare coarda chitarei, ceea ce el execută.

În casă se făcu simțită o adiere ușoară, care agită firicelele de fum ale bețișoarelor. Tara se îndreptă către ușa din spate, făcându-i semn lui Richie să o urmeze și să ciupească în continuare coarda chitarei. El se supuse și o urmă pe Tara afară din casă. Ea îl conduse în fața casei, continuându-și

incantația. Richie aruncă o privire rapidă, să vadă dacă îi zărește vreun vecin. Spera că scăpase, iar când Tara îl conduse înapoi în casă prin ușa din spate, o urmă. Ea închise ușa și-i făcu semn să se întoarcă pe canapea. Își continuă incantația, legănându-se în bucătărie, aplecându-se din când în când și ducându-și gura aproape de marginea frigiderului. După un sfert de oră, incantația se auzi tot mai încet, până când încetă.

Tara se îndreptă de spate și zâmbi.

— Gata. Poți să te oprești. N-o să se mai întoarcă.

Richie o privi nedumerit. Apoi începu să râdă, până când ajunse să se cutremure din cauza hohotelor.

— Haha! Asta mi-a plăcut întotdeauna la tine! Totdeauna ai făcut lucruri de-astea. Totdeauna ai fost plină de rahaturi ca ăsta!

Ea nu zâmbea.

— N-ai decât să zici ce vrei. N-o să se întoarcă.

— Bine.

— Nu le știi chiar pe toate, Richie.

— Îndrăznesc să spun că nu.

— N-ai fost chiar peste tot. Am aflat lucruri despre care tu n-ai habar.

— Bine.

— Fie cum vrei tu. O să vedem.

— Bine, zise Richie. O să vedem.

Capitolul 32

Mănâncă doar cireșe, își fac de cap cum vor – / Aș vrea să fiu și eu copilul zânelor.

Robert Graves

Habar n-ai. Nu ești în stare nici măcar să zărești ceva. Ai ochi și totuși orbecăi în beznă. Ai urechi și sunt pline de zgomote. Nu ești în stare să accepți o mângâiere fără să tresari. Ai la dispoziție mâncare și mirodenii de pe toate continentele, dar nu te mai surprinde niciun gust. Buzele tale nici măcar nu știu cum să vorbească. Strigi, mormăi, înăbuși cuvintele. Și îmi spui bine. Bine.

Am șaisprezece ani, dar în numai șase luni am trăit mai mult decât oameni care au de cinci ori vârsta mea. Dacă stai acasă și te îndopi cu pileală și cu ce e la televizor înseamnă că vezi ceva? Stai acasă. Bea. Mănâncă untură și zahăr. Tunde gazonul. De ce mi-ar păsa?

Nu le știi pe toate. Am învățat multe cât am fost plecată. Ai văzut șmecheria cu șoarecii? Se cheamă Fermecare. O poate face oricine. Chiar și un nebun. Nu trebuie decât să-i faci să nu se mai simtă bineveniți și o să plece. Nu trebuie să-i toci în capcane sau să-i momești cu otravă.

Știi, ființele astea nu ne urăsc. Ne compătimesc. Spun că suntem stângaci, brutali și încercăm să ne impunem voința. Cât am fost plecată, am învățat un alt fel de a călări caii. N-ai nevoie de șa sau de căpăstru. Nu trebuie să sfâșii botul sensibil al calului ca să-l faci să te ducă unde vrei tu.

Cât despre felul cum te joci cu Timpul, Richie, n-ai ajuns nici măcar în visele tale unde am fost eu. Și, crede-mă, dacă ajungi acolo, dacă ți se deschid ochii până simți că te ard, numai dragostea te mai poate aduce înapoi, iar eu m-am întors pentru tine.

Uite câte ceva din ce am învățat. (Uită-te la ochii tăi! Știu că nu crezi nimic din ce îți spun. Dar n-are importanță.) Pot să levitez, chiar dacă numai câteva secunde. Am să-ți dovedesc când o să fiu pregătită, nu înainte. Mă pot face aproape invizibilă. Pot aduna multă forță; forța unui elefant. Sunt și altele, pe care n-am avut timp să le învăț. I-am văzut pe unii dintre ei trecând prin pereți. E adevărat! Am reușit să învăț alte lucruri, lucruri mai neserioase: dacă vreau, pot aduce un bărbat la orgasm doar uitându-mă la el. Îți amintești de femeia de pe masa din bucătărie, despre care ți-am

povestit? Nimfomana? O chema Ekko. Mi-a arătat cum să fac asta. E ușor. E ridicol de ușor.

Dar sunt și lucruri cu mult mai importante. Cum să începi să vezi. Există tot felul de forțe, Richie. Poți învăța să le vezi. Sunt sunete dincolo de limita obișnuită a auzului, dar poți învăța să le auzi. Și uită-te la tine, cum îți tocești toate înzestrările, cu lăcomie și pileală și droguri.

Și nu, nu te mai poți opri. Odată ce începi să auzi și să vezi, nu te mai poți opri. Asta făceam la The White Horse, dacă chiar vrei să știi. Făceam ce făceam noi de obicei, când mergeam acolo împreună. Voiam să mă descarc, cu băutură și zgomot, să văd dacă pot opri asta. Dar funcționează doar pe termen foarte scurt. În cele din urmă, te trezești. Clipești. Și toate sunt la locul lor.

Câteodată cred că noi suntem visul, că acesta este visul. În timpul somnului putem vedea cum este viața în realitate. Asta e. Viețile noastre de zi cu zi sunt doar un scurt vis despre ceea ce înseamnă să fii conștient pe deplin. Și nu pot să spun că îmi place.

Hiero nu putea să stea chiar tot timpul cu mine. Avea treburi de făcut. Își cultivă propria lor mâncare. Sunt fructarieni. Mănâncă doar fructe, nuci și semințe și n-au nimic de-a face cu mâncarea gătită. Iar când Hiero nu era acolo, Silkie, masculul superb de la lac, se strecura prin preajmă.

Era destul de drăguț. De fapt, el m-a învățat șmecheria cu fermecatul șoarecilor. Dar îl țineam la distanță. La început, pe Hiero n-a părut să-l deranjeze că Silkie se tot învârtea pe acolo: Hiero a spus că dacă vreau să fac ceva cu Silkie e decizia mea și a nimănui altcuiva. M-a asigurat că nici Silkie, nici altcineva de acolo nu o să-și impună prezența. Ei nu se purtau așa cu femeile.

Dar într-o zi, Ekko, femeia care și-o trăgea pe masa din bucătărie, nimfomana, a venit la mine și mi-a spus că Silkie tânjea după mine și începea să se îmbolnăvească. Mi-a cerut să mă culc cu el, ca să-i fac ei o favoare.

— Te rog, mi-a spus ea. Începe să devină supărător pentru toată lumea.

— Cum? am întrebat-o. Vrei să mă culc cu el doar pentru că e supărat?

Părea cam scoasă din sărite.

— Uită-te la el, cât de slab e! Se vede că își face singur rău! Abia mai mănâncă, tânjește după tine. Doar culcă-te cu el în nisip jumătate de oră, care dracu’ e problema cu neamul vostru?

I-am spus că „neamul meu” nu are obiceiul să se culce în nisip cu niciun Tom, Dick sau Silkie, doar pentru că așa vrea el.

— Am auzit, a replicat ea, și cred că e absurd. Absurd și ridicol. E cu totul împotriva naturii și nu mă mir să văd în ce hal ați reușit să le încurcați pe toate!

Apoi a început să țipe la mine.

— Ne afectează și pe noi, să știi! Trebuie să trăim cu toții în locul ăsta! Nu e numai al vostru, să faceți ce vreți voi cu el!

I-am răspuns că indiferent ce-mi spune n-o să devin o curvă doar pentru că așa vrea ea. A ieșit furtunos și am crezut că s-a terminat.

Dar nu se terminase.

Încercam să mă țin departe când nu era Hiero prin preajmă. Aveam de descoperit o mulțime lucruri minunate. Mă plimbam prin pădure sau pe lângă lac și mă minunam în fața unor plante cum nu mai văzusem niciodată. Erau niște ciuperci colorate care creșteau printre rădăcinile copacilor; vreau să spun ciuperci otrăvitoare și ciuperci roșii; și erau și alte plante miraculoase.

Era și o floare de o frumusețe izbitoare; mare, cam cât o minge de fotbal, colorată în roz și galben, formată din capitule micuțe, care părea iluminată din interior. Stăteam și mă holbam la ea. Eram atât de absorbită, încât n-am auzit că venea cineva din spate. Apoi mi-am dat seama că Silkie se așezase tăcut lângă mine.

— Îți place? m-a întrebat.

— O, da.

— Îi spunem charnas, un fel de „minte colectivă” în limba ta. Privește.

S-a aplecat spre floare și și-a băgat ușor degetul în ea. Mi-am dat seama imediat că de fapt nu era o floare, ci un roi de o mie de gâze, care au zburat, deranjate. Fiecare gâză era ca o particulă strălucitoare de lumină roz sau galbenă. Au zburat într-un nor. Am rămas fără suflare.

— Uită-te, a spus el.

După câteva clipe de fâlfâit frenetic, norul de gâze a început să se reașeze în exact același loc. În câteva minute, refăcuseră exact aceeași „floare”, identică.

— Sunt în comuniune unele cu altele, a spus Silkie. Își trag forța de la mintea-stup.

— Dar sunt gâze sau sunt o floare?

— Sunt și una, și alta!

— Este atât de frumos! N-am mai văzut niciodată așa ceva.

— Da. La fel e și când facem sex în grup. E același lucru.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! am țipat la el.

M-am ridicat în picioare.

— Ce mod de a ucide un moment minunat!

Părea rănit, i se citea confuzia întipărită pe trăsăturile frumoase. Am plecat furioasă, fără să mă uit măcar în urmă să văd dacă vine sau nu după mine.

Criza a izbucnit a doua zi, când Silkie s-a apropiat de mine și mi-a spus că vrea să-mi dezvăluie numele lui adevărat. Nu știam ce înseamnă asta, dar mai târziu am aflat că oferta lui șocase profund întreaga comunitate. Când i-am spus lui Hiero ce îmi propusese Silkie, s-a albit la față. M-a întrebat dacă asta îmi doresc. L-am întrebat cu ce se schimbă situația dacă Silkie vrea să-mi spună numele lui adevărat.

Vezi tu, numele lor adevărate nu sunt de fapt niște nume. Sunt sunete, sunete secrete care, atunci când sunt pronunțate, creează pentru totdeauna o vibrație între doi oameni. Când dezvălui cuiva numele secret e ca și cum i-ai da inelul de aur. Când îți spui numele, faci o promisiune care te obligă pentru totdeauna.

— Situația se schimbă, a spus Hiero, pentru că acum va trebui să mă lupt cu el.

Am fost șocată, dar n-am avut niciun cuvânt de spus. Nimic din ceea ce spuneam nu mai avea importanță de acum. Hiero și-a anunțat provocarea oficială împotriva lui Silkie, iar provocarea a fost acceptată oficial. Firește, eram îngrozită, dar Hiero nu părea prea îngrijorat. De fapt, părea că abia așteaptă. Am încercat să-l conving să nu lase lucrurile să meargă așa departe, dar a fost în zadar. M-am dus la Silkie și i-am spus că toate astea trebuie să înceteze, dar n-a făcut decât să-mi zâmbească trist. Nici măcar Ekko n-a fost de vreun ajutor. Mi-a spus că eu am declanșat totul, prin simplul fapt că mă aflam aici, și că bărbații trebuie să tranșeze lucrurile. I-am cerut să le spună amândurora că se poartă ca niște proști, că nu-l voiam pe niciunul dintre ei și că o să plec de acolo imediat ce o să fie posibil.

Mi-a râs în față.

— N-ai decât să le spui tu, mi-a spus ea.

Comunitatea era într-o stare de mare agitație. Oameni pe care nu-i mai văzusem niciodată ieșeau din casele din jurul lacului și se îndreptau către plajă, aducând cu ei mâncare, băutură și pături pe care să se așeze, ca și cum ar fi fost zi de bâlci. Sporovăiau și făceau pariuri pe rezultatul luptei, în timp ce la marginea apei era ridicat un ring de luptă cu corzi de cânepă. Mi-au spus că lupta urma să aibă loc la amurg.

Am refuzat să mă uit. M-am întors în casă. Dar auzeam râsetele și vorbăria veselă. M-am uitat pe fereastră și am văzut că aduseseră făclii aprinse, pe care le înfigeau în nisip la marginea apei. Am închis ochii și mi-am astupat urechile, dar era prea mult. M-am întors, hotărâtă să opresc cumva lucrurile. Dar cerul se schimbase. Se făcuse roșu-aprins, iar lacul era albastru-închis, vinețiu. Flăcările dansau pe suprafața nemișcată a apei și, când am coborât, am trecut pe lângă un cuplu care făcea amor fără nicio jenă, lângă un copac. Femeia își trecuse brațele în jurul copacului, în timp ce

bărbatul o pătrundea pe la spate. Un alt cuplu și-o trăgea în iarba înaltă. N-aveau nicio urmă de rușine. Perverși care și-o trăgeau fără să se jeneze, evident excitați de ceea ce urma să se întâmple.

Locul duhnea a sex și sânge.

Când am ajuns jos, pe nisip, abia am putut trece printre oameni ca să ajung să văd ce se întâmplă. Hiero și Silkie stăteau dezbrăcați, cu mâinile în șolduri, fixându-se cu privirea. Silkie, cu dinții rânjiți, era mai înalt, dar Hiero avea o constituție mai solidă și zâmbea încrezător. Am crezut că se vor bate cu pumnii, dar un alt bărbat a intrat în ring cu două săbii, ca niște macete, pe care le-a înfipt în nisip, în mijlocul cercului. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, am auzit sunetul unui corn și din mulțime s-a ridicat un val de aclamații, iar cei doi bărbați s-au repezit cu toată viteza spre arme, ajungând aproape în același timp.

Întârziind o fracțiune de secundă, Hiero a alunecat într-o parte, lovind pământul și măturându-l pe Silkie în nisip. Hiero s-a ridicat primul în picioare, aruncând călcâiul în aer și coborându-l apoi, pentru a-l trimite ca pe un topor direct în fața lui Silkie. Am auzit un trosnet îngrozitor, iar în clipa următoare nasul lui Silkie era zdrobit și plin de sânge. Din mulțime s-a ridicat un nou val de ovații.

Hiero a ajuns la una dintre săbii și a tras-o din nisip în timp ce Silkie încă mai zăcea pe jos, dar bărbatul mai tânăr s-a rostogolit, sărind în picioare cu o îndemânare miraculoasă, ca un animal sprinten, și a aterizat pe vine, pregătit, așteptând momentul atacului. Hiero stătea acum între el și cea de-a doua armă. Silkie a fandat, dar a fost doar o fentă, iar Hiero a făcut o greșeală, încercând să-și termine adversarul cu o lovitură iute de macetă. Dar nu a făcut decât să șfichiuie aerul și n-a reușit să-și recapete echilibrul. O lovitură de pumn în ureche l-a făcut să se clatine, și un nou val de încurajări s-a ridicat din mulțime, de data asta în favoarea lui Silkie și, în momentul ăla, Silkie a tras din nisip cea de-a doua sabie.

Am văzut-o pe Ekko în mulțime. Ochii îi luceau, galbeni, ca de pisică. Era transpirată de emoție, iar lumina flăcărilor îi juca pe piele cu mărgele de chihlimbar. Am implorat-o să oprească lupta.

— S-o opresc? a zis ea, rânjind înspăimântător. N-o poți opri. Unul dintre ei trebuie să moară.

— Să moară?

Mi-a făcut semn să mă îndepărtez, dornică să vadă lupta din ring. Lumina focului a sclipit iar în ochii ei galbeni în timp ce striga, încurajându-i pe bărbații care se luptau. Era avidă de luptă – o femeie frumoasă urâțită de pofta de sânge.

Silkie și-a ridicat piciorul și l-a lovit pe Hiero în tâmplă, dar Hiero a parat cu o lovitură puternică de sabie. Silkie și-a îndoit cu măiestrie trupul, iar lama i-a ratat pântecele cu mai puțin de jumătate de centimetru. Dar lovitura i-a oferit un avantaj și a reușit să-l prindă pe Hiero de încheietura mâinii și să i-o răsucească. Hiero a ripostat rotindu-se cu forță în strânsoarea lui Silkie și trimițând o lovitură amețitoare cu cotul în falca însângerată a celuilalt, însă, în mod miraculos, bărbatul mai tânăr a reușit să mențină strânsoarea. Erau prinși într-o înlănțuire mortală acum, fiecare având liberă mâna înarmată, fără a avea și loc să o folosească. Fără niciun avertisment, Silkie s-a lăsat la pământ și, în acel moment, am văzut nimicirea lui Hiero.

Silkie s-a lăsat cu toată greutatea în jos și, eliberat brusc, a reușit să se ridice din nou, trăgând cu lama o singură tăietură. Hiero și-a simțit pântecele spintecat și s-a clătinat, știind deja că totul se terminase. Privirile li s-au întâlnit pentru o clipă. Apoi Silkie i-a tăiat beregata lui Hiero, iar Hiero s-a prăbușit.

Nu s-a auzit nicio ovație. Mulțimea privea în tăcere. Urlam la ei să mă lase să trec, dar m-am lovit de un zid de trupuri. În timp ce mă luptam să ajung la Hiero, doi bărbați îl scoteau deja de acolo, trăgându-l de picioare. Nisipul era îmbibat de sângele lui. I-am văzut rana larg deschisă în pântece. Strigam la ei să mă lase să mă duc la el, cu lacrimile curgându-mi pe obraji, dar m-au dat deoparte. Nu m-au lăsat să ajung la el. Nimeni altcineva nu părea să dea doi bani pe ce se întâmplase. Era josnic, josnic și rău, și nimănui nu părea să-i pese.

Dar Ekko m-a tras deoparte.

— Lasă-i să facă ce au de făcut, a strigat ea la mine, luându-mă deoparte. Nu înțelegi obiceiurile noastre. S-a terminat.

— Nu, nu înțeleg, am hohotit către ea. Cum puteți permite să se întâmple așa ceva? Pentru voi, e ca un sport. Sunteți toți anormali. Anormali și perverși.

— Iar tu ești foarte tânără, zise ea. Și acum ești în grija lui Silkie.

Am fugit înapoi în casă. Aș fi plecat imediat, dar știam că n-am unde să mă duc. După ce am intrat în casă, m-am aruncat în pat, plângând și tremurând din cauza șocului provocat de tot ceea ce văzusem. După o vreme, mi-am revenit destul cât să mă pot uita pe geam. Jos, lângă lac, aprinseseră un rug funerar uriaș și puteam vedea cum ridicau un trup spre rug. Am hohotit atât de tare, încât am văzut lumea întorcându-se și privind către casă. După o vreme, a intrat cineva. Dar printre lacrimi nu puteam nici măcar să-mi dau seama cine era. Nici nu vedeam întreaga siluetă, ci mai degrabă bucăți dintr-un veșmânt neclar care se apropia de mine, și apoi mi-am dat seama că era

Ekko și că îmi spunea ceva, incantând cuvinte pe care nu le înțelegeam, și a întins spre mine două degete osoase și mi-a închis ochii; iar după aceea nu mai știu decât că am căzut într-un leșin adânc.

M-am trezit de dimineață în ciripit de păsări, cu lumina soarelui trecând prin ferestrele prăfuite și luminând pânzele de păianjen, cu raze blânde care se împrăștiau prin cameră. Știam că trebuie să plec de acolo. Știam că trebuie să încerc din nou.

Voiam să se sfârșească toată nebunia. Voiam acasă. Voiam să fiu cu tine, Richie. Voiam să fiu cu mama și cu tata. Am ieșit din casă. Peste tot se auzeau sforăituri, iar în nisipul de pe lângă casă zăceau trupuri dezbrăcate. Locul arăta ca după un carnaval sau o orgie, nu după o crimă rituală. M-am dus până la grajd, am luat iapa albă și i-am pus pătura pe spinare. Nu-mi păsa cât o să dureze. Trebuia să existe un drum spre casă și de data asta nu mai aveam de gând să renunț.

Dar peisajul era schimbat. Potecile pe care mi le aminteam nu mai erau acolo. Dealurile și văile parcă fuseseră reașezate. Și, chiar dacă mă durea sufletul și nu-mi puteam alunga din minte imaginea oribilă a uciderii lui Hiero, lumina era insuportabilă și minunată.

Soarele se ridicase pe cer și vreau să spun că era de aur, dar nu era auriu, ci de culoarea melasei. Vreau să spun că iarba era verde, dar de fapt nu era, era turcoaz, ca un lac adânc de carieră. Stâncile aveau culoarea nisipului și luciri de cuarț, iar cerul pe care-l voiam albastru era de fapt violaceu. Și toate culorile erau curate. Îmi venea să cobor de pe cal și să-mi afund mâinile în culori, să văd dacă se iau pe degete.

Întreaga lume părea să fi fost remodelată și, deși mă împotriveam gândului, simțeam că reînnoirea avea de-a face cu uciderea lui Hiero. Am rătăcit călare prin ținut, trecând prin văi și peste dealuri. Habar n-aveam pe unde trebuia să caut drumul înapoi spre casă. Știam doar că trebuie să merg până îl găsesc, chiar dacă asta avea să dureze douăzeci de ani.

Mă opream numai cât să las iapa albă să se adape sau să pască. Și apoi plecam din nou. O noapte am dormit sub un tufiș, a doua noapte am dormit într-o scobitură între niște bolovani de granit. Când m-am trezit dimineața aveam pe obraz o lacrimă uriașă. O șopârlă micuță se târâse afară din scobitură și îmi sărise pe piept. Am tresărit, dar asta n-a deranjat-o deloc. Mi s-a urcat pe față și mi-a sorbit lacrima de pe obraz, iar eu am înțeles că încerca să mă aline. Nu știu cum mi-am dat seama. Apoi a lăsat în urmă lacrima, mi-a trecut peste sprâncene și și-a împins boticul umed pe fruntea mea, într-un punct aflat exact între ochi. Mă gâdila, dar era plăcut, și am simțit un fior care a ajuns până în străfundul creierului și atunci am auzit

șopârla spunând *Nu te teme.* Apoi a sărit jos și a dispărut în crăpătura de unde venise.

Lumea începuse să se deschidă în fața mea. Știam exact unde să mă duc ca să găsesc mâncare. Am găsit iazuri de unde să beau apă, ciuperci mari cât pumnul și fructe de pădure cât merele. Nu trebuia decât să le caut.

Într-o după-amiază, când mă oprisem ca să las calul să se adape, și stăteam sprijinită cu spatele de o piatră, a apărut un bondar, bâzâind în jurul meu. M-am întins și i-am prins cu grijă aripa între degete. Nu a părut să-l deranjeze, dar a început să crească, până când am putut să mă urc în spatele lui. Am plecat în zbor, destul de aproape de pământ. I-am transmis ce căutam, trecerea, calea către casă. Dar nu am putut-o găsi și, după câteva ore pe spatele bondarului, am coborât, iar el s-a făcut din nou mic și a plecat.

O să spui că am visat, sunt sigură că așa o să spui. Dar eu nu sunt foarte sigură.

Apoi, în a treia seară, când a răsărit luna, mi-am făcut tabără pe coama unui deal, pe o lespede de gresie, care arăta ca un altar misterios acoperit cu un pat de mușchi verde strălucitor, iar pe cer, puțin către est și la vest de mine, soarele și luna s-au întâlnit pentru o clipă, și am înțeles că totul va fi bine.

M-am învelit cu pătura pe care o puneam pe spatele iepei și am adormit, iar în somn șopârla m-a condus până la un iaz limpede, în care se aflau mai multe pietre. Șopârla mi-a spus că fiecare piatră era un vis și că, dacă aleg o piatră, o să am visul acelei pietre, așa că am luat una, iar visul acela erai tu, Richie, tu! Dar erai mai bătrân, așa cum ești acum. Și în vis te-am învățat acorduri noi pentru chitară, dacă poți să crezi așa ceva. Apoi am luat și alte pietre și am visat și alte vise și, când m-am trezit, lângă patul meu acoperit cu mușchi stătea cineva.

— Ești pregătită să te întorci?

Am clipit. Silueta era umbrită, cu soarele răsărind din spate.

— Hiero! Tu ești!

Am sărit de pe patul meu și l-am îmbrățișat.

— Sigur că eu sunt! Cine credeai că e?

— Dar ai murit!

— Am murit? Nu, nu, nu murim noi dintr-atât. Dar m-am ales cu o amintire frumoasă.

Și-a ridicat cămașa și mi-a arătat o cicatrice urâtă care îi brăzda pântecele. Însă era vindecată.

— Să știi că e prima dată când îl las pe tânărul Silkie să mă învingă într-o luptă. Cred că încep să îmbătrânesc.

— Dar i-am văzut când îți ardeau trupul pe un rug!

L-am îmbrățișat din nou.

— Nu, Doamne ferește, nu eram eu, era doar o întrupare. Știi că miroși ca iapa aia bătrână?

Nu înțelegeam, dar nu-mi păsa. Hiero trăia. Eram atât de fericită să-l văd, că mi-au dat lacrimile.

— Deci ții la mine? m-a întrebat el.

— Sigur că țin!

— Și atunci de ce ai fugit?

— Am crezut că ai murit. Vreau numai să ajung acasă.

M-a privit cu tristețe.

— Știu. A durat mult până te-am găsit, Tara.

— Dar n-am plecat decât de trei zile!

A clătinat din cap.

— Nu, nu. Ai fost plecată câteva luni. Se apropie momentul să te duci înapoi la ai tăi.

Mi-a spus că mai aveam doar șapte zile până se va redeschide trecerea și voi putea merge acasă. Eu m-am emoționat, iar el a părut să se întristeze și mai mult. M-a avertizat că nu va fi ușor când mă voi întoarce acasă, că lucrurile ar putea să nu mai fie la fel. Sigur că n-am luat în seamă avertismentele; habar n-aveam ce vrea să spună. Cum aș fi putut? Și apoi mi-a spus abrupt că mă iubește și că vrea să știe dacă există vreo speranță pentru el. Am încercat să-l resping cu blândețe, iar el m-a întrebat dacă ar avea vreo șansă în cazul în care ar veni cu mine acasă. I-am spus că nu văd cum ar fi posibil așa ceva. S-a întors și și-a mijit ochii în soare, părând că acceptă răspunsul.

L-am lăsat să mă ducă înapoi la lac și la casa lui, unde am petrecut următoarele șapte zile în așteptarea întoarcerii acasă. Ca să treacă timpul mai repede, am învățat cât de multe puteam învăța acolo. Ciudat era că nu părea să mai existe niciun fel de animozitate între el și Silkie, iar Silkie m-a lăsat în pace, părând să roșească și să se îndepărteze de câte ori mă apropiam de el.

În ziua dinaintea plecării, Hiero m-a implorat în genunchi să rămân cu el. A plâns și s-a agățat de mine. Apoi, când a înțeles că n-am să mă răzgândesc, a dat semne că începe să se înfurie. A vrut să știe ce era atât de important pentru mine, pentru ce vreau să mă întorc. I-am spus că te am pe tine, Richie.

— Naiba să-l ia! mi-a spus. O să mă ocup eu de el.

Richie, cred că acum știi cine te-a atacat zilele trecute.

Dar nimic din ce mi-a spus nu mă putea împiedica să plec. Nimeni altcineva n-avea nicio problemă cu plecarea mea; apucasem să-i cunosc mai

bine pe unii, pe Ekko și pe încă unul sau doi dintre ceilalți, dar niciunul dintre ei nu a încercat să mă oprească sau să mă convingă să nu plec. Și, în cele din urmă, a venit și ziua plecării. Hiero și-a respectat făgăduiala, m-a dus la trecătoare și, loial, m-a adus înapoi la voi.

Capitolul 33

Când aprinzi o lumânare, naști și o umbră.

Ursula Le Guin

Acum sunt și mai convins că TM improvizează din mers, pe loc, mai degrabă decât își „amintește” o fabulație compusă dinainte. Se văd semnele. Astăzi, în cabinet, s-a uitat pe geam și a văzut un om care aștepta lângă stația de autobuz. Fără nicio ezitare, a folosit prezența acestui personaj aleator în relatarea ei.

TM este cu siguranță predispusă la exaltări nervoase. Relatarea ei despre hărți și globuri a fost teribil de speculativă și a părut să se includă de bunăvoie într-un sindrom Cassandra, parcă dorindu-și să nu fie crezută. Am readus-o – pe cât de blând am putut – înapoi la realitate, întrebând-o dacă deține vreun obiect sau suvenir adus pe ascuns din lumea ei alternativă. Pentru prima dată de la prima noastră ședință, a introdus în fabulația ei material din contextul prezent, privind pe fereastră și provocându-mă să vorbesc cu bietul om din stația de autobuz.

Această întâmplare deprimantă mi-a schimbat punctul de vedere asupra cazului, pe care l-am considerat inițial un caz de confabulație controlată. Acum pare să se îndrepte în direcția unui caz mult mai convențional de paranoia.

Spun deprimant pentru că paranoia va respinge orice încercare a mea de a confirma o poveste care speram că e deja finalizată. Treaba mea este să interpretez povestea care mi-a fost prezentată, plină până la refuz de probleme, și să găsesc o versiune alternativă prioritară a evenimentelor care să fie acceptabilă pentru pacient. Dacă tulburarea este într-adevăr de tip paranoid, povestea va introduce noi probleme pentru mine, astfel încât să contracareze orice versiune alternativă, pozitivă a evenimentelor. Și nu va exista niciun „final” al poveștii.

Dincolo de asta, pot fi sigur că există o puternică forță de negare sexuală care străbate povestea lui TM. Acum avem și un nume pentru frumoasa femelă nestăpânită sexual care a stârnit dezgustul lui TM. Este Ekko (așa cum mi-a spus TM pe litere), care este, desigur, Echo și un ecou al lui TM însăși. Cu alte cuvinte, femeia care copulează cu nonșalanță, promiscuu și

fără discriminări legate de sexul partenerului, fie pe masa din bucătărie, fie pe malul lacului este, în mod clar, chiar TM.

Ekko are pofte orgiastice și este evident că se bucură de atențiile sexuale ale celorlalți membri ai comunității. Materializându-și în acest fel propriile pofte, TM își poate activa cenzura morală asupra comportamentului care a determinat-o inițial să plece de acasă, evitând însă orice responsabilitate. De asemenea, Ekko pare excitată de ideea de luptă: excitată până la o culme a voluptății. Căutarea lui TM pentru un bărbat care să lupte pentru ea și care să o protejeze își atinge exprimarea logică în Ekko, dar condamnând comportamentul lui Ekko, TM reușește din nou să evite orice vină morală.

Între timp, indiciile exterioare trădează această poziție morală asumată. Înverșunarea cu care își apără TM imaginea de tinerețe veșnică ar putea reprezenta în realitate un interes ascuns sau deviat (dar tot excesiv) pentru felul cum arată. Este o formă de exhibiționism pasiv, care provoacă și caută să atragă atenția. Fratele lui TM mi-a spus că a fost văzută „în oraș”, afișând un comportament seducător și complet nepotrivit. În schimb, după cum spune fratele ei, este excesiv de sensibilă la critici sau dezaprobare. Toate acestea ar putea indica, desigur, o tulburare de personalitate histrionică de tip convențional, dar complicată de nevoia de a-și subordona sexualitatea nevoii de aprobare în cadrul convenienţelor morale.

Să nu uit: trebuie lămurită problema cu fișele stomatologice. Pentru moment, tot ce avem sunt observațiile neconfirmate și subiective ale unui dentist.

Capitolul 34

Sigur o să fim nevoiți să stăm acolo toată seara și să ascultăm niște trăncăneli tâmpite despre zâne.

William Heaney[15]

Jack își deschise computerul și găsi un mesaj de la doamna Larwood. Era scris ca o compunere.

Dragă Jack,

Îți mulțumesc pentru marea ta amabilitate de a mă ajuta cu instalarea computerului. Așa cum îți poți imagina, aceasta este o adevărată încercare pentru o persoană în vârstă, dar cu ajutorul tău se pare că am reușit. Există și un motiv pentru care îți scriu, și nu e numai din cauză că ești singura persoană din agenda mea de adrese. Este vorba despre mătușa ta, Tara. Mi-ar face foarte mare plăcere să o invit la un ceai la mine acasă. Desigur, este posibil ca ea să fie prea ocupată să vină și să stea la taclale cu o bătrână oarecare plicticoasă ca mine, dar sper că îi vei transmite această invitație. Până atunci, sper că tu ești bine și reușești să mai și ieși din casă din când în când. Pare să se fi încălzit puțin și sper că profiți de vremea bună.

Cu drag, Helen Larwood.

Jack mai citi o dată mesajul. Trebuia să-i explice doamnei Larwood cum să scrie un e-mail.

Scrise un răspuns.

Bună, sunt Jack. Nu-i problemă, îi spun. A, și apropo, scriem mesaje scurte. Nu-i nevoie să vorbim despre vreme decât dacă vrem să discutăm despre vreme. Și prescurtăm. Aș fi scris prob, dar am scris problemă, cuvântul întreg, pentru că nu v-ați obișnuit încă. Ați fi putut scrie bună, poți

[15] Pseudonim al lui Graham Joyce, folosit pentru romanul *Memoirs of a Master Forger* (publicat în Statele Unite sub titlul *How to Make Friends With Demons*), Orion Books, 2009.

să-i spui Tarei să vină la ceai. Ar fi fost suficient. Nu vă împiedic să scrieți mesaje lungi dacă vreți, dar probabil că nu vreți.

Apoi apăsă butonul de trimitere și strâmbă din nas.

Deschise sertarul biroului și scoase afișul cu poza pisicii doamnei Larwood. Încă nu-și făcuse planul pentru a găsi un înlocuitor. Puse deoparte afișul și dădu o căutare pe Internet după adăposturile de pisici din zonă.

•

Richie avea migrene tot mai violente. Se agravaseră de când fusese atacat. Fusese la medicul de familie, care se arătase suficient de îngrijorat încât să-i facă o programare rapidă la spital pentru o tomografie computerizată.

Se duse la spital, unde îi cerură să se schimbe într-un halat. Primi un sedativ și îi făcură o injecție cu o substanță de contrast pe bază de iod, care urma să-i ajute pe medici să vizualizeze mai bine ceea ce urma să arate tomografia. După injecție, avu o senzație de căldură și simți un gust metalic în gură.

Îi cerură să se întindă pe o masă care glisa în dispozitivul de forma unei gogoși cu gaură în mijloc.

— Science fiction, zise Richie.

Tehnicianul îi zâmbi vag și îi ceru să-și țină respirația pentru câteva momente din când în când, când erau preluate imaginile cu raze X. Fiecare rotație a scannerului dura cam o secundă, pe măsură ce acesta fotografia câte o secțiune a creierului. Când fusese întrebat, îi spusese specialistului că migrenele începuseră cu câteva zile înainte de Crăciun. Nu, nu mai suferise de dureri de cap până atunci. Și da, durerile apăreau în fiecare zi, uneori de câteva ori în cursul aceleiași zile.

Îi spuseră că rezultatele vor fi gata în câteva zile și îl întrebară dacă poate ruga pe cineva să-l ducă acasă. El spuse că nu, nu are pe cine să roage. Îi recomandară totuși să nu conducă singur la întoarcere, din cauza sedativului.

— Bine, zise Richie. Am înțeles.

Plecă de la cabinetul de tomografie și coborî în parcarea spitalului, se urcă în mașină și se-ndreptă spre casă. Pe drum, trecu pe lângă casa familiei Martin și se hotărî să se oprească.

•

— Uită-te la tine în ce hal arăți! zise Mary, când îl întâmpină la ușă. Haide, intră.

— Tara e acasă?

— O să fac un ceai. Te-ai bătut cu cineva?

Nici Mary, nici Dell nu știau nici despre atacul asupra lui Richie, nici despre conflictul lui Peter cu legea din seara în care condusese băut. Era o adevărată conspirație, cu scopul de a nu le transmite vești proaste unor oameni de vârsta lor, de parcă n-ar fi putut face față cu bine situației, ca și cum ar fi fost copii sub șaisprezece ani. Și iat-o pe Mary agitându-se cu ceaiul, parcă nici nu existaseră cei douăzeci de ani de tăcere dintre ei.

— Vrei un sandvici?

— Nu, mulțumesc, doamnă Martin. Tara e acasă?

— E în baie. Dell e plecat la popice. O să-i pară rău că n-a fost aici. Ei, tu puneai întotdeauna trei cuburi de zahăr în ceai.

— Tot așa, doamnă Martin, tot așa.

— Pot să-ți fac un sandvici cu brânză.

Richie știa, încă de acum douăzeci de ani, că Mary n-o să renunțe.

— Atunci așa să fie.

Stătea în salon, pe canapeaua de piele cafenie, uitându-se la draperiile de velur și la lămpile de perete ornamentate, încercând să-și dea seama ce se schimbase și ce nu. Petrecuse mult timp în casa asta în adolescență, așteptând-o pe Tara, uitându-se la televizor, mâncând la familia Martin, uneori chiar rămânând peste noapte și dormind pe canapeaua extensibilă care fusese înlocuită acum cu una de piele. Practic, fusese o a doua casă pentru el. O auzi pe Mary strigând către etaj, ca s-o anunțe pe Tara că venise.

Când Mary se întoarse cu sandviciul și ceaiul, ceașca de porțelan tremura pe farfurioară. Mary căpătase un tremurat în decursul anilor.

— Unde e pick-up-ul cu radio? L-ați aruncat?

Avuseseră un pick-up vechi cu radio, o piesă de mobilier de dimensiunile unui bufet, la care el și Tara ascultau albume pe vinii. Era încă de pe atunci demodat, cu uși glisante care ascundeau echipamentul și cu un radio cu carcasa frontală din sticlă, care prindea frecvențe cu denumiri exotice, cum erau Hilversum, Helvetia, Luxemburg sau Telefunken.

— Cu ani în urmă.

— Mi-ar fi plăcut să-l iau eu. E piesă de colecție acum.

— Ai fi putut să-l iei. Dell l-a făcut bucăți.

Făcu semn cu capul spre vânătăile de pe fața lui.

— Și asta ce e?

— M-a atacat cineva zilele trecute. A sărit din spatele unui copac.

— Cine era?

— Habar n-am.

— Ți-au furat ceva?

— Nu.

Mary îl fixă cu privirea.

— A ajuns să nu-ți mai vină să ieși din casă. Nu știu unde o să ajungem.

Richie sorbi din ceai.

— Ți-a spus ceva? întrebă Mary.

— Ce?

— Când v-ați întâlnit zilele trecute. Mă întreb dacă ți-a spus ceva. Orice altceva decât grămada de prostii pe care ni le toarnă nouă.

— Vouă ce v-a spus?

— Nici măcar nu vreau să repet. Doar o grămadă de aiureli.

Mary se ridică și închise ușa, apoi să așeză la loc.

— N-am nimic împotrivă să-ți spun, Richie, dar încep să mă satur să o văd stând prin casă, și nu s-a întors decât de câteva zile. Stă ore întregi în baie. A venit acasă beată criță aseară. Și singura explicație pe care am căpătat-o a fost o grămadă de prostii. Îmi vine s-o pleznesc și să-i spun să-și facă bagajele, dar Dell nici nu vrea să audă așa ceva. Trebuie să mergem în vârful picioarelor pe lângă ea. Nu e corect, Richie.

Mary își șterse ochii, pentru a îndepărta o lacrimă reținută.

— Nu e corect, Richie.

— Nu te necăji.

— Și uită-te la tine.

— Ce-i cu mine?

— Ai venit aici. După ce ne-am purtat cum ne-am purtat cu tine.

— N-are importanță.

— Te-am pierdut și pe tine, cum am pierdut-o și pe ea, nu-i așa?

— Nu te necăji, Mary.

Rămaseră tăcuți până când Mary își reveni și spuse:

— Tu ce înțelegi din toate astea?

Richie puse ceașca și farfuria pe covor și se aplecă în față.

— Cred că e slăbită.

— Slăbită!

Ușa se deschise și apăru Tara, gingașă, roz, curată, privind pieziș și zâmbindu-i lui Richie. Ridică din sprâncene către el, iar el știu chiar atunci că, dacă ea i-ar fi cerut, ar fi urcat un deal, ar fi trecut înot un râu sau s-ar fi aruncat cu ea de mână de pe o stâncă.

— Richie, zise Tara, mă duci și pe mine până la Peter?

— Sigur.

— Dar n-ai mâncat nimic de dimineață! protestă Mary.

— Nu contează.

— Nu mănâncă decât fructe, îi spuse Mary lui Richie, cu un soi de dezgust. Fructe și nuci. Ce o să se facă?

— Nu știu, doamnă Martin.

— Mă duc să-mi iau haina, zise Tara.

Mary îi aruncă lui Richie o privire piezișă. Richie își ridică de jos ceașca și farfurioara, dar Mary i le luă din mână și le duse în bucătărie, lăsându-i ocazia să iasă în hol și s-o întrebe pe Tara dacă le spusese părinților ei că se mută.

— Nu încă.

— Poftim? întrebă Mary, care auzise ceva.

— Păi, spuse Tara, voiam să aștept până se întoarce și tata și să vă spun după aia. Dar o să mă mut cu Richie.

— O, zise Mary, surprinsă.

— Doar pentru câteva zile. Să vedem cum merge. Nu-i așa, Richie?

— Sigur.

— Și ce să-i spun lui taică-tu?

— Lasă-mă pe mine să-i spun mai bine.

— Cum vrei. Nu mă mai miră nimic zilele astea. Absolut nimic.

— Uite ce e, mamă, nu plec nicăieri. Nu fac decât să vă fac puțin loc, ție și tatei. Îmi dau și eu seama că v-am cam înghesuit.

Mary se întoarse cu spatele.

— Faci ce vrei, fata mea. Întotdeauna ai făcut ce ai vrut.

Tara deschisese ușa din față și-i făcea semne lui Richie că e cazul s-o șteargă rapid.

— Atunci, ne mai vedem, doamnă Martin, zise Richie.

— Da, strigă Mary cu vocea tremurând.

Apoi își aminti de bunele maniere și se repezi spre Richie și-l sărută pe obraz. Richie se uită la ea. Mary încerca să zâmbească, dar ochii îi erau ca furtuna, plini de spaimă și jale.

•

— Mi-e milă de mama ta, zise Richie după ce se urcară în mașină.

Mergeau în direcția soarelui palid care se ridica, iar Tara își pusese la ochi ochelarii fumurii.

— Când aveam cinșpe ani, abia așteptam să plec, iar acum nu pot. Nu-i vina mamei. Pur și simplu, natura nu acceptă două femei sub același acoperiș.

— Dar tu decizi dacă vrei să pleci.

— Sigur că eu decid.

— Vreau să spun că nu e ca și cum ai avea șaișpe ani, nu?

Tara se întoarse spre el. Richie ridică privirea de la drum și văzu că ea îl privea cu atenție, încercând să prindă înțelesul spuselor lui.

— Nu voiam să zic nimic cu asta.

Schimbă repede subiectul.

— De ce vrei să mergi la Pete?
— Am primit un mesaj cam neclar de la Jack. Ceva despre o vecină.

•

Peter era la lucru când Richie și Tara opriră mașina în fața Fierăriei Veche. Dar Genevieve și copiii erau cu toții acasă. Le deschise Zoe, care se uită ciudat la mătușa ei Tara, dar aceasta îi zâmbi prietenos.

— Jack e acasă? întrebă Tara, trecând peste politețuri.

Genevieve stătea la baza scărilor, periind de purici unul dintre câini cu un pieptene de plastic. Nu ridică privirea și nu se întrerupse din treabă.

— E sus, la calculator.

Tara o ocoli pe Genevieve și se grăbi în sus pe scări. Genevieve, luată prin surprindere, se întoarse și o urmări pe Tara cum urca scările. Ușa de la camera lui Jack se deschise și apoi se închise cu fermitate. Genevieve îi aruncă o privire întrebătoare lui Richie. Zoe stătea lângă ea și, în spatele ei, Amber, având-o alături pe Josie. Toate se uitau la Richie, așteptând să le explice de ce mătușa Tara se purta ciudat, de neînțeles și, mai ales, ce căuta în camera lui Jack.

— Unde e chitara aia? o întrebă Richie pe Zoe, care se duse să i-o aducă.

Richie intră în camera de zi, se așeză pe canapea și bătu ușor cu palma pe locul de lângă el. Zoe îl urmă și se așeză pe canapea. Cântă un acord la chitară, apoi un al doilea. Amber și Josie o urmară în cameră pe sora lor, dar rămaseră în picioare, privindu-l cu atenție și nerăbdare, ca și cum s-ar fi așteptat la un număr de magie. Josie se uita cu ochii căscați.

— Apropo de spiriduși, Genevieve, zise Richie, fetele tale arată toate ca și cum tocmai ar fi picat dintr-o pălărie de ghindă.

— Sunt niște drăcușori, strigă Genevieve de pe scară.

— Câinele nostru are purici, zise Josie.

— Asta-i o dorință? întrebă Richie.

Capitolul 35

Luat de duhuri era termenul folosit în centrul Angliei pentru cineva care a apucat-o pe calea pierzaniei.

Katherine Briggs,
A Dictionary of Fairies[16]

Doamna Larwood auzi o bătaie aproape timidă în ușă. Trase zăvoarele și lanțurile și își dădu pe loc seama cine era Tara. Zâmbind, îi făcu semn să intre și o conduse în casă, invitând-o să ia loc. Computerul cel nou stătea mândru pe masă, cu monitorul radiind lumină și culori dintr-un *screensaver.*

— Sunteți foarte conectată, zise Tara.

— Noroc cu Jack. El le-a aranjat pe toate. Poți să-ți scoți haina.

— E un băiat drăguț.

— Așa e. Ceai?

— Nu, mulțumesc.

Doamna Larwood umplu un ceainic și aprinse focul, ca și cum n-ar fi auzit. Din bucătărie îi zise Tarei:

— Simți nevoia să porți ochelarii ăia tot timpul?

— Am probleme cu ochii, zise Tara.

În scurt timp, doamna Larwood se întoarse cu ceai și prăjituri așezate frumos pe o tavă, alături de o cănită cu lapte, un bol cu cuburi de zahăr și un clește de argint pentru ele. Tarei i se părea că doamna Larwood era o femeie din alte vremuri; așa cum era și ea.

— Doamnă Larwood, Jack mi-a spus că vreți să discutăm despre ceva.

— A, da. Îți mulțumesc mult că ai venit până aici.

— Nu-i nicio problemă.

— Am auzit că ai fost plecată și voiam să-ți urez bun-venit acasă.

— Mulțumesc.

Tara avea senzația ciudată că doamna Larwood tatona, o testa, încerca să o cântărească.

— Jack zicea că ai fost în Outwoods în ziua în care ai plecat.

— Așa e.

— Nu-mi place locul ăla.

---

[16] Un dicționar al duhurilor.

— Serios? Mie îmi place destul de mult.

— După tot ce ți s-a întâmplat acolo?

Tara își puse jos ceașca de ceai și o privi cu atenție pe doamna Larwood.

— Dar nu știți ce mi s-a întâmplat acolo.

— Asta cam așa e. Nu știu. Speram să-mi spui tu.

— E o poveste foarte lungă și chiar nu sunt în stare s-o mai spun încă o dată. Am spus-o de prea multe ori până acum și nu știu dacă mai sunt în stare să o mai iau încă o dată de la capăt.

— Asta pot să înțeleg.

— Ați spus vreodată vreo poveste iar și iar, de atât de multe ori încât să înceapă să se uzeze, iar adevărul să se tocească? După o vreme începi să te îndoiești și tu, pentru că ai spus-o de prea multe ori

— Da, înțeleg. Vrei prăjitură? E preferata lui Jack.

•

După ce Tara plecase spre casa doamnei Larwood, Jack se gândi că ar trebui să facă ceva și să progreseze cu planul lui. Tara năvălise în dormitorul lui, cerându-i să-i explice de ce le-a telefonat bunicilor și le-a spus că doamna Larwood vrea să o vadă. El vărsase tot ce știa – ceea ce nu era prea mult –, dar roșise povestind despre pisica doamnei Larwood și despre cum ajunsese să tipărească afișele. Ceva din felul în care se uitase Tara la el îl făcuse să aibă o bănuială că ea înțelege ce se întâmplase de fapt. Nu putea spune cum și de ce credea că știe. Era doar felul cum își scosese ochelarii întunecați ca să-l privească și apoi își încrucișase picioarele.

O furnicătură, nimic altceva.

Mătușa lui, Tara, putea să te înspăimânte.

Și mai era ceva care-l neliniștea. Se întâmplase când Tara intrase în dormitorul lui; apropierea ei îi provocase o erecție. Nu că erecțiile ar fi fost ceva nou pentru el, de fapt, păreau să devină ceva aproape permanent. Dar, până la urmă, era mătușa lui și nicio mătușă nu putea să fie vreodată excitantă. Nu era normal.

După ce Tara plecă, nu se putu abține să nu răsufle ușurat. Reveni la computer și căută din nou adăposturi pentru pisici. Deja nota adresa unuia dintre ele când ușa se deschise larg. Deconectă imediat computerul.

Era Josie.

— Ce cauți aici?

Se atârnase de clanța ușii, învârtindu-se într-un picior, zâmbindu-i. Sau cel puțin așa își imagină Jack. Uneori, zâmbetul lui Josie semăna mai mult cu crestătura dintr-un dovleac de Halloween.

— Nu intri în camera mea fără să bați la ușă, strigă Jack. Ai priceput?

— N-ai voie să țipi la mine. Te spun.

Jack se ridică în picioare și se uită pe geam. Taică-su îl certa când zbiera la surorile lui; acum se uita pe geam ca să câștige timp să se gândească la vreo altă formă de pedeapsă sau răzbunare împotriva surorii lui mai mici. Dar zări ceva în fundul grădinii.

Întâi crezu că e o cârpă care se prinsese în gardul de sârmă din fundul curții. Flutura ușor în vânt. Era ruginie și era prea departe ca să-și dea seama ce e. Dar avu o bănuială.

— Ce e? întrebă Josie intrând în cameră și oprindu-se lângă el la fereastră.

— Nimic.

— Ce ai văzut? Pot să văd și eu?

El o împinse de la fereastră.

— Nu e nimic.

— De ce nu mă lași să văd și eu?

Jack o apucă de braț și o privi în ochi.

— Vrei să-ți răsucesc brațul până te doare?

Ochii lui Josie se deschiseră larg.

— Nu.

— Atunci ține minte ce norocoasă ești că ai un frate care *nu-ți sucește brațul,* Josie. Niciunul. Ai mare noroc, nu-i așa?

— Da.

— Da. Fără brațe sucite. Ce soră norocoasă ești, să ai așa un frate grozav.

— Da.

— Bine. Acum o să te las să te joci cu microscopul meu.

— Deja mi l-ai dat mie.

— Taci din gură și joacă-te cu el. Altfel, brațe sucite. Și altele.

Jack oftă și o lăsă pe Josie nedumerită în camera lui, închise ușa și se năpusti în jos pe scări.

— Unde te duci? întrebă Genevieve.

— Afară.

Întrebarea și răspunsul erau un joc pe care mama și fiul îl jucaseră de atâtea ori, încât niciunul dintre ei nu mai auzea de fapt cuvintele, dar repetarea lui părea satisfăcătoare pentru ambele părți. Jack se strecură în pantofi și, încercând să nu arate ca un adolescent care se grăbește, păși pe aleea din grădină, aruncând priviri neliniștite peste umăr.

Flamura roșcată flutura pe gard chiar în fundul curții. Pe măsură ce se apropia, i se adeveriră cele mai rele temeri.

— Fir-arfir-arfir-arfir-arfir-arfir-arfir-ar.

Flamura ruginie de pe gard nu era deloc o cârpă; era cadavrul uscat și sfârtecat al unei pisici roșcate, cumva în plasa gardului. Fusese târât pe

jumătate prin gard, dar se înțepenise acolo. Plasa gardului era răsucită. Oasele pisicii ieșeau prin blana zdrențuită și ferfeniță.

Jack știa exact ce se întâmplase. O vulpe – vulpea pe care crezuse el că o țintește atunci când începuseră toate necazurile – a săpat și a dezgropat cadavrul pisicii și a încercat să-l târască de acolo, un hoit transformat în trofeu de război. Reușise să ajungă cu cadavrul până la gaura din gard, dar acesta se înfipsese cumva în sârmele rupte și răsucite. Când văzuse că nu-l poate trage prin gard, îl lăsase în plata Domnului. Și la vederea oricui.

— Fir-arfir-arfir-arfir-arfir-arfir-arfir-ar, făcu Jack, scrâșnind din dinți.

Se apropie de gard ca să elibereze cadavrul, dar aproape i se făcu rău văzând starea în care se afla. Puțea, iar craniul se vedea deja prin blana sfărâmicioasă. Ochii păreau mâncați.

Lui Jack îi veni să vomite.

Fugi până la șopron, unde găsi o pereche de mănuși de grădinărit de-ale lui taică-su. Revenind la cadavrul tras în țeapă, încercă să-l elibereze, dar fără a se apropia la mai mult de o lungime de braț, protejat de mănușile de grădinărit. Nu voia nici să se uite la chestia aia, și încercă să-și ferească ochii în timp ce trase pisica moartă de ceafă. Între degetele mănușii îi rămase un smoc de păr roșcat. Desfăcu mâna, iar smocul de blană zbură luat de vânt.

Scrâșnind din dinți și încercând să-și împiedice stomacul să-i ajungă în gât, Jack își luă inima în dinți și trase de cadavru cu ambele mâini. Nu se lăsa. Smuci din nou. Crezu că reușise să-l desprindă de gard. Apoi auzi cum se sfâșie ceva și se trezi cu o bucată zdravănă din pisica moartă în mâini. Restul rămăsese înfipt în gard. Se întoarse și eliberă și restul pisicii. Îl trecură toate apele. Îi venea să vomite. Lăsă bucățile de cadavru pe pământ și se duse până la șopron, de unde se întoarse cu o sacoșă mare de plastic. Puse în pungă cadavrul sfâșiat, adună toate smocurile de păr dimprejur și legă mânerele pungii, închizând totul înăuntru. În sacoșă intrase însă, odată cu pisica, prea mult aer, așa că se umflase ca un balon.

— Ce faci aici?

Era Josie, care venise după el în curte. Habar n-avea de cât timp îl urmărea.

— Nimic.

— Ce-i în punga aia?

— Nimic.

— Și atunci de ce nu e goală?

— Ce?

— Dacă nu-i nimic în ea, e o pungă goală. Dar punga aia e plină.

— Nu, nu e.

— Ba da.

— E un șobolan pe care l-am omorât cu pușca.
— Ba nu e. Pot să mă uit?
Jack o dădu deoparte și păși pe alee cu punga umflată, decis să se strecoare pe lângă fereastra bucătăriei. Auzi inevitabilul guițat de porcușor care protesta „Te spun!”, dar îl ignoră.
Maică-sa era în bucătărie și o zări uitându-se la el când trecu grăbit pe lângă geam, ținând punga cât mai jos și ferindu-și privirea. Trecu de fereastra bucătăriei și dincolo de ușă. Poarta înaltă din spate era închisă, dar simți că scăpase.
— Jack!
Era maică-sa.
Încremeni.
— Ce-i?
— Unde te duci, Jack?
— Până afară.
Genevieve scoase capul pe ușa din spate și îi zâmbi.
— Stai nițel. Am o scrisoare pe care vreau să o pui la poștă.
Jack nu zise nimic.
Genevieve se uită la el, apoi se uită cu atenție la punga umflată din mâna lui.
— Mă duc s-o aduc. Doar o clipă.
Mama lui dispăru înapoi în casă, iar Jack profită de ocazie ca să arunce punga peste poarta înaltă. O auzi aterizând cu o bufnitură surdă pe cealaltă parte. Genevieve se întoarse cu scrisoarea și i-o întinse.
— E totul în regulă, Jack?
— Sunt bine.
— Hmm, zise Genevieve.
— Trebuie să plec.
— Bine.
Jack întredeschise doar puțin poarta, astfel încât mama lui să nu poată vedea punga de pe cealaltă parte. Se strecură prin deschizătură, închizând cu grijă poarta în urma lui. Iar acolo, de cealaltă parte a porții, uitându-se la punga căzută, se aflau Tara și doamna Larwood.

Capitolul 36

De Crăciun, când e ziua de nașterea vârcolacilor, poarta solstițiului e deschisă destul cât să-i lase pe toți să se furișeze.

Angela Carter

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru Vivian Underwood Tarei. Spune-mi ce s-a întâmplat când te-ai întors.

Stăteau pe scaunele preferate ale Tarei, trase lângă fereastră. Era după-amiază târziu și, deși lumina blândă de iarnă era filtrată de cedrii bătrâni din curtea vecină, scotea în evidență trăsăturile delicate ale Tarei, iluminând firele altfel invizibile de păr blond de pe obraji. Ea își miji ochii pentru a-și rechema amintirile, și chiar și în spatele ochelarilor închiși, Underwood putu vedea urmele șerpuite ale ridurilor de expresie din jurul ochilor ei.

— Hiero era disperat că voiam să plec. Părea să fie de-a dreptul jignit. Îmi cerea să-i spun ce am acasă și nu-mi poate oferi și el. Spunea că ar trebui să fac o listă. Nu putea înțelege de ce ar vrea cineva să renunțe la un spațiu al luminii, al frumuseții și al cunoașterii pentru ceea ce el numea locul viermănos al umbrelor. Adică aici. Recunosc că uneori când mă uit în jur nu știu nici eu.

Când am făcut observația că am o familie, mi-a spus că întreaga lui comunitate era o familie; când am spus că voiam să-mi continui educația, m-a provocat să-i spun ce aș putea studia mai valoros decât lucrurile pe care le învățasem în scurta perioadă cât fusesem cu el; când i-am spus că am un iubit care mă așteaptă, s-a întunecat la față.

A vrut să știe numele iubitului meu. I-am spus despre Richie. I-am spus că m-am purtat urât cu Richie și că regretam, că îmi era dor de el. M-a întrebat dacă îl iubesc pe Richie și i-am spus că eu cred că îl iubesc. A spus „Am să-l distrug pe acest Richie. Am să-l distrug. Am să-i distrug creierul cu pânze de păianjen și ceață, cu aburi din lacuri stătute și din mocirle împuțite, cu spini de gheață și lipitori de foc, cu săgeți de aer puturos și vise negre de scorpioni, cu funingine din coșuri de fum și var nestins din cuptoare.” Vorbele lui păreau niște creaturi care-i ieșeau din gură. Am fost șocată. L-am făcut să înceteze să mai vorbească așa.

Dar a început să se poarte altfel. A devenit ursuz și morocănos, abia mai vorbea cu mine. Era legat de făgăduiala pe care o făcuse să mă aducă înapoi,

dar acum mă ura din cauza ei. Am călărit împreună, pe calul alb, cu el așezat în spatele meu, dar de data asta nu i-am mai simțit brațul în jurul meu.

Am mers în galop ușor o bucată de drum și am știut când am făcut trecerea, pentru că lumina se schimbase. Și, de unde ajunsesem să mă obișnuiesc încet-încet cu strălucirea luminii în locul unde fusesem, acum totul mi se părea cumva grosolan și mânjit. Și, de unde lumina parcă îmi zgâria ochii, acum părea să mă râcâie și să mă înțepe. Și era frig! Vântul era tăios ca un cuțit. Dar peisajul devenise familiar și am știut că eram din nou în Charnwood, dragul meu Charnwood, undeva unde se întâlnesc cele trei râuri și de unde puteam vedea ridicându-se în zare Outwoods.

Totuși, se schimbase anotimpul. Venise iarna. I-am cerut să mă lase acolo, dar a insistat că trebuie să mă lase unde m-a găsit și, deși nu voiam să ajung în Outwoods și voiam doar să merg acasă, nu m-a ascultat. Abia mai vorbea. Tremuram și, în timp ce mergeam la trap, au început să cadă fulgi mărunți de zăpadă.

Și în Outwoods m-a depus la exact același bolovan unde fuseseră zambilele înflorite, în coloniile lor compacte și parfumate. Dar acum nu mai erau zambile sălbatice și nu se mai auzea nici cântecul păsărilor. Ferigile erau moarte, copacii erau desfrunziți, iar cărarea era plină de noroi. Am coborât de pe cal și m-am întors să-i spun ceva, dar el mânase deja iapa ceva mai departe de mine.

— De ce? i-am spus. Trebuie să-mi răspunzi la o întrebare. De ce m-ai ales pe mine?

A clătinat din cap ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că nu știu răspunsul la întrebare.

— Pentru că tu erai Regina de Mai, Tara.

Și a îndemnat iapa, ducând-o în galop mai departe. Am rămas singură, exact ca atunci când mă găsise.

Primul meu impuls a fost să fug, și așa am și făcut, am fugit. Am alergat cât m-au ținut picioarele pe drum, m-am împiedicat, am alunecat pe stratul negru de frunze moarte, am alergat către casă.

În scurta perioadă cât fusesem plecată, cineva construise o parcare, cu toalete publice și panouri cu informații despre zonă. Nu mi-au plăcut toate astea. Aveam o presimțire neplăcută. În parcare erau două mașini și nu mi-a plăcut cum arătau. Nu păreau să fie chiar cum trebuie. Sculpturile de lângă intrare – siluete din lemn – mi-au provocat greață. În tot acest timp, am privit printre gene în lumina dură și toate simțurile îmi zbârnâiau; am știut că lucrurile s-au schimbat, dar era încă prea devreme să înțeleg cât de mult. Adică până și mașinile erau diferite. Forma mașinilor. Îmi dădeam seama că s-a întâmplat ceva.

Zăpada cădea în continuare, iar eu dârdâiam. Am zărit un bărbat cu un câine, care se întorcea la mașină. Am ieșit dintre copaci și l-am întrebat dacă mă poate lua și pe mine cu mașina. M-a ignorat total, s-a urcat în mașină și a plecat. De fapt, mă întrebam dacă m-a văzut măcar. Parcă aș fi fost o fantomă care încerca să comunice cu oamenii din alt plan. M-a șocat lipsa lui de politețe. Îmi era frig, eram foarte obosită și copleșită și am început să plâng.

După o vreme, a apărut un cuplu, soț și soție. Păreau să se întoarcă dintr-o drumeție prin pădure. Femeia avea un bandaj peste un ochi, ca un pirat. S-a oprit și m-a întrebat dacă mă simt bine. I-am spus că nu, că fusesem abandonată acolo și că trebuia să ajung acasă. Cei doi au schimbat o privire, iar apoi femeia s-a oferit să mă ducă ei cu mașina. Mi-am văzut imaginea reflectată în geamul mașinii și, dintr-odată, mi-am dat seama cum arătam. Nu eram foarte curată, și nu-mi spălasem hainele în cele șase luni cât fusesem plecată.

După ce ne-am urcat în mașină, femeia a încercat să detensioneze atmosfera începând o discuție. M-a întrebat dacă mă pregătisem pentru Crăciun. I-am spus că da, însă eu nu puteam înțelege cum de venea Crăciunul, pentru că fusesem plecată exact șase luni, deci ar fi trebuit să fie octombrie. Când m-a întrebat unde vreau să ajung, i-am dat adresa de acasă. Dar când am trecut prin Anstey, mi-am dat seama că lucrurile nu erau cum trebuie. Mașinile arătau altfel, autobuzele arătau altfel. Vedeam indicatoare electronice pe care nu le mai văzusem niciodată. Drumurile erau schimbate. Magazinele erau diferite, iar unele vitrine decorative fuseseră înlocuite cu geamuri din sticlă turnată. Chiar și telefoanele publice erau schimbate – unde erau vechile cabine roșii, atât de liniștitoare și de reconfortante? Era vorba doar de detalii, detalii fine, dar importante pentru mine în ziua revenirii acasă, și simțeam că totul e greșit.

Începeam să intru în panică. Cred că intrasem în hiperventilație. Doamna de pe locul pasagerului a întors capul și m-a privit cu ochiul sănătos. M-a întrebat dacă mă simt bine. Chiar și asta mi se părea de rău augur, ca și cum totul era un fel de banc.

Când mașina s-a apropiat de capătul străzii mele, i-am rugat să mă lase să cobor înainte să ajungem acasă, îmi era teamă să intru. În primul rând, pentru că mă așteptam la o primire groaznică, dar dincolo de asta, nu puteam să asimilez toate schimbările care avuseseră loc. Am văzut o benzinărie care fusese închisă și nu mai rămăsese din ea decât copertina ruptă, mâzgălită cu graf- fiți, și o pagină de ziar care flutura prin curtea din față. Un debit de ziare devenise sediu de organizație de caritate. Case noi răsăriseră ca ciupercile după ploaie, iar la nivelul străzii era montată o cameră video, ca un dispozitiv de supraveghere.

Până și ușa casei noastre era schimbată. Cineva construise o verandă din PVC și sticlă, care ascundea vechea noastră ușă albastră. Și, în timp ce mă uitam, pe ușa verandei a ieșit un bărbat în vârstă. Era un bărbat chel, cu câte un smoc de păr alb în dosul fiecărei urechi. Părea doborât de greutăți când a deschis ușa mașinii și a urcat în ea. Și mi-am dat seama că era tata. Era tatăl meu și era bătrân.

Îmi aduc aminte că în momentul ăla am început să plâng. Mi-am mușcat pumnii. Nu m-am putut abține.

Când a ieșit în marșarier de pe alee – avea o mașină nouă, pe care n-am recunoscut-o – m-am întors și am luat-o la fugă. Am alergat orbește, pentru că simțeam nevoia să mă ascund, să-mi ascund fața. Aveam lacrimi în ochi și n-aveam unde să mă duc. Am fugit până am ajuns într-o intersecție, unde cârciuma pe care o știam ca fiind The Old Bell Inn avea o firmă nouă și fusese rebotezată The Snooty Fox. Dar n-aveam bani să intru, așa că am mers mai departe și am ajuns la biblioteca publică, unde am intrat ca să mă încălzesc și să-mi adun gândurile.

Dar chiar și biblioteca se schimbase. Avea uși automate! Înăuntru erau șiruri de ecrane de televizor, iar oamenii stăteau aplecați peste ecrane. Habar n-aveam ce însemna asta. M-am gândit că poate se uită la televizor. Era Internetului începuse pe când eu eram plecată.

Și apoi am izbucnit în râs, pentru că îmi dădusem seama ce se întâmpla. Eram într-un vis. Încă mai visam că eram în spinarea unui bondar uriaș. Nu trebuia decât să mă trezesc, dar ca să mă trezesc, trebuia întâi să adorm și după aia avea să se termine cu visul ăsta ciudat și aveam să mă trezesc acasă, ca o școlăriță nesăbuită care a adormit printre zambilele sălbatice și a avut cel mai straniu vis. Eram suficient de extenuată ca să adorm chiar atunci și acolo. Biblioteca avea un salon cu ziare și reviste și m-am așezat acolo, cu un ziar în mână, prefăcându-mă că-l citesc în timp ce moțăiam.

Și am ațipit. Dar când m-am trezit nu eram acasă. O bibliotecară, o doamnă drăguță cu ochi căprui, mă scutura să mă trezească. Și-a cerut scuze, a zâmbit și mi-a spus că nu pot să dorm acolo și că biblioteca se închide pentru vacanța de Crăciun. Mi-a dat un fluturaș pe care scria când se redeschide după sărbători. Avea datele și avea și anul, toate tipărite clar, ca să le pot citi.

Sigur că n-am crezut. A trebuit să o întreb pe bibliotecară ce an era. Nu mi-a răspuns. Dar m-a întrebat dacă am unde să mă duc. Când am repetat întrebarea, s-a îndepărtat și a revenit cu o bucată de hârtie cu o adresă scrisă pe ea; adresa unui cămin, mi-a spus, care oferea mâncare și adăpost pe perioada Crăciunului. Mi-a zâmbit din nou. „O să fie frig de Crăciun”, mi-a spus.

A crezut că sunt o persoană fără adăpost! Dar nu eram fără adăpost; aveam o casă unde să mă duc, o familie, părinți iubitori și un iubit. M-am dus din nou acasă și am hotărât că, indiferent de consecințe și de situația de acolo, trebuie să mă arăt. Nu aveam nicio cheie a casei, dar întotdeauna era o cheie de rezervă sub lespedea micuță de lângă ușa din față. Am hotărât să intru singură în casă.

Dar lespedea dispăruse. Nu era nicio cheie și, chiar dacă ar mai fi fost lespedea și cheia, ușa fusese schimbată și, odată cu ea, și încuietoarea! Am sunat la sonerie și am bătut în ușă, dar nu era nimeni acasă. M-am hotărât să aștept în garajul de lângă casă, să mă încălzesc. Până și garajul era plin de vechituri pe care nu le știam, dar am așteptat și, în cele din urmă, s-a întors tata cu mașina. M-am uitat de acolo, spionându-mi tatăl cum se dă jos din mașină, în timp ce o femeie în vârstă încerca să coboare de pe locul pasagerului. Femeia în vârstă era mama. Avea părul argintiu. Îți poți imagina cum m-am simțit când i-am văzut pe bieții mei părinți transformați aproape peste noapte în oameni șubreziți și încărunțiți?

Nu mai puteam respira. Voiam să alerg la ei și să-i îmbrățișez, dar nu puteam. Eram prea copleșită de schimbare, de îmbătrânirea oribilă care se petrecuse în ei. Așa că am așteptat, ascunzându-mă în garaj în timp ce ei s-au dus în casă. Nu puteam suporta ideea să mă arăt în fața lor. Nu voiam să se uite în ochii mei sau să-mi vadă expresia chinuită de oroare la vederea ridurilor întipărite pe fețele lor și a capetelor ninse, așa că m-am strecurat înapoi în garaj, amorțită, tulburată.

S-a lăsat întunericul și m-am furișat de acolo. Am mers pe jos opt kilometri până în Leicester, aproape fără să văd nimic, cu lacrimile arzându-mi ochii. Am găsit adresa azilului pe care mi-o dăduse bibliotecara. M-au primit fără să pună întrebări. Majoritatea locatarilor erau ca vai de ei – femei fără adăpost, cu tot avutul într-o sacoșă, drogați și femei sărace cu duhul, bătute de soartă și cu mințile pierdute. Era un loc sinistru. Am împărțit o cameră împuțită cu alte trei femei. Una dintre ele vorbea încontinuu despre un copil mort, alta se încovrigase într-un colț și striga în somn, a treia făcea scandal că nu avea voie cu băutură înăuntru. Dar era cald. Puteai face un duș fierbinte și primeai ceva de mâncare. În cele din urmă, am adormit.

A doua zi era Ajunul Crăciunului. Ni se spusese să mergem altundeva între 11:00 dimineața și 3:00 după-amiaza. Nimeni nu părea să aibă vreo idee despre ce să facă în timpul ăsta. Primisem o haină veche. Mi-am petrecut timpul plimbându-mă prin oraș, încercând să înregistrez toate schimbările mărunte, dar incredibile. M-am dus la biblioteca centrală să mă încălzesc și cineva de acolo mi-a arătat cum să citesc ziarele pe un monitor și

asta am și făcut, încercând să înțeleg tot ce se întâmplase cât fusesem plecată.

Douăzeci de ani. Pierdusem douăzeci de ani. În mintea mea, nu mai puteam nega ce se întâmplase, dar în sufletul meu nu puteam să accept. Nici acum nu pot.

Și știam că Hiero mă urmărea. Când timp m-am plimbat prin oraș l-am simțit în urma mea. Uneori făcea efortul să rămână nevăzut, dar alteori nici măcar nu-i păsa dacă îl zăresc sau nu. Voia să știu că e acolo. În biblioteca centrală s-a oprit într-un balcon, privindu-mă fix printr-un gol dintre rafturi.

După o vreme, m-a abordat. „Vezi?”, mi-a spus. „Vezi cum e? Vezi că nu te poți întoarce aici?”

M-am făcut că nu-l aud și m-am concentrat pe arhivele ziarelor, ca și cum, printr-un efort de voință, l-aș fi putut face să nu mai existe, ca și cum aș fi putut face ca totul să nu fie adevărat. În cele din urmă, s-a apropiat un bibliotecar și m-a întrebat: „Vă deranjează bărbatul acesta?” Hiero a rânjit la el, dar a plecat fără să protesteze.

Pentru că, vezi tu, eram în stare de șoc. Trebuia să asimilez tot ce mi se întâmplase, dar nu puteam. Am ieșit iar pe străzi și am trecut pe lângă toate magazinele, pe lângă toate vitrinele cu sticlă turnată adusă pe High Street, toate decorate pentru Crăciun și expunând mărfuri strălucitoare care nu îmi erau familiare.

M-am întors la azil, nu pentru că mă simțeam bine acolo, ci pentru că nu puteam înfrunta adevărul și nu puteam să dau ochii cu părinții mei. Am mâncat acolo, iar seara a venit un cor, un cor de la o școală din oraș, format din adulți și copii. Ne-au cântat colinde și cântau atât de frumos și cu atâta emoție, încât am plâns, și am plâns, și am plâns până când n-am mai avut lacrimi, doar sare fierbinte care îmi ardea fundul ochilor.

Am rămas trează în noaptea aia, încercând să-mi dau seama ce am de făcut. Când am adormit, am avut coșmaruri și m-am trezit când femeia supărată că n-are băutură a încercat să se bage în patul meu. Am țipat atât de tare la ea, încât a venit cineva și a dus-o în altă cameră.

În dimineața următoare, dimineața de Crăciun, m-am hotărât să merg acasă, indiferent cu ce preț, indiferent câtă suferință însemna asta. I-am spus unuia dintre voluntari că totuși am o familie și că ar trebui să fiu cu ei. A fost foarte amabil. M-a dus cu mașina până acasă și a așteptat cât am bătut la ușă. Începuse să ningă din nou, cu fulgi mărunți, și mi-am adus aminte cum paria tata întotdeauna pe „Crăciunul Alb” și m-am întrebat dacă încă mai face asta.

Când a deschis ușa, tata nu m-a recunoscut. Apoi a venit și mama, și când m-a văzut, a leșinat.

Capitolul 37

Vineri, 15 martie, cândva în cursul dimineții, Michael Cleary a adus preotul. Preotul a oficiat o slujbă în dormitorul lui Bridget, în timp ce Bridget era culcată în pat. În seara aceea, conform mărturiei Johannei Burke, Bridget a fost îmbrăcată și adusă în bucătărie. Johanna a depus mărturie: *„Tatăl ei, fratele meu și cu mine, împreună cu decedata și cu bărbatul ei stăteam lângă foc. Vorbeam despre spiriduși, iar doamna Cleary i-a spus bărbatului ei «Și mama ta se ducea cu spiridușii, de-asta crezi că și eu plec cu ei*». *El a întrebat-o*: «*Ți-a spus mama mea asta*?» *Ea a spus*: «*Mi-a zis, mi-a zis că a fost două nopți cu ei.*»”

Sumarul stenogramei procesului (1895)

Tara s-a prezentat la spital pentru a face tomografia computerizată, plătită în sistem privat de data asta, fără să știe că stătea pe același pat de spital de stat și trecea prin același scaner în formă de gogoașă găurită prin care trecuse și Richie cu doar câteva zile înainte, iar de tomografia ei se ocupa același tehnician care făcuse investigațiile și pentru Richie. Tara se afla acolo la insistențele lui Underwood. Psihiatrul voia să vadă dacă exista vreun semn de traumă cerebrală – recentă sau mai veche – care ar fi putut explica o amnezie ce se întindea pe douăzeci de ani. Underwood recunoștea însă că, și dacă tomografia ar fi localizat vreo traumă ar fi fost dificil de explicat de ce părea să funcționeze atât de bine memoria ei de dinainte de plecare și de după ce revenise; totuși, spunea el, modul de funcționare a creierului uman este deseori de nepătruns, mai ales când e vorba de procesul de recuperare.

Creierul putea ascunde douăzeci de ani de existență, spunea el, dar asta nu înseamnă că întâmplările acelea nu se află pe acolo, pe undeva.

Știind că Richie o aștepta în parcarea spitalului, Tara stătea nemișcată în timp ce tehnicianul ieși din încăpere pentru a porni scannerul. Era foarte îngrijorată din cauza lui Richie. În drum spre spital, fusese nevoit să oprească mașina din cauza unui acces sever de migrenă. Oprise, închisese ochii și își ținuse vârful degetelor la tâmple, în timp ce ea stătea neajutorată pe scaunul pasagerului. După vreo zece minute, durerea cedase, iar el condusese în continuare spre spital. Tara voia să intre și el, să stea în camera de așteptare, dar Richie spusese că preferă să-și lase scaunul pe spate și să

se odihnească în mașină. În plus, cu siguranță că nu puteai fuma în spital. În timp ce aparatul cu raze X pâlpâia deasupra ei, se oprea și reîncepea să pâlpâie, Tara se gândea la trei lucruri. Unul era Richie, altul era doamna Larwood, iar al treilea era floarea *charnas* compusă din gâze.

Vizita Tarei la bătrâna care stătea peste drum de Fierăria Veche fusese ciudată. Jack reușise cumva să transmită – sau poate că părinții ei o făcuseră, când preluaseră mesajul lui Jack – că solicitarea bătrânei de a o vedea era oarecum urgentă. Dar când ajunsese acolo, doamna Larwood nu îi semnalase nimic urgent, doar îi oferise niște ceai și biscuiți. Tara ajunsese la concluzia că bătrâna era pur și simplu băgăcioasă. Poate că fusese prin zonă când dispăruse Tara, iar acum voia să-și satisfacă o curiozitate.

Dar tot timpul cât se aflase în casa ei, Tara simțise că bătrâna îi dădea târcoale, privind-o insistent cu ochii ei umbriți de cataractă, analizând-o, căutând o confirmare pentru ceva ce nu fusese spus. Când Tara a ajuns la concluzia că vizita ei n-avea de fapt niciun scop, s-a ridicat să plece, dar bătrâna a condus-o până vizavi, la Fierăria Veche. Numai apariția lui Jack aruncând saci peste poartă și furișându-se îi dăduse ocazia să scape.

Tara știa foarte bine că ea era cea stranie, cea care avea o poveste scandaloasă, cea care mergea la psihiatru, dar se gândea deseori că toți ceilalți au punctele lor vulnerabile. Iar efortul de a susține o convingere neobișnuită în fața opoziției copleșitoare era extenuant. Tara își dădea seama cât de ușor ar fi fost să renunțe pur și simplu, să accepte că se înșela, să lase amintirea să devină o umbră și apoi să lase umbra să se șteargă.

Dar și mai interesant era cât de simplu îi era să meargă mai departe. Mese care trebuiau pregătite și servite, vase de spălat, haine de curățat, călcat, împăturit și pus la locul lor, paturi în care să dormi și care trebuie întinse și strânse. Necesitățile prozaice ale vieții de zi cu zi toceau tot impactul miraculosului, impuneau surghiunirea măreției. Iar ea știa că și dacă ar fi fost în stare să-i convingă pe toți cei implicați că a fost martor al unor întâmplări remarcabile, a avut o experiență transcendentală și miraculoasă, a ajuns într-o altă lume și s-a întors, părea aproape că n-ar avea și n-ar putea avea cu adevărat importanță.

Cum stătea întinsă în gogoașa găurită a scanerului, cu fulgerele luminoase declanșându-se, stingându-se și declanșându-se iar, se gândi la floarea *charnas.* O văzu din nou și știu că era și ea o gâză în floarea-comunitate. Răzlețită de vântul întâmplărilor, oricât de uluitor ar fi fost, ea nu se depărtase chiar atât de mult de comunitatea de care aparținea. Pe când aparatul cu raze X bâzâia și prelua o altă imagine a creierului ei, știu că trebuia să se întoarcă și să-și reia locul în roiul florii. Nu-și avea locul niciunde altundeva.

•

În parcarea din fața spitalului, Richie simți că migrena cedează. Vedea licăriri colorate în spatele retinei, viermișori fluorescenți de lumină, dar durerea trecuse. Crizele erau neregulate și impredictibile, dar se agravau. Se gândea că poate ar trebui să-și schimbe stilul de viață. Fără alcool. Fără țigări. Fără simțul umorului. Viața în variantă acustică.

Se hotărî că, dacă așa trebuia să se întâmple, măcar să fumeze cât mai putea. Deschise ușa mașinii, se dădu jos, scăpără bricheta și își aprinse o țigară. În timp ce trăgea fumul în piept, i se păru că zărește cu coada ochiului o umbră mișcându-se cu repeziciune la limita câmpului vizual, ca un șoarece care fuge sub un frigider. Privi încordat printre șirurile de mașini parcate, dar nu zări nimic. Portiera era întredeschisă, iar el o deschise larg și se sprijini de prag, trăgând cu poftă din țigară.

Avea programare la medicul specialist a doua zi, pentru rezultatele propriei lui tomografii. Toată dimineața încercase să o convingă pe Tara că nu e nimic serios, că e doar ceva de rutină; așa că nici în realitate nu era nimic serios. Asta e, tomografia în sine nu însemna nimic. Neliniștea pe care i-o sădise însă în suflet era cu mult mai mult de atât.

Faptul că era din nou cu Tara îl făcuse să-și treacă în revistă viața. Ultimii douăzeci de ani trecuseră într-o clipită. Se comprimaseră în amintire. Mare parte din timp o petrecuse beat sau drogat, ambele fiind experiențe din care rămăsese în principal doar cu amintiri vagi. Dacă fuseseră bune la vremea lor – și bănuia că așa fuseseră – ar fi fost plăcut să aibă o amintire mai clară a lor. Dar se părea că nu așa merg lucrurile.

Muzica – și creația, și interpretarea – lăsase amintiri, multe bune, unele rele, unele dificile. Dar știa cu siguranță că pierduse prea mult timp trăind nu în prezentul în care crea sau cânta, ci în așteptarea sau cu speranța unei recompense, a unui succes. Întotdeauna așteptase să-și înceapă viața când ar fi venit succesul, când ar fi venit recunoașterea. Avusese nevoie de douăzeci de ani ca să înțeleagă cât de îngrozitor greșise.

Era ca și cum cei douăzeci de ani nu însemnaseră mare lucru, ca și cum nu fusese prezent prea mult în propria lui viață. Se întreba dacă ar putea îndrepta totul acum, că se întorsese Tara. Ea avea darul de a-l readuce în prezent. Cântase pentru ea în seara de dinainte, iar ea stătuse dreaptă pe canapeaua lui și fusese atât de concentrată asupra lui, încât își dăduse seama că Tara era singurul public pe care și-l dorise vreodată. Mai mult, avea un repertoriu uriaș de cântece – cântece ale altora și cântece ale lui – pe care-l putea cânta pentru ea, și-l putea cânta bine.

Și apoi, în timp ce cânta, ea îl lăsase fără suflare când îi arătase cum să-și acordeze chitara într-un fel nou.

— N-o să meargă, spusese el.

— O să meargă. Acum cântă acordurile tale obișnuite, dar cu o treaptă mai sus.

Era uluit. Tara avusese dreptate. În lume pătrunseseră sunete noi. Sunete pe care – veteran ursuz ce era el – nu le mai auzise niciodată.

— Unde ai învățat asta?

N-ar fi trebuit să întrebe. Știa răspunsul.

— Ți-am mai spus. Am învățat o grămadă de lucruri.

Faptul că era din nou cu Tara îi trezea la viață prezentul. Cântase atât de mult timp în așteptarea succesului, încât nu își imaginase niciodată momentul în care își va da seama că succesul nu va veni. Fusese o vreme a anticipării și fusese o vreme a regretelor, dar nimic între ele; iar regretul a fost alimentat de înțelegerea faptului că, agățându-se de muzica lui, încerca, de fapt, să se agațe de tinerețe. Și după aceea nu mai era nimic de făcut, doar să se dedice prezentului, iar asta însemna să fie cât de bun putea, cu instrumentul lui preferat, pentru oamenii care voiau să asculte. Așa clarificase Tara lucrurile pentru el.

Richie își fumă țigara, gândindu-se la câteva cântece pe care voia să le refacă în noul stil surprinzător pe care i-l arătase Tara, când auzi sunetul unor pași grăbiți. Dar deși era distras de gândul la Tara și la acordurile lui, era pregătit.

Era pregătit din momentul în care fusese externat după primul atac, pentru că știa, în adâncul sufletului, că urmează și al doilea atac. Chiar dacă acum prefera o viață liniștită, Richie era un bătăuș. Și instinctele, și experiența îl anunțau că va urma un al doilea atac, la fel de sigur cum știa că după fulger vine tunetul, și că se va întâmpla într-un spațiu deschis, într-un moment când va fi singur. Așa că trebuia să fie mereu pregătit.

Zgomotul pe care-l auzise în spate era cel al unor pași ușori și rapizi pe asfalt. Aruncă țigara și se îndepărtă de mașină. Urmă atacul fulgerător al unei umbre și o lovitură uluitor de înaltă, care șuieră la doi centimetri de maxilarul său, dar Richie își prinse adversarul și, în loc să-l blocheze, îl trase în direcția propriului atac, așa încât atacatorul căzu prăbușindu-se în golul lăsat de ușa deschisă a mașinii. Richie se mișcă rapid, ocolind ca să trântească portiera peste silueta îndoită deasupra volanului. Trânti ușa iar și iar. Atacatorul amețit încercă să-și protejeze capul cu antebrațul ridicat, dar Richie trânti portiera pentru a patra oară, prinzând brațul ridicat între ușă și acoperișul mașinii, cu un scrâșnet dezgustător. Silueta întunecată zdrobită de portieră scoase un urlet de agonie.

Richie era sigur acum că atacatorul era același care-l urmărise în seara aceea pe scenă. Deschise din nou ușa, iar bărbatul se prăbuși pe jos. Richie îl țintui cu bocancul, apăsând cu putere.

— Cine mama dracului ești? răcni Richie.

Putea simți mirosul bărbatului, îi putea adulmeca durerea, respirația întretăiată și mirosul trupului, toate amestecate.

— Cine mama dracului ești?

Bărbatul se ghemuise, sprijinindu-se de pragul mașinii și ținându-se de brațul rănit, cu sângele curgându-i șuvoi din nas. Încă mai era prins între portieră și Richie, care era pregătit, amenințând s-o trântească din nou.

Bărbatul șopti sinistru:

— Nu e pentru tine.

— Despre ce mama dracului VORBEȘTI? răcni Richie.

Dar nu primi niciun răspuns. Din poziția lui ghemuită, bărbatul se arcui brusc, într-un salt imposibil care îl duse dincolo de portieră, și ateriza cu agilitate pe asfalt. Fugi, ținându-se în continuare de brațul rănit.

— Așa, fugi, nenorocitule! Fugi!

Bărbatul se opri și se întoarse să strige la Richie.

— Renunță la ea. Nu e pentru tine. Nu e pentru niciunul dintre voi.

Și apoi fugi mai departe, dispărând în spatele unui șir de mașini parcate.

Brusc, Richie se calmă. Fusese dopat cu adrenalină, dar acum se calmase și parcă i se scurgea un sedativ prin trup. Simți o contracție musculară. Își mai aprinse o țigară și privi fix spre locul pe unde dispăruse bărbatul.

După o vreme, apăru și Tara, zâmbindu-i larg. Dar expresia i se schimbă brusc.

— Ce s-a întâmplat?

Se duseră la The Phantom Coach să bea ceva. Richie luă o halbă de bere, cu care stinse un whisky. Tara ceru un cocteil de bere și cidru, iar pe el îl trecu un fior. Richie îi povesti totul despre atac. Tara își scoase ochelarii fumurii și își duse degetele la rădăcina nasului. Oftă și îi spuse lui Richie tot ce știa despre Hiero, despre cum o urmărise peste tot, despre cum o pândea în continuare.

— Asta înseamnă că tocmai m-am bătut cu un nenorocit de spiriduș, zise Richie plat.

— Sunt periculoși, spuse ea.

— Crezi că nu mi-am dat seama?

— Și n-ar trebui să le spui așa. Nu le place. Acum începi să mă crezi?

— Nu, zise Richie. Ba da. Nu chiar. Parțial.

— Ești bine?

Richie tremura.

— Migrenele astea. Sunt ca niște atacuri de lumină colorată, dar ard ca acidul.

— Să-ți aduc ceva?

— Încă un whisky și o bere. Amestec medicamentele acolo. O să fie bine.

— Nu arăți deloc bine.

— Tara, sunt în regulă. Te-ai întors la mine. E tot ce am nevoie. Este singurul medicament și singurul drog de care am nevoie.

— Richie!

— Haide să-ți spun ceva. Ai fost plecată douăzeci de ani. Dar și eu am fost plecat. Am intrat în hibernare după ce m-ai părăsit. Timp de douăzeci de ani n-am făcut decât să scriu cântece despre tine. Nu m-am maturizat cu adevărat, nu-i așa? Uită-te la Peter și la Genevieve. Ei au crescut, dar eu am rămas înțepenit unde m-ai lăsat.

— Dumnezeule, Richie.

— Dar lucrurile s-au schimbat. Timpul a pornit din nou. A început să ticăie un ceas nou. Te-ai întors la mine, Tara, nu-i așa?

— Da, Richie.

— Te-ai întors, nu-i așa?

— Da, Richie.

Capitolul 38

Crearea simplității îți face deseori inima să sară din piept; ordinea a fost restabilită, stricăciunile au fost îndreptate. Dar ordinea înseamnă să înțelegi că lucrurile nu pot fi simplificate, complexitatea domnește pretutindeni și trebuie acceptată.

Marina Warner

Jack reuși să recupereze punga cu cadavrul pisicii și să le ocolească pe Tara și pe doamna Larwood fără să facă prea multă conversație. Doamna Larwood părea că și-ar fi dorit să-l mai rețină, lăudându-l din plin și spunându-i Tarei cum o ajutase cu computerul și ce băiat bun era el. Jack mormăi că era în întârziere, după care Tara spuse ceva ca să-l tachineze. Și ea, și doamna Larwood chicotiră la el.

Dar în timp ce se îndepărta le simți privirile în spinare. Se întrebă dacă nu cumva punga de plastic era suficient de transparentă ca ele să poată zări forma cadavrului pisicii. Era tentat să se uite în jos la pungă, să verifice opacitatea plasticului, dar era sigur că fie și o singură privire în jos ar fi atras atenția spre conținutul pungii și aproape sigur l-ar fi trădat, așa că își ținu privirea drept în față și merse înainte, cu o hotărâre chinuitoare și robotică.

După ce merse aproape un kilometru, dădu peste un container așezat în drum, în fața unei case în curs de renovare. Containerul era plin de cărămizi sparte, mortar și scânduri, alături de instalații sanitare scoase din casa veche. Jack se asigură că nu-l vede nimeni și aruncă punga cu cadavrul pisicii în container, ascunzând-o pentru mai multă siguranță sub niște scânduri rupte.

De acolo, luă un autobuz către oraș și se duse direct la Catline, adăpostul pentru animale pe care îl găsise pe Internet. Identificase o pisică dintr-un album de fotografii; arăta exact ca pisica doamnei Larwood, până la cel mai mic detaliu. Cel puțin, se gândi el cu vinovăție, semăna cu pisica doamnei Larwood înainte să fie împușcată și îngropată, înainte să fi început să se descompună și să fie dezgropată. Pisica aleasă avea un nume de doi bani – Frosty, dar asta nu părea să fie o problemă de nerezolvat, pentru că pisicile, din câte știa el, nu erau cum sunt câinii când era vorba să răspundă la un nume. Era greu de crezut că o să strige cineva numele din întâmplare, iar pisica o să răspundă. Nu mai era nevoie decât de zgarda specială a doamnei

Larwood; sau, mai degrabă, zgarda specială a pisicii doamnei Larwood. Jack simțea că are șanse mari s-o scoată la capăt.

La recepție, roși când îi spuse doamnei însărcinate în ultimele luni care se afla în spatele biroului că a avut un schimb de e-mail-uri cu o doamnă pe nume Joanna. „De ce naiba roșesc?” se întrebă el în gând, enervat. „N-am niciun motiv să roșesc.” În timp ce revenea la o culoare roz în obraji, numita Joanna fu chemată din străfundurile adăpostului.

Joanna avea un păr negru care îi dădea în ochi și purta blugi albaștri strâmți, dar murdari. Avea pleoapele lăsate, iar Jack se gândi că e chiar sexy pentru o tipă așa de trecută; i se păru că avea peste douăzeci și unu de ani, deci era trecută bine. Dar când îl privi din spatele bretonului ei brunet, își dădu seama că se luptă cu alt episod de roșeață. Chiar și de unde stătea acum, simțea că ea miroase a ceva ce bănuia că e păr de pisică. Sau așa ceva. Îl enerva.

— O, nu mi-am dat seama că am corespondat cu un tânăr atât de atrăgător, spuse fata cu grație.

Roșeața lovi ca un tsunami. Adică tot sângele i se scurse din cap pentru o clipă, lăsându-i obrazul palid, dar numai pentru a se regrupa și a reveni în forță. Roșeața îl cuprinse din creștetul capului până jos, pe ceafă, prelingându-se ca un val roșu înspumat peste obraji și spărgându-se ca un talaz în jurul urechilor. Urechile arătau cel mai rău. Erau în flăcări. Știa că probabil arătau ca un flamingo și se ura pe sine însuși cu intensitate. Chiar în clipa aia se detesta profund pentru că roșea atât de puternic. Joanna îl aștepta să spună ceva. Dar el nu putea. Limba i se înțepenise în gură.

Ea înclină capul într-o parte. Apoi îl înclină în cealaltă parte, într-o mișcare exagerată și ușor batjocoritoare, așteptându-l răbdătoare să vorbească. În cele din urmă, își împreună vârfurile degetelor și le duse sub bărbie. Îl privea cu ochi jucăuși.

— Frosty, reuși Jack să îngaime.

— Cam puțin.

— Pisică.

— Ăsta e un adăpost pentru pisici. Doar știi asta, nu-i așa?

Joanna își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, iar Jack se trezi cu cea mai intensă și mai nedorită erecție de care avusese parte vreodată în viața lui de până acum. Iar acum și femeia de la recepție se uita ciudat la el. Jack se gândi că ambele femei își dădeau seama că are o erecție uriașă. Își ura erecția și își ura roșeața și o ura pe tânăra Joanna și ochii ei batjocoritori. Ce drept avea ea să-i provoace o erecție? Nici măcar nu-i plăcea cum miroase.

Joanna se uită spre femeia din spatele biroului.

— Vrei să vii să arunci o privire?

Jack fu oarecum ușurat când își dădu seama că Joanna vorbea cu el, și nu o invita pe femeia din spatele biroului să vină și să-i studieze erecția, fără îndoială vizibilă. Aprobă din cap. Ea îi făcu semn să o urmeze în adăpost, ceea ce și făcu. Își ținuse răsuflarea până atunci și descoperi cu ușurare că de fapt poate să respire din nou. Fundul tinerei se legăna în fața lui și fu nevoit să-și ferească repede ochii. Făcu greșeala să dea aerul afară din plămâni cu zgomot – într-un act cu totul involuntar –, iar ea îi aruncă o privire peste umăr.

Cineva din străfundurile întortocheate ale adăpostului o strigă pe Joanna, iar ea îl lăsă singur o clipă, pentru a vorbi cu colegul ei; Jack fu extrem de recunoscător pentru această pauză. Când reveni, Jack descoperi că aproape își recăpătase capacitatea de a vorbi.

— Ți-am scris un mesaj, spuse el.

— Așa e.

— În care spuneam ce caut.

— Așa e.

— Și ai zis Frosty.

— Așa e. Uite-l aici.

Îl conduse la o cușcă de sârmă așezată pe un raft, într-un șir de cuști identice. Pisica din spatele plasei era perfectă. Jack avea la el o fotografie a pisicii doamnei Larwood – imprimată pe un afiș – dar nici nu trebui să scoată poza din buzunar ca să-și dea seama că Frosty era identic. Asemănarea era izbitoare, avea aceleași pete ca și pisica moartă. Avea până și șosete albe la toate patru lăbuțele.

— Vrei să-l iei în brațe?

Jack nu voia să-l țină în brațe. Nu-i plăceau deloc pisicile. Nu voia să mângâie animalul, să-l alinte sau să-i vorbească. De fapt, detesta felul în care își schimonosesc vocea oamenii când le vorbesc pisicilor. Voia doar să așeze pisica într-o cutie, să-i pună zgarda la gât și să o depună fără întârziere acasă la doamna Larwood, să încheie toată povestea. Dar își dădu seama că ar fi mai bine să pară încântat că vede creatura, așa că făcu un efort destul de nereușit să imite sunetele iubitorilor de pisici.

Joanna deschise cușca, întinse cu blândețe mâna după Frosty și i-l puse în brațe lui Jack. Din fericire, Frosty părea destul de mulțumit, torcând și cuibărindu-se în timp ce clipea ridicând privirea către el.

Lucrurile mergeau destul de bine, până când Joanna aduse vorba despre o vizită la domiciliu.

— Vizită la domiciliu?

— Nu vrem să-i aruncăm pur și simplu oriunde.

— Poftim?

— Verificăm dacă ești compatibil cu pisica și dacă pisica e compatibilă cu tine.

— Bine. Chiar e nevoie?

— Nu-ți vine să crezi ce găsim prin casele oamenilor. O familie avea un șarpe uriaș, pe care-l ținea ca animal de companie. Dacă poți să crezi așa ceva.

— Bine. Dacă așa trebuie… Bine.

Joanna își încreți colțul buzelor și își dădu din ochi bretonul brunet.

— Când vrei să venim?

— O să vă anunț eu, zise Jack.

— Trebuie să-ți verifici programul încărcat, nu?

— Cam așa.

— Să vezi dacă reușești să găsești un moment pentru noi în agenda ta?

Jack își umflă iar obrajii și expiră cu zgomot.

— Mda.

— Nicio grabă. Când ai timp. Oricând ești disponibil.

— Adică, vreți probabil să fie și părinții mei acasă, nu?

Ea dădu încet din cap. Părea mult prea atentă.

— În plus, ar mai trebui să vorbim și despre donație.

— Nu e nicio problemă cu donația, zise Jack, poate un pic prea repede.

— Grozav.

— Cât de mare e donația?

— Păi, vrem să acoperim totul: onorariul veterinarului, implantul cu microcip, vaccinurile, tratamentele pentru căpușe și viermi intestinali. Ajunge la vreo sută cincizeci de lire.

— Cât?

— Dar sugerăm o donație minimă de cincizeci.

— Bine. E bine.

— E vreo problemă?

— Nu. Nu. O să mă duc acum.

— Acum ne cam grăbim, nu-i așa?

Își puse mâinile în șolduri. Șoldurile alea care se mișcau aproape insesizabil, în blugii albaștri jerpeliți și strâmți. Arătătoarele ei lungi alunecară în găicile pantalonilor. Și, în timp ce își fixa privirea intensă în ochii lui, își mișcă șoldurile într-o parte, legănându-se ușor.

Jack se întoarse și își dădu seama că se îmbujorează din nou. Simțea fierbințeala. Se întoarse pe unde venise, știind că Joanna îl urmărea cu privirea. Traversă încăperea de la intrare, iar doamna însărcinată de la recepție îi spuse la revedere.

— Da, zise Jack în loc de răspuns.

Merse până în capul străzii, dădu colțul și găsi un zid de cărămidă; trase cu sete un șut în zid.

•

Jack avu un noroc neașteptat după-amiază, când maică-sa îl întrebă dacă poate să rămână el acasă a doua zi, după ce vine de la școală, ca să aibă grijă de Amber. Zoe urma să iasă cu iubitul ei, iar Genevieve voia să o ducă pe Josie la oftalmolog, să se lămurească dacă are nevoie de ochelari. I-ar fi fost de mare ajutor, spusese Genevieve, dacă Jack ar fi putut rămâne pe metereze. Jack făcu rapid un calcul și își dădu seama că tatăl lui ar fi fost la muncă și că ar fi fost o ocazie numai bună să-i cheme în vizită pe cei de la adăpost. Ar fi putut spune că părinții lui fuseseră nevoiți să plece pe neașteptate. Inspectorii puteau să verifice casa, să vadă că e în regulă și să-i dea pisica.

— Sigur.

Genevieve fu ușor surprinsă.

— Cum, fără proteste? Fără solicitări de recompensă financiară? Fără văicăreli?

— Vrei sau nu să rămân acasă?

Odată rezolvată problema, Jack ieși și sună la adăpost ca să programeze inspecția pentru a doua zi, la ora 4:00 după-amiază. Când se întoarse, o găsi pe Amber în salonaș.

— Dacă ești cuminte mâine, s-ar putea să te las să te joci la calculatorul meu, îi zise el.

— Chiar?

— Da. Dacă ești cuminte.

— Jack, te iubesc!

— Taci din gură sau nu te mai las.

•

În după-amiaza următoare, când Jack era stăpân peste toată casa, soneria se auzi pe la 4 fără zece minute.

— Au ajuns mai devreme, zise Jack cu voce tare, deși nu asta avusese de gând.

— Cine? întrebă Amber.

— Du-te și joacă-te la calculator, zise Jack.

— Cine e la ușă?

— Acum. Du-te acum! Te duci și te joci la calculatorul meu acum, în clipa asta, sau nu te mai las să te joci deloc, și știi ce înseamnă asta?

— Ce înseamnă? întrebă Amber liniștită.

— Du-te la calculator în clipa asta!

Dar Amber alergă în sufragerie și se uită pe geam. Jack fugi după ea.

— E Richie, zise ea nonșalant.

Speranțele lui Jack se năruiră. Răspunse la ușă, deschizând-o doar un pic.

Richie avea în mână o cutie în formă de chitară.

— Jack, zise el.

— Bună.

— Taică-tu e acasă?

— Nu.

— Maică-ta e?

— Nu.

— Tu ești acasă?

Jack nu răspunse.

— Am adus chitara asta pentru sora ta. E cu mult mai bună decât chestia aia pe care o are ea.

— Bine.

— Jack, o să trebuiască să deschizi ușa un pic mai mult.

— De ce?

— Vezi tu chitara asta pe care am adus-o pentru sora ta? N-o să reușesc sub nicio formă să o bag prin crăpătura aia îngustă fără să o stric. Dacă vreau să o bag în casă întreagă, trebuie să deschizi ușa.

Jack deschise ușa și întinse un braț, oferindu-se cu generozitate să-l scape pe Richie de povara chitarei. Totuși, Richie nu renunță la chitară. Părea că vrea să o mai țină o vreme. În schimb, întrebă unde era Genevieve, iar Jack îi spuse, aruncând o privire la ceasul din hol. Mai erau numai opt minute până la inspecția programată.

— Jack, e totul în ordine?

— Totul este foarte în regulă.

— Uite cum facem, tu mă lași să intru, iar eu o să-i las surorii tale un bilețel despre chitară.

Jack se răsuci în ușă, cu sentimentul clar că toată jongleria lui se destrăma. Se uită în josul străzii. Se uită în susul străzii. Nu se vedea niciun semn de inspectori de la adăpost. Abia apoi se dădu deoparte și-l lăsă pe Richie să intre.

Richie păși nonșalant în bucătărie, ca și cum ar fi fost la el acasă. Sprijini chitara cu grijă de perete, fără să o scoată din cutie.

— Trebuie umblat cu ea cu grijă. Să-i spui să o țină departe de calorifere. Și să nu o lase unde bate direct soarele. Bine?

— Calorifere. Soare. Bifat.

— Ești prost-dispus, Jack?

— Nu, nu sunt prost-dispus.

— E prost-dispus? o întrebă Richie pe Amber.

— Jack, pot să mă duc acum la calculator? întrebă ea.

Jack dădu din cap cu jale, iar Amber urcă scările sărind peste trepte și dispăru.

— Uite cum facem. Pune ceainicul să fiarbă. Fă un ceai pentru unchiul Richie. Bun și tare. O să mai rămân pe aici până se întoarce mama.

Jack își dădu seama că era condamnat. Nu vedea nicio cale de scăpare.

Cu o mutră jalnică, dar resemnată, umplu ceainicul electric și scoase o cană și o cutie cu pliculețe de ceai. Richie îl privea cu atenție; îl studia.

— Ești un tip tăcut, nu, Jack?

— Mda.

— Mda. Nu că ar fi vreo problemă. Prea mulți oameni spun prea multe prostii, nu-i așa, Jack?

— Mda.

— Mda.

Richie își frecă bărbia.

— Cam așa zic și eu. De ce te tot uiți la ușă?

— Nu mă uit.

— Ba da, te uiți. Te tot uiți la ușă ca și cum ai aștepta să vină cineva.

— Ba nu.

— Atunci întreabă-mă cât zahăr vreau la ceai.

— Cât?

— Trei. Și fără lapte.

Jack deschise ușa dulapului și, ferit de privirea bănuitoare a lui Richie, își închise ochii și-i strânse. Apoi îi deschise la loc, închise ușa dulapului și, deși se lupta din răsputeri, un drăcușor îl făcu să arunce iar o privire la ușă.

De data asta, chiar era cineva acolo: prin sticla jivrată văzu o siluetă apropiindu-se. Se auzi soneria. Jack privea fix ceainicul.

— Nu vrei să răspunzi? întrebă Richie.

— Mda.

Nu se mișcă din loc.

— Cum ar veni, acum, sau mai degrabă peste vreo oră, după ce pleacă?

Jack expiră pe gură, zgomotos.

— Care-i treaba?

— Ai putea să te prefaci că ești tata? Doar câteva minute? întrebă Jack.

— Ce?

— Sunt oamenii de la adăpostul de pisici. Aduc o pisică. Nu-i mare lucru. E doar o pisică. Vor să vadă dacă e în regulă în casă. Poți să faci și tu asta. Poți să le spui că e în regulă. Poți să faci asta fără probleme.

— Vrei să mă prefac că sunt bătrânu' tău?

— Doar un minut.
— Nu pot să fac așa ceva.
— De ce?
— Imoral.

Ceainicul începu să scoată aburi. Jack răsuflă iar pe gură. Se auzi din nou soneria.

— Ocupă-te de ceainic. Răspund eu la ușă.

Jack își prinse capul în mâini, în timp ce ceainicul se opri singur, iar Richie răspunse la ușă. Jack auzi conversația înăbușită. Apoi Richie se întoarse împreună cu un bărbat scund și îndesat, îmbrăcat cu o haină de piele. Omul avea un tic, clipea foarte des.

— Să vă arăt casa, spuse Richie. Vedeți că avem câini, dar sunt foarte bine dresați să nu prindă și să jupoaie veverițe. Copiii sunt mai puțin bine-crescuți – ăsta e Jack, pe care cred că l-ați cunoscut – dar o să-i educăm noi până la urmă. Așa sunt copiii. Deși cred că e o luptă fără sorți de izbândă, nu? Aveți copii? Nu? Sunteți norocos. Vă știți interesul. Copiii se poartă frumos cu animalele, știu numele câinilor și toate cele, haideți, veniți să vedeți și grădina, unde garantăm aprovizionare neîntreruptă cu șobolani vii, ca să nu se plictisească pisica aia…

Richie îl conduse pe inspector afară, continuându-și neobosit monologul autoritar.

Jack îi urmări cu privirea ieșind în grădină. Richie deschise larg brațele, făcându-l pe inspector să râdă. Stăteau față în față. Când Richie își băgă mâinile în buzunare, celălalt bărbat făcu la fel. Stăteau drepți, și Richie vorbea întruna.

După câteva minute, se întoarseră în bucătărie. Între timp, ajunseseră să discute despre muzică. Richie îl aburea cu nume de cântăreți de blues și evoca titluri de albume obscure, conducându-l între timp pe inspector prin casă și către ușa de la intrare.

Câteva minute mai târziu, Richie apăru cu o cutie de carton cu găuri în ea. Se uită la Jack fără să clipească și îi dădu cutia.

— A trebuit să-i dau tipului cincizeci de parale.
— Ți le dau înapoi, zise Jack.
— Să fii sigur că mi le dai.
— Sunt la mine în cameră.

Jack o luă la fugă pe scări și se întoarse aproape imediat cu banii: cinci bancnote de câte zece lire, pe care, din motive neclare, le ținea rulate. Richie luă banii, îi netezi, îi numără cu atenție și îi strecură în buzunarul de la spate.

— Unde mi-e ceaiul?
— Imediat.

— Ascultă, nu folosești pieile, nu?

— Ce?

— Pieile. Adică nu faci din ele mănuși sau naiba știe ce fac adolescenții cu ele? Am citit despre ceva de felul ăsta.

— Nu, în niciun caz. Sincer.

— Isuse, revino-ți, Jack. Glumeam!

— Bine, zise Jack. Hahaha. Bine.

•

Când se întoarse de la oftalmolog cu Josie, Genevieve păru mulțumită să-l găsească pe Richie acolo. Jack profită de momentul salutărilor ca să se strecoare neobservat cu cutia în care se afla pisica. Avea deja zgarda roșie în buzunar. Nu mai trebuia decât să o pună la gâtul noii pisici și să-i livreze animalul doamnei Larwood.

Deschise cutia, iar motanul, fostul Frosty, clipi la el, strănută în lumină și începu să toarcă. Jack îi prinse zgarda roșie la gât.

Se gândi că ar putea să dea drumul pisicii în curtea din spate a doamnei Larwood. Își zise ar fi fost cel mai bine dacă ea ar fi crezut că pisica s-a întors pur și simplu. Dar se temea că pisica ar fi putut să se rătăcească până o „descoperea" doamna Larwood, cu vederea ei încețoșată, așa că preferă să sune la ușă și să-i dea cutia.

Zăvoarele și lanțurile se deschiseră. Jack își ținu răsuflarea. Doamna Larwood stătea în ușă, clipind la el, nu foarte diferit de felul cum clipea pisica.

— A găsit-o cineva, zise el, întinzându-i cutia.

Doamnei Larwood i se tăie răsuflarea, luă cutia, se întoarse și o puse pe scară. Deschise capacul cu mâinile tremurătoare.

— Vai, vai, vai, zise ea.

Pisica toarse și-i sări în brațe, încolăcindu-și coada în jurul încheieturii ei și cuibărindu-i-se în brațe, ca și cum n-ar fi plecat niciodată de-acolo.

— Ia te uită! zise ea. Ia te uită.

Apoi se uită la Jack prin ceata cataractei și-l întrebă:

— Unde?

— Cineva a văzut un afiș.

— Ți-e foame? i se adresă ea pisicii. Sunt sigură că îți e. Sunt sigură că ți-e foame. Haide să-ți dau niște lapte. Intră, Jack, intră.

Jack se aventură înăuntru, dar rămase lângă ușă. Doamna Larwood dispăru în bucătărie. Jack o auzi deschizând ușa frigiderului. După numai clipă, doamna Larwood se întoarse în hol.

— Îl lipăie, Jack! Îl lipăie.

— Bun.

— Vrei niște ceai? Și prăjitură?

— Nu, răspunse Jack prea repede. Nu, mulțumesc. Trebuie să o șterg.

Doamna Larwood păși pe lângă el și închise ușa.

— Nu, nu o șterge. Vino să vezi cum lipăie laptele! N-o să-ți vină să crezi!

Jack își trecu mâna peste față înainte să o urmeze pe doamna Larwood în bucătărie. În mod clar, pisica lipăia și tot lipăia laptele. Rămaseră amândoi privind animalul în tăcere. Părea că nu vrea să se mai oprească.

— Ia te uită! zise doamna Larwood. Numai uită-te la el.

— Trebuie să plec, zise Jack.

Doamna Larwood păru că nici nu-l aude în primul moment. Apoi ieși din bucătărie și se întoarse cu cutia pisicii. Se aplecă și ridică ușor pisica, punând-o înapoi în cutie și închizând capacul.

— E drăguț, zise ea, întinzându-i cutia înapoi lui Jack. Dar nu e motanul meu. Dar sigur că tu știai asta, Jack, nu-i așa?

— Doamnă Larwood…

— E foarte drăguț din partea ta. Probabil că ai avut ceva probleme să găsești o pisică la fel. Știu că sunt bătrână; sunt și pe jumătate oarbă, dar nu sunt chiar proastă de tot. Aș fi o caraghioasă bătrână dacă nu mi-aș recunoaște pisica.

— N-am…

— Totuși, zgarda e a pisicii mele. Ceea ce înseamnă că pisica mea e moartă pe undeva și mai înseamnă și că tu știi asta, dar n-ai vrut să-mi spui.

Jack se înroși întâi, apoi simți cum ia foc, cu lacrimi de rușine arzându-i în ochi.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău.

— Câți ani ai tu, Jack? Treisprezece, nu?

El dădu din cap, ștergându-și ochii.

— Haide să-ți spun ceva. N-ai vrut să aflu că pisica mea e moartă. Ai încercat să mă protejezi. Instinctele tale au fost bune. Dar ar fi fost mai bine dacă îmi spuneai, ca să pot trece peste asta. Animalele mor. Oamenii mor. Știu destule despre viață ca să-mi dau seama când se întâmplă așa ceva; nu poți să dai timpul înapoi. Înțelegi, Jack?

El dădu din cap.

— Ești un copil bun. Acum ia cutia. Și spune-mi „doamnă Larwood, pisica dumneavoastră a murit, dar v-am găsit altă pisică drăguță”.

Jack abia putea vorbi. Parcă avea un bolovan în stomac.

— Doamnă Larwood, mormăi el, pisica dumneavoastră a murit, dar v-am găsit altă pisică drăguță.

— E o frumusețe, zise doamna Larwood, luând din nou cutia de la Jack.

— Doamnă Larwood, doamnă Larwood, vreți să știți cum a murit pisica dumneavoastră?

— Nu, Jack. O să încerc să am grijă de asta la fel de bine cum am avut grijă și de cealaltă. Și acum du-te, și n-o să mai vorbim despre asta.

•

Peter își terminase treaba în ziua aceea. Abia își parcase camioneta pe aleea de la Fierăria Veche când îi sună telefonul. Era dentistul, Iqbal. Avea niște vești care credea că l-ar putea interesa pe Peter. Îi spuse că specialiștii de la Universitatea California din Statele Unite dezvoltaseră o tehnică nouă. Analiza ADN a modelelor de metilare putea stabili cu precizie vârsta unei persoane, cu o marjă de cinci ani. Iar analiza putea fi făcută pe baza unor mostre de salivă.

Iqbal habar n-avea ce trebuia să facă Peter după ce ar fi convins-o pe Tara să furnizeze mostrele de salivă. Dar procedeul științific exista, zise el entuziast. Misterul – sau măcar o parte a misterului – putea fi rezolvat.

Peter îi mulțumi lui Iqbal. Închise telefonul și, fără să iasă din mașină, își sună sora.

— Avem nevoie de saliva ta, Tara.

— Saliva mea.

— Da, saliva ta. Știința te-a ajuns din urmă.

Îi spuse despre minunatele progrese științifice.

— Ai fi de acord cu asta? Vreau să spun, dacă găsim o cale să facem testul.

Tara făcu o pauză înainte să spună că n-are nimic împotrivă.

— Saliva mea, zise ea din nou cu o voce enigmatică.

Peter rămase în mașină, gândindu-se o vreme după ce închise telefonul. Apoi coborî, încuie mașina și intră în casă, unde îi găsi pe Genevieve și pe Richie în camera de zi. Discutau cu voce joasă.

•

Jack traversă strada, sfâșiat între ușurare și rușine. Observă că mașina tatălui său era parcată pe alee și, când intră, îi găsi pe Richie, pe maică-sa și pe taică-su vorbind încet în camera de zi. Era o atmosferă ciudată, un fel de dramă de-a adulților, dar nu reușea să-și dea seama cine e personajul principal. Îi lăsă cu ale lor. Se cercetă în oglindă și văzu că are ochii roșii, așa că se spălă pe față, se șterse în grabă și coborî din nou.

Se strecură tăcut în camera de zi, unde discutau adulții. Tatăl lui se uită la el, clipi de mai multe ori, apoi îi aruncă o privire lui Richie cu sprâncenele ridicate.

— E în regulă, zise Richie.

Jack își dădu seama imediat că Richie îi dădea permisiunea să asiste la discuție. Se instală într-un capăt al canapelei.

— De cât timp e acolo? întrebă Genevieve, cu o voce ușor răgușită.

— N-am observat nimic până înainte de Crăciun, zise Richie. Dar tomografia arată că e acolo și crește de multă vreme. Sau cel puțin asta a zis doctorul ăla. Zice că e mare. Zice că de fapt nici n-ar trebui să mai fiu pe aici.

— Și sigur e malignă? întrebă Peter.

Jack se uită la tatăl lui. Îi trecu prin minte că avea fața pământie.

— Așa au zis. Este o tumoare malignă în toată regula, încă mai crește. Ghinion, pur și simplu, nu?

— Și, și, și cât timp ți-au mai dat? se bâlbâi Peter.

— Șase luni, cel mult.

— Nu se poate opera? întrebă Genevieve clătinând din cap.

— Se pare că nu. Au o clasificare a tumorilor. Mi-au dat nota maximă. Ceea ce e peste ce primeam la școală.

Richie se uită la Jack și-i făcu semn cu ochiul.

— Stai, că am scris pe hârtie. Nici măcar nu pot să pronunț ce am. Ceva cu o medalie.

Scotoci în buzunar și scoase o bucățică de hârtie.

— Uite. Meduloblastom. La cerebel. Întâlnit mai des la copii decât la adulți. Acum vor să-mi facă o gaură în cap și să scoată niște mostre de țesut. Nu mă prea încântă.

— E o biopsie, zise Genevieve. Trebuie s-o facă.

— E mult mai complicat de atât. Nu-mi aduc aminte detaliile.

— Isuse, zise Peter. I-ai spus Tarei?

— Nu. Abia ce suntem din nou împreună, iar lucrurile merg de minune. Și nu știu ce o să-i spun.

Rămaseră câteva minute în tăcere. Jack nu mișcă niciun mușchi. Simțea că nu trebuie nici măcar să clipească.

Apoi, Richie zise:

— E amuzant că tocmai mă gândeam să mă las de fumat. Știți, fiindcă e mai sănătos. Nu prea mai are rost acum, nu?

Capitolul 39

Basmele adevărate nu ascund nici explicații, nici învățături.

A.S. Byatt

— Mă bucur așa de mult că ai venit, zise doamna Larwood. Nu credeam că o să mai vii, după ce te-am făcut să-ți pierzi timpul data trecută.

Tara intră în casă, iar doamna Larwood închise ușa în urma ei.

— E de înțeles, zise Tara. Deși începusem să ghicesc.

— Vrei să stai jos?

— Numai dacă îmi promiteți că nu-mi mai dați ceai și prăjitură. Am discutat cu Jack și am ajuns la concluzia că prăjitura dumneavoastră e probabil cea mai oribilă prăjitură din lume.

Doamna Larwood râse și promise că face numai ceai și nu-i mai dă niciun fel de prăjitură.

— Pot să-ți spun ceva despre ochelarii fumurii, draga mea? O să-ți dai seama că nu mai ai nevoie de ei și, după o vreme, totul o să revină la normal. Adică vederea. O să poți să te uiți normal, să nu mai mijești ochii. Și senzația aia îngrozitoare de nisip în ochi o să dispară.

Tara își scoase ochelarii de soare și se frecă la ochi. Lăsă ochelarii pe masă.

— Deși nu pot să-ți dau niciun fel de asigurări că n-o să ai probleme pe termen lung. Eu am făcut cataractă. Am făcut operații la ochi, dar n-au ajutat. N-o să știu niciodată dacă e din cauza bătrâneții sau pentru că mi-am vătămat ochii. Și câteodată mă gândesc că mi-ar plăcea să o văd din nou. Lumina aia deosebită.

Tara își apăsă palmele pe față.

— Nu pot să vă spun cât de ușurată sunt să găsesc pe cineva care a fost acolo. Cineva care să nu creadă fie că mint, fie că sunt nebună.

— Sigur că știu cum e. Și pentru mine tu ești prima persoană cu care pot vorbi despre asta.

— Serios?

Doamna Larwood se lăsă pe spate și o privi pe Tara prin vălul de cataractă de pe ochii ei cenușii. Cataracta le dădea un luciu aproape sidefiu.

— Da, serios. Am învățat foarte repede să-mi țin gura în legătură cu ce s-a întâmplat. M-au ținut închisă un an de zile.

— Nu!

Doamna Larwood dădu din cap.

— O, ba da. Știi locul ăla căruia i se spune Pășunea? În sus pe aleea Forest? Era în 1952 și, când m-am întors, am încercat să nu mai fiu sinceră, dar era prea târziu. M-au închis în locul ăla, cu o grămadă de nebuni. E o minune că n-am înnebunit de-adevăratelea – ți-aș putea spune câteva povești de pe-acolo. Oricum, m-am gândit că mai bine le spun că am fugit cu un băiat care m-a părăsit după aia. Au fost mult mai mulțumiți de varianta asta. Mi-au făcut terapie cu șocuri electrice ca să mă lecuiască să mai fug vreodată cu vreun băiat. Mi-am pierdut mare parte din memorie. Dar n-am să uit niciodată ce s-a întâmplat în Outwoods sau unde am fost sau cine a fost acolo.

— În Outwoods? Acolo ți s-a întâmplat?

— Da. Când mi-a zis Jack despre tine și Outwoods am bănuit ce s-a întâmplat. Cât despre Outwoods, zise ea, i-am spus lui Jack că nu m-aș mai duce acolo în veci. Și vorbesc serios.

— Mie nu mi-e frică, spuse Tara.

— Mie îmi e. Îmi e foarte frică.

— M-am întors de curând de acolo. N-are ce să ți se întâmple.

— A, dar n-ai înțeles. Nu mi-e frică de ce este în Outwoods. Mi-e frică de ce aș face eu. Mi-e teamă să nu vreau să mă întorc. Să vreau să mă întorc acolo.

Ceainicul fluieră, iar ea se duse să pregătească ceaiul. Se întoarse cu un ceainic și cești de porțelan, o căniță cu lapte și un bol cu zahăr și, în pofida promisiunilor, și cu o bucată din prăjitura cu ghimbir din care le mai oferise înainte Tarei și lui Jack, și le așeză pe toate pe masă, visătoare.

— Sunt bătrână și mi-am trăit viața. Dar dacă s-ar ivi ocazia, știu că m-aș întoarce fără ezitare.

— Asta înțeleg foarte bine. Și pe mine încă mă mai tentează.

— Atunci, poate că ar trebui să cedezi tentației.

— Nu pot, doamnă Larwood. Am făcut un fel de făgăduială.

Doamna Larwood clătină din cap. Cele două femei rămaseră cu privirile pironite în ceștile goale de porțelan, ca și cum ar fi văzut acolo arătări și fantasme agitate. Doamna Larwood întrerupse reveria, bătând cu palma în masă.

— Și ce târfe erau femeile acolo! Târfe!

— Păi da. Și bărbații la fel.

— Nu poți să-i acuzi pe bărbați, dacă femeile stau tot timpul cu picioarele desfăcute. Ce poți să te aștepți? Târfe și putori. Când eram acolo, casele erau împuțite, nimeni nu punea mâna să facă treabă, și nici bărbații nu făceau

nimic. N-aveau electricitate sau gaze și nici altceva de felul ăsta, și asta se întâmplă când femeile stau cu picioarele desfăcute toată ziua.

— Păi, m-am ținut deoparte cât timp am fost acolo.

— Serios? întrebă doamna Larwood. Ah, dar eu m-am băgat.

— Chiar?

— O, da, chicoti ea. Vreau să zic, cum ai reușit să reziști?

— Am reușit eu cumva.

— Probabil că ești mai hotărâtă decât eram eu. Deși trebuie să mărturisesc că mi-au lipsit toate astea după ce m-am întors. Bărbații de aici nu prea sunt buni de nimic din punctul ăsta de vedere.

Tara era cât se poate de surprinsă de silueta fragilă din fața ei.

— Dar, zise ea, de ce noi? De ce atât de puțini oameni? De ce crezi că am fost noi?

— N-am reușit să-mi dau niciodată seama, dar cred că eu am fost însemnată încă de la început, zise doamna Larwood. Pe bărbatul care m-a luat din Outwoods îl mai văzusem și înainte.

— Cum așa?

— Era în primăvara lui 1951. Războiul se terminase, dar încă mai trăiam în condiții de austeritate. Lumea încă mai trăia cu rații, știi tu, unt, carne și toate alea. Nu găseai nici măcar o bucată de material ca să-ți faci o rochiță drăguță. Dar era o primăvară minunată în anul ăla și pomii înfloriseră devreme. Aveam un cireș mare înflorit, care făcea boltă peste poarta noastră, în curtea din față. Era anul Festivalului Britanic, dar mie mi se părea că adevăratul Festival Britanic era în copacul nostru, cu toate florile lui strălucitoare.

Într-o după-amiază, când părinții erau plecați, a venit la ușă un bărbat. Era frumos, dar arăta ca și cum stătuse mult în soare și i-ar fi prins bine o baie bună. M-a privit clipind și m-a întrebat dacă ar putea să taie câteva flori din copacul nostru. Am văzut că avea o căruță cu un cal, trasă pe marginea drumului. În căruță erau panere și coșuri, o grămadă. Ei bine, copacul era așa de încărcat cu flori, că n-am văzut ce rău ar putea face, așa că i-am spus că da și, până să-mi dau seama, el se cățăra deja în copac, sprinten și vioi, tăia crengi înflorite și le arunca într-unul dintre coșurile din spatele căruței.

Nu puteam să înțeleg pentru ce avea nevoie de ele. Adică, nu țin prea mult, nu? Nu le poți vinde. Și totuși, el era în copac, ocupat, țac, țac, țac. Mă uitam la el pe geamul de la dormitor și-mi aduc aminte că m-am speriat puțin că ia prea multe flori.

Apoi s-a întors tata, pe neașteptate. L-am văzut cum străbate jumătate din alee și apoi se întoarce către bărbatul din copac. S-a oprit dintr-odată și l-a întrebat ce face acolo. N-am putut să aud foarte bine ce au vorbit, dar a fost o

discuție aprinsă. Apoi au trecut la blesteme și înjurături o vreme, iar în final bărbatul s-a întors la căruța lui și și-a mânat calul mai departe.

Tata a intrat în casă. „Helen, i-ai spus tu omului ăluia că poate să culeagă flori?” m-a întrebat el. I-am spus că i-am dat voie bărbatului să ia câteva buchețele. Dar tata părea să creadă că bărbatul voia să taie jumătate din pom. Oricum, asta a fost, și credeam că povestea s-a terminat.

După câteva săptămâni, am ieșit la plimbare în Outwoods. Ieșisem la picnic cu câteva prietene. Mergeam de multe ori acolo împreună, mai ales în sezonul zambilelor sălbatice, când mirosul lor te înnebunește. Mă rog, la un moment dat toată vorbăria aia prostească a prietenelor mele m-a obosit și am simțit că mi-o iau gândurile razna, așa că m-am dus puțin mai încolo. M-am așezat lângă un bolovan și deodată l-am zărit stând acolo, zâmbindu-mi, cu un pai în colțul gurii. Și, deși n-am vorbit deloc despre discuția aprinsă pe care o avusese cu tata, știam că e exact același bărbat: același bărbat care se urcase în copacul nostru, hoțul de flori.

— Și ai plecat cu el, zise Tara.

— Și am plecat cu el.

— Și lumina.

— Și lumina. Recunosc că mi-a fost greu să mă readaptez când m-am întors. Trecuseră șapte ani. Lucrurile abia dacă se schimbaseră.

— Numai șapte? Ai avut noroc.

— Nu mi s-a părut un noroc când m-au închis și m-au tratat cu șocuri electrice. Nu doresc nimănui să aibă parte de așa ceva. Fusesem într-un fel de rai. Dar anul din azil a fost iad. Și un an acolo face cât șapte ani în altă parte. Așa că, într-un fel, lucrurile s-au echilibrat. A trebuit să plătesc până la urmă. A fost un soi de contabilitate cumplită și bizară. Aș fi vrut să mă fi avertizat cineva.

— Am fost și eu la un psihiatru. Până acum, nu mi-a aplicat șocuri electrice. Dar cred că i-ar plăcea. E iritat că sunt cooperantă.

— În locul tău, aș inventa un iubit și aș zice că am fugit cu el, că îmi pare rău și că n-o să mai fac altădată. După aia, te-ar lăsa în pace.

— Aș face asta. Dar e mult mai complicat. Știi, bărbatul care m-a dus de aici m-a urmărit la întoarcere.

Doamna Larwood clipi către Tara.

— Ești sigură?

— Da. Mă pândește tot timpul.

— Dumnezeule! Trebuie să-l faci să se ducă înapoi!

— Am încercat. E bolnav. Tânjește și e bolnav. Mă uit noaptea pe geamul dormitorului și-l văd în grădină, stând la pândă în întuneric. Mă urmărește oriunde merg.

— Of, Doamne. Asta e o veste foarte proastă. Trebuie să facem ceva, zise doamna Larwood.

— Și asta nu e tot. L-a atacat pe unul dintre prietenii mei.

Doamna Larwood păru șocată.

— De dragul prietenului tău, zise ea, chiar trebuie să fii foarte atentă.

Doamna Larwood îi spuse că atunci când s-a întors și a constatat că trecuseră șapte ani, a cunoscut un bărbat care s-a atașat de ea chiar când era în azil, sub terapia cu șocuri electrice. Îi povesti că a fost singura persoană care nu a încercat să o convingă că e nebună, chiar dacă și lui i se părea imposibil să creadă ce spunea ea. O acceptase. S-au căsătorit. Dar el s-a îmbolnăvit curând de o boală istovitoare, epuizantă. Medicii nu reușiseră să pună vreun diagnostic. Nu putea mânca. Nu s-a mai făcut bine niciodată. Până la urmă a murit.

Doamna Larwood spuse că știa cum se întâmplase. Și ea fusese urmărită acasă. Spuse că folosiseră tehnica distrugerii.

— Nu spune asta, zise Tara.

— Văd că știi ceva despre ea.

— Aș vrea să nu-mi fi spus.

— Îmi pare rău. Dar voiam să-ți spun că eu cred că am greșit cu ani în urmă, când m-am întors. Nu cred că ar fi trebuit să mă întorc. Nu ne mai avem locul aici, iar prezența noastră poate să devină un pericol pentru cei pe care-i iubim.

Pisica cea nouă a doamnei Larwood veni și se frecă de picioarele Tarei, iar doamna Larwood îi povesti în continuare despre Jack și stratagema lui cu pisica.

— N-aveam de gând să-ți povestesc toate astea până când n-a încercat Jack să mă păcălească așa cu pisica. Da, eu mi-am distrus viața, dar mă gândeam că nu e cazul să mă bag în viața ta. Și apoi, când Jack a făcut toate astea, am știut că trebuia să-ți spun, să-ți povestesc ce știu, și măcar tu să poți să-ți iei singură decizia. Știi, eu mi-am distrus viața pretinzând că sunt aceeași persoană când am venit acasă. Dar nu mai eram. Nu mai puteam fi la fel. Nu mai eram aceeași persoană, așa cum nici pisica asta nu e totuna cu fosta mea pisică. A trebuit să apară un băiat de treisprezece ani ca să mă facă să înțeleg. Tara, nici tu nu mai ești fata care a plecat de aici.

— Nu, zise Tara. Nu mai sunt.

— Îmi pare rău.

— Am înțeles. Mulțumesc că ai vorbit cu mine. Ai fost curajoasă.

— Curajoasă? Nu știu. Îmi e așa de teamă să nu rănesc oamenii doar pentru că deschid gura! Știi, când soțul meu, care era încă tânăr, era pe moarte, eu încă mai făceam tratament în ambulatoriu, iar un psihiatru a

reușit să-mi bage în cap ideea că, într-un fel, eu eram cea care-l omora pe soțul meu. Și, poftim! De o parte, ești lovit cu blesteme și, de cealaltă parte, te rănesc cu medicamente și șocuri electrice. Unul e un ticălos, altul e nebun. Unul vrea să fure florile, altul vrea să fure lumina. Unde am ajuns noi două?

Tara clătină din cap.

— Cel la care mă duc eu mi se pare nebun de legat. Fumează ca un turc.

— Fumează ca un turc? Nu cumva îl cheamă Underwood?

— Vivian Underwood. Nu cumva îl cunoști?

— Dacă îl cunosc? O, ba da, îl cunosc. Pe vremuri, era susținător înfocat al terapiei cu șocuri electrice. Pot să spun că îl cunosc pe Vivian Underwood.

Capitolul 40

Minunile vrăjite ale lumii nu pot exista decât atâta timp cât există și cei care au ochi să le vadă.

Charles De Lint

Clientul mi-a cerut, nici mai mult, nici mai puțin decât un prim raport, din care să reiasă dacă TM ar avea nevoie de medicație sau de terapie sau de ambele, și dacă reprezintă un pericol pentru ea sau pentru alții. Raportul meu va sugera că nu e necesară nicio măsură, cel puțin deocamdată. Deși TM halucinează, nu văd niciun semn că și-ar putea provoca rău ei sau celor din jur; din câte am reușit să-mi dau seama, nu ia droguri, bea moderat, iar conversația ei, când nu se referă la episodul psihotic, este rațională și coerentă.

Îi lipsește o parte importantă din memorie. Dar tomografia la care am trimis-o nu a arătat niciun semn de traumă cerebrală și nici vreun alt fel de anomalie. Bănuiesc că nu are nicio pierdere de memorie. Mai degrabă cred că nu vrea să-și recupereze amintirile. Dar multe aspecte ale poveștii lui TM mă fac să cred că lucrează intens – cel puțin la nivel inconștient – să găsească o soluție pentru problema ei.

Bănuiesc că probabil s-a întâmplat ceva neplăcut cu douăzeci de ani în urmă în Outwoods; sau în preajma perioadei în care fie a fost răpită, fie a plecat în lumea largă. Un sentiment profund de rușine a împiedicat-o să se întoarcă în sânul familiei – o familie iubitoare și protectoare pe care simțea că a făcut-o de rușine. Perioada de recuperare va fi, în mod inevitabil, îndelungată. Dar ea este motorul propriei ei reintegrări, nu eu și nici vreun alt fel de terapeut, și nici medicamentele.

Va dura, dar fabulația ei începe deja să-și dezvăluie structura pe niveluri. Într-unul dintre niveluri ne aflăm în lumea atemporală a tărâmului Tir Na Nog, un loc al tinereții eterne. Semnificativ este că în relatarea lui TM nu apar copii. Nici măcar unul. Dacă ar fi fost vorba despre un loc geografic real, am putea bănui că toate aceste raporturi sexuale libere ar fi trebuit să producă măcar un copil sau doi. Motivul este clar: TM este singurul copil din această lume. De aici și dezgustul ei pentru sexualitatea care a dus probabil la răpirea ei și, posibil, experiența unui viol produs cu mulți ani în urmă.

Fabulația ei este un act conștient al unei persoane decise să rămână copil, blocat într-o perioadă presexuală și apropiată de inocența primordială.

În mod tradițional, duhurile semnifică un fel de încălcare a moravurilor sexuale ale societății. Ei sunt o forță neîmblânzită care ne șoptește la ureche. Nu numai persoana răpită crede asta: cu numai vreo sută de ani în urmă a existat chiar un proces în Irlanda, cazul unei femei ucise de bărbatul ei, care credea că a fost răpită de duhuri. Ea s-a întors, acoperită de ocară, desigur. Nici ea, nici soțul ei nu au putut să se împace cu cele întâmplate. Familia, și poate și comunitatea, au considerat că e mai simplu să arunce vina morală pe lumea nevăzută decât să facă față rușinii și dezonorării a ceva atât de uman. În acest caz, nu era nevoie de vreo putere supranaturală, dar bărbatul și familia lui au preferat ficțiunea, sau cel puțin au încercat să se ascundă în spatele ficțiunii.

La un alt nivel, se pare că avem de-a face cu o comunitate de bună-credință, unde TM s-a stabilit pentru o vreme, dar bănuiesc că nu o să aflăm mai multe despre ea până când TM însăși nu va decide să ne spună mai multe. E posibil să fi fost chiar o comunitate religioasă sau spirituală. Există dovezi că avea o disciplină radicală de sorginte ariană și unele idei din altă lume. Poveștile despre levitație și puteri mentale sunt comune în culturile orientale. Când vorbim despre spălarea creierelor tinerilor, vorbim de fapt despre persuasiune; tinerii sunt întotdeauna predispuși la spălarea creierului și devin voluntari entuziaști. Probabil că noi îi trădăm pe tineri atunci când nu avem grijă să-i înarmăm cu instrumentele unui scepticism sănătos. Dar acum mă abat de la subiect.

Optimismul meu se bazează pe detaliile pe care le găsim în povestea ei. Metoda narativă în psihologie este un instrument defectuos și nesigur dacă detaliile reale nu sunt furnizate de pacient, ci de terapeut. Chiar dacă introduce uneori material nou în poveste – cum a fost bărbatul din stația de autobuz –, TM a avut la dispoziție douăzeci de ani în care să-și cristalizeze în minte povestea, chiar dacă nu și-a dat seama de asta. Fiecare detaliu are o semnificație și poate fi reluat, revizuit și redat, într-o lumină nouă, pozitivă. Fiecare detaliu este o piesă în modelul ca un mozaic al întâmplării pe care, deși este ascunsă undeva adânc, ea se chinuie cu disperare să o comunice.

Detaliul care mă bucură cel mai mult este portretul, aparent nesemnificativ, al gâzei, sau mai degrabă al gâzelor, care se adună în pădure pentru a forma o unică floare. Pădurea, cu cărările ei șerpuite, este subconștientul care încearcă să se trezească la conștientă. Imaginea gâzelor-floare este ceea ce Jung numea o mandala, un motiv circular al integrării perfecte. Gâzele care se împrăștie sunt un simbol al psihicului ei fărâmițat; acțiunea de reconfigurare a gâzelor într-o floare perfectă sau o mandala este

împlinirea dorinței lui TM, o viziune proiectată a dorinței sale profunde de integrare deplină a psihicului ei tulburat. Familia sa, și reintegrarea ei în sânul familiei, este o expresie a exact aceleiași nevoi obsesive de a pune lucrurile în ordine, dar de această dată la nivel fizic. Gâzele-floare reprezintă o imagine a minții ei.

Potrivit lui Freud, cei care suferă de amnezie sau de amnezie electivă încearcă întotdeauna, inconștient, să ajungă la repetarea cauzei care le-a provocat amnezia. Este foarte posibil ca ea să fi reușit. Din acel moment, trebuie să fi început procesul de recuperare și reconstrucție. Pentru TM cea mai semnificativă acțiune a fost revenirea acasă. Mi-a relatat că primul lucru pe care a vrut să-l facă după ce a revenit în familie a fost să iasă la plimbare în Outwoods cu fratele ei. Era dispusă să revadă „scena crimei", așa cum era. Acesta a fost un pas uriaș pe calea recuperării complete.

TM crede că nu îi iau în serios povestea. Dimpotrivă, o tratez chiar cu foarte mare seriozitate. Abordez povestea ei mai degrabă ca pe un vis pe care l-ar fi avut; numai că este un vis proiectat, ca o perdea de fum în spatele căreia se poate ascunde, astfel încât să nu fie nevoită să se confrunte cu povestea ei reală. Acest tărâm al duhurilor este locul unde merge ca să se ascundă de ea însăși. Cred că, atunci când va fi pregătită, va recupera informațiile despre locul unde a fost în ultimii douăzeci de ani atunci. Putem folosi metode psihiatrice pentru a încerca să le recuperăm, dar ar fi ca și cum ai încerca să faci să înflorească un boboc uscat de trandafir. Prefer metoda interpretării visului într-un mod pe care ea să-l poată folosi pentru a reconstrui o nouă poveste despre ce i s-a întâmplat. Povestea ei, desigur, dar cu finalul meu.

Mai am o singură întâlnire cu TM. Nu sunt foarte convins că îmi va spune ceva care să aducă informații suplimentare despre locul unde a fost. Dar pot insera în povestea ei informații și indicatoare pentru direcția în care se îndreaptă. Intenționez să încerc ceva care măcar să pregătească terenul pe care să pot construi un final alternativ pentru povestea-în-curs-de-scriere.

Capitolul 41

Michael Cleary, soțul ei, Patrick Boland, tatăl decedatei, trei veri și o mătușă Kennedy și patru bărbați din vecini, printre care și sanachie (*povestitorul irlandez*) *John Dunne au fost toți acuzați de omor premeditat. În timpul proceselor de omor de la tribunalul Clonmel, toate acuzațiile de omor au fost reduse la omor prin imprudență. Trei dintre acuzați au fost eliberați fără condamnare. Patrick Boland a fost condamnat la șase luni de închisoare; tot așa și Michael Kennedy, dar el a fost condamnat la muncă silnică. James Kennedy a fost condamnat la un an și jumătate de închisoare, iar fratele lui, Patrick Kennedy, a fost condamnat la cinci ani de închisoare pentru că a luat parte la înhumare. Michael Cleary a fost condamnat penal la douăzeci de ani de închisoare pentru omor. După numai cincisprezece ani petrecuți în închisoare, a fost eliberat din Închisoarea Maryborough, pe 28 aprilie 1910, cu o sumă de 17 lire, 13 șilingi și 4 pence. A emigrat la Montreal, în Canada, unde a locuit tot restul vieții. În tot timpul petrecut în închisoare, Michael Cleary a susținut statornic că nu și-a ucis soția și a crezut până la sfârșit că ea a fost răpită de duhuri, care au lăsat în locul ei un schimbăruș.*

Sumarul concluziilor în dosarul
Statul vs. Michael Cleary, 1895

Când Tara intră în biroul lui pentru ceea ce avea să fie ultima lor ședință, Vivian Underwood observă cu interes o schimbare în stilul ei vestimentar. Blugii negri și tricoul lălâu dispăruseră, împreună cu încălțările de sport și brățările rigide strălucitoare pe care le purta pe toată lungimea brațului; dispăruseră și ochelarii fumurii. Tara purta o fustă neagră strâmtă, pantofi fără toc și dresuri negre. Puloverul roșu-închis strâmt se deschidea în față cu un decolteu în formă de V, iar buclele rebele, pe care înainte le strângea într-o coadă de cal, îi cădeau pe umeri, castanii și strălucitoare. Unghiile erau vopsite într-o nuanță de roșu stacojiu, iar în ochi avea o strălucire puternică. Era machiată discret și rujată cu o nuanță delicată de roz, afișând un zâmbet provocator.

Își celebra eliberarea de terapie, observă Underwood cu o bucurie răutăcioasă. Dar era mulțumit să vadă această schimbare în ținuta ei. Știa că asta denota un progres. Underwood știa prea bine că ținuta vorbea atunci

când personalitatea rămânea tăcută; hainele vorbeau deschis despre secrete, dorințe ascunse și sentimente rănite, atunci când subiectul care le purta rămânea fără grai. Dar mai știa și că uneori hainele erau doar haine.

— Asta e ultima ședință cu mine, Tara, zise Underwood. Noi doi am avut niște conversații fascinante, dar am ajuns la capătul utilității acestor discuții.

— Am aflat multe și numai din discuțiile cu tine, spuse Tara, culegându-și o scamă de pe pulover. Mă simt ca și cum aș fi în ultima zi de școală.

— Aproape. Și, la fel ca până acum, tu trebuie să alegi unde stăm.

— Să vedem: biroul cu un fotoliu vizavi, asta ar arăta o poziție de defensivă eficientă; canapeaua, probabil căutarea intimității; fotoliile de lângă foc, o încercare de a pretinde că suntem egali… nu, să rămânem la scaunele alea trase lângă fereastră, deschise către lumină, pregătite pentru idei noi.

— Nu-i rău, zise Underwood.

„Ostilitatea aceasta e ceva nou”, se gândi el.

— Te-am privit privindu-mă, zise Tara uitându-se către el, cu ochii mijiți, probabil într-un fel de parodie a felului în care o cerceta el.

— Și ce m-ai văzut văzând?

— Ah, ai observat totul. Știi că orice spun înseamnă altceva. Sunt sigură că toate își au locul lor în imaginea de ansamblu din mintea ta.

Underwood încuviință din cap alegerea scaunelor, iar Tara se așeză la locul ei de lângă fereastră. El își aprinse o țigară și își puse la îndemână o scrumieră grea de cristal înainte să se așeze. Lângă unul dintre scaune se afla o măsuță octogonală, pe care așeză scrumiera.

— Ai vorbit cu fratele tău. Sau cu soția lui, adorabila zeiță-psiholog-casnică.

— Câtuși de puțin. Pete a refuzat să discute despre ce i-ai spus despre mine. Recunosc că l-am bătut la cap să-mi spună. Dar și-a ținut gura. Cât despre Genevieve, ea e cea isteață și e suficient de deșteaptă ca să știe că nu știe prea multe. Oricum, n-are importanță.

— De ce n-are importanță, Tara?

— Pentru că sunt sigură că tu ai teoria ta. Nu crezi nicio vorbă din tot ce ți-am spus. Iar cuvântul tău e mai important decât al meu, nu-i așa?

— Chiar este?

— O, sigur că da. Uită-te la toate certificatele astea impresionante de pe perete. Frumos înrămate. Tu ești bătrân, înțelept și deștept și știi totul, pe când eu, ei bine…

Tara își împreună degetele de la mâini și își sprijini bărbia de ele.

— Eu sunt doar o fetiță.

Își flutură genele către el.

— Ești supărată astăzi.

— Puțin.

— Dar tu nu ești o fetiță, nu-i așa, Tara? Nu ai șaisprezece ani, nu-i așa?

— Nu, nu am doar șaisprezece ani. Sunt mult mai mare. Nu știu ce s-a întâmplat. Am fost plecată șase luni, dar am adunat douăzeci de ani de experiență în timpul ăsta. Corpul meu n-a îmbătrânit, dar mintea mea, da. Oricum, s-a maturizat. Poate că am strâns mai mult de douăzeci de ani de experiență în alea șase luni. Problema e că unii dintre oamenii pe care i-am lăsat în urmă n-au evoluat deloc. Și uneori mi se par enervant de simpli. Cum sunt mama și tata. O, îi iubesc. Mi-aș da viața pentru ei. Dar se uită la emisiuni TV de doi bani, citesc ziare de doi bani și repetă fraze pe care le-au auzit la emisiunile lor de doi bani și le-au citit în ziarele lor de doi bani. Îți dai seama ce coșmar e să asiști la așa ceva?

— Cred că da.

— Speram să-i regăsesc acasă, zise Tara cu amărăciune. Dar n-am găsit decât niște umbre ale lor. Niște învelișuri goale. Au lăsat vârsta să-i diminueze în loc să-i maturizeze. Și mai e și frate-meu. Peter. Când era tânăr, era ca un animal superb. Ardea cu o flacără vie. Acum e doar un tătic obosit, care bate potcoave de cai în fiecare zi, aplecat peste o nicovală. Unde s-a dus fratele meu? Și soția lui adorabilă, cufundată până peste cap în gătit și spălat rufe pentru familia ei.

— Se cheamă dragoste, Tara, zise Underwood. Fac asta pentru că își iubesc copiii. Așa cum și părinții tăi te-au iubit pe tine.

— Dar trebuie să-și abandoneze sufletele pentru asta? Chiar trebuie?

— Trebuie să-și împartă sufletele cu ceilalți, da, așa trebuie. Niciunul dintre ei nu se mai află acolo unde l-ai lăsat.

— În afară de Richie. Încă mai există un licăr de lumină în Richie. Nu s-a compromis. Dar el e pe moarte.

— Da. Richie. Peter mi-a spus ceva despre asta. Nu e corect.

Underwood se ridică și se duse la birou. Se întoarse oferindu-i un șervețel.

Tara luă șervețelul și își șterse ochii.

— Richie, Peter. Ei erau floarea. Ei erau crema.

— Așa cum erai și tu.

— Eu încă mai sunt, îl corectă ea cu asprime.

Rămaseră tăcuți câteva minute. Underwood voia ca Tara să-și simtă furia și ostilitatea și să le lase să se stingă înainte să-i spună ce are de gând să facă. În momentul acela, era surescitată. Așa încât, cu o expresie neutră, privi lung pe fereastră.

Soarele de după-amiază fu umbrit de un nor trecător. Lumina scăzu. În birou trosni ceva. Aproape pentru a se împiedica să ațipească, Underwood începu să vorbească.

— Am o idee, aș vrea să încercăm ceva, dacă ești de acord. Un ultim efort, ca să vedem dacă putem obține ceva mai multe informații despre locul unde ai fost în toți anii ăștia. Dar numai dacă ești de acord și vrei să cooperezi.

— N-o să-mi propui terapie cu șocuri electrice, nu?

— Dumnezeule, nu. Mi-e rușine să spun că am fost prea convins de asta pe vremuri.

Fața i se întunecă.

— De ce ai sugerat așa ceva?

Tara îi zâmbi vag.

— Încercam doar să ghicesc ce cărți mai ai în mânecă.

— Nu-i nimic atât de brutal, pe cuvânt. Zilele astea încerc mai degrabă să mă strecor în vârful picioarelor în inconștient decât să-mi croiesc drum cu bâta.

— În vârful picioarelor. Serios, sunt dispusă să fac orice. Sunt deschisă la orice.

Underwood se ridică și se duse la birou, luând de acolo o clepsidră grea, de modă veche, cu cadru de stejar, pe care o așeză pe pervazul ferestrei. Cu spatele la ea, nu văzu fulgerarea roșie când Tara își puse degetul pe limbă și, chiar dacă ar fi văzut, ar fi crezut că e doar unghia ei vopsită roșu-aprins.

— Într-o clipă, am să întorc clepsidra. Vreau să-ți ții privirea fixată pe ea. O să folosesc niște tehnici de relaxare și o să-ți pun câteva întrebări. E în regulă?

— Da.

— Te simți în siguranță cu mine?

— Da.

— Atunci să-i dăm drumul. Ține-ți privirea fixată pe nisip.

El întoarse clepsidra, iar grăunțele fine de nisip de culoarea scorțișoarei începură să se scurgă în globul de jos, unduindu-se ușor, ca o fustă umflată de o pală de vânt, un spectru îngust de lumină refractându-se din spatele firelor de nisip care se scurgeau. Tara își ținu privirea ațintită asupra curgerii delicate a nisipului, cu un zâmbet abia schițat pe buze și cu o aviditate neobișnuită în ochii ei căprui larg deschiși.

Underwood o urmărea cum privește.

— Într-o clipă, spuse el, am să-ți cer să te gândești la un cuvânt-cheie, dar înainte de asta vreau să rămâi cu privirea la nisip. Uite, nu e plăcut? Apropo, ai ajuns în starea asta de relaxare de una singură. Ai un talent înnăscut. Dar

într-o clipă o să vreau să alegi un cuvânt-cheie. Va fi cuvântul tău și nu vreau să mi-l spui încă.

Acum. Îmi auzi vocea. Haide, să începem. E plăcut, acum relaxează-ți brațele, văd cum dispare tensiunea, și asta e bine, pentru că înseamnă că ești fericită, te simți bine, ești destinsă și începi să simți o schimbare. Iar acum, cu brațul relaxat, se pot destinde și umerii, și mușchii încordați ai gâtului, dispare toată tensiunea. E bine. Văd cum se întâmplă, dar să știi că, din nou, ai făcut totul de una singură.

Sunetele din afară devin tot mai îndepărtate. Zgomotele din afară se estompează. O să observi că de fiecare dată când clipești este tot mai greu și mai greu să-ți ții ochii deschiși.

Nisipul te duce oriunde vrei tu, nu-i așa? E foarte bine. Lasă-te dusă acolo. Poți să scapi de toate relele. N-avem nevoie de ele, le putem lăsa deoparte. E plăcut să le lași deoparte, nu-i așa? Sigur că da. Mă întreb cât de adânc poți coborî în transă acum.

Mă întreb cât de adânc poți merge. Mă întreb. Mă întreb ce o să se întâmple când o să lași deoparte momentele dificile. Mă întreb. Mă întreb ce o să se întâmple.

Tara avea acum ochii închiși, iar capul i se înclinase în față. Respirația îi era ușoară, iar brațele îi atârnau grele pe lângă corp.

— Mă întreb ce o să se întâmple când o să lași deoparte momentele grele. Mă întreb.

Tara își mișcă ușor capul și își întredeschise buzele, ca și cum s-ar fi pregătit să vorbească.

— O să vină și el? mormăi ea.

— Cine să vină? întrebă Underwood. Cine ar putea să vină?

Tara își mișcă buzele, ca și cum ar fi fost foarte însetată.

— Probabil că o să vină, bolborosi ea din nou, foarte încet.

„Nu forța”, se gândi Underwood. „Retrage-te.”

— Nu știu dacă te-ai destins complet încă, spuse el cu blândețe. Haide să vedem dacă putem merge mai departe. Mai departe.

— Da. Mai departe.

— Să mergem mai departe atunci.

— Mai departe.

— Să mergem mai departe atunci.

— Mai departe.

— Să mergem mai departe.

Iar atunci se întâmplă ceva ce n-ar fi trebuit să se întâmple. Underwood simți cum îi coboară pleoapele. Se luptă să rămână treaz și privi spre silueta îngrămădită în scaun a Tarei, fără să fie sigur de câte ori spusese același

lucru înainte. Capul îi era într-un loc încețoșat și încă își mai auzea cuvintele revenind cu ecou către el, dar într-un val lent, prelung, ca și cum cuvintele erau elastice și i se întindeau cu încetineală peste limbă; și senzația aceea era însoțită de o umbră întunecată, difuză, care căzuse peste birou. Pleoapele îi cădeau din nou. Avea de luptat cu greutatea imposibilă a propriilor pleoape.

În cele din urmă, își forță ochii să se deschidă, doar pentru a o vedea pe Tara stând dreaptă în scaunul ei, cu ochii ei frumoși, căprui, larg deschiși și fixați asupra lui. Se uita atent la el, fără să clipească, dar capul îi era înclinat și avea o postură precaută, ca și cum ar fi fost nesigură de ceea ce urma să se întâmple. Underwood știa că o să alunece din nou și nu putea face nimic să împiedice asta. Era neajutorat, incapabil să reziste, ca și cum propriile tehnici de hipnoză s-ar fi întors împotriva lui. Simțea cum își pierde cunoștința; sau poate că simțea cum îl inundă un val de funingine, ca un talaz întunecat de nisip pe o plajă neagră. Știa că îi căzuse capul, incredibil de greu, și cu Tara privindu-l fix, nu se putea gândi decât că ea avea ochi extraordinar de frumoși; în colțul ochilor ei umezeala lucea reflectând spectrul luminii din clepsidră. Se scufunda din nou și nu se putea opune. Pleoapele i se închiseră, iar el renunță la orice împotrivire.

Când redeschise ochii, habar n-avea cât timp trecuse. Dar Tara nu mai era pe locul de lângă el. În locul ei, privindu-l fix, se afla un bărbat. Underwood mișcă din cap instinctiv, dar extrem de încet, pentru a arunca o privire la clepsidră. Nisipul încă se mai scurgea.

Cu un efort uriaș, Underwood își întoarse din nou capul, pentru a privi silueta din scaun. Acum, bărbatul se încrunta. Avea fața întunecată, cu un ten bronzat, bătut de vreme. Era nebărbierit, iar părul îi era o masă de șuvițe care cădeau peste ceafă, cu un singur cercel sclipind undeva prin claia de păr. Purta o cămașă albă fără guler și o jiletcă neagră; pantalonii negri largi erau strânși la genunchi și îndesați în cizme de călărie. Exala un miros amenințător; sudoare bărbătească și metal.

Underwood simți un val de frică primitivă. Simți un sfredel înghețat.

Bărbatul se aplecă în față, iar pielea scaunului scârțâi ușor sub el. Deschise gura.

— Am încercat să-ți mai spun o dată și înainte, îi zise el lui Underwood, cu o voce joasă, dar furioasă.

Era o voce care venea din gât, iar sunetul era desincronizat de mișcarea buzelor senzuale.

— Dar nu m-ai ascultat.

Underwood reuși să se ridice de pe locul lui, încercând să învingă o greutate uriașă.

— Unde e Tara?

Dar bărbatul fu mai rapid și se ridică în picioare.

— Am încercat să-ți spun și înainte, zise el din nou și întinse spre Underwood mâna stângă, cu arătătorul și degetul mijlociu deschise în formă de V.

Underwood ridică o mână ca să se apere, dar era prea lent: străinul atinse pleoapele psihiatrului cu degetele întinse. Underwood simți un șoc, ca un curent electric, și se cufundă înapoi în scaun, paralizat, ca și cum totul s-ar fi întunecat.

Își recăpătă cunoștința după câteva clipe și de data asta străinul înspăimântător stătea deasupra sa, ținând în mână clepsidra grea, îndreptată către capul lui. Dar omul părea că nu se mișcă, înghețat într-o secvență amenințătoare dintr-un tablou vivant. Aerul era încărcat cu un miros ca de ozon, iar lumina licărea ca într-un crepuscul albastru amenințător.

Underwood încercă să se prindă strâns de scaun, uitându-se în jur după ceva ce l-ar fi putut ajuta să se ridice, dar era incapabil să se miște. Apoi se auzi un sunet ca de sfâșiere, ca o pânză care se rupe, iar imaginea din fața ochilor lui se destramă într-o mie de puncticele de lumină colorată, care vibrau ca niște gâze deranjate brusc și reflectate într-o rază de soare. Fragmentele de lumină se rearanjară imediat într-o imagine nouă, iar acum Tara stătea în picioare în fața lui, cu un braț în aer, ținându-l pe atacator de încheietură. Nici Tara, nici bărbatul nu se uitau la Underwood. Ochii le erau ațintiți unul asupra celuilalt. Parcă erau în altă parte, complet indiferenți față de prezența lui Underwood. Și apoi se auzi un nou sunet de sfâșiere, iar noua imagine se fragmentă la rândul ei, tot într-o furtună de gâze sclipitoare care-și luau zborul; și, din nou, după o clipă, se reașezară în altă formă. Era o imagine cu totul nouă, în care Tara ținea fața bărbatului în mâinile ei albe, mici și elegante, implorându-l. Bărbatul plângea. Lacrimile lui erau albastre în lumina polară. Clepsidra, care nu mai era o armă, se rostogolise pe podea.

Într-o nouă destrămare și reașezare a tabloului, Tara se apleca deasupra lui Underwood, cu degetul arătător și cel mijlociu îndepărtate, închizându-i pleoapele.

•

Underwood își recapătă din nou cunoștința. Tara stătea pe scaunul de alături, privindu-l intens, fără să clipească din ochii ei căprui, care îl intimidau. Se uită după clepsidră. Dispăruse de pe pervazul geamului, unde o așezase mai devreme. Se uită în jos și o văzu: căzuse, fără să se spargă, și se oprise pe covorul care acoperea podeaua.

Psihiatrul sări în picioare, ca un prizonier eliberat pe neașteptate. Se uită de jur-împrejur și aruncă o privire în spate. Nu se mai vedea nicio urmă a intrusului periculos.

— Cauți pe cineva? întrebă Tara.

— Unde este bărbatul?

Tara clipi. O clipire lungă, trufașă, calmă. Underwood se-ndreptă către birou și se uită în spatele lui, ca și cum intrusul s-ar fi putut ascunde acolo. Privi din nou către Tara. Se uită la clepsidră. Pe birou erau împrăștiate mai multe foi de hârtie, pe care era scris raportul lui despre Tara. Unele dintre sintagmele psihologice pe care le folosise ca să o descrie erau subliniate sau încercuite cu stiloul vechi din setul lui de birou. Una dintre pagini fusese mâzgălită cu violență.

Underwood se îndreptă hotărât către ușa biroului, puse mâna pe clanță și o smuci. Se uită concentrat în susul și în josul palierului și al coridorului. Apoi, lăsând-o singură pe Tara, închise ușa în urma lui și coborî grăbit scările.

Bătrâna lui secretară tocmai își lustruia biroul. Era îndoită aproape complet din mijloc, cu spray-ul de curățat într-o mână și cu o cârpă în cealaltă.

— Doamnă Hargreaves, doamnă Hargreaves, ați văzut ieșind adineauri un bărbat?

Ea își ridică privirea.

— Nu, domnule Underwood.

— N-ați văzut pe nimeni intrând?

— Nu. V-aș fi spus. Așa cum bine știți.

— Nici ieșind? N-ați văzut pe nimeni ieșind?

— Țin ușa de la intrare încuiată tot timpul, domnule Underwood. Așa cum bine știți.

— Așa este, doamnă Hargreaves. Așa este.

— S-a întâmplat ceva, domnule Underwood?

El își frecă bărbia și, fără să rostească niciun cuvânt, se răsuci pe călcâie și se grăbi pe scări în sus, înapoi către biroul lui. Când ajunse, Tara se afla tot pe locul ei de lângă fereastră. Totuși, luase clepsidra de pe jos și acum o ținea ferm și provocator între coapse.

Underwood se opri în picioare lângă ea, cu mâinile în șolduri, respirând cu dificultate. Ea îi susținu calm privirea atentă. Apoi, el își găsi țigările și își aprinse una, trăgând adânc în piept și cercetând-o cu atenție pe Tara.

— Ai inversat hipnoza și ai întors-o împotriva mea, spuse el în cele din urmă.

— Glumești, domnule Underwood.

— Da. Știu că asta ai făcut.

Tara se ridică în picioare.

— E timpul să plec de aici.

Așeză clepsidra înapoi pe biroul lui, cu o pocnitură ușoară, și se întoarse către psihiatru, întinzându-i mâna. Underwood îi privi mâna ca și cum s-ar fi așteptat să vadă o viperă, un brici sau vreun instrument pentru conjurarea răului. În cele din urmă, își scoase țigara din gură, o stinse în scrumieră și îi strânse mâna, privind-o tot timpul cu mare atenție.

— Nu-i ușor, nu-i așa? zise Tara.

Underwood nu-i dădu drumul mâinii.

— Aș vrea să mai facem câteva ședințe. Fără onorariu.

Tara clătină din cap.

— Nu am timp. Dar mulțumesc pentru ofertă.

El îi eliberă mâna. Cumva, era schimbată. Când o întâlnise prima dată, fusese convins că face cunoștință cu un copil. Dar acum vedea în ea o femeie matură, înțeleaptă într-un fel pe care el îl putea doar bănui.

— Serios acum, domnule Underwood. *Tulburare de personalitate histrionică.* Așa cum lor nu le place să le spui *spiriduși,* nici mie nu-mi place să mi se spună histrionică. Sau alte cuvinte de felul ăsta. Ceea ce îmi aduce aminte de ceva. Doamna Larwood îți transmite salutări.

Underwood clătină din cap. Numele nu-i spunea nimic.

— Nu contează. La revedere.

— La revedere, Tara.

O privi traversând biroul și strecurându-se afară pe ușă. Rămase în mijlocul încăperii, aprinzându-și încă o țigară și fumând-o până la filtru. După ce o strivi în scrumieră, luă în mână clepsidra și se uită la paginile raportului său, împrăștiate pe birou. Cercetă din nou camera, ca și cum încă mai bănuia că se ascunde cineva pe undeva, în spatele unui scaun, în spatele draperiilor sau sub birou.

Așeză clepsidra înapoi pe birou și se întoarse la parter, la doamna Hargreaves.

— Înțeleg că a fost ultima ședință cu domnișoara Martin, zise doamna Hargreaves.

— Așa e, doamnă Hargreaves. Spuneți-mi, am avut vreodată o pacientă pe care o chema doamna Larwood?

— A fost cam demult, domnule Underwood, dar cred că am avut. Cred că da.

— Credeți că mi-ați putea găsi în arhivă fișa ei?

— Da, cred că da. Am terminat pe ziua de azi, domnule Underwood?

Underwood oftă.

— Știți ceva, doamnă Hargreaves? Încep să cred că s-ar putea să fie momentul să termin de tot. Practic am adormit cu pacientul în după-amiaza asta.

— Păi, dacă terminați, cu siguranță că nu vă pripiți, zise doamna Hargreaves. Haideți să văd dacă găsesc fișa.

Capitolul 42

De zidurile albe joase și de clopotnița din sat,/ De câmpul mărginit, cu ierburi sau grânețe,/ Eu am fugit, la zâne am plecat,/ Și nicicând nu mai vin să dau binețe.// Poate cândva vedeți o fată, aidoma la chip și la cosiță,/ Poate la ușa mamei să zăriți pe cineva/ Cu vorba și cu portul meu, drept la portiță / Dar nu sunt eu, căci am plecat altundeva.

Lord Dunsany

Genevieve pregătise prânzul pentru toată familia. Făcuse un chilli nu prea condimentat, cu salată și o pâine uriașă, proaspăt scoasă din cuptor. Josie o ajuta să pună masa, dar scăpă un cuțit pe gresie.

— Șcuuuuze, zise Josie.

— Nu-i nimic, spuse Genevieve, aplecându-se să ia cuțitul de pe jos. Asta înseamnă că o să avem un musafir.

— Cine zice? vru să știe Josie.

— Așa se spune. Dacă scapi pe jos un cuțit, înseamnă că o să vină în vizită un bărbat, dacă scapi o furculiță, înseamnă că o să vină în vizită o femeie.

— Cine zice?

— Așa zice lumea.

— Care lume?

— O grămadă de lume.

— Și e adevărat?

Genevieve își împinse în afară buza de jos.

— Haide, mocăilă. Termină de pus masa.

Jack intră în bucătărie.

— Mor de foame.

Rupse o bucată din pâinea proaspăt scoasă din cuptor.

— Termină! țipă Josie. Avem un musafir.

— Ce musafir? o întrebă Jack pe maică-sa.

— Du-te și spală-te pe mâini, da? îi răspunse Genevieve. De câte ori trebuie să-ți spun? Spală-te pe mâini înainte de masă.

— M-am spălat pe mâini.

— Mincinosule! Probabil te-ai jucat cu măruntaie de șobolan.

Soneria se auzi exact când Jack se pregătea să-i răspundă.

— O, Doamne, cine naiba e? zise Genevieve.

— E musafirul! strigă Josie.

— Ce musafir? întrebă Jack.

— E un bărbat! strigă Josie, plecând în trombă din bucătărie.

— N-o lăsa pe ea să răspundă la ușă, îi zise Genevieve lui Jack.

— De ce?

— Du-te odată și răspunde naibii la ușă! țipă Genevieve.

De cele mai multe ori era vreun comis voiajor îmbrăcat în costum, vreun vânzător ambulant cu hanorac cu glugă sau vreun Martor al lui Iehova în haine de serj negru. Termină de așezat tacâmurile, trăgând cu urechea și la discuția de la intrare. În scurt timp, ridică privirea și-l văzu pe Richie, îmbrăcat într-un tricou și blugi, stând în ușa bucătăriei.

— Richie! Tocmai ne pregăteam de masă, zise ea, așezând vasul cu chilii pe masă. Să-ți pun și ție un tacâm?

Richie nu răspunse. Genevieve îl privi cu atenție. Tremura și avea fața pământie. Părea bolnav, cu ochii roșii și pupilele atât de contractate, încât păreau niște puncticele metalice încărcate de spaimă.

— Richie, ești bine?

El scutură din cap.

Josie intră în bucătărie, se strecură pe lângă Richie și-l luă de mână.

— Știam că o să vii, spuse ea.

Peter era în atelier, unde sorta potcoave și cuie, așezându-le după mărime și lungime. Tubul fluorescent al lămpii de deasupra lui clipea din cauza starterului stricat. De câte ori își amintea că viața este o luptă pierdută cu entropia, din cauza tuburilor de neon care pâlpâie și a potcoavelor și a cuielor care se amestecă imediat ce te întorci cu spatele, își aducea aminte și că singurele antidoturi cunoscute sunt umorul și buna dispoziție. Atâta doar că momentan nu avea la îndemână nici umor, nici bună dispoziție.

Genevieve apăru în ușă.

— Ai face bine să vii în casă.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Nu e vorba de copii. E Richie.

Clipi către ea, în timp ce lampa stricată îi lumina fața cu intermitențe.

— Ce-i cu el?

— E aici. Mai bine vii și tu.

Genevieve se întoarse și intră în casă, iar Peter o urmă, ținând încă în mână o potcoavă de oțel.

În bucătărie, îl văzu pe Richie așezat la masă, palid și tremurând. Peter închise ușa după el.

Richie nu ridică privirea.

— A plecat, spuse el.

— Ce? întrebă Peter.

— A plecat.

— Cine aplecat?

— Tara. Despre cine crezi că vorbesc? Tocmai a plecat.

— Ce vrei să spui cu tocmai a plecat?

— Exact ce spun.

— Unde aplecat?

— Habar n-am.

— La dracu', zise Peter.

— Tati a înjurat, spuse Josie.

Genevieve se întoarse și o conduse afară din bucătărie, în living. Josie protestă insistent. Voia să rămână cu musafirul; ea scăpase cuțitul pe jos, deci era musafirul ei. Ridicară tonul. Apoi ușa salonului se trânti, iar Genevieve se strecură înapoi în bucătărie, tăcută ca o umbră.

Peter se așezase lângă Richie.

— A spus ceva?

— Nu. A lăsat un bilețel.

Richie băgă mâna în buzunarul de la spate și scoase o bucată de hârtie, pe care o azvârli peste masă. Peter o citi cu atenție și o puse înapoi pe masă. Genevieve o luă, o citi repede și o puse și ea înapoi.

— Nu pot să cred, zise Peter.

— Vrei un ceai? întrebă Genevieve.

— Ți-a spus cineva vreodată, Gen, că totul se poate rezolva cu un ceai? spuse Richie.

— Dă-i naibii un brandy, zise Peter.

— Dă-i tu naibii un brandy, răspunse Gen.

— La dracu', nu vreau niciun fel de brandy. O vreau pe Tara. Niciodată n-am vrut altceva decât pe Tara. Tara, Tara, Tara.

— Și-a luat lucrurile? întrebă Genevieve.

— N-avea prea multe. Dar a dispărut tot ce avea.

Peter luă din nou biletul și îl cercetă îndeaproape, ca și cum între timp ar fi putut apărea, ca prin minune, vreun mesaj mai limpede pe bucățica de hârtie. Dar biletul nu spunea nimic mai mult decât înainte:

Richie, te salvez. Te salvez de mine. Tara.

Peter puse din nou biletul pe masă și așeză potcoava peste el, ca și cum ar fi vrut să-l împiedice să zboare în vânt. Ridică receptorul și-și sună părinții. Vorbi cu Mary și află imediat că Tara trecuse pe la ei și își luase rămas-bun. După o convorbire scurtă, închise telefonul. Îi informă pe ceilalți că Tara plecase cu un taxi.

— Deci de data asta n-a fost niciun nenorocit de cal alb, zise Richie.

— Se pare că nu.

— De ce a trebuit să se întoarcă, de fapt? protestă Richie. Îmi era foarte bine așa cum eram înainte.

Nimeni nu scoase niciun cuvânt. Apoi Richie zise încet:

— Ba nu, nu îmi era bine.

— Haide măcar să-ți dau ceva să mănânci, zise Genevieve, în care instinctele materne preluaseră controlul. Arăți groaznic.

— Nu mi-e foame, Gen. Nu pot să mănânc nimic. Serios.

Apoi Genevieve își aduse aminte de programarea lui Richie la spital.

— Tu nu trebuia să faci încă o tomografie azi? Înainte de biopsie? Nu azi era?

— La dracu' cu tomografia.

— În niciun caz, zise Genevieve. Orice s-a întâmplat cu Tara, o să te duci la spital, chiar dacă trebuie să te târâm până acolo. Te duce Peter.

— Da, te duc eu mâine, zise Peter. O să stau cu tine.

Richie dădu să protesteze, când se deschise ușa bucătăriei. Era Zoe, drăguță, vioaie și cu ochii strălucitori, împrăștiind miros de șampon, fără să aibă habar despre discuția din bucătărie.

— Hei, Richie! zise ea zâmbind larg. Nu știam că ești aici!

— Bună, scumpo.

— Știi acordurile alea pe care mi le-ai arătat? Le-am repetat. De multe ori. Îmi iese chiar bine acum. Mă rog, nu foarte rău. Și îmi place mult chitara aia!

— Asta e grozav, scumpo.

— Pot să-ți arăt? Pot să aduc chitara și să-ți arăt?

— Nu e momentul potrivit, Zoe, zise Genevieve.

— E în regulă, zise Richie. Vreau să ascult.

— Chiar nu e momentul, spuse Peter ferm, aruncându-i o privire cu înțeles lui Zoe.

Richie se ridică în picioare.

— N-are importanță. Adu-ți chitara, Zoe. Vreau să văd ce ai reușit să faci.

Zoe se uită la Peter și apoi la mama ei, înțelegând abia acum că nimerise în plină criză. Dar Richie insistă și, în cele din urmă, Genevieve încuviință scurt din cap. Zoe se duse sus să-și ia chitara, iar Richie, fără să aștepte să fie invitat, se îndreptă către salon, unde erau toți copiii: Amber, Jack și Josie. Richie se trânti pe canapea și le spuse copiilor să închidă televizorul, pentru că urma să cânte Zoe. Simțind că e o atmosferă neobișnuită, Jack se supuse și închise televizorul din telecomandă.

Zoe se întoarse cu chitara, se așeză și își acordă instrumentul ușor emoționată. Peter și Genevieve stăteau lângă ușă. Zoe roși, apoi începu să zdrăngăne o serie de acorduri.

Ce cânta nu era complicat, dar cânta exact cum o învățase Richie, corect și cu ritmul potrivit. Repetă acordurile, devenind tot mai încrezătoare, iar Richie scoase un mic hohot de râs de plăcere. Zoe se simți încurajată să cânte mai tare. Umerii lui Richie începură să se scuture, iar el suspină încetișor. Zoe, absorbită de interpretare, continuă să cânte. Apoi, în mijlocul unui acord, ridică privirea și văzu că ochii fraților ei erau îndreptați nu către ea, ci către Richie. Richie se prăbușise în față, cu o mână peste ochii închiși și cu umerii zgâlțâindu-se până când, în cele din urmă, izbucni într-un hohot de plâns zgomotos.

Zoe se opri.

Genevieve se apropie și își puse mâna pe umărul lui Richie.

— Dumnezeule, zise Zoe. A fost chiar așa de rău?

•

Peter stătea ursuz în sala de așteptare a secției de radiologie de la Spitalul Regal Leicester. În sală mai erau câteva persoane, fie pacienți care așteptau să intre la radiografie, fie rude ale pacienților care așteptau. Toți păreau amețiți și pe jumătate adormiți. Richie se afla înăuntru cu radiologul de multă vreme – prea multă vreme, se gândea Peter. De când intrase el în cabinet, mai intraseră și ieșiseră un bătrân într-un cărucior împins de un infirmier tatuat și doi polițiști care escortau un bărbat fără cămașă, cu brațul prins într-o eșarfă. Și bătrânul, și deținutul fuseseră înregistrați de când intrase Richie la radiolog. Peter spera că asta nu înseamnă ceva foarte rău.

Între timp, profitase și le telefonase din nou părinților. Ieșise din sala de așteptare ca să-i sune. Mary avea o atitudine filosofică; Peter își dăduse seama că Mary începuse să se întoarcă ușor-ușor împotriva Tarei, dar nu fusese surprins. Recunoscu în vocea ei un fel de ușurare. Peter vorbise și cu taică-su; Dell era consternat, dar afișa un aer optimist. Dell sugeră că Tara se va întoarce din nou atunci când va fi pregătită.

Dar Peter știa, undeva, în adâncul sufletului, că nu va fi așa.

O sunase și pe Genevieve. Nu avuseseră ocazia să discute prea mult despre plecarea Tarei fără să-i audă Richie. Peter zise că Tara era o nenorocită. Genevieve îi spuse însă să nu o judece prea aspru, pentru că s-ar putea să mai existe lucruri despre relația dintre Richie și Tara pe care ei să nu le știe și a căror reamintire să fi fost prea dureroasă pentru Tara.

Peter se întoarse în sala de așteptare, dar Richie nu ieșise încă. Închise ochii și așteptă să treacă timpul. Nu era sigur dacă nu ațipise când își dădu seama că stătea cineva în picioare lângă el.

Era Richie.

— A apărut o problemă, zise el.

Peter clipi încercând să se trezească.

— Ce fel de problemă?

Richie inspiră și strâmbă din nas.

— Păi, a dispărut.

— A dispărut?

— Da, a dispărut.

— Ce a dispărut?

— Chestia. Tumoarea.

Peter se gândi că probabil încă mai doarme. Își trecu palma lată peste față.

— Cum adică a dispărut?

— N-am nicio explicație. Nici ei n-au. Vor să-mi mai facă una.

— Să-ți mai facă una?

— O tomografie.

Peter se ridică în picioare.

— Vorbește coerent, Richie. Te rog.

Atunci ieși din cabinet și medicul specialist, un bărbat solid cu barba tunsă scurt și o freză aproape ca de călugăr.

— Ești gata? îl întrebă pe Richie.

— Ce se întâmplă? întrebă Peter.

— Poate să vină și el? îl întrebă Richie pe medic. Mi-e cam greu să pricep.

Medicul îi aruncă o privire intensă lui Peter și clătină din barba lui scurtă.

— Nu văd de ce nu.

Lângă cabinetul de radiologie se afla un birou. Specialistul îi conduse la un monitor de computer. Pe ecran se aflau două imagini. Arătă spre imaginea din dreapta.

— Aceasta e tomografia prietenului tău făcută acum câteva zile. Asta e tumoarea: cât un nenorocit de bob de strugure.

Apoi arătă către imaginea din partea stângă.

— Asta e imaginea de astăzi. Nicio tumoare.

— O greșeală, zise Peter.

— Exact așa am zis și eu, spuse medicul. În mod normal, nu comparăm imaginile așa, dar facem teste ca să ne asigurăm că aparatele funcționează cum trebuie și tehnicianul a refăcut testele înainte să mă cheme. Inițial, am crezut – ca și ea – că imaginile trebuie să provină de la două persoane diferite. Dar uitați-vă aici, aici și aici. Nu e nicio îndoială. Tomografiile au fost făcute pe același creier.

— Bine-bine, dar unde a dispărut? spuse Peter. Unde a dispărut tumoarea?

Specialistul își duse mâna la gură și se uită fix la Peter. Nu avea niciun răspuns.

— Nu putea să dispară pur și simplu! zise Peter.

— Vreau să mai verific o dată, zise medicul.

— Nu poate să dispară pur și simplu!

— N-am mai văzut niciodată așa ceva în toată cariera mea, zise medicul. Dar uneori se întâmplă și se numește remisie spontană.

Se întoarse către Richie.

— Crezi în Dumnezeu?

— Nu, zise Richie fără să ezite. Și nici n-o să încep acum.

— Nici eu, spuse medicul. Problema e că, dacă nu crezi în miracole, nu mai rămâne decât un mister frumos și de nerezolvat.

— O să mă mulțumesc cu asta, dacă înseamnă că e posibil să fi dispărut tumoarea, spuse Richie.

Medicul păru să zâmbească și să se încrunte în același timp.

— Mergem să repetăm tomografia?

— Sunt gata, zise Richie. Poți să mă mai aștepți, Peter?

— O să fiu chiar în fața ușii, frate, spuse Peter. Chiar aici.

Capitolul 43

Haide, hai cu mine la luna plină/ Ce stăpânește valul 'nalt/ Vino sus pe cal cu mine/ Să fii dulcea mea mireasă.

Kate Rusby, *Sweet Bride*

Într-o după-amiază de iarnă, la câteva săptămâni după ce Tara dispăruse pentru a doua oară, toată familia ieși la plimbare în Outwoods. Erau acolo Peter și Genevieve, împreună cu Amber și Josie. Era și Jack, deși Peter îi spusese că nu, nu poate fi atât de idiot încât să-și ia cu el arma cu aer comprimat. Era și Richie, care devenise un obișnuit al casei la Fierăria Veche. O ducea pe Josie pe umeri. Probabil și mai neobișnuit era că și Zoe voise să fie acolo, și-l târâse și pe iubitul ei cu freză rasta. Băiatul se bucura de altfel foarte tare că se afla acolo, pentru că i se părea că Richie e un tip foarte tare. Îl văzuse cântând o dată la The White Horse.

Printre cunoscători se auzea că „bătrânul veteran" își revenise și avea cântece noi, pentru prima dată după mai mult de zece ani. Cânta la The Phantom Coach și nu rămâneau decât locuri în picioare. Toți cei care aveau legătură cu lumea muzicală locală dădeau din cap cu înțelepciune, ca niște cunoscători, și spuneau că Richie, „da, Richie ăsta, știe să se descurce cu o chitară; da, Richie ăsta, e cineva, asta e". Dintr-un motiv oarecare, toată lumea susținea că îi știe muzica de altădată, și din același motiv toată lumea voia să-l cunoască.

Cât despre Richie, încă mai suferea mult din cauza Tarei, dar lucra la un cântec care să exprime sentimentul că a doua rană nu doare niciodată la fel de tare ca prima. Avea versuri despre o cicatrice nouă care acoperă o cicatrice mai veche. Cântecul nu era încă gata, dar lucra la el. O minune și mai mare decât cântecele lui era însă dispariția tumorii; și, odată cu ea, dispăruseră și durerile de cap. Migrenele blestemate care îl orbeau de-a dreptul și care apăruseră odată cu Tara se făcuseră nevăzute odată cu ea. Era o coincidență extraordinară, și era una la care lui Richie nu-i plăcea să se gândească prea mult. Totuși, dintr-un motiv oarecare, era un gând care nu-i dădea pace.

Noua tomografie nu arătase nimic. Totul părea acum ca un vis urât. Nu exista nicio dovadă că ar fi existat vreodată vreo tumoare de orice fel. Toată știința medicilor, opiniile experților și vasta experiență medicală nu

reușiseră să ajungă la nicio concluzie despre ce se întâmplase, în afară de „Fii recunoscător”.

Era recunoscător, pe cât de recunoscător putea fi fără să cadă în genunchi. Dincolo de rănile emoționale, vedea lumea cu alți ochi. În viața lui apăruse o lumină nouă, care parcă încetinise timpul. Mai mult, Richie își găsise o familie și fusese adoptat de ea. De când plecase Tara, se ducea deseori la cină la Fierăria Veche și îi plăcea să meargă acolo. Când pălăvrăgeala permanentă, agitația zgomotoasă și ciorovăielile deveneau prea mult pentru el, pleca pur și simplu, fără să spună nimic, doar ca să revină în altă seară, după ce Peter își termina treburile.

— Richie a plecat? se întâmpla să întrebe Genevieve.

Iar cineva din casă se întâmpla să-i și răspundă.

Nimeni nu părea să aibă o problemă sau să considere prezența lui intermitentă drept o intruziune în viața familiei. Genevieve gătea puțin mai multă mâncare sau îi dădea la pachet ce rămânea după masă, aranjament de care el era foarte mulțumit. Își pusese în minte să-l facă să ia în greutate și să-l obișnuiască să mănânce sănătos. Dacă îl prindea că se furișează afară să fumeze, îi lua țigara și o strivea cu piciorul.

— În casa asta nu se fumează, spunea ea.

— La dracu'! Ăsta e regim de închisoare.

— Nu, nu e. La închisoare poți să fumezi. Ți-e foame? Haide să-ți pregătesc ceva.

Peter se bucura să-l aibă prin preajmă. Era amuzant. Încerca să-i învețe pe copii cum să ademenească șoarecii și șobolanii să plece din curte. Spunea că Tara îl învățase cum, și din ziua în care Tara își făcuse numărul în bucătăria lui, nu mai văzuse niciun șoarece. Toată lumea fusese sceptică.

Dar el și Peter aveau de recuperat douăzeci de ani de discuții și întâmplări, iar Peter avea de exorcizat tot atâția ani de vinovăție. Deja se angajase să fie șoferul lui Richie pentru concerte; în definitiv, Richie se alesese cu o acuzație de conducere sub influența alcoolului și urma să rămână fără permis de conducere pentru o vreme. Peter îl angajase pe Richie și să-i predea lecții de chitară lui Zoe. Avuseseră și o discuție în contradictoriu pe tema asta.

— Nu-ți iau banii. Dacă aș fi cerut bani pentru lecții de chitară acum douăzeci de ani, nici nu m-ai fi lăsat să termin de vorbit.

— Nu mai suntem acum douăzeci de ani.

— M-ai fi făcut hienă capitalistă sau așa ceva.

— Păi, mai bine îi iei și faci un efort să pari și fericit.

— Un trepăduș al burgheziei. Un lacheu.

— O să stabilim un onorariu potrivit.

— Poți să te duci dracului. Eu decid dacă vreau să o învăț pe Zoe. Câine imperialist.

— Nu sunt de acord. Dacă nu ești plătit, atunci poți oricând să te scuzi și să te fofilezi, nu? Îmi pare rău, nu facem săptămâna asta. Sunt un pic ocupat. Am puțină treabă. Te știu eu.

— Nu, zău?

— Da, te știu. Vreau să aibă lecții organizate cum trebuie, plătite și justificate.

— Cum adică justificate? Nu m-am justificat niciodată în viață și nici n-o să încep acum.

A trebuit să intervină Genevieve ca să-i oprească.

— Încă mai vorbiți despre asta? Pentru numele lui Dumnezeu!

În realitate, ei nu se certau pentru lecțiile de chitară, iar ea știa foarte bine.

Se plimbau prin Outwoods, cu Josie cățărată încă pe umerii lui Richie și cu cei doi ogari alergând și sărind dintr-o parte în alta a drumului înaintea lor. Nu mai erau zambile sălbatice, numai umbrele ruginii ale ferigilor și rugilor de mur uscați și un miros primordial de frunze umede și de noroi călcat în picioare. Ajunseră la piscurile verzi și cenușii de rocă străveche, pătate de licheni îngălbeniți de frigul iernii.

— Aici a zis ea că s-a așezat, spuse Peter, și toți se opriră și priviră la locul misterios unde se vedea roca ieșită la suprafață, îngustă și misterioasă.

Se lăsă un moment de tăcere împărtășită de toți, ca și cum aproape că se așteptau ca pietrele să înceapă să murmure, să pulseze sau să-și facă simțită prezența în vreun fel oarecare. Dar nu era nimic în afară de nemișcarea pătrunzătoare a pădurii umede, până când aceasta fu spulberată de croncănitul ascuțit al unei ciori.

Genevieve tresări și se uită împrejur.

— Unde e Jack? zise ea.

Jack nu era cu ei. Se uitară cu toții de jur-împrejur după el, dar nu se vedea nicăieri.

— Jack! strigă Genevieve.

Pădurea suflă doar pustietate asupra lor.

Genevieve simți un fior de panică.

— L-a văzut cineva?

— Nu, zise Amber.

— Nu, zise Josie.

— Cred că a luat-o în partea aia, zise iubitul lui Zoe.

— S-a luat după câini.

Peter se uită neliniștit la Richie. Genevieve pornise deja cu pași mari în direcția indicată. Strigă din nou.

— Jack!

Acolo și era, stând în picioare pe o ridicătură, parțial ascuns de o altă ieșitură de stâncă. Privea lung peste pădure, unde se îndeseau copacii și tufișurile. Copacii erau mai mult desfrunziți, dar rugii deși acopereau totul. Cei doi câini erau și ei foarte atenți și stăteau nemișcați, privind fix în același punct, ca și cum așteptau să vadă o mișcare aproape imperceptibilă, care să le deschidă drumul prin tufăriș.

Genevieve alergă spre el și-l îmbrățișă din spate.

— Ce-i? zise Jack. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, îi răspunse mama lui, simțindu-se și ridicol, dar și ușurată. O prostie. Pentru o clipă, am crezut că te-am pierdut.

— Am treișpe ani, protestă Jack.

— Da.

Mama lui era încurcată acum.

— La ce te uitai?

— Nu știu. Mi s-a părut că văd pe cineva care se uită la mine. Din copac. Acolo.

Genevieve privi peste desișul de ferigi moarte și tufișuri de pe care se scurgeau picături de apă. Nu văzu nimic.

— Am crezut că se uită cineva la noi, zise Jack.

Genevieve îl sărută.

— Haide. Să mergem la ceilalți.

Se îndreptară către grupul celorlalți, care erau adunați în jurul stâncilor și-i așteptau. Outwoods, care putea deveni într-o clipă atât de bizară și de amenințătoare, era din nou un loc familiar și liniștitor.

Jack văzuse ceva în pădure, așa cum văzuseră și câinii. Cineva îl privea. Dar dacă am dezvălui cine îl privea ar însemna să dezvăluim cine v-a spus toată povestea asta. Și, așa cum am sugerat înainte, totul depinde de acest detaliu.

Tara a plecat, și de data asta a plecat de tot. Nu a lăsat nicio altă informație. Încercase deja să le spună tot ce înțelesese ea din ce i se întâmplase, dar ei fie n-au vrut să audă, fie au considerat povestea ei prea tulburătoare, prea periculoasă, deci imposibilă. Poate că ea vorbea într-un fel de cod, sau poate chiar povestea ce i s-a întâmplat.

Douăzeci de ani înseamnă, până la urmă, o perioadă lungă. Nu mai suntem aceiași oameni. Prieteni vechi, iubiți, chiar și rude: sunt străini care întâmplător poartă o figură familiară. Nu avem dreptul să pretindem că mai cunoaștem pe cineva după atâta timp, iar pentru Tara a fost pur și simplu

prea greu. Măcar atâta pot spune cu siguranță. Așa că ea a evadat pentru a doua oară, în galop ușor prin pădure, peste râuri de cristal și peste câmpiile întinse, către un tărâm boem de lumină și foc, către un loc unde soarele și luna se întâlnesc pe un deal.

Epilog

Viețile noastre sunt călătoriile noastre mitice, dar finalurile fericite încă n-au fost câștigate.

Terri Windling

Armindenul, la patru luni după a doua dispariție a Tarei. Era din nou perioada pitorească a zambilelor sălbatice. Vremea era însorită și strălucitoare, iar pe cer nu se zărea nicio urmă de nor. Era plin de flori în jurul Fierăriei Vechi, cireșul ornamental din fața casei era în plină floare, mărul nu rămăsese nici el în urmă, iar liliacul și castanul din spatele casei abia își așteptau rândul. Primăvara năvălea peste tot, iar aerul era încărcat de polen.

Peter își încărcase camioneta ca să meargă să potcovească un cal. Se strecură înapoi în atelier ca să ia un tratament pentru furbură și încă un set de potcoave. Când ieși de la întuneric, clipind în lumina soarelui, o zări pe Zoe vorbind cu cineva la poarta din față.

Uriașul cireș ornamental făcea o boltă spectaculoasă de un roz pal deasupra porții care dădea către aleea din față, iar ea stătea chiar sub arcadă. Purta o rochiță scurtă, cu un model înflorat, și sandale ușoare, expunându-și picioarele sprintene în bătaia soarelui cald de primăvară. Își trecu o mână prin părul lung și mătăsos și, în momentul acela, razele soarelui luciră ca o flacără tăcută peste buclele închise. Își dădu părul pe după urechi, iar lumina din el pâlpâi și apoi se stinse.

Peter se uită la bărbatul cu care vorbea ea, cântărindu-l din priviri. Era un bărbat frumos, ceva mai în vârstă decât Zoe. Avea tenul bronzat, al cuiva care trăia sau muncea mult în aer liber, și din claia de păr negru se zărea lucirea unui inel de aur prins în ureche. Zâmbea și glumea, cu dinții albi strălucind în lumină, arătând către crengile mai înalte ale cireșului.

Peter se hotărî să se ducă și să vadă despre ce era vorba. Încă ținând sub braț o cutie cu potcoave de oțel, traversă curtea. Dar bărbatul ridică privirea și, când îl văzu pe Peter venind, expresia i se schimbă. Ridică mâna într-un salut către Zoe și, cam prea repede, se îndepărtă.

Până când Peter ajunse lângă Zoe, bărbatul se îndepărtase deja cu câțiva metri în josul străzii și se urca într-o dubă albă. Peter și Zoe îl urmăriră cu privirea.

— Cine era? întrebă Peter.

— Habar n-am.

— Ce voia?

— Tocmai ieșisem din casă să dau un telefon. Stăteam aici, și m-a întrebat dacă poate să ia câteva flori. Zicea că s-a îndrăgostit de florile de cireș. M-a întrebat dacă poate să-și aducă scara și să taie câteva crengi, așa că zic bine, cât de multe vrei? Și el râde și zice o, doar câteva. Și voiam să zic că nu văd de ce nu; adică sunt o grămadă, nu?

— Așa e.

— După aia a ridicat privirea și te-a văzut pe tine. L-ai speriat, tată.

— Nu, zău.

Cei doi rămaseră sub cireșul încărcat, privind în lungul drumului, chiar și după ce dubita albă dispăruse demult.

— Zoe.

— Da, tată?

— Dacă mai apare…

— Îi spun că nu poate să ia flori.

— Așa.

Zoe îl prinse de braț pe tatăl ei și-l sărută spontan pe obraz. Dar aruncă o privire în josul străzii înainte să intre în casă.

Nota autorului

Scrisul este o construcţie agregată. Această poveste are numeroase precedente, dar natura înşelătoare a adevărului ei este demonstrată de numeroasele modificări pe care le poate suferi. Prefaţând capitolele cu citate nu am intenţionat să pretind egalitate de niciun fel, ci numai să fac trimiteri la câţiva dintre aceşti scriitori – în viaţă sau care au murit – a căror operă a susţinut cauza fuziunii dintre Realism şi Fantastic.

Mulţi scriitori şi muzicieni uimitori şi desăvârşiţi mi-au oferit personal permisiunea de a prefaţa capitole cu vorbele lor minunate: Antonia S. Byatt m-a îndrumat către activitatea creativă care şterge linia de demarcaţie dintre imaginaţie şi un psihic în dificultate; John Clute, ale cărui remarci despre Shakespeare le-am citat, este un critic literar a cărui operă este o adevărată binefacere; scriitorul şi muzicianul Charles De Lint are cunoştinţe enciclopedice despre folclor şi le foloseşte cu eleganţă pentru a îmbina literatura fantasy clasică şi ficţiunea *mainstream*; Ursula Le Guin, probabil cea mai înţeleaptă femeie de pe Pământ, scrie un gen de fantasy care nu îţi lasă nicio îndoială că de fapt citeşti despre „această" lume; Kate Rusby, „privighetoarea din Barnsley", mi-a permis să-i citez versurile din cântecul *Sweet Bride,* care este în sine o minunată reinterpretare a unui basm vechi; îi sunt foarte recunoscător lui Siri Randem, pentru cunoştinţele vaste în domeniul muzicii şi basmelor nordice şi pentru traducerea din norvegiană a baladei *Liti Kjerst*; Marina Warner, un geniu al oricărei dezbateri culturale semnificative despre basme şi poveşti, este cu totul extraordinară; şi Teri Windling, a cărei activitate eroică şi de amploare cu *The Journal of Mythic Arts* şi The Endicott Studio a făcut atât de multe pentru a-i onora pe artiştii legendari trecuţi şi prezenţi. Mă înclin cu respect în faţa tuturor acestor gânditori şi scriitori. Recomand orice au scris şi le mulţumesc pentru permisiunea generoasă de a-i cita. Mai multe referinţe pentru lucrările şi influenţa acestor importanţi creatori pot fi găsite pe site-ul meu, http://www.grahamjoyce.co.uk/.

Angela Carter este o altă influenţă considerabilă, iar citatul din *The Bloody Chamber* este reprodus cu permisiunea Estate of Angela Carter c/o Rogers, Coleridge & White Ltd. Chiar dacă până la urmă s-a dovedit a fi unul dintre „fraţii cerşetori" ai lui Chaucer, *The Uses of Enchantement* a lui Bruno Bettelheim a deschis o cale nouă în abordarea basmelor şi sunt recunoscător Thames & Hudson pentru permisiunea de a cita opera. La fel şi editurii Carcanet, pentru permisiunea de a cita din poemul *I'd Love to be a Fairy's Child* al lui Robert Graves. Pentru citatul lui W.H. Auden din *Afterword to*

the Golden Key, am primit permisiunea de la Curtis Brown Ltd. Citatul din *The Hero with a Thousand Faces* al lui Joseph Campbell a fost publicat cu permisiunea The Joseph Campbell Foundation.

Nu i-am citat, dar vreau să-mi exprim aprecierea și pentru activitatea remarcabilă a folcloristei Anna Franklin și pentru extraordinarele puncte de vedere ale criticului și profesorului Gary K. Wolfe. Și pentru celelalte citate au fost făcute solicitările necesare pentru permisiunea de publicare.

Un sprijin personal și profesional generos mi-au oferit atât agentul meu, Luigi Bonomi, cât și editorul meu, Simon Spanton, de la Gollancz, și mă bucur foarte-foarte mult că am avut parte de acesta. În încheiere, dragostea și recunoștința mea pentru soția mea, Suzanne, care este și primul meu cititor și o adevărată *consiglierie* cu normă întreagă, și pentru copiii mei, Ella și Joe, care mă pun la locul meu.

Sfârșit

